

Giới thiệu Vũ Trụ Đại Phản Phái

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Suy nghĩ của hân hoàn toàn khác hân mọi người khi người đời tìm cách có thể khiến tiếng tăm mình truyền đời mãi mãi còn hân thì lại muốn lưu lại tiếng xấu muôn đời.

Tại sao hân lại có suy nghĩ như vậy? Bởi vì hệ thống tên là Hệ thống phản diện, cần bẫy người, làm chuyện xấu, bị người phi nhũ... mới có khả năng sử dụng?

Vương Hạo một mặt vô tội: Đây có thể trách ta sao? Ta bản thuần khiết thiếu niên, đều là hệ thống cùng tác giả sắp đặt.

Hệ thống đầy vẻ khinh bỉ: Người tiện không thể trách hệ thống, không biết xấu hổ không thể oán tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hệ thống Trùm Phản Diện

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Á... Đau đầu quá!

Vương Hạo khẽ xoa đầu. Tối hôm qua hân cũng không biết bị người ra chuốc cho bao nhiêu chai bia.

- Cái gì? Không đúng, đây là nơi nào vậy?

Khi Vương Hạo ngái ngủ mở mắt ra, chỉ thấy trước mắt không phải là gian phòng quen thuộc của mình. Đây là một gian phòng thí nghiệm, bên trong có các loại ống nghiệm, đèn cồn, các loại dụng cụ cốc đồng hóa học.

- Ta đang nằm mơ sao?

Về mặt Vương Hạo mờ mịt. Tối hôm qua hân cùng mấy người bạn đồng nghiệp đi uống rượu, những tên đó sẽ không đến mức ném hân ở trong phòng thí nghiệm nào đó chứ?

Chẳng lẽ là đám người này đồ kị mình đẹp trai hơn bao nhiêu, hâm mộ năng lực làm việc của mình tốt hơn bọn họ, trong lòng ghi hận dự định mang mình đi giải phẫu sao?

- Đây là...

Khi Vương Hạo nhìn thấy được bàn tay của mình, hân hoàn toàn bối rối, bàn tay này không chỉ nhỏ, còn trắng như vậy, quả thực không khác gì với bàn tay của nữ nhân.

- Á...

Đột nhiên, một ký ức xa lạ tràn vào trong đầu, Vương Hạo đau tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Khi hai ký ức đan xen vào một chỗ, Vương Hạo hoàn toàn vỡ mộng.

Xuyên qua rồi sao?

Hân thật sự xuyên qua!

Mà thế giới này lại đặc biệt khác hân với thế giới ban đầu của hân. Tuy rằng ở đây cũng có sản phẩm khoa học kỹ thuật cao, nhưng đặc biệt lợi hại, du lịch giữa cách hành tinh gì đó quả thực không khác gì ngồi xe lửa.

Đáng kinh ngạc nhất chính là ở đây lại còn có một bộ hệ thống tu luyện hoàn chỉnh, cái gì một quyền đánh nát ngôi sao, chân đạp các tầng trời cũng thật sự có thể thực hiện được.

- Đinh đinh, hệ thống Phản diện khởi động thành công, bắt đầu tặng cho cho tân thủ.

Một giọng nói máy móc vang lên ở trong đầu của Vương Hạo.

- Hệ thống? Quà tân thủ?

Vương Hạo đầu tiên thấy sững sờ, nhưng ngay lập tức hắn đã bị niềm vui bất ngờ thay thế. Lại là hệ thống, đây chính là bàn tay vàng đỉnh cấp cho người xuyên qua đây.

Hắn quả nhiên là được ông trời sủng ái, phi, nam nhân được sủng ái, đồng thời nhất định là nam nhân sẽ đứng ở trên đỉnh của vũ trụ.

- Không đúng, tên hệ thống này tên gì? Hệ thống Trùm Phản Diện sao?

Sau khi Vương Hạo phục hồi lại tinh thần, hắn có một dự cảm vô cùng không tốt.

- Cần gì quan tâm hắn tên gì, cứ xem quà tân thủ trước lại nói sau.

Vương Hạo lắc đầu, hắn thầm gọi hệ thống, mở ra quà tân thủ.

- Đinh đinh, chúc mừng kí chủ thu được, một thẻ thăng cấp kỹ năng Đăng Phong Tạo Cực.

- Đinh đinh, chúc mừng kí chủ thu được một viên Tiềm Lực đan cấp 1.

- Đinh đinh, chúc mừng kí chủ thu được Vũ Diệu Thiên Ma Quyết.

- Đinh đinh, chúc mừng kí chủ thu được, một miếng kim tệ sống lại.

Nghe được âm thanh tuyệt vời truyền tới bên tai, Vương Hạo cười cười toe toé. Quà tân thủ này thật sự rất phong phú!

Mở trang bị của tân thủ ra kiểm tra, Vương Hạo hít sâu một hơi. Thật sự quá xa hoa, quá khoa trương.

Thẻ thăng cấp kỹ năng Đăng Phong Tạo Cực: sau khi sử dụng có thể trong nháy mắt cường hóa một môn võ kỹ trên người kí chủ lên đến đỉnh điểm.

Tiềm Lực đan cấp 1: sau khi ăn đi, có thể phát huy ra tiềm lực sơ bộ trong cơ thể, khiến cho tu vi nhanh chóng đột phá, không có tác dụng phụ, không cần lo lắng tới việc căn cơ không ổn.

Vũ Diệu Thiên Ma Quyết: thần công do mười tám vị Thần Ma liên thủ sáng tạo ra, nắm giữ công hiệu vô cùng kỳ diệu.

Kim tệ sống lại: Sau khi tử vong tự mình khởi động, đầy máu sống lại, kèm theo thiên thần phụ thể gia tăng, thần ngăn giết thần, phật cản giết phật, duy trì trong thời gian mười ngày.

Sau khi xem xong, Vương Hạo thật sự không biết nên nói cái gì cho phải. Hắn lại nhìn thẻ thăng cấp kỹ năng đầu tiên, hắn cảm giác mình sắp phát điên rồi.

Phải biết rằng, võ kỹ là thủ đoạn công kích của võ giả, nó bị chia làm bốn trình độ, Sơ Khuy Môn Kính, Dung Hội Quán Thông, Đăng Phong Tạo Cực, Hồn Nhiên Thiên Thành.

Muốn đạt được Sơ Khuy Môn Kính đặc biệt dễ dàng, chỉ cần nhìn mô phỏng thuần thực đáng vẽ bề ngoài là được.

Nhưng nếu muốn đạt được Dung Hội Quán Thông, lúc này nếu không bỏ ra chút công sức, căn bản không thể nào làm được.

Nhưng muốn đạt được Đăng Phong Tạo Cực, lúc này không chỉ cần hết ngày dài lại đêm dài không ngừng tu luyện, còn phải có thiên phú cực mạnh mới có khả năng nắm giữ, nhưng bây giờ hắn chỉ cần nhẹ nhàng điểm một cái vào tấm thẻ thăng cấp này, ở trong nháy mắt lại có thể đạt được Đăng Phong Tạo Cực,

Thật sự quá đơn giản.

Về phần Hồn Nhiên Thiên Thành, đây cũng là trình độ một Đại Tông Sư mới có khả năng nắm giữ, không có mấy chục năm rèn luyện, khổ luyện, luyện tập, căn bản đừng mong có thể nắm giữ được.

Mà trong bốn món trang bị của tân thủ, thứ khiến cho Vương Hạo cảm thấy hưng phấn chính là kim tệ sống lại, sau khi chết không chỉ có thể sống lại, còn có thể có được một thiên thần bám trên thân, đại sát bốn phương, tăng thêm một phần kinh khủng chính là nó có thể duy trì tới mười ngày.

Điều này làm cho Vương Hạo hận không thể lập tức ra ngoài, kêu ngạo quát to một tiếng, TM ai tới chém ta đi!

- Bình tĩnh, bình tĩnh...

Vương Hạo cố khiến cho trái tim đang đập kịch liệt phải bình tĩnh trở lại. Hiện tại hắn không có khả năng kích động, hắn cần phải tìm hiểu thử xem hệ thống Phản diện này rốt cuộc là cái thứ gì.

- Xin hỏi kí chủ, lý giải của người về phản diện là gì?

Hệ thống hỏi.

Vương Hạo suy nghĩ một lát, khẽ nói:

- Nhân vật phản diện trong ti vi, bất kể là ma đầu giết người như ngọc, hay lão hồ ly đa mưu túc trí, hoặc đạo tặc hái hoa trên hoa ghẹo nguyệt... Xét đến cùng, bọn họ cũng không là người tốt.

- Không hổ danh là kí chủ được bản hệ thống tìm được trong hàng vạn hàng nghìn tinh hệ, quả nhiên nói trúng trọng tâm.

Hệ thống rất vui mừng.

- Hệ thống Trùm Phản Diện chính là cần phải bồi dưỡng kí chủ trở thành một kẻ mặt người dạ thú có người muốn đánh, hung thần ác sát có người phải sợ, phong lưu tiêu sái có người phải ngưỡng, cáo già có người phải hận, ra vẻ đạo mạo có người phải tin... Loại hình phản diện toàn năng cấp vũ trụ này.

Mấy phút tiếp theo, toàn bộ phòng thí nghiệm yên tĩnh không có một tiếng động..

- Ta nhô vào đại gia nhà người, có nhầm hay không vậy? Ta chính là người luôn nhận được phiếu bé ngoan ở nhà trẻ, cục cưng ngoan ngoãn trong lòng gia trưởng, hài tử nhà người ta trong mắt người đời, cán bộ lớp luôn được lão sư khích lệ, bạn trai 24K luôn được các mỹ nữ nâng ờ trong lòng bàn tay... Hơn nữa lão tử vẫn luôn dựa vào mặt mũi kiếm ăn, người lại có thể bảo lão tử đi làm trùm phản diện, người có từng suy nghĩ tới cảm nhận của lão tử sau này bị người ta ném trứng thối trên đường phố hay không..

Hệ thống im lặng, TM người có đức hạnh thế nào, bản hệ thống còn không biết sao? Nếu như Vương Hạo thật sự tốt như chính hắn đã nói, hệ thống sao có thể chọn hắn được!

- Á, cái này, ta cảm thấy vẫn có thể suy tính một chút...

Vương Hạo đột nhiên đổi giọng, hắn nhìn cột hoán đổi ngọt ngọt xuất hiện ở trước mắt, không nhịn được nuốt nước miếng.

Man Hoang Thánh Kinh, Thần cấp, sau khi tu luyện đại thành, một quyền phá hủy toàn bộ hệ Ngân Hà, giá mười tỷ điểm phản diện.

Cơ giáp Thiên Thần, Thần cấp, sau khi mặc vào, một pháo hủy diệt toàn bộ hệ Tinh Vân, giá một trăm tỷ điểm phản diện.

Tinh Không Liên Tỏa, Thần cấp, sau khi khống chế, ở trong toàn bộ vũ trụ muốn khóa ai thì khóa người đó, giá một nghìn tỷ điểm phản diện;

Âm Dương Giới Bút, Thần cấp, sau khi khống chế, viết xuống tên của đối thủ, người chết có thể sống lại, người sống có thể chết, giá mười nghìn tỷ điểm phản diện.

...

Nhìn thấy được giá ghi phía trên, Vương Hạo mặc dù cảm giác như nằm mơ, không biết điểm phản diện này là gì, nhưng cái này động một chút là trên mười tỷ, trăm tỷ... hắn mua thế nào được. Hiện tại hắn hoàn toàn không có được không, ngay cả sợi lông chân cũng mua không nổi.

Chỉ có điều, hắn tin tưởng, chỉ cần có ý chí đủ kiên định, làm chuyện xấu đủ tuyệt đối, những bảo bối này sớm muộn hắn cũng có thể có.

Nghĩ tới đây, hạt giống ác ma trong lòng Vương Hạo đã được trồng xuống, lại chờ đợi đến ngày nào đó nở hoa kết trái...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Không có lý do nào phản bác

- Ách...

Đúng lúc này, trong phòng thí nghiệm đột nhiên truyền đến tiếng của nữ tử khẽ kêu lên.

Tiếng của ai vậy?

Chẳng lẽ có người đang nhìn thấy cái gì không nên nhìn sao?

Vương Hạo cau mày suy nghĩ một chút, lấy kinh nghiệm xem qua vô số phim ảnh, được nhiều "lão sư" như vậy giáo dục, vì sao trong đầu chưa từng nghe qua âm thanh này?

Không đúng!

Ở đây đã không phải là thế giới ban đầu, nếu như mình từng nghe qua mới là chuyện lạ.

Chỉ có điều, cũng không biết "lão sư" trên thế giới này sẽ lấy bộ dạng thế nào, tới đây hẳn "trưởng thành" trong tương lai nữa.

- Đậu xanh rau má, lão tử không phải thật sự đang nằm mơ chứ?

Vương Hạo quay đầu lại tìm kiếm nơi tiếng nói phát ra, hai mắt hắn tròn tròn, chỉ thấy cách đó không xa có một thiếu nữ xinh xắn, da trắng nõn, đang nằm trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giống như uống say vậy.

Điều khiến cho Vương Hạo kích động chính là, thiếu nữ này đang mê man bất tỉnh, đôi môi khẽ nhếch lên, đặc biệt động lòng người, lấy kinh nghiệm xem phim nhiều năm của hắn không cần nhìn cũng hiểu điều đó có ý gì.

- Thiếu nữ này là đang... bán manh, không, Mạch Manh Manh...

Trong đầu Vương Hạo hiện ra tin tức liên quan tới thiếu nữ đáng yêu này, đồng thời cũng nghĩ ra tin tức có liên quan tới thân thể của mình.

Hiện tại, chỗ tỉnh cầu hắn đang ở cũng gọi là địa cầu, thuộc về một tỉnh cầu bậc một, cấp thấp nhất trong Liên Bang Tinh Tế, nhưng địa cầu lại là nơi khởi nguồn của con người, cho nên vẫn là trọng điểm được liên bang bảo vệ.

Lại lịch có liên quan tới thân phận ban đầu của hắn cũng tuyệt đối không đơn giản.

Hắn là một trong bốn đại nguyên soái Liên Bang Tinh Tế, nắm giữ danh hiệu vua tia chớp, Trần Uy nguyên soái, con trai độc nhất của Vương Thiên Dật.

Chỉ có điều, đây đã là chuyện bảy năm trước, hiện tại hắn chỉ là học sinh trung học bình thường của trường THPT số 11.

Căn cứ vào ký ức, một ngày nào đó bảy năm trước, Trần Uy nguyên soái dẫn theo đội quân lớn đi chấp hành nhiệm vụ bí mật, sau đó một đi không trở lại.

Điều khiến cho người ta cảm thấy kỳ lạ chính là, đội quân mười vạn người lại đột nhiên biến mất như vậy, một chút dấu vết cũng không tìm được, trở thành tin tức lớn đặc biệt chấn động Liên Bang Tinh Tế.

Mà bởi Trần Uy nguyên soái là một nguyên soái bình dân, còn đặc biệt trẻ tuổi, chưa có thành lập thế lực của gia tộc mình, cho nên sau khi Trần Uy nguyên soái mất tích, Vương Hạo cũng bị học viện cực kỳ quý tộc của Liên Bang Tinh Tế, học viện Hoàng Gia đá ra ngoài.

Bởi vì người đến học ở trong học viện Hoàng Gia cũng đều là con cháu các vị quan lớn của Liên Bang Tinh Tế, cho dù là gia đình giàu có, có thể địch với một nước cũng đừng mong có thể đi vào, Vương Hạo mất đi hậu thuẫn, vậy càng không cần phải nói tới nữa, hắn căn bản không đủ tư cách.

Cuối cùng, Vương Hạo đã bị đưa đến tỉnh cầu khởi nguồn của nhân loại, địa cầu, học một trường THPT bình dân, trường THPT số 11. Trường THPT ở đây đặc biệt không giống với trường THPT ở địa cầu ban đầu, trên cơ bản bọn họ dạy những kiến thức có liên quan tới võ đạo, ngoài ra còn có rất nhiều nghề nghiệp phụ.

Về phần thiếu nữ đáng yêu được gọi là Mạch Manh Manh trước mắt hắn lúc này cũng là học sinh của trường THPT số 11, hai người cùng thuộc lớp được.

Phải biết rằng ở trong liên minh Tinh Tế không chỉ có võ giả có thể đánh quyền đập nát ngôi sao, còn có rất nhiều nghề nghiệp cao cấp khác, giống như được sư, chiến sĩ cơ giáp, đại sư vũ khí, nhà khoa học v.v. Những nghề này đều là đề văn minh của nhân loại tiến bộ.

Mà gã xui xẻo ban đầu này chính là một học sinh trung học đặc biệt yêu thích về thuốc, thậm chí vì nghiên cứu thuốc đã đạt đến trình độ si mê, có thể mấy ngày không ăn không uống.

Nhưng nghiên cứu thuốc, đây tuyệt đối là một loại kỹ thuật cần đốt tiền.

Bởi vậy, vì tài chính, gã xui xẻo này nghiên cứu ra Kích Tinh Tứ Xạ, loại thuốc khiến cho nam nữ sung sướng yêu nhau.

Nhưng vào hôm nay, khi đang chế biến, hắn không cẩn thận đánh đổ một lọ, kết quả gã xui xẻo và Mạch Manh Manh tất cả đều trúng chiêu.

Gã xui xẻo ban đầu này cũng là một chính nhân quân tử, không có ý định chiếm tiện nghi của người khác, đập đầu vào tường, nghĩ rằng hôn mê sẽ không có vấn đề gì xảy ra? Kết quả người chết, mình tới.

- Đây là cơ hội ông trời cho ta sao?

Vương Hạo nhìn Mạch Manh Manh đang ý loạn tình mê, trong lòng hắn bối rối.

Nên làm cảm thú, hay làm kẻ không bằng cảm thú đây?

- Kèo kẹt...

Trong lúc Vương Hạo muốn xông vào hang hổ, tiến quân thần tốc, Hoàng Long đâm thẳng, tìm kiếm tới cùng, cửa phòng thí nghiệm lại mở ra.

- Vương Hạo, ta muốn ngươi chết không được tử tế!

Một giây lát, một giọng nói lạnh lùng giống như âm thanh từ địa ngục vang lên ở bên tai hắn.

Đây là giọng nói của muội tử! Tại sao lại bảo hắn chết không được tử tế chứ?

Lẽ nào trước đây gã xui xẻo kia là một kẻ vô tình? Bây giờ người ta tới đòi hắn phải chịu trách nhiệm sao? Thực sự quá cảm thú!

- Á...

Không đợi Vương Hạo nhìn xem người tới là ai, hắn chợt cảm giác bụng đau đón một hồi, trong nháy mắt người đã bay ra ngoài.

- Bạch!

Một tiếng động rất lớn vang lên, phía sau lưng của Vương Hạo nặng nề đập vào phía trên tường, hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một thiếu nữ thân mặc trang phục võ đạo, buộc tóc đuôi ngựa thắt bím, đầy bạo lực đang giơ nắm đấm, từng bước một đi về phía hắn.

Hắn nhận ra thiếu nữ này. Đó là bạn thân của Mạch Manh Manh, Hạ Vi Vi. Nàng mười sáu tuổi, tu vi đã đạt đến Vũ Đò cấp tám, là đệ nhất thiên tài kiếm hoa hậu giảng đường của trường THPT số 11, hắn mới là Vũ Đò cấp bốn, chênh lệch bốn cảnh giới nhỏ.

- Chờ một chút!

Vương Hạo chật vật kêu lên

- Bản tiểu thư đã sớm biết, đồ vô sỉ sắc lang nhà ngươi có ý đồ với Manh Manh, may là ngày hôm nay ta tới xem thử, bằng không hậu quả không lường.

Hạ Vi Vi hừ lạnh một tiếng.

Có ý đồ với em gái ngươi thì có!

Lão tử chính là người có hệ thống trong ngươi, sẽ làm loại chuyện vô sỉ như vậy sao?

Á... không đúng, hắn nhận được chính là hệ thống Trùm Phản Diện, dường như thật sự cần phải làm như vậy mới có khả năng trưởng thành được.

- Đinh đinh, chúc mừng kí chủ kích phát ra tinh thần trọng nghĩa của người khác tới tiêu diệt tội ác, lĩnh ngộ sơ bộ tinh túy của hệ thống Trùm Phản Diện, thu được 200 điểm phản diện.

Ta nhờ vào, kích phát tinh thần trọng nghĩa của người ta tới tiêu diệt mình sao?

TM, phải là người trúng đầu tới mức nào, mới có thể làm loại chuyện này chứ hả?

Vương Hạo há hốc mồm. Hóa ra vừa rồi hệ thống nói cái gì hung thần ác sát có người sợ, phong lưu tiêu sái có người mắng... nghĩa là thế nào! Chỉ có điều, chơi như vậy thật sự vui sao?

- Hệ thống nhắc nhở, làm một phản diện có lý tưởng, có tiền đồ, nếu như làm chuyện xấu cũng không có người thương thức, không ai cảm giận, không ai đứng ra tiêu diệt tà ác, vậy không phải là đặc biệt thất bại, mà quả thực mất hết mặt mũi của phản diện rồi.

Khóe mắt Vương Hạo khẽ giật, hắn lại có thể không có cách nào phản bác được lý do này.

- Hệ thống, ta muốn sử dụng kỹ năng của thẻ thăng cấp.

Nhìn thấy Hạ Vi Vi công kích qua, Vương Hạo không còn kịp suy nghĩ nữa, vội vàng né tránh, hắn cũng không muốn bị chết ở trong tay một thiếu nữ đầy bạo lực như vậy đâu.

- Kí chủ hiện nay chỉ nắm giữ một loại kỹ năng, Thiểm Điện Bộ.

- Chúc mừng kí chủ, Thiểm Điện Bộ đạt được Đăng Phong Tạo Cực.

- Thiểm Điện Bộ?

Vương Hạo ngẩn người. Thoáng cái hắn nhớ tới, hắn từ nhỏ đến lớn đều bận rộn nghiên cứu thuốc, võ kỹ gì đó cũng chưa từng học qua, chỉ là khi còn

bé được phụ thân hấn buộc học qua bộ pháp này, Thiêm Điện Bộ.

- Ta nhỏ vào, thực sự quá đáng tiếc.

Vương Hạo không nhin được phi nhỏ một tiếng, một bộ pháp thì có tác dụng gì, hấn cần chính là thủ đoạn công kích.

- Cái gì? Quá đáng tiếc sao?

Hạ Vi Vi tức giận tới mức mặt trắng bệch, tên sắc lang này lại còn dám nói đáng tiếc. Chẳng lẽ phải thật sự chà đạp Mạch Manh Manh mới khiến cho hấn không cảm thấy đáng tiếc nữa sao?

- Ta ngất, đại tỷ nghĩ sai rồi.

Vương Hạo cảm thấy bất đắc dĩ. Chuyện gì thế này hả?

- Đinh đinh, chúc mừng kí chủ lại kích phát tinh thần trọng nghĩa của người khác, thu được 200 điểm phản diện.

Được rồi!

Đại tỷ không nghĩ sai, là bản thân mình suy nghĩ quá nhiều, lại để cho hiểu nhầm tiếp tục đi!

Đổi mặt với điểm phản diện, Vương Hạo hoàn toàn biến chất, cũng bắt đầu tà ác rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nụ cười thâm trùng

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Ha ha, đại tỷ bất không được ta đâu...

Hai chân của Vương Hạo không ngừng di chuyển, lấy góc độ không thể tưởng tượng nổi dễ dàng tránh thoát được công kích của Hạ Vi Vi.

Lúc này, Thiêm Điện Bộ giống như được Vương Hạo luyện tập vô số năm, thân đi ảnh động, không để lại một chút vết tích nào.

- Làm sao có thể như vậy được, bộ pháp Đăng Phong Tạo Cực sao?

Hạ Vi Vi chấn động kinh ngạc nhìn Vương Hạo, nàng thật sự không có cách nào tưởng tượng được, tên mặt trắng này mỗi ngày vui đùa ở trong phòng thí nghiệm, làm sao có thể nắm giữ được bộ pháp Đăng Phong Tạo Cực chứ?

- Ha ha, Hạ cô nương, nàng cứ từ từ gần người ở đây đi!

Vương Hạo chợt xoay người, chạy vội về phía cửa, mà khi hấn đi ngang qua Mạch Manh Manh, hấn cảm giác mình vô duyên vô cớ bị người nhận định là kẻ sắc lang, nhận được điểm phản diện, thật sự chính là hành vi không làm mà hưởng, hấn phải làm ra vài chuyện mới được.

Nghĩ tới đây, Vương Hạo dừng lại, xán tới gần hôn một ái, thành công cướp đi nụ hôn đầu tiên của Mạch Manh Manh.

- Đinh đinh, chúc mừng kí chủ làm ra một chuyện vô si hạ lưu, thu được 500 điểm phản diện.

- Đinh đinh, chúc mừng kí chủ đạt được danh hiệu điều kiện cho vay, thu được danh hiệu tiểu thâm trùng.

- Tên sắc lang vô si kia, bản tiểu thư nhất định phải giết ngươi...

Hạ Vi Vi tức giận quát một tiếng, thực lực Vũ Đồ cấp tám hoàn toàn bạo phát ra, cả phòng thí nghiệm tràn ngập một trận gió vô hình.

Vương Hạo lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã nhào, hấn không phải là chỉ hôn Mạch Manh Manh một cái thôi sao, thế nào lại thành tiểu thâm trùng rồi?

Mà khi Vương Hạo nhìn thấy danh hiệu tiểu thâm trùng, hấn hoàn toàn bối rối, hấn cảm giác mình gặp phải một hệ thống đặc biệt không đúng đắn.

Tiểu dâm trùng: tồn tại kỳ lạ trong Lang giới, không bụng đói ăn quàng giống với Quỷ Đói trong Lang giới, cũng khác với nam nhân cận bã thích làm dáng, càng không trộm cắp giống với lão Vương bên cạnh... Bọn họ là đại sư sáng kiến ở giới thời thượng, bình thường làm các loại chuyện cường bức dụ dỗ, dùng thuốc, dùng sức mạnh.

Kỹ năng kèm theo chính là nụ cười dâm trùng.

Nếu sử dụng với loại nữ nhân đẳng hoàng, có thể làm cho đối phương trăm phần trăm xuất hiện hiệu quả tiêu cực như hoảng hốt, khiếp sợ, thất thần ngẩn ngừ.

Sử dụng đối với loại nữ nhân như nữ vương hộp đêm, có thể mang theo hiệu quả trợ công trăm phần trăm, dễ dàng ôm mỹ nhân trở về, một đêm thoải mái tới tận trời.

Đại sư nhân sinh tiểu dâm trùng cảnh báo: Mỉm cười ở hộp đêm sẽ có mạo hiểm, tìm cách chuẩn bị thêm thuốc bổ thận.

Nhìn xong tin tức về tiểu dâm trùng, thế giới quan của Vương Hạo trong nháy mắt đã sụp đổ, quả nhiên là tồn tại kỳ lạ trong Lang giới, lưu manh trong giới hệ thống, thật là dâm đẳng.

- Nếu không thử một lần nụ cười dâm trùng này, xem nó rốt cuộc lợi hại tới mức nào?

Vương Hạo hít một hơi thật sâu, quay đầu liếc mắt nhìn Hạ Vi Vi sắp đuổi kịp hắn, khoe miệng hắn hơi nhếch lên, kéo ra một nụ cười mê hoặc có một phần đáng khinh lại có phần ngay thẳng.

Thấy vậy, thân thể Hạ Vi Vi đột nhiên ngừng lại, run rẩy một cái, nàng cảnh giác lui về phía sau hai bước, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, nụ cười thật là tà ác!

Chờ tới khi Hạ Vi Vi phục hồi lại tinh thần, Vương Hạo đã nhanh như chớp chạy ra khỏi phòng thí nghiệm, sớm bỏ chạy không còn bóng dáng.

- Sắc lang vô sỉ, nguoi chờ bản tiểu thư đi, dám bắt nạt Mạnh Mạnh, ta nhất định sẽ tháo nguoi ra thành tám mảnh.

Hạ Vi Vi tức giận giậm chân, đi tới bên cạnh Mạch Mạnh Mạnh, đỡ thiếu nữ đang ý loạn tình mê đỡ dậy.

- Á, ta muốn ôm một cái, ta muốn hôn một chút...

- Không nên ồn ào nữa, ta dẫn nàng về nhà...

- Không muốn về nhà, ta lại muốn ở chỗ này...

- Mạch Mạnh Mạnh, nàng không nên sờ loạn...

-...

Phù phù!

Sau khi Vương Hạo xác định không có nguy hiểm nữa, hắn mới có thể dừng lại không ngừng thở hổn hển, thật may thiếu nữ Hạ Vi Vi bạo lực kia không có báo cảnh sát, bằng không hắn thật sự sẽ bị nhốt vào nhà tù, có thanh minh thế nào cũng không được.

Nếu quả thật bị giam vào nhà tù, cuộc đời tốt đẹp của hắn còn chưa bắt đầu, lại muốn kết thúc.

- Hệ thống nhắc nhở, làm một phân diện có tiền đồ, có lý tưởng, vào tù là môn bắt buộc, hệ thống đặc biệt chuẩn bị cho kí chủ món quà lớn sang trọng khi vào tù.

- Khụ khụ!

Vương Hạo ho khan một tiếng, tại sao nơi nào cũng có bóng dáng của người này vậy.

Còn món quà lớn vào tù, em gái nguoi, nếu như tiến vào, còn có thể vượt ngục sao?

Phải biết rằng, ở trong Liên Bang Tinh Tế, đến nay người có thể vượt ngục đều là nhân vật lớn có tu vi cao cường, thế lực phía sau cực mạnh, lại hiện tại hắn là người nghèo như vậy còn vượt ngục? Chắc hẳn tiến vào, trực tiếp ở lại bên trong vượt qua tuổi già đi.

Chỉ có điều, món quà lớn tân thủ cũng phong phú như vậy, món quà lớn vào tù chắc cũng không kém đi?

Vừa nghĩ tới đây, tự nhiên hắn có chút kích động có chút nóng lòng không chờ được muốn đi ngồi tù!

- Không nên giật dây ta đi tù, nguoi nói ta xem, vì sao ta sẽ nắm giữ cái danh hiệu tiểu dâm trùng này?

Giọng Vương Hạo không vui nói. Cho dù hắn rất thích kỹ năng kèm theo của tiểu dâm trùng, nhưng vấn đề liên quan tới nguyên tắc làm nguoi, hắn tuyệt

đối phải hỏi cho rõ.

- Kí chủ hạ độc cho Mạch Manh Manh, lại chưa hơn người ta đồng ý mạnh mẽ làm ra loại chuyện đó, hoàn toàn phù hợp với điều kiện hạ thuốc dùng sức mạnh của tiểu dân trủng.

Hệ thống nghiêm túc nói.

Hạ thuốc em gái ngươi thì có!

Đó là sự cố khi làm thí nghiệm có được hay không!

Còn nữa, cái gì mà loại chuyện đó, lão tử không phải chỉ hôn một cái sao? Cái này cũng gọi dùng sức mạnh sao? Vừa rồi không có làm chuyện gì khác, dựa vào cái gì si nhục nhân cách của hần?

- Hệ thống nhắc nhở, ý nghĩ của kí chủ rất nguy hiểm, làm như một trùn phân diện có tiền đồ, có lý tưởng, lại không nên nắm giữ loại nhân cách này. Nhớ kỹ, vừa có được hệ thống kinh thiên ta, từ nay về sau phẩm hạnh chỉ là người qua đường.

Vương Hạo trợn mắt há hốc mồm, xem như được tăng thêm kiến thức, hóa ra không biết xấu hổ cũng có thể nói thành có giáo dục có ý nghĩa như vậy.

Chén canh gà tâm linh do hệ thống chế biến ra, hần tuyệt đối phải làm.

- Thôi đi, ta không nói linh tinh với ngươi nữa.

Vương Hạo khoát tay áo, nhìn xung quanh trường THPT số 11, nơi vừa xa lạ, lại vừa quen thuộc này.

Lúc này, học sinh của trường THPT số 11 đang lao về phía cửa trường học, rõ ràng đã hết giờ học, bằng không Hạ Vi Vi cũng sẽ không đi tới phòng thí nghiệm tìm Mạch Manh Manh.

- Ủ, ta vẫn nên trở về nhà trước!

Vương Hạo gãi cằm, theo học sinh đi ra khỏi cửa trường.

Ở trên đường, hần nghe được rất nhiều học sinh đang thảo luận, liên quan tới ngày hôm sau.

- Các ngươi nói, ngày mai hiệu trưởng sẽ nói gì?

- Còn có thể nói gì nữa, nhất định là chuyện liên quan tới việc học hành của chúng ta thôi.

- Nói vậy, còn có mấy ngày lại thi tốt nghiệp trung học, chắc hẳn hiệu trưởng sẽ chọn ra người tham gia cuộc thi bốn trường Đại học trọng điểm lớn.

- Có đạo lý, cũng không biết năm nay sẽ tuyển chọn thế nào.

- Địa cầu tổng cộng có chín mươi chín trường THPT, trường THPT số 11 chúng ta muốn lấy được thứ hạng tốt, thật sự quá khó khăn.

- Không có khả năng, bốn trường Đại học trọng điểm lớn chỉ lựa chọn mười người tham gia tuyển chọn đứng đầu trên địa cầu, còn lại không quan tâm ưu tú thế nào, đều không cần.

- Đây là nề tình địa cầu là mẫu tinh, mới lựa chọn mười người, bằng không địa cầu tối đa cũng lại chỉ có năm suất thôi.

- Ta nghe nói hàng năm học sinh tham gia tuyển chọn vào bốn trường Đại học trọng điểm lớn, ít cũng tới năm trăm vạn, nhưng cuối cùng lại không đến năm trăm người có thể trúng tuyển.

- Không có khả năng, cạnh tranh quá tàn khốc, phải biết rằng năm trăm vạn học sinh này đều là thiên tài của năm vạn tinh cầu cấp một tại Liên Bang Tinh Tế tuyển ra.

- Thiên tài trên tinh cầu cấp một chúng ta đến trên tinh cầu cấp hai, cấp ba... chính là phế vật, căn bản không so sánh được.

- Nói vậy cũng không sai, nếu như so sánh với học sinh của học viện Hoàng gia, vậy thì ngay cả tư cách quét đường cũng không có.

- ...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tổn thương lẫn nhau, ai sợ ai chứ!

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Bốn trường Đại học trọng điểm lớn, học viện Hoàng gia.

Hai mắt Vương Hạo híp lại, lật xem ký ức.

Bốn trường Đại học trọng điểm lớn là bốn trường đại học mạnh nhất trong các trường đại học bình dân, nhưng muốn đi vào tuyệt đối là thiên quân vạn mã đi qua cầu độc mộc.

Nhưng một khi được chọn, vậy có nghĩa là sau khi tốt nghiệp, sẽ có vô số cơ hội vào nghề bày ra ở trước mắt, phụ thân hẳn chính là xuất thân từ đại học Thiên Bắc một trong bốn trường Đại học trọng điểm lớn.

Phụ thân hẳn chính là ngôi sao nổi bật nhất trong lịch sử của đại học Thiên Bắc, cũng là thiên tài nổi bật nhất trong cả Liên Bang Tinh Tế, đáng tiếc trời xanh ghen tỵ anh tài, bảy năm trôi qua vẫn không rõ tung tích.

- Lão nhân năm đó hình như là dựa vào một cây trường thương, quét ngang toàn bộ học viện Hoàng gia, đánh cho thiên tài học viện Hoàng gia hoàn toàn không còn cách nào, khiến cho danh dự của học viện Hoàng Gia bị quét rác!

Vương Hạo suy nghĩ một lát, cảm giác mình cho dù bị học viện Hoàng gia đá ra, nhất định là có liên quan đến phụ thân, nhưng phụ thân trêu chọc các người, khiến cho danh dự của các người bị quét ra rác, người đi tìm hấn tính sổ là được, liên quan tới hấn cái rắm ấy!

- Ôi, thôi đi, đá ra thì đá ra!

Vương Hạo thở dài, sau đó hừ lạnh nói:

- Chỉ có điều, khoản nợ này chúng ta cũng chưa xong đâu. Nếu như phụ thân có thể quét ngang toàn bộ học viện Hoàng gia, vậy lão tử không chỉ có thể quét ngang, còn có thể hủy đi học viện Hoàng gia.

...

Thời gian không lâu, khi Vương Hạo trở lại ngôi nhà trong ký ức.

Nhưng cửa vừa mở ra, trong nháy mắt toàn thân hấn cảm thấy không xong. Chỉ thấy trong nhà khắp nơi đều là tất thối, trang phục bẩn nằm rải rác khắp nơi. Rác rưởi chắc hẳn cũng có rất nhiều ngày không có đổ, có mùi khó ngửi.

Nhất là khi Vương Hạo cảm giác đói bụng, tìm được một túi bánh bích quy, lúc này hấn mới phát hiện túi bánh quy này đã sớm quá thời hạn.

- Gã xui xẻo, người rút cuộc sống như thế nào vậy?

Vương Hạo khẽ xoa trán, dù gì thằng xui xẻo này cũng là nhi tử của nguyên soái, thế nào lại sống thảm như vậy?

Bất đắc dĩ, Vương Hạo mở ra một vòng tay trí năng trên cổ tay, đây là máy vi tính trí năng chuẩn bị cho thành viên của Liên Bang Tinh Tế bên trong không chỉ có ghi chép tin tức thân phận của người cầm nó, còn có thể sử dụng làm máy vi tính, đặc biệt thuận tiện.

Khi Vương Hạo kiểm tra chi phiếu, trong nháy mắt toàn thân hấn không thể bình tĩnh được nữa. Trong ngân hàng, gã xui xẻo lại không có nổi năm trăm đồng.

- Lê nào lão tử còn chưa quật khởi, lại phải chết đói đầu đường sao?

Vương Hạo ngửa mặt lên trời thở dài.

- Thôi đi, trách gã xui xẻo có tác dụng gì, hiện tại ta và hấn lại là cùng một người, trách hấn không phải là tự trách mình sao? Vẫn nên đi tu luyện trước đã!

Vương Hạo thở dài, lấy ra Tiềm Lực đan cấp một nuốt xuống, sau đó hấn ngồi xếp bằng ở trên cái giường hỗn loạn này.

- Vũ Diệu Thiên Ma Quyết, bắt đầu truyền thụ.

Tiếng của hệ thống vang lên.

- Âm âm âm!!

Trong phút chốc, một lượng tin tức khổng lồ giống như thủy triều được truyền thụ đến trong đầu của Vương Hạo, từng kinh mạch trong thân thể hiện lên ở trong đầu, công pháp vận chuyển huyền bí thế nào, hần đều nhìn thấy rất rõ ràng.

- Công pháp thật lợi hại!

Hai mắt Vương Hạo đầy khiếp sợ.

Dù sao phụ thân hần cũng là nhân vật cấp bậc nguyên soái, hần cũng không phải là người bình dân chưa từng trải, công pháp tu luyện này có lợi hại hay không, hần đương nhiên hiểu.

Nếu muốn nhận một quyền công pháp tốt hay xấu, nhìn hần hấp thu linh khí thiên địa lại có thể nhìn ra.

Công pháp tu luyện của bình dân bình thường, là công pháp tu luyện cơ sở có thể mua được ở thư viện, chỉ có thể thu nạp được linh khí thiên địa rất ít ỏi. Nhưng công pháp cao cấp lại hấp thu linh khí trong thiên địa đặc biệt khủng khiếp.

Nếu như nói công pháp tu luyện cơ sở có hiệu suất là một, như vậy công pháp cao cấp có khả năng chính là mười, thậm chí là một trăm... Chênh lệch trong đó thật sự quá lớn.

Cho nên dưới ngày tháng tích lũy xuống, cho dù là hai người có thiên phú tương đương, nhưng chênh lệch cũng sẽ không ngừng bị kéo dài.

- Âm!

Sau khi nhận được hệ thống truyền thụ, Vương Hạo đã rất quen thuộc với Vũ Diệu Thiên Ma Quyết, trong nháy mắt hần nhập định, trong đầu lại có một sự linh hoạt kỳ ảo.

Theo thời gian trôi qua, linh khí tung bay trong không khí đều tràn vào trong cơ thể hần, đang không ngừng cường hóa thân thể của hần.

Ở trong hệ thống tu luyện, thân thể là cơ sở của tất cả, phải thường xuyên đánh bóng.

Vũ Đồ chính là hấp thu linh khí thiên địa tới để luyện thể.

Sau khi thân thể bị cường hóa qua chín lần, có thể từ ngoại luyện chuyển tới nội luyện, bắt đầu phá vỡ kinh mạch trong cơ thể, đạt được Vũ Sư, nắm giữ bản lĩnh sử dụng ám kinh.

Tu luyện không kể năm tháng, một đêm rất nhanh đã qua đi.

- Âm!

Khi mặt trời mọc, thân thể của Vương Hạo chấn động, một khí lưu đáng sợ từ trong cơ thể hần phun ra, khiến tất cả mọi thứ xung quanh đều bị đánh bay ra.

Vương Hạo mở mắt ra, một đường ánh sáng màu vàng nhất thời hiện ra, lóe ra ánh sáng chói mắt.

- Vũ Đồ cấp năm, không hổ danh là sản phẩm thần công do hệ thống sản xuất ra, thực sự quá lợi hại.

Vương Hạo có chút xúc động, nếu như ở trên tinh cầu cao cấp, chắc hần chỉ cần mấy giờ lại có thể đột phá, căn bản không cần tới thời gian một đêm.

Phải biết rằng, đẳng cấp của tinh cầu quyết định độ mạnh yếu của linh khí thiên địa trên tinh cầu.

Tinh cầu giống như loại địa cầu cấp một này, chỉ có thể nói linh khí thiên địa ít tới mức đáng thương, nếu như đến trên Đế Tinh của Liên Bang Tinh Tế, linh khí thiên địa nơi đó quả thực chính là giống như lông vũ, bất kỳ thời khắc nào cũng đang rơi xuống.

- Đế Tinh, ta sớm muộn sẽ trở về thôi.

Vương Hạo nắm chặt nắm đấm, trong ánh mắt của hần lóe lên sự kiên nghị, Đế Tinh là nơi hần ra đời, nơi đó có tuổi thơ của hần, cũng có nhà của hần.

Mà sau khi phụ thân hần mất tích, hần đã bị người ta đuổi ra khỏi phủ nguyên soái, nhưng hần tin tưởng, chờ tới lúc hần trở lại, những người chiếm nhà chiếm tài sản của hần, nhất định sẽ hối hận vì đã đi tới trên thế giới này.

- Không tốt, bị muộn rồi.

Vương Hạo liếc nhìn thời gian, hần cuống quýt đứng dậy, chạy như bay về phía trường THPT số 11.

Hần muốn đi hủy đi học viện Hoàng gia, còn muốn quay về Đế Tinh đòi lại công đạo, vậy hần nhất định phải tiến vào bốn trường Đại học trọng điểm lớn trước. Cho nên hần nhất định không thể bỏ qua ngày hôm nay.

Ở trên đường, Vương Hạo thông qua hệ thống biết được phương pháp thu điểm phản diện.

Một là kích phát tinh thần trọng nghĩa của người khác, để bọn họ đại biểu chính nghĩa tiêu diệt tà ác là mình, thậm chí không cần động thủ, chỉ cần đồng người phi nhỏ cũng có thể dễ dàng đến tính điểm, đương nhiên phương pháp này sẽ thu hoạch không được quá nhiều điểm, nhưng thắng ở việc có thể thi triển ở trên diện tích lớn, đạt được hiệu quả một truyền mười, mười truyền một trăm.

Hai là làm một ít chuyện xấu, căn cứ vào mức độ chuyện xấu lớn hay nhỏ, thu được số điểm nhiều hay ít. Nhất là làm một ít hoạt động không được người chấp nhận, còn có thể thu được thứ đồ tốt là danh hiệu này, chỉ có điều lấy thực lực của hắn trước mắt, nếu thật sự làm như vậy, ngày mai hắn sẽ phải ngồi xổm trong ngục giam.

Ba là giống như những nhân vật phản diện trong TV vậy, đầu tiên là nằm gai nếm mật, sau đó thân có chức vụ cao, lại một tay che trời, hoặc trốn ở phía sau màn bày mưu nghĩ kế, quyết thắng từ ngoài ngàn dặm.

Theo hệ thống nói, bày ra bố cục càng lớn, người bị hãm hại càng lợi hại, vậy số điểm thu được sẽ càng nhiều, thậm chí còn có túi quà lớn cực kỳ giá trị.

Chỉ có điều muốn bày bố cục thành công, không chỉ có phải có trí tuệ cực kỳ cao, còn cần phải có đủ kiên trì, cùng với thủ hạ thi hành mệnh lệnh, khuyết điểm chính là chu kỳ vận chuyển hơi dài.

Đối với ba loại phương pháp này, Vương Hạo cảm giác hiện nay mình cũng chỉ có thể sử dụng phương pháp đầu tiên, hai phương pháp còn lại chỉ có thể tiến hành trợ giúp.

- Ôi, từ hôm nay trở đi, ta lại phải biến thành đồ vô sỉ vị người người chỉ trích.

Vương Hạo thở dài, cảm giác cuộc sống tương lai của mình tràn ngập sự khiêu chiến.

- Chỉ có điều, ta tiếp nhận sự khiêu chiến của các người.

Trong mắt của Vương Hạo lóe ra một tia ánh sáng thần thánh, rõ ràng hắn đã dự định vì kính dâng suốt đời mình cho sự nghiệp phản diện.

- Các người đại biểu chính nghĩa tiêu diệt ta, ta đại biểu tà ác trừng phạt các người, mọi người tổn thương lẫn nhau, ai sợ ai chứ!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Không tôn trọng nữ thần

Tại cửa chính của trường THPT số 11.

Một thiếu nữ mặc trang phục võ đạo màu đỏ đi cùng với một thiếu nữ đáng yêu khác đang cúi cái đầu, hai thiếu nữ này chính là Hạ Vi Vi và Mạch Manh Manh.

Lúc này, Hạ Vi Vi phồng má, nghĩ hình ảnh đêm qua sau khi mình đưa Mạch Manh Manh về nhà, bị lán qua lán lại cả đêm không ngủ được, nàng lại thấy đây một bụng tức.

Đồng thời, điều này cũng chứng minh, Vương Hạo này thật sự một tên đâm tặc đáng xấu hổ, bằng không tại sao được lực lại mạnh như vậy.

Phi!

Suy nghĩ cái gì thế!

Hạ Vi Vi lắc đầu, ném những tư tưởng tà ác ra khỏi đầu.

- Vi Vi, người nói hôm qua Vương Hạo ca thật sự hôn ta sao?

Hai bàn tay nhỏ của Mạch Manh Manh không an phận nấn bóp, trong lòng bất ổn.

- Còn gọi là Vương Hạo ca? Nàng có phải chờ tới khi thật sự bị tên sắc lang đó ăn, mới có thể nhận rõ bộ mặt thật của hắn hay không?

Hạ Vi Vi nghe được tên Vương Hạo, lại tức giận không có chỗ trút, hừ một tiếng nói:

- Ta sớm đã nói cho người biết, một học sinh có thể điều chế loại thuốc này, không phải đâm tặc cũng là kẻ có tâm lý biến thái.

Mạch Manh Manh rụt rè giải thích:

- Vì Vi trách oan Vương Hạo ca rồi. Ngày hôm qua thật sự là sự cố thí nghiệm, không có liên quan gì tới Vương Hạo ca. Lại nói, hẳn làm ra loại thuốc này chỉ là muốn có tiền nghiên cứu thuốc khác, tỳ cũng biết, loại thuốc này không chỉ có chi phí thấp, lượng tiêu thụ còn rất tốt, quả thật rất kiếm được tiền.

Càng nói mặt Mạch Manh Manh càng đỏ, giọng nói cũng càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng trên cơ bản không nghe thấy gì cả.

- Ta mới không thèm biết những điều này.

Hạ Vi Vi phẫn nộ chê bai một tiếng, bàn tay nhỏ bé hung hăng véo vào thắt lưng của Mạch Manh Manh. Vì bảo vệ đại sắc lang Vương Hạo kia, nha đầu này lại có thể bôi đen nàng như vậy, nàng chính là học sinh trung học thuần khiết, làm sao có thể biết loại thuốc này có chi phí và lượng tiêu thụ thế nào chứ?

- Á!

Mạch Manh Manh co người lại. Hơi bị đau đấy.

- Hừ!

Hạ Vi Vi tức giận hừ một tiếng, nàng lấy một cái bánh bao thịt từ trong túi ni long ra, cắn một cái, dường như có thâm cừu đại hận rất lớn vậy.

Đều tại tên khốn kiếp Vương Hạo kia, làm hại nàng tối hôm qua bị Mạch Manh Manh giằng co suốt một đêm cũng không có ngủ được, sáng sớm hôm nay lại phải vội vàng vàng tới trường học, ngay cả bữa sáng cũng chưa kịp ăn, chỉ có thể ở đây gặm bánh bao thịt.

Đột nhiên, phía sau lưng Hạ Vi Vi chợt thấy ớn lạnh, cảm thấy có người đang nhìn nàng, hơn nữa còn là ánh mắt rất tà ác.

Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Hạo đang nhìn nàng chằm chằm, khóe miệng còn rất buồn nôn chảy ra nước bọt.

Lúc này, Vương Hạo hoàn toàn không có giác ngộ bị Hạ Vi Vi đánh hôm qua, hiện tại hắn đói bụng đến mức ngực sắp dán ra phía sau lưng, hai mắt đầy sao.

Hôm qua về nhà muộn, hẳn vội vàng tu luyện không có ăn, hơn nữa cho dù muốn ăn, bánh bích quy hết hạn kia, hẳn cũng nuốt không trôi.

Sáng sớm hôm nay, hắn lại ra khỏi cửa muộn, trên đường đến đây, hắn không tìm được chỗ nào bán đồ ăn sáng. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là trên gương mặt hắn đều lộ ra hai chữ bản cùng này. Bấy giờ thấy cái bánh bao thịt trong tay của Hạ Vi Vi, hắn quả thật giống như nhìn thấy mẹ ruột, một chút rụt rè cũng không có.

- Sắc lang vô sỉ, nhìn cái gì vậy?

Hạ Vi Vi cảnh giác nhìn Vương Hạo, không biết có phải tên sắc lang này thấy nàng phá hủy kế hoạch của hắn, cho nên dự định trả thù nàng, hoặc chuẩn bị xuống tay với nàng hay không?

- Vương Hạo ca tới rồi sao?

Mạch Manh Manh ngượng ngùng cúi đầu xuống, dùng giọng nói giống như muỗi kêu chào Vương Hạo. Nàng vừa nhìn thấy Vương Hạo, trong đầu lại cảm giác mê muội, nàng tự nhiên nhớ tới chuyện Hạ Vi Vi nói Vương Hạo hôn nàng.

Đồng thời, trong lòng Mạch Manh Manh vẫn đặc biệt rầu rĩ, Vương Hạo hôn nàng là vì tác dụng của thuốc, hay là hôn nàng vì thích nàng đây?

Nếu như là thích, nàng nên tiếp nhận hay không tiếp nhận đây?

Vương Hạo hí mắt quan sát Mạch Manh Manh, cô bé này cũng khoảng mười sáu mười bảy tuổi, không chỉ hay xấu hổ, còn đặc biệt khiến cho người ta yêu thích, nàng cũng hoa hậu giảng đường cấp bậc nữ thần, ở trường THPT số 11 có rất nhiều người theo đuổi nàng, nhất là căn cứ theo ký ức, Mạch Manh Manh hình như cũng có ý đối với hắn.

Chỉ có điều cũng đúng, gã xui xẻo ban đầu tuy rằng không không ra gì, nhưng kiến thức liên quan tới phương diện thuốc của hắn lại tuyệt đối vượt qua rất xa bạn cùng lứa tuổi, hơn nữa bộ dạng hắn cũng không tệ, nếu là ở địa cầu trước đây, hắn tuyệt đối là nhân vật được yêu thích.

Đối với một người yêu thích thuốc, lại là mối tình đầu của thiếu nữ, điều này quả thật là đặc biệt trí mạng.

- Có gì để nói với thứ sắc lang này chứ?

Hạ Vi Vi ngậm bánh bao thịt, xắn tay áo lên, tiến lên kéo Mạch Manh Manh ra phía sau lưng bảo vệ.

Thấy vậy, sắc mặt của Vương Hạo tối sầm, danh hiệu tên sắc lang này cũng không tệ, nhưng hắn cũng không cần sợ Hạ Vi Vi, tuy rằng tu vi của Hạ Vi Vi cao hơn hắn ba đẳng cấp nhỏ, nhưng hắn nắm giữ Đăng Phong Tạo Cực Thiểm Điện Bộ, hắn đã có thể bắt bại.

Hơn nữa hắn vẫn nắm giữ sát chiêu lớn có hiệu quả trăm phần trăm đối với nữ nhân, nụ cười thâm trùng.

Nghĩ tới đây, khóe miệng của Vương Hạo hơi nhếch lên, hiện ra một nụ cười mỉm có một phần đáng khinh lại rất mê người.

Lúc này, thân thể của Mạch Mạnh Mạnh và Hạ Vi Vi giống như bị điện giật, cả hai chột rùng mình một cái, trong đầu trống rỗng, chỉ có nụ cười tà ác đến không thể tả ác hơn xoay quanh ở trong đầu.

Vương Hạo nhìn thấy hai nàng đứng ngây ra tại chỗ, hắn rất không khách khí cướp bánh bao thịt trong tay của hai nàng, sau đó nghênh ngang đi về phía trường THPT số 11.

- Đinh đĩnh, chúc mừng kí chủ cướp đoạt tài vụ của người khác, thu được 200 điểm phản diện.

Ánh mắt của Vương Hạo liền sáng ngời, cướp một bánh bao thịt cũng có điểm, thực sự không tệ, nếu như vừa chiếm tiện nghi của hai nàng, nhất định sẽ có nhiều điểm hơn nữa.

- Dâm tặc vô sỉ, ngươi đứng lại cho bản tiểu thư.

Sau thất thần ngắn ngủi, Hạ Vi Vi đã kịp phản ứng, nhìn hai tay trống trơn, nàng nổi giận quát một tiếng, sau đó chạy như điên về phía Vương Hạo.

Dâm tặc vô sỉ?

Các học sinh xung quanh nghe tiếng nói này, liền nhìn về phía bên này, chỉ thấy Hạ Vi Vi tức đến xanh cả mặt đuổi theo phía sau, Vương Hạo với bộ dạng dương dương đắc ý chạy ở phía trước.

Hình ảnh như vậy, lại thêm bốn chữ dâm tặc vô sỉ này, không thể không khiến cho những học sinh đang trong thời kỳ trưởng thành bắt đầu suy nghĩ miên man.

Lẽ nào Vương Hạo ra tay với Hạ Vi Vi?

Hơn nữa còn là loại cường bức này?

Bằng không vì sao Hạ Vi Vi lại phản nộ đến mức như vậy?

Nếu đúng là vậy, học sinh trung học bây giờ cũng quá dũng mãnh đi?

- Lại dám chiếm tiện nghi của Vi Vi tiểu thư, các huynh đệ đâu bắt người, diệt người này.

- Má nó, Vi Vi tiểu thư là nữ thần của ta, ta thậm chí còn không dám YY, tên mặt trắng này lại dám động thủ, thực sự đâm đầu vào chỗ chết.

- Không cần nói nhiều, các huynh đệ cùng tiến lên!

- Trêu chọc nữ thần Vi Vi, cho dù phải lên trời xuống đất, đều phải chặt tiểu tử này cho chó ăn.

- Ta phải cho hắn biết, nữ thần chỉ có thể đứng xa nhìn, không thể không tôn trọng.

- Giết hắn!

-...

Vương Hạo thấy mười mấy nam học sinh xông tới, hắn bị dọa cho giật mình. Những huynh đệ này từ đâu xuất hiện vậy?

Trong giây lát Vương Hạo nhớ tới, Hạ Vi Vi này chính là hoa hậu giảng đường của trường THPT số 11, tồn tại nắm giữ quân đoàn hộ hoa.

- Đinh đĩnh, chúc mừng kí chủ mạo phạm nữ thần trong lòng người khác, kích phát lửa giận của người khác, thu được 300 điểm phản diện.

- Đinh đĩnh, chúc mừng...

- Đinh đĩnh, chúc mừng...

-...

Vương Hạo nghe bên tai vang lên từng tiếng nhắc nhở, hắn trực tiếp sững sốt. Hắn cướp mấy bánh bao thịt lại biến thành mạo phạm nữ thần trong lòng của người khác sao? TM, điều này cũng thật đau trứng đi?

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Nam tử cận bã trong cận bã

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Chúc mừng kỷ chủ, tổng cộng nhận được 3800 điểm phản diện.

Bao nhiêu?

Vương Hạo lại sững sốt, mạo phạm nữ thần một lần lại nhận được nhiều điểm như thế, cũng quá nhẹ nhàng đi!

Nhưng Vương Hạo vẫn không hiểu, hắn đã mạo phạm Hạ Vi Vi vào lúc nào, ngay cả tay của đối phương hắn cũng chưa chạm được!

Chẳng qua, Vương Hạo không có nhiều thời gian để suy xét những vấn đề này, Thiểm Điện Bộ của hắn thật sự đã đạt đến trình độ Đẳng Phong Tạo Cực, nhưng tu vi bây ra ở đó, nếu bị đám người này đánh hội đồng, hắn tuyệt đối sẽ rất thảm.

- Hạ tiểu thư, mọi người tốt xấu gì cũng là bạn học, mấy ngày nay kính tế của ta có hơi eo hẹp, cùng lắm thì lần sau ta mời tiểu thư, tiểu thư cần gì phải dây dưa mãi như thế làm gì!

Dưới chân Vương Hạo thi triển ra Thiểm Điện Bộ, ung dung nhẹ nhàng né tránh công kích từ quân đoàn hộ hoa của Hạ Vi Vi.

- Tình hình kinh tế của ngươi eo hẹp thì liên qua gì tới bản tiểu thư.

Hạ Vi Vi vung nắm đấm nhỏ đánh ra như hạt mưa. Vương Hạo duy trì mười hai phần tinh lực né tránh công kích của Hạ Vi Vi.

- Hạ tiểu thư, tiểu thư thật sự không nói lý lẽ, hôm qua như vậy, hôm nay lại như vậy, tiểu thư là thật lòng muốn làm khó ta phải không?

Hạ Vi Vi lạnh lùng hừ một tiếng:

- Ngươi còn dám nhắc đến chuyện hôm qua, bản tiểu thư bị giày vò suốt cả đêm không ngủ, đều là lỗi của ngươi cả.

Vương Hạo sững sốt. Một đêm không ngủ sao? Chẳng lẽ giữa nàng và Mạch Manh Manh...

Lúc này, Mạch Manh Manh cũng chạy tới, đỏ mặt khuyên:

- Vi Vi, đừng đánh nữa, Vương Hạo ca không phải loại người như nàng nghĩ.

...

Nghe thấy ba người nói chuyện với nhau, học sinh tụ tập qua đây đều cảm thấy có tin tức, còn là tin tức lớn.

Nếu xâu chuỗi với nhau gồm có dâm tặc vô sỉ, tình hình kinh tế eo hẹp, giày vò cả đêm không ngủ, có thể hiểu là hôm qua Hạ Vi Vi và Vương Hạo đã đến nhà trọ, sau đó bị dâm và cả đêm.

Nhưng sáng nay thức dậy, Vương Hạo nói đang kẹt tiền, không trả được tiền phòng, bảo Hạ Vi Vi ứng tiền trước, hơn nữa còn hứa lần sau hắn sẽ trả.

Hoa khôi kiều ngạo của trường THPT số 11 bị người ta dâm và cả đêm còn phải trả tiền phòng, điều này quả thật là sỉ nhục quá lớn, vì thế mới có cảnh tượng hiện tại.

Hơn nữa nhìn gương mặt của Mạch Manh Manh ửng đỏ, giống như cũng biết những chuyện này, tự nhiên còn nói Vương Hạo không phải là loại người đó. Như vậy có phải là Mạch Manh Manh và Vương Hạo đi ra ngoài, đều là do Vương Hạo trả tiền hay không?

Vừa liên tưởng như vậy, tất cả học sinh đều giật mình, mọi người đều là học sinh trung học, vì sao lại khác xa nhau như thế? Hơn nữa, ba người này còn làm ra chuyện như vậy ngay vào lúc chuẩn bị thi Đại học, làm như vậy thật sự tốt sao?

Điều khiến cho các học sinh khác không thể chấp nhận nhất chính là tên khốn Vương Hạo này bắt cả hai tay không nói, thậm chí ngay cả chuyện đi nhà trọ không trả tiền cũng có thể làm ra được, thật sự là nam tử đề tiện nhất trong đề tiện.

- Không thể nào. Vi Vi tiểu thư làm sao lại ở cùng với loại nam tử đề tiện như vậy được.

- Ta không tin, ta nhất định chém chết tên nam tử đề tiện này.

- Chẳng lẽ mọi người cứ đứng nhìn như vậy sao? Các ngươi thật sự có thể nhẫn nhịn, để nam tử đề tiện này sỉ nhục nữ thần của trường THPT số 11 của chúng ta sao?

- Không nhìn được. Ta là người trong quân đoàn hộ hoa của Mạnh Mạnh tiểu thư, hôm nay ta nhất định xé xác nam tử đệ tiện này.

- Mọi người cùng lên!!

-...

Vương Hạo nhìn thấy đám học sinh vây xem ồn ào lên án hành vi của hắn, hắn hoàn toàn sững sốt, ai có thể nói cho hắn biết đã xảy ra chuyện gì hay không?

Chẳng lẽ thế giới này, chỉ cướp mấy cái bánh bao thịt lại phải bị nhiều người như vậy đánh hội đồng sao?

- Đing đing, chúc mừng ký chủ thành công mạo phạm nữ thần, dẫn tới trăm người vây đánh, tổng cộng giành được 5000 điểm phản diện.

Vương Hạo chảy nước mắt đầy mặt. Bất kể hắn có mạo phạm nữ thần hay không, hắn chỉ biết không ngờ, mình chỉ cướp mấy cái bánh bao thịt lại phải trả giá là bị trăm người vây đánh. Cái giá này thật sự quá lớn rồi.

Ở phía xa, một ông lão râu trắng nhìn thấy đám học sinh đánh hội đồng, hắn tức giận đến mức thổi râu trừng mắt. Những học sinh kia thật sự quá đáng, không ngờ lại ở trong trường đánh hội đồng, xem hiệu trưởng Chung Ly của trường THPT số 11 là vật trang trí sao?

- Này, này...

Đột nhiên, hiệu trưởng Chung Ly giật mình nhìn Vương Hạo bị đám người kia vây đánh lại nhảy vọt lên.

Hắn thuộc số ít người trên địa cầu biết được thân thế của Vương Hạo.

Năm xưa, Vương Hạo bị học viện Hoàng Gia đá ra khỏi trường, sau đó hắn phải trải qua rất nhiều gian nan để đến được trường THPT số 11 của địa cầu, cũng là trường cũ của phụ thân hắn năm xưa.

Ban đầu Chung Ly cho rằng Vương Hạo sẽ trở thành ngôi sao võ đạo sáng chói giống như phụ thân hắn, nhưng kết quả Vương Hạo thích thuốc, hơn nữa thành tựu về thuốc cũng không tệ, hắn cũng không tiện cưỡng ép Vương Hạo, vì chuyện này hắn đã đau buồn trong suốt một thời gian rất dài.

Nhưng hôm nay hắn đã nhìn thấy gì? Bộ pháp đạt tới Đẳng Phong Tạo Cực!

Một học sinh trung học hàng ngày trốn ở trong phòng thí nghiệm, không ngờ có thể lĩnh ngộ bộ pháp lên đến Đẳng Phong Tạo Cực, thật sự khiến người ta khó tin.

- Thiên tài, tiểu tử này tuyệt đối là một thiên tài, thiên tài siêu cấp còn mạnh hơn cả phụ thân của hắn.

Giây phút này, Chung Ly vô cùng kích động, hắn tuyệt đối không cho phép loại thiên tài như vậy sẽ lãng phí thời gian ở trong phòng thí nghiệm, vũ đài của Vương Hạo phải giống như phụ thân hắn, trở thành ngôi sao sáng chói nhất trong giới võ đạo.

- Tất cả đều dừng tay lại cho ta!!

Chung Ly hô to một tiếng, đầu ngón chân chạm đất, bay lên, rơi xuống bên cạnh Vương Hạo.

- Là hiệu trưởng, mọi người chạy mau!!

Nhìn thấy hiệu trưởng tới, tất cả học sinh ở đó lập tức dừng tay, sau đó có người thò một tiếng giải tán, tất cả đã chạy tới sân vận động.

Chung Ly không để ý tới những học sinh này, hắn nhìn Vương Hạo, vừa gật đầu vừa tán thưởng nói:

- Không tệ, không tệ, thật sự không tệ.

Sau đó, hắn không cho Vương Hạo có thời gian phản ứng, mỗi tay nắm lấy tay của hai người Vương Hạo và Hạ Vi Vi bay tới chỗ cao đài trên sân vận động.

- Một học sinh ưu tú lớp được, một học sinh ưu tú lớp võ đạo, đuổi đánh ở trong trường còn ra thế thống gì nữa? Hôm nay hai người đứng trên đài để nghe lễ tổng kết của trường.

Chung Ly trách mắng một tiếng, sau đó xoay người nhìn những học sinh phía dưới lần lượt ngồi xuống trên sân vận động, hắn không còn để ý Vương Hạo và Hạ Vi Vi nữa.

Vương Hạo liếc nhìn hiệu trưởng một cái, hắn hoàn toàn không có giác ngộ của người bị phạt, hắn ngồi trên mặt đất, hai ba miếng đã ăn hết một cái bánh bao thịt, đây cũng là thù lao hắn cực khổ mới có được, không thể lãng phí.

Đồng thời, Vương Hạo cũng hỏi hệ thống trong đầu, vì sao mạo phạm nữ thần khiến người ta nổi giận lại được nhiều điểm số như thế.

- Hệ thống nhắc nhở, nữ thân là một biểu tượng tinh thần, ký chủ mạo phạm bọn họ, xâm phạm nghiêm trọng đến thánh địa thuần khiết trong tâm linh của người khác, điều này mang đến tổn thương lớn hơn xác thịt, bản hệ thống cảm thấy đây hoàn toàn là một chuyện xấu.

- Khụ khụ!!

Vương Hạo bị sặc, hẳn chỉ cướp có cái bánh bao thịt, không ngờ đã mạo phạm tới thánh địa của người khác, TM, điều này thật sự có liên quan đến nhau đi!

- Sặc chết đáng đời!

Hạ Vi Vi ở bên cạnh tức đến nghiến răng, trong lòng nàng nguyên rủa Vương Hạo bị sặc chết, cướp bánh bao thịt của nàng, hại nàng đói bụng, thật đúng là kẻ khôn kiếp vô si.

Hiệu trưởng Chung Ly liếc mắt nhìn Vương Hạo đang ngồi trên mặt đất ở phía sau lưng hắn, hắn cũng không nói gì, bắt đầu nói vào trong micro.

- Hôm nay là lễ tổng kết trước kỳ thi tốt nghiệp lần thứ một trăm bốn mươi của trường THPT số 11. Chuyện đầu tiên ta muốn nói với các học sinh chuẩn bị thi đại học chính là về niềm kiêu ngạo của trường THPT số 11 chúng ta - Trần Uy nguyên soái, Vương Thiên Dực!

Hắn vừa dứt lời, toàn trường yên lặng, tất cả học sinh đều có biểu hiện vô cùng nghiêm túc, ánh mắt mọi người đều tập trung vào bức tượng đá Vương Thiên Dực trên sân vận động.

Đây không chỉ là niềm kiêu ngạo của trường THPT số 11, còn là niềm kiêu ngạo của tất cả thường dân tại Liên Bang Tinh Tế...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hai loại người khâm phục nhất

Trên sân vận động trường THPT số 11.

Sau khi tưởng nhớ đến đệ nhất thiên tài Liên Bang Tinh Tế - Vương Thiên Dực – cũng chính là phụ thân của Vương Hạo, hiệu trưởng Chung Ly bắt đầu buổi lễ tổng kết.

- Vì liên quan đến tuyển chọn của bốn trường đại học trọng điểm lần này, trường THPT số 11 chúng ta sẽ áp dụng chế độ báo danh, chỉ cần học sinh nào cho rằng mình có thể thi được, vậy người đó có thể tham gia thi đấu lời đài, sau đó đại diện cho trường đi tranh cao thấp với trường khác của địa cầu.

Hiệu trưởng Chung Ly vừa dứt lời, các học sinh phía dưới lại bàn tán xôn xao.

- Không ngờ năm nay là chế độ báo danh, điều này thật sự nằm ngoài dự đoán của người khác!

- Đúng thật là nằm ngoài dự đoán, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại cũng không phải không có đạo lý.

- Không sai. Hàng năm, các trường đại học đều tuyển chọn ba người đứng đầu để tham gia Trăm Trường Tranh Bá, chỉ có người giành được mười vị trí đứng đầu trong Trăm Trường Tranh Bá mới có thể đại diện địa cầu tham gia tuyển chọn của bốn trường Đại học trọng điểm lớn.

- Vừa rồi nghe như vậy ta hình như đã hiểu rồi. Đây là nhà trường muốn tiết kiệm thời gian, người dám báo danh nhất định là mấy nhân tài kia.

- Ủ, đúng là vậy, nếu thực lực không mạnh lại đi báo danh sẽ tự nhận lấy sỉ nhục.

- Ôi, xem ra chúng ta không có cửa.

- Thôi đi, chúng ta hãy đi học trường đại học khác, muốn vào bốn trường Đại học trọng điểm lớn căn bản không có cửa đâu.

- Đến trường đại học khác cũng không có nghĩa chúng ta không có tương lai, mọi người đều phải lạc quan lên một chút.

- Ha ha, người tốt nghiệp từ bốn trường Đại học trọng điểm lớn đều là nhân tài được các doanh nghiệp lớn tranh đoạt, tiến vào quân đội phát triển sẽ trở thành Liên đội trưởng. Còn chúng ta thì sao? Không chỉ phải tự mình tìm công việc, tiến vào quân đội cũng phải làm từ binh lính nhỏ đi lên, có thể lạc quan được sao?

Hiệu trưởng Chung Ly nghe thấy tiếng bàn luận phía dưới đài, hẳn lại không có ngăn cản, để cho các học sinh giao lưu với nhau. Dù sao cũng sắp tốt nghiệp, sau này bọn họ có thể gặp được nhau nữa không cũng còn chưa biết được.

Tranh thủ lúc này, hiệu trưởng Chung Ly nhìn Vương Hạo ở phía sau lưng, lo lắng hỏi:

- Vương Hạo, sau khi tốt nghiệp ngươi dự định làm gì?

Hắn muốn thăm dò một chút, xem Vương Hạo yêu thích được nhiều tới thế nào, như vậy cũng dễ bốc thuốc đúng bệnh, để tiểu tử này quay về con đường võ đạo, kế thừa sự huy hoàng của phụ thân hắn.

- Ta sao?

Vương Hạo chỉ vào chính mình, sau khi được xác nhận, hắn kiêu ngạo nói:

- Đương nhiên ta sẽ thi lên bốn trường Đại học trọng điểm lớn, sau đó tiến vào quân đội làm đệ nhất nguyên soái, dẫn đầu đại quân đánh Đế Tinh, khiến tổng thống quý trước mặt ta hát vài ca chinh phục.

Khi Vương Hạo nói hắn muốn thi bốn trường Đại học trọng điểm lớn tiến vào quân đội, hiệu trưởng Chung Ly kích động suýt chút nhảy dựng lên, dường như hắn đã nhìn thấy Vương Thiên Dực thứ hai đã đứng dậy.

Nhưng vì sao hắn càng nghe lại càng thấy không đúng?

Nghĩ kỹ lại, đây rõ ràng là muốn mưu phản!

Ta nhô vào, phụ thân ngươi là đại anh hùng, đại hào kiệt được Liên Bang Tinh Tế công nhận, nhi tử của hắn lại muốn làm kẻ phản nghịch đáng khinh bỉ, khác biệt cũng hơi lớn đấy!

Chẳng lẽ, bởi vì sau khi Vương Thiên Dực biến mất không thấy tung tích, Vương Hạo lúc trước bị đá ra khỏi Học viện Hoàng Gia, sau đó lại bị đuổi ra khỏi Đế Tinh, điều này khiến hắn bắt đầu oán hận Liên Bang Tinh Tế sao?

Nghĩ đến đây, hiệu trưởng Chung Ly đặc biệt tự trách mình không cố gắng tìm hiểu dẫn dắt tâm lý của hài tử này, để hắn bắt đầu có suy nghĩ đen tối như vậy.

Lúc này, các học sinh phía dưới đang bàn luận ồn ào cũng ngừng lại, bởi vì micro trên đài không có tắt đi, bọn họ đều nghe thấy hết lời nói của Vương Hạo.

Ngay lập tức, có tiếng giễu cợt giống như nước thủy triều bạo phát ra.

- Tên công tử bột lóp được này còn muốn thi lên bốn trường Đại học trọng điểm lớn sao?

- Nếu Vương Hạo thi vào Dược Tề Công Hội, ta còn có thể tin, thi vào bốn trường Đại học trọng điểm lớn thì nằm mơ giữa ban ngày rồi.

- Đại học khác với trường THPT, đại học là địa bàn của người biết võ, muốn chơi được thì đến Dược Tề Công Hội đi!

- Hắn như vậy còn tiến vào quân đội? Tiến vào cũng chỉ bị có thể làm binh lính nhỏ, đi nhặt bánh xà phòng mà thôi.

- Ha ha, có đạo lý, còn muốn khiến tổng thống hát bài ca chinh phục cho hắn, đúng là nằm mơ giữa ban ngày?

- Sao có thể nói như vậy được, mộng tưởng có bao xa, ngươi hãy rút xa bấy nhiêu cho ta.

- Ha ha, đúng, mộng tưởng càng xa thì rút càng xa.

-...

Hiệu trưởng Chung Ly hít một hơi dài, chỉ vào bức tượng đá Vương Thiên Dực ở trung tâm sân vận động.

- Vương Hạo, em như vậy là không đúng, ngươi nên nhìn đó làm một tấm gương, học hỏi hắn mới đúng.

Về thân phận của Vương Hạo, hắn thật sự không tiện tiết lộ.

Dù sao, Vương Thiên Dực vì Liên Bang Tinh Tế vào sinh ra tử, kết quả sau khi xảy ra chuyện, nhi tử của mình không chỉ bị đá ra khỏi Học viện Hoàng Gia, còn bị đuổi ra khỏi nhà của mình, đến tình cầu cấp một chỉ có thể xem là thôn quê.

Nếu truyền ra ngoài, chắc chắn là sẽ là một trận động đất cấp mười hai, sau này còn có ai sẽ ra sức cho quân đội Liên Bang nữa?

Hơn nữa với thân phận hiệu trưởng một trường THPT như hắn, trước mặt những nhân vật lớn kia, ngay cả một chút khả năng tự bảo vệ cũng không có, cho dù hắn biết chân tướng sự việc cũng không dám nói nhiều lời.

Đương nhiên phần nhiều chính là hắn oán hận cao tăng của Liên Bang Tinh Tế, tất cả đều không có tình người như vậy.

Vương Hạo không biết hiệu trưởng đang nghĩ gì, bừa bãi nói:

- Ta có tám gương, có hai loại người ta khâm phục nhất, nhưng không phải như hấn.

- Ô, hai loại người nào vậy?

Hiệu trưởng phản chấn.

Vương Hạo ngẩng đầu nhìn trời, trịnh trọng nói:

- Loại người đầu tiên ta khâm phục nhất chính là người xem phim xong không chỉ trích; loại người thứ hai là chỉ trích xong tiếp tục chỉ trích.

- Phụt!!

Hấn vừa dứt lời, tất cả mọi người cho dù là hiệu trưởng, giáo viên, hay học sinh đều phì nhỏ. Tiểu tử này nói chuyện thật sự khiến người ta kinh ngạc, đúng là ngoài sức tưởng tượng!

Không ngờ có người lại khâm phục hai loại người này, thật sự là vô cùng quý hiếm!

- Lưu manh vô sỉ!!

Hạ Vi Vi ở bên cạnh biểu hiện sự miệt thị, học sinh trung học có thể điều phối loại thuốc đó quả nhiên không phải là loại người tốt lành gì cả.

- Đỉnh đỉnh, chúc mừng ký chủ bị người ta nhận định là lưu manh, giành được 10 điểm phản diện.

- Đỉnh đỉnh, chúc mừng ký chủ bị người ta nhận định là tiện nhân, giành được 10 điểm phản diện.

- Đỉnh đỉnh, chúc mừng ký chủ bị người ta nhận định là kẻ vô sỉ, giành được 10 điểm phản diện.

-...

- Tổng cộng giành được 1500 điểm phản diện.

Trong lòng Vương Hạo thầm thở dài, điểm số bị mọi người chỉ trích như vậy quá ít so với chủ động khiêu khích người khác kích phát chính nghĩa để tiêu diệt chính mình, tuy nhiên chỉ vài câu nói lại giành được 1500 điểm vào tài khoản, xem như là không tệ.

Hấn tin rằng, chỉ cần có thể đánh ra “danh tiếng”, sẽ khiến nhiều người biết có nhân vật như hấn, hấn nhất định có thể giành được càng nhiều điểm số hơn.

Hiệu trưởng Chung Ly nghe xong, cảm thấy cả người đều không khỏe, hấn phải mau chóng liên hệ giáo viên hướng dẫn đại học của Vương Thiên Dực, để hấn qua đây xem thử mới được, bằng không ngôi sao mới của giới võ đạo này nhất định sẽ đi sai đường.

Nghĩ đến đây, hiệu trưởng Chung Ly vội vàng kết thúc lễ tổng kết, trở về liên hệ với giáo viên hướng dẫn Đại học của Vương Thiên Dực.

...

Lúc này, có một nam tử trẻ đang lẩn trốn trong một khu rừng nhỏ ở bên cạnh sân vận động.

Hấn tên Hi Dung Hiên, là một thành viên nhỏ của tổ chức khủng bố DY trên địa cầu, chịu trách nhiệm chiêu mộ thành viên cho tổ chức khủng bố DY.

Vừa rồi hấn nghe thấy lời nói của Vương Hạo tràn đầy khí phách anh hùng, trực giác mách bảo hấn, tiểu tử này trời sinh là một tên khốn kiếp, vô cùng thích hợp để gia nhập tổ chức khủng bố DY của bọn chúng.

Nhưng cần phải quan sát thật tốt, không thể chỉ dựa vào vài câu nói đã đưa ra quyết định được. Tổ chức DY của bọn họ là tổ chức khủng bố vô cùng chính quy, không phải chỗ cho con chó con mèo cũng có thể tiến vào được.

- Vương Hạo phải không? Ta sẽ chú ý tới ngươi.

Hi Dung Hiên nhếch miệng lên, hấn từ từ rời khỏi khu rừng nhỏ này...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Bàn Tay Ma Thuật

Sau khi lễ tổng kết kết thúc, các học sinh đều rời đi.

Vương Hạo đi thẳng đến chỗ báo danh, báo danh tham gia Lôi Đài Chiến của trường THPT số 11.

Rất nhanh, tin tức liên quan đến chuyện Vương Hạo tham gia Lôi Đài Chiến đã lan truyền ra khắp trường THPT số 11, khiến tất cả mọi người đều có cảm giác vô cùng khó tin.

- Có nhầm lẫn hay không vậy? Không ngờ Vương Hạo lại tham gia Lôi Đài Chiến sao?
- Hắn là học sinh lớp được, sao lại muốn tham gia Lôi Đài Chiến được?
- Tu vi của hắn cũng chỉ mới là Vũ Đồ cấp bốn, không phải, hắn là Vũ Đồ cấp năm, hình như là sáng nay vừa đột phá.
- Cho dù là Vũ Đồ cấp năm cũng vô dụng, học sinh tham gia Trầm Trường Tranh Bá mỗi năm đều là Vũ Đồ cấp chín, có khi còn xuất hiện cao thủ Vũ Sư.
- Ta thấy tiểu tử này quá mức tự tin, cho là bản thân có điều chế thuốc tốt lên mới tự tin quá mức.
- Có lẽ là điều chế thuốc, điều chế đến mức đầu óc có vấn đề sao?
- Mặc kệ hắn làm cái gì, dám mạo phạm nữ thần của ta, chờ đến Lôi Đài Chiến, lão tử nhất định phải đánh chết hắn.
- Không sai, dám mạo phạm nữ thần Mạnh Mạnh, nữ thần Vi Vi, chính là đang tìm cái chết.
- Hiện tại sắp tốt nghiệp rồi, ở trong trường xử lý hắn sẽ có rắc rối, nhưng trên lôi đài, nhất định phải khiến tiểu tử này hối hận khi đến thế giới này.
- Vũ Đồ cấp năm, nếu chạm mặt, không phải vào thẳng trận tiếp theo hay sao?
- Ha ha, như vậy cũng thật sự không tồi!
- .....

Lúc này, Vương Hạo hoàn toàn không thấy hứng thú đối với những lời nhảm nhí này. Hiện tại, hắn đang ở phòng thí nghiệm, lấy ba bình Kích Tinh Tứ Xạ do kẻ xui xẻo điều chế ra trước đó, bỏ vào trong túi áo, hắn phải nhanh chóng lấy thuốc vào tay, nếu không nhất định sẽ bị chết đói ở ngoài phố.

- Hệ thống, ta cần một bộ võ thuật, có tiến cử nào tốt hay không?

Vương Hạo hỏi.

- Trước mắt ký chủ có 10400 điểm phản diện, hệ thống căn cứ vào tình hình trước mắt của ký chủ, tiến cử Thiên Huyền Thủ.

Âm thanh của hệ thống vừa dứt, trước mắt Vương Hạo liền xuất hiện tin tức của Thiên Huyền Thủ.

Thiên Huyền Thủ là võ thuật sơ cấp, sau khi nắm giữ không chỉ tốc độ tay nhanh hơn, khi cử động cũng có ảo ảnh trùng trùng điệp điệp, khiến người ta không thể nào phân biệt, có tác dụng mê hoặc người khác, giá trao đổi là 10000 điểm phản diện.

- Tốc độ tay nhanh hơn?

Mắt của Vương Hạo sáng lên, phải biết là chỗ mấu chốt nhất của điều chế thuốc chính là tốc độ tay, nếu tốc độ tay không đủ nhanh, vậy thì không có cách nào khiến được tể sản sinh sự kết hợp thích đáng.

Còn Thiên Huyền Thủ không chỉ có thể công kích, còn có thể dùng để điều chế thuốc, quả thực là võ thuật hiện tại hắn đang cần nhất.

Chỉ có điều 10000 điểm thật sự quá đắt, xem như là toàn bộ gia sản của hắn rồi.

- Thôi đi, đổi đi!

Vương Hạo cắn răng.

- Đinh đinh, chúc mừng ký chủ đổi được Thiên Huyền Thủ, bắt đầu dung nạp.

Một giây sau, trong đầu Vương Hạo xuất hiện một ảo ảnh giống như in vào trong đầu hắn.

- Cái... Thiên Huyền Thủ này không ngờ đã đạt đến cảnh giới Dung Hội Quán Thông.

Vương Hạo kinh ngạc kêu lên một tiếng.

- Hệ thống nhắc nhở, chỉ cần ký chủ đổi võ học trong hệ thống, thấp nhất đều là Dung Hội Quán Thông.

Nghe xong, Vương Hạo vui mừng vô cùng, như vậy khởi điểm võ học của hắn đã hơn rất nhiều người khác rồi.

.....

Lúc này, phòng hiệu trưởng trường THPT số 11, hiệu trưởng Chung Ly đang gọi điện thoại đường dài Tỉnh Tế.

- Alo, Tô tiền bối sao? Ta là Tiểu Chung!

Chung Ly gạt đầu khom lưng, hoàn toàn không thấy được chút đáng vẻ nên có của hiệu trưởng, nếu để cho người khác nhìn thấy cảnh này, nhất định bọn họ sẽ sợ đến rơi hàm.

- Tiểu Chung? Là tiểu tử nguoi sao? Có phải chỗ Vương Hạo đã xảy ra chuyện gì không?

Tô tiền bối phía đối diện suy nghĩ, cuối cùng cũng nghĩ ra Tiểu Chung này là ai.

- Vương Hạo không có gì, chỉ có điều ta phát hiện Vương Hạo là một kỳ tài võ đạo còn lợi hại hơn phụ thân hắn, tuổi còn trẻ đã lĩnh ngộ Thiểm Điện Bộ đến Đăng Phong Tạo Cực.

- Cái gì? Thiểm Điện Bộ đến Đăng Phong Tạo Cực sao? Nguoi xác định không nhìn nhầm chứ?

Tô tiền bối kinh ngạc kêu lên, hắn thật sự nghi ngờ lỗi tai của mình có vấn đề.

Nếu hắn không nhớ nhầm, tiểu tử Vương Hạo năm nay chắc là mười bảy tuổi mới đúng. Cho dù là Vương Thiên Dực năm xưa cũng không thể nào lĩnh ngộ được Thiểm Điện Bộ đến Đăng Phong Tạo Cực trong độ tuổi này.

- Vô cùng chính xác. Tiểu tử này hàng ngày trốn trong phòng thí nghiệm, nhưng Thiểm Điện Bộ thật sự đạt đến Đăng Phong Tạo Cực.

- Chuyện lớn như vậy, sao bây giờ nguoi mới báo cáo với lão phu. Hừ, chờ đấy, hai ngày nữa lão phu sẽ đến địa cầu.

Tiếng nói vừa dứt, có tiếng tút tút đã truyền đến.

Hiệu trưởng Chung Ly thấy điện thoại bị cúp, tâm trạng của hắn vô cùng buồn bực. Hắn cũng muốn báo cáo, nhưng hàng ngày tiểu tử Vương Hạo trốn trong phòng thí nghiệm, ai biết được hắn nắm giữ Thiểm Điện Bộ đến Đăng Phong Tạo Cực chứ?

Nếu không phải hôm nay đầu óc của tiểu tử này bị lừa dối, đi khắp nơi gây chuyện, hắn cũng không biết đâu!

- Cốc cốc!

Có tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi!

Hiệu trưởng đặt điện thoại xuống, trong nháy mắt hắn khôi phục lại dáng vẻ của hiệu trưởng.

Một mỹ nữ thư ký chân dài đi vào, đưa một văn kiện cho hiệu trưởng.

- Hiệu trưởng, đây là danh sách học sinh tham gia thi lời đài, trong đó Vương Hạo cũng báo danh. Chúng ta có cần đi khuyên Vương Hạo hay không?

- Vương Hạo báo danh rồi sao?

Hiệu trưởng sững sốt, nhanh chóng mở văn kiện ra. Rất nhanh hắn tìm thấy được tên của Vương Hạo.

- Tiểu tử này cuối cùng đã tỉnh ngộ.

Hiệu trưởng mừng rỡ, sau đó phát tay.

- Chuyện này nàng không cần quan tâm. Hiện tại, nàng lập tức sắp xếp tiếp đãi theo tiêu chuẩn cao nhất, hai ngày nữa có nhân vật lớn sẽ đến đây.

Thư ký mỹ nữ chân dài gạt đầu.

- Vâng, hiệu trưởng!

Sau khi nguoi rời khỏi, hiệu trưởng kích động đến mức muốn nhảy lên.

- Thật sự là ông trời phù hộ!

Năm mươi năm trước, trường THPT số 11 xuất hiện một Vương Thiên Dực, khiến cho hiệu trưởng tiền nhiệm trở thành đại minh tinh đỉnh cao trong giới

giáo dục, được Bộ giáo dục ban tặng các huân chương.

Năm mươi năm sau, hiện tại do hấn làm hiệu trưởng, đã xuất hiện một thiên tài siêu cấp còn mạnh hơn Vương Thiên Dực – Vương Hạo.

Chỉ cần Vương Hạo phá vỡ các kỷ lục của phụ thân hấn, vậy thì mình nhất định sẽ giống như hiệu trưởng tiền nhiệm, được bao quanh bởi các loại hoa tươi và tiếng vỗ tay, nghĩ thôi đã khiến người ta cảm thấy kích động rồi.

Về vấn đề giáo dục của Vương Hạo bắt đầu đi theo con đường xấu, lại không phải là chuyện hấn suy xét.

Hiệu trưởng Chung Ly tin tưởng, Tô tiền bối là người chính trực nhất của đại học Thiên Bắc, có thể giáo dục được một Vương Thiên Dực chính trực, thì giáo dục Vương Hạo quả thực chỉ là chuyện nhỏ như com bữa.

Hiện tại, điều hấn cần phải chuẩn bị là các loại bài thuyết trình, để sau này xuất hiện với diện mạo tinh thần tốt nhất trước đèn ánh chiếu sáng.

- Vương Hạo tiểu tử, người chính là hi vọng của ta, phải cố gắng lên!

Hiệu trưởng ưỡn ngực ngẩng đầu, đi đến trước cửa sổ, nhìn xuống sân vận động phía trước, trong lòng hấn cảm thấy hào khí dâng cao vạn trượng, ở đây đã không thể chứa được hấn, hấn phải tiến tới tinh cầu cao hơn, hấn sẽ là nhân vật truyền kỳ của giới giáo dục.

- Ủ, đó là...

Hiệu trưởng đột nhiên sững sờ, chỉ thấy xuất hiện một bóng người ở trên tường của sân vận động, hiển nhiên kẻ đó dự định trèo tường trốn tiết.

Không đúng, bóng người đó rất quen. Nhìn kỹ, chẳng phải là hi vọng của hấn, Vương Hạo hay sao?

- Không ngờ tên tiểu tử khốn này lại dám trốn tiết, thật sự không xem truyền kỳ giới giáo dục của ta ra gì rồi.

Hiệu trưởng tức giận thổi râu tròng mắt, trực tiếp từ cửa sổ nhảy ra ngoài, đuổi theo Vương Hạo.

Lúc này, Hạ Vi Vi đột nhiên nhảy ra, lớn tiếng hô lên:

- Người đâu! Người đâu mau tới đây! Vương Hạo trốn tiết, Vương Hạo trèo tường trốn tiết...

Vương Hạo trèo tới trên tường ngay người ra, thiếu nữ bạo lực này làm sao lại xuất hiện ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đập hồng đầu rồi

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Trên sân vận động trường THPT số 11.

Một đám học sinh chỉ chỗ vào Vương Hạo, hiệu trưởng Chung Ly ở một bên tức giận thổi râu tròng mắt.

Còn Vương Hạo không nghiêm túc đứng ở đó, khoe mắt liếc nhìn Hạ Vi Vi đang rất đắc ý ở một bên.

Thiếu nữ bạo lực này không chỉ gọi người tới, còn tự mình ra tay kéo hấn xuống từ trên tường rào cao mười mét, thật là đáng giận.

- Vương Hạo, người có biết trốn tiết là đáng xấu hổ thế nào hay không?

Hiệu trưởng Chung Ly vô cùng tức giận, hấn làm hiệu trưởng nhiều năm nay, chưa từng có học sinh dám trốn học. Nhưng hôm nay không chỉ có học sinh trốn học, còn một chút xấu hổ cũng không có, thật sự nực cười.

Tiếng nói vừa dứt, mấy nữ sinh xung quanh nhìn Vương Hạo bằng ánh mắt khinh bỉ.

- Bình thường không nhìn ra, gã Vương Hạo này lại là học sinh hư hỏng.

- Không phải sao? Ta luôn nghĩ hắn là một học sinh tốt, con ngoan, nhưng hôm nay mới biết thì ra là loại người này.
- Ban đầu ta còn muốn chờ tốt nghiệp sẽ bày tỏ tình cảm với Vương Hạo, nhưng ai biết được hắn là loại người này.
- Cũng may phát hiện sớm, nếu không nàng đã chịu thiệt thòi rồi.
- Không ngờ lại trốn học. Hắn có xứng đáng với phụ thân mẫu thân hắn bỏ tiền cho hắn đi học hay không?
- Ta nghe nói, Vương Hạo không có phụ thân mẫu thân, hắn đều phải tự mình kiếm tiền đóng học phí.
- Như vậy càng phải nên trân trọng mới đúng! Vì sao hắn phải trốn học?
- Các ngươi quên rồi, buổi sáng Vương Hạo thậm chí không có nổi tiền trả phòng trọ, để Hạ Vi Vi trả trước, hiện tại tám phần là đi ra ngoài kiếm tiền.
- Rất có khả năng như vậy, nhưng Vương Hạo có thể làm gì? Giúp người ta điều chế thuốc sao?
- Ta thấy không phải vậy đâu. Cho dù Vương Hạo là thiên tài lớp được, nhưng dù sao hắn còn là học sinh, hắn có thể làm gì chứ?
- Các ngươi xem Vương Hạo trắng trẻo, không phải đi làm cái cái đó chứ?
- Cái đó?
- Trai bao...
- Ặc, kinh tởm quá!

-.....

Vương Hạo tròn mắt, nữ nhân đứng là thích nhiều chuyện, bàn luận thị phi thật là đáng ghét nhất.

- Đinh đinh, chúc mừng ký chủ bị phần lớn mọi người nhận định là học sinh hư hỏng, tổng cộng giành được 3000 điểm phản diện.

Ôi... thật đúng là nữ tử thích nhiều chuyện cũng có chỗ đáng yêu.

...

Rất nhanh, liên quan đến chuyện Vương Hạo trốn học đã được truyền khắp cả trường THPT số 11, hiệu trưởng biết nếu mình không nghiêm khắc trừng phạt chuyện này, vậy sau này hiện tượng trốn học nhất định sẽ xảy ra thường xuyên.

Vì thế hiệu trưởng trừng phạt Vương Hạo chính tay khắc một bức tượng của phụ thân hắn, khắc tượng của Vương Thiên Dực.

Làm vậy, để cho tiểu tử này ghi nhớ bản thân là nhi tử của ai, nên lấy ai làm vinh hạnh.

- Mẹ ơi!

Khỏe miệng của Vương Hạo nhếch lên, ngẩng đầu nhìn tảng đá khổng lồ cao mười lăm mét. Đây là tảng đá hiệu trưởng cố ý tìm ở bên ngoài đến cho hắn khắc.

Nếu như hắn thật sự muốn khắc tảng đá khổng lồ này thành tượng điêu khắc, vậy thì cả ngày hôm nay hắn cũng đừng mong đi ra ngoài bán Kích Tinh Tử Xạ.

Sau khi các học sinh đều bị giáo viên kéo trở về lớp học, hiệu trưởng lần nữa đi đến bên cạnh Vương Hạo, khiển trách nói:

- Không khắc xong, không cho ngươi đi đâu cả, khắc cẩn thận cho ta, cũng xem như là tận hiếu với phụ thân ngươi, ta sẽ sắp xếp người ta chuẩn bị cơm canh chuẩn bị cho ngươi.

Đôi mắt Vương Hạo sáng ngời, không ngờ còn bao ăn, đây cũng thật sự là một tin tốt!

Phải biết rằng, trên thế giới này có hai loại cơm, một loại là cơm canh bình thường không có linh khí có thể ăn no bụng, một loại chứa linh khí giống như là thịt của yêu thú.

Còn những thức ăn mang linh khí thiên địa mới có thể khiến cho người học võ tăng cường thân thể và lực lượng tốt hơn.

Đương nhiên muốn ăn những thứ này cũng cần một khoản tiền lớn mới được, người bình thường căn bản ăn không nổi, nhiều lắm chỉ có vào những dịp lễ tết mới ăn một bữa.

Hắn chỉ có năm trăm đồng trong thẻ ngân hàng, ngay cả bánh bao thịt sáng nay cũng ăn không nổi.

Bây giờ hiệu trưởng nói bao ăn, hiển nhiên sẽ không dùng những nguyên liệu rẻ tiền để làm thức ăn, nhất định là loại cơm canh giàu dinh dưỡng.

Nghĩ đến đây, Vương Hạo cầm lấy bữa và đọc, bắt đầu khác.

Hiệu trưởng gật gù đầu, tuy rằng ban đầu Vương Hạo có đi theo con đường xấu, có chút thù hận Liên Bang, nhưng vẫn rất tôn kính phụ thân mình, chỉ cần không phải là quá xấu, vẫn có thể giáo dục lại từng chút một.

.....

Trên một dãy lớp học đối diện sân vận động, Mạch Mạnh Mạnh có chút đau lòng nhìn Vương Hạo khác trước.

- Ta nói này Mạnh Mạnh, nàng sẽ phải là thật sự thích tên đại háo sắc kia chứ?

Hạ Vi Vi hí hóp mắt quan sát Mạch Mạnh Mạnh.

- Làm... làm gì cô, Vi Vi nàng đừng nói bậy.

Trái tim nhỏ bé của Mạch Mạnh Mạnh bắt đầu đập nhanh, gương mặt xinh xắn càng lúc càng đỏ.

- Còn nói không có, nàng không biết nói dối.

Hạ Vi Vi trừng mắt nhìn Mạch Mạnh Mạnh một cái, sau đó quay đầu nhìn Vương Hạo trên sân vận động, nhếch mày nói:

- Tuy nói tiểu tử Vương Hạo này là tên háo sắc, nhưng hình như trước kia hắn không phải như vậy?

Cho rằng Vương Hạo thuộc loại người lạnh lùng, căn bản sẽ không để ý đối phương là ai, trong đầu chỉ có thuốc của hắn.

Nhưng hôm nay Vương Hạo không chỉ vô sỉ, khôn khéo, còn vô cùng giả hoạt, hiểu động, quả thật như hai người khác nhau.

- Chắc là hôm qua đập tới hồng não rồi chăng?

Mạch Mạnh Mạnh bắt đầu có chút lo lắng, nàng nhớ rất rõ hôm qua sau khi loại thuốc kia bị đánh đổ, Vương Hạo đã đập đầu vào tường mạnh như thế nào.

- Mặc kệ hắn có phải đụng tới hồng não hay không, đối với bản tiểu thư, hắn đều là một tên khôn khéo vô sỉ.

Hạ Vi Vi đi lên trước ôm cổ của Mạch Mạnh Mạnh, nâng lông mày, cười nham hiểm nói:

- Nhóc con, từ đêm qua đến giờ nàng đã bắt đầu là người của bản tiểu thư rồi, sau này không thể nghĩ tới nam nhân khác biết không?

Gương mặt xinh đẹp của Mạch Mạnh Mạnh lập tức đỏ lên, cái cổ trắng nõn cũng đỏ theo, áp a áp ứng nói:

- Nàng, nàng, nàng nói bậy gì vậy...

Còn chưa nói hết, nàng đã dùng một tay đẩy Hạ Vi Vi ra, che mặt chạy nhanh đi.

Hạ Vi Vi liếm đôi môi đỏ, đuổi theo Mạch Mạnh Mạnh...

.....

Hai ngày sau, trường THPT số 11 đón chào một ông lão đầu tóc bạc phơ, ông lão này chính là giáo viên hướng dẫn của Vương Thiên Dực ở đại học Thiên Bắc – Tô Mộc, cũng là hiệu trưởng hiện tại của trường đại học Thiên Bắc.

Tại Liên Bang Tinh Tế, đó tuyệt đối là tồn tại giống như Thái Sơn Bắc Đẩu, chỉ cần hắn ra mặt, cho dù là tổng thống cũng phải nể mặt hắn ba phần.

Thời gian không còn dài, hiệu trưởng Chung Ly đón Tô Mộc đến văn phòng làm việc của hắn, thông qua cửa sổ có thể nhìn rất rõ Vương Hạo đang dựa vào tượng đá, vui vẻ ăn cơm.

- Hắn chính là nhi tử của Thiên Dực sao?

Tay Tô Mộc nắm chặt thành nắm đấm, trong ánh mắt tràn ngập sự đau xót, đường đường là nhi tử của Nguyên Soái, không ngờ rơi vào hoàn cảnh như vậy. Học viện Hoàng Gia các người chờ đấy, chuyện này chưa xong.

Năm xưa, Vương Thiên Dực dẫn đầu đại quân một trăm ngàn người đột nhiên mất tích, điều này khiến cho rất nhiều người đổ kỵ Vương Thiên Dực, những kẻ từng thất bại dưới tay Vương Thiên Dực đều nhảy ra chỉ trích, nói Vương Thiên Dực phản bội chạy trốn.

Thậm chí còn có người đề xuất muốn giết Vương Hạo để diệt cỏ tận gốc, sau cùng vẫn là hắn tận dụng mọi quan hệ mới giữ được mạng sống của Vương Hạo.

Nhưng sau cùng, Vương Hạo vẫn bị Học viện Hoàng Gia đuổi ra ngoài, như vậy bọn họ còn chưa dừng tay, đuổi Vương Hạo ra khỏi Đế Tinh, để trả thù sĩ nhục năm xưa bị Vương Thiên Hạo càn quét.

Năm xưa, hẳn chỉ là phó hiệu trưởng Đại học Thiên Bắc, năng lực có hạn, có thể giữ được mạng sống của Vương Hạo đã là cực hạn, căn bản không có cách nào can thiệp vào quyết định của học viện Hoàng Gia to lớn này.

Sau cùng, hẳn chỉ có thể lẳng lặng đưa Vương Hạo đến địa cầu, hi vọng hài tử này có thể không có phiền não vì ở nơi đây, vui vẻ trưởng thành, dù sao năm xưa Vương Hạo cũng không thích luyện võ, chỉ thích được.

Còn hẳn cũng không ép bức Vương Hạo đi luyện võ, chỉ cần dặn Chung Ly chăm sóc tốt cho Vương Hạo.

Nhưng hai ngày trước, hiệu trưởng Chung Ly cho hẳn một tin mừng bất ngờ, không ngờ thiên phú của Vương Hạo còn mạnh hơn Vương Thiên Dực, điều này có nghĩa là hài tử này trong tương lai sẽ giống như phụ thân hẳn, có khả năng càn quét học viện Hoàng Gia.

Hắn đã không chờ đợi được nữa, muốn xem cảnh tượng học viện Hoàng Gia nhìn thấy hài tử năm xưa bị bọn họ đá ra ngoài, lấy tư thế vô địch càn quét mọi nơi, như vậy nhất định sẽ rất đặc sắc...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tô Mộc

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Hài tử này chính là Vương Hạo.

Hiệu trưởng Chung Ly gật đầu, có chút muốn nói lại dừng:

- Nhưng hài tử này hiện đang có một vài tật xấu...

- Tật xấu?

Hàng chân này trắng xóa của Tô Mộc nhú lại, hai mắt lóe lên ánh sáng màu vàng, bắn thẳng vào tâm trí của hiệu trưởng Chung Ly.

- Tô tiên bối, thật ra cũng không phải tật xấu gì lớn, chỉ là tính cách của hài tử này hơi xấu.

Hiệu trưởng Chung Ly vội vàng giải thích.

Tô Mộc thu hồi ánh mắt, lẩm bẩm nói:

- Cái gì là xấu? Năm xưa Thiên Dực chính là lòng dạ quá tốt, làm chuyện gì cũng chừa lại một đường, nhưng kết quả thì sao?

Chung Ly lau mồ hôi trên đầu, giao tiếp với loại lão bất tử như vậy cũng thật là khủng khiếp, nhưng điều này là ý gì? Chẳng lẽ Tô Mộc dự định bồi dưỡng Vương Hạo thành một tên xấu xa tuyệt thế sao?

- Tô tiên bối, có cần ta gọi Vương Hạo đến hay không?

Hiệu trưởng Chung Ly khẽ hỏi.

- Không cần.

Tô Mộc phát phát tay.

- Ngày mai chính là cuộc thi lời đài của trường các ngươi, ta sẽ ở đây xem một chút là được rồi.

- Vậy thì quá tốt rồi, ta sẽ đi sắp xếp.

Hiệu trưởng Chung Ly mừng rỡ. Đây là hiệu trưởng Đại học Thiên Bắc, nếu có học sinh được hẳn để mắt, chẳng phải xem như trực tiếp lấy được giấy

thông báo ứng tuyển của Đại học Thiên Bắc sao? Như vậy, chắc chắn mọi người sẽ khẳng định khả năng giáo dục của hân.

- Đúng rồi, trình độ được của hài tử này thế nào?

Tô Mộc đột nhiên hỏi.

Hiệu trưởng Chung Ly vội vàng nói:

- Tuyên bố ra bên ngoài là Được Đồ cấp một, nhưng thực tế trình độ được của Vương Hạo đã đạt đến Được Sư cấp hai, cách được Tông Sư cấp ba không xa, trong trường không có giáo viên nào có thể dạy hân được nữa.

Nói xong, hiệu trưởng Chung Ly hơi đỏ mặt. Dù sao bọn họ là trường học, nhưng kết quả không có giáo viên có thể giáo dục học sinh thì rất khó xử.

- Mười bảy tuổi thì đạt được Được Sư cấp hai rồi sao?

Tô Mộc kinh hãi nhìn Vương Hạo. Tiểu tử này thật sự mang đến cho hân niềm vui bất ngờ trước giờ chưa từng có!

Trong Liên Bang Tinh Tế tổng cộng có sáu đẳng cấp được sư, nhưng người mười bảy tuổi có thể đạt được Được Sư cấp hai tuyệt đối không quá mười người.

Còn những người này đều là bảo bối của Được Tề Công Hội thu thập từ cả Liên Bang Tinh Tế, sau đó bồi dưỡng, giống như Vương Hạo một mình lặng lẽ nghiên cứu đến Được Sư cấp hai như vậy, tuyệt đối là không có, thậm chí trước kia cũng chưa từng có.

- Tốt, tốt, tốt, thật sự là quá tốt.

Tô Mộc vuốt râu cười lớn tiếng, biểu hiện khả năng của Vương Hạo càng mạnh, sau này càng có thể khiến học Viện Hoàng Gia hối hận, thậm chí hối hận đến mức đau đớn tột cùng khắc cốt ghi tâm.

Hiệu trưởng Chung Ly tròn mắt một cái, trầm nghĩ, tốt cái gì!

Người ta là Vũ Đồ cấp năm khắc một bức tượng, nhiều lắm một ngày đã có thể hoàn thành, nhưng tên khốn khiếp này thì hay rồi. Ba ngày còn chưa điêu khắc xong.

Đương nhiên hân cũng biết Vương Hạo đang có chủ ý gì, chẳng phải là thấy thức ăn quá ngon, muốn ăn cơm miễn phí sao?

Đồng thời, trong lòng Chung Ly cũng vô cùng hối hận, ban đầu hân cũng cho rằng Vương Hạo có thể làm xong trong một ngày, cho nên liền căn dặn thư ký chuẩn bị bữa ăn sang trọng cho Vương Hạo, xem như lời kéo quan hệ với tiểu tử này.

Nhưng vì Tô Mộc đến, hân có rất nhiều chuyện phải làm, cho nên không để ý được tới Vương Hạo, kết quả Vương Hạo cứ như vậy ăn liên tục ba ngày.

Phải biết bữa cơm sang trọng này cần đến hơn ba ngàn tệ, một ngày thì đã hơn chục ngàn tệ, ba ngày như vậy cũng sắp bằng một tháng lương của hân rồi, nếu bị ăn tiếp, hân sẽ bị phá sản.

.....

Lúc này, Vương Hạo đang hạnh phúc đưa một miếng thịt yêu thú vào trong miệng, hân cảm thấy hiệu trưởng Chung Ly thật sự quá trọng tình trọng nghĩa, không ngờ đã chuẩn bị cho hân bữa cơm sang trọng, còn ăn liên tục ba ngày.

Đây cũng khiến hân không tu luyện trong ba ngày, vẫn cảm thấy mình sắp phải đột phá sao.

Đương nhiên ba ngày này hân cũng không có nhân rồi, hân lợi dụng sự tiện lợi của vòng tay thông minh lên mạng, tìm xem rất nhiều tin tức liên quan đến thế giới này.

Dù sao, trong ký ức của kẻ xu xẻo, ngoại trừ kiến thức về thuốc ra khó chứa được những thứ khác, điều này cũng khiến cho hân không hiểu một chút gì về kiến thức của phương diện võ đạo.

- Ợ!

Vương Hạo ợ hơi một cái, sờ sờ cái bụng tròn vo, hân quay đầu nhìn cái tượng đã khắc được một nửa.

- Hôm nay sẽ điêu khắc xong tượng đá của lão già.

Nói thật, Vương Hạo cũng rất muốn tiếp tục ăn miễn phí như vậy, đáng tiếc ngày mai sẽ tiến hành thi thi lời dài rồi. Hân cũng không có thời gian để lãng phí trên một tượng đá.

Đứng dậy, hoạt động thân thể một chút, Vương Hạo bắt đầu ra tay...

...

Lúc này, hiệu trưởng của chín mươi chín trường THPT trên địa cầu đều chạy đến trường THPT số 11, hiển nhiên bọn họ đã nhận được tin tức Tô Mộc đến địa cầu.

Tuy nhiên bọn họ không hiểu vì sao Tô Mộc lại đến trường THPT số 11, nhưng chỉ cần hiệu trưởng Đại học Thiên Bắc có thể đến, bọn họ biểu hiện ra sự nhiệt liệt hoan nghênh tuyệt đối.

Đồng thời, mấy thế lực cấp cao trên địa cầu đều gửi tin tức cho những hiệu trưởng này, nhất định phải cố gắng hết sức giữ Tô Mộc lại, để xem Trăm Trường Tranh Bá.

Điều này khiến Tô Mộc ở trong Trăm Trường Tranh Bá xem có học sinh nào lọt vào trong mắt hay không, nếu thật sự được Tô Mộc nhìn trúng, nói không chừng còn có thể trở thành đệ tử của Tô Mộc, đây tuyệt đối là tin tức tốt quang tông diệu tổ.

Rất nhanh mấy chục lão già toàn bộ chạy đến trường THPT số 11, sau khi hiệu trưởng Chung Ly nhận được tin tức, hần lập tức mở miệng chửi mắng, những tên khốn này thật đúng là tuổi con chó, hần muốn đơn độc ăn miếng thịt này cũng không được.

- Lão Chung, trường THPT số 11 các ngươi không thể ăn một mình, chỗ Tô tiền bối ngươi phải nói cho tốt.

- Không sai, mọi người tốt xấu cũng là chỗ giao tình cũ mấy chục năm, nhất định phải đề cho Tô tiền bối ở lại xem Trăm Trường Tranh Bá.

- Nếu như lần này Tô tiền bối có thể ở lại, trường chúng ta có thể nhận được không ít quyền góp của gia tộc.

- Lão Chung, mọi người đều là vì giáo dục, đều vì con cháu trên địa cầu của chúng ta, ngươi không thể chỉ nghĩ cho học sinh của trường THPT số 11 các ngươi.

- Không sai, mọi người đều là người một nhà, đừng làm giống như chia tài sản vậy.

-.....

Hiệu trưởng Chung Ly lộ vẻ mặt bức mình, đám khốn kiếp này thật sự không biết xấu hổ!

Trước đây, học sinh của trường bọn họ chà đạp học sinh của trường THPT số 11, cũng không thấy cái gì gọi là mọi người đều là người một nhà.

Hiện tại, Tô tiền bối đến rồi, bọn họ lập tức trở thành là người một nhà, thật sự là một đám khốn kiếp không biết xấu hổ.

Tuy nhiên, hần có được thiên tài siêu cấp như Vương Hạo, tầm nhìn của hần đã không giống như mấy lão nhà quê này nữa, vô đài sau này của hần là giới giáo dục của toàn Liên Bang Tinh Tế.

- Được thôi, ta đi nói với Tô tiền bối một tiếng, xem Tô tiền bối có muốn ở lại xem Trăm Trường Tranh Bá hay không.

Hiệu trưởng Chung Ly phát phát tay, sau đó nghiêm túc nói:

- Tuy nhiên ta cũng không dám đảm bảo Tô tiền bối sẽ ở lại, dù sao loại tồn tại này muốn làm gì, ta không thể quyết định được.

Nghe xong, những hiệu trưởng các trường THPT lớn liên tục gật đầu. Chỉ cần có người đi nói, mọi thứ đều dễ nói..

...

Lúc chạng vạng tối, Vương Hạo rốt cục đã hoàn thành tượng điêu khắc của phụ thân hần, hần ném búa, đục xuống, nhìn tượng đá của phụ thân hần một cái, hải lòng gật gật đầu, sau đó đi về nhà.

Đêm nay, hần phải cố gắng tu luyện một đêm cho tốt, tranh thủ ngày mai đột phá Vũ Đò cấp sáu, đây cũng là cố gắng chuẩn bị cho cuộc thi loi đài của ngày mai.

Khi Vương Hạo vừa đi khỏi, một con gió nhẹ thổi qua, Tô Mộc đã xuất hiện, sau khi nhìn bóng lưng của Vương Hạo một cái, hần lại ngẩng đầu nhìn tượng đá của Vương Thiên Dực, thương cảm nói:

- Mặc kệ Thiên Dực ngươi đang ở đâu, sư phụ cũng tin tưởng ngươi còn sống. Về phần nhĩ tử của ngươi, nếu như hần muốn đi con đường vô đạo này, vậy ta nhất định sẽ là người hộ tống hần. Chỉ cần có ta ở đây, không ai có thể động vào hần dù chỉ một cái..

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Đánh chết nam nhân cận bã Vương Hạo

Trên sân vận động trường THPT số 11, đám người đông nghìn nghịt.

Hôm nay là ngày trường THPT số 11 tổ chức cuộc thi đấu tuyển chọn lõi đài, ba người đứng đầu sẽ đại diện cho trường THPT số 11 tham gia Địa Cầu Trăm Trường Tranh Bá.

Mà những học sinh đạt được mười thứ hạng đứng đầu trong Trăm Trường Tranh Bá lại có thể đại diện Địa Cầu tham gia cuộc thi tuyển chọn của bốn trường đại học trọng điểm lớn, người nào đạt tiêu chuẩn chính là một vinh dự, nhận được sự kính trọng của người đời, là sinh viên đại học có tiền đồ vô hạn của bốn trường đại học trọng điểm lớn.

Lần này, trường THPT số 11, bao gồm cả Vương Hạo tổng cộng có mười sáu học sinh đăng ký tham gia Lõi Đài Chiến.

Chỉ có điều trong mười sáu học sinh này, tu vi cao nhất là Hạ Vi Vi và một mỹ nữ tên Nhạc Huyền, tới qua các nàng đều đã thành công đột phá đến Vũ Đồ cấp 9.

Mà người có tu vi thấp nhất không có nghi ngờ gì, chính là Vương Hạo, trong tới qua cũng đột phá đến Vũ Đồ cấp 6, so với các đối thủ còn lại chênh lệch khá lớn.

- Tất cả mọi người đều yên tĩnh, tiếp theo mời mười sáu vị tuyển thủ lên lõi đài rút thăm.

Trọng tài đứng trên lõi đài, cầm chủ đề trên tay nói.

Rất nhanh, mười sáu vị tuyển thủ tham gia thi tài đều bước lên lõi đài, lập tức có tiếng hò reo chói tai từ phía dưới vang lên.

- Hạ Vi Vi tiểu thư, mặc kệ nàng có thay đổi như thế nào, ta vẫn yêu nàng!

- Nhạc Huyền tiểu thư, ta yêu nàng!!

- Lâm Thỉnh Bạch, chàng đẹp trai nhất, ta thích chàng!

- Triệu Tầm Văn, chàng là mạnh nhất, đánh chết nam nhân cận bã Vương Hạo!!

- Đúng, đánh chết nam nhân cận bã Vương Hạo.

- Đánh chết nam nhân cận bã Vương Hạo.

Không xa lõi đài là khu vực khách quý được xây dựng tạm thời. Hiệu trưởng của các trường THPT lớn trên Địa Cầu đang cùng Tô Mộc quan sát cuộc chiến.

Hiệu trưởng Chung Ly nghe thấy khẩu hiệu đồng thanh của các học sinh trường THPT số 11, trong lòng không khỏi giật mình, tiểu tử khốn kiếp này rốt cuộc đã làm việc gì khiến người người oán trách như vậy chứ?

- Nam nhân cận bã?

Tô Mộc nheo mắt lại, khóe miệng không nhịn được khẽ nhếch lên. Không ngờ rằng nhi tử của Vương Thiên Dật còn là một công tử đào hoa.

Hiệu trưởng Chung Ly thận trọng liếc nhìn Tô Mộc một cái, phát hiện Tô Mộc không hề có biểu hiện tức giận, lúc này hần mới lạng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, hiệu trưởng Chung Ly cũng gửi một tin tức cho trọng tài, bảo hần nhanh chóng cho cuộc tranh tài bắt đầu.

Việc rút thăm được kết thúc rất nhanh, Vương Hạo rút thăm được đối thủ là một người tên Lâm Thỉnh Bạch, tu vi Vũ Đồ cấp tám, nhìn trông rất đẹp trai, đó là nhân vật phong vân rất được yêu thích của trường THPT số 11..

Đồng thời, hần cũng là hộ hoa sứ giả trung thành của Hạ Vi Vi.

Sau khi kết quả rút thăm được công bố, tám lõi đài được tiến hành cùng một lúc.

Vương Hạo đứng trên lõi đài, nhìn Lâm Thỉnh Bạch kiêu ngạo trước mắt, bên tai hần lại toàn nghe thấy tiếng hò hét của cổ động viên giành cho Lâm Thỉnh Bạch.

- Oa a, Lâm Thỉnh Bạch chàng thật sự đẹp trai đến chết đi được!

- Tình yêu của ta, Lâm Thỉnh Bạch cố lên!

- Lâm Thỉnh Bạch cố lên, đánh chết nam nhân cận bã Vương Hạo!!

- ...

Khóe miệng Lâm Thỉnh Bạch nhếch lên, nở ra một nụ cười mỉm mê người.

- Vương Hạo hôm nay nguoi roi vào tay ta, là nguoi gặp xui xẻo rồi.

Vừa dứt lời, trong mắt Lâm Thỉnh Bạch loé lên một tia sáng sắc bén, từ khi Vương Hạo si nhục nữ thần Vi Vi trong lòng của hắn, kết cục của người này đã được định trước rồi.

Vương Hạo bĩu môi, Lâm Thỉnh Bạch này thật là huênh hoang khoác lác!

- Hai bên đã chuẩn bị xong chưa?

Trọng tài liếc mắt nhìn hai bên, thấy hai bên đều gật đầu, hắn hạ tay xuống,

- Bắt đầu!

- A!

Lâm Thỉnh Bạch hét lớn một tiếng, bàn chân mạnh mẽ giẫm xuống mặt đất, nhảy lên một cái lao lên cao hơn mười mấy mét, trên mặt đất xuất hiện hai dấu bàn chân rõ rệt.

- Thật mạnh. Chắc sắp tới Vũ Đò cấp chín rồi.

Học sinh phía dưới kinh ngạc không thôi, chỉ là một chiêu thức này đã khiến chín mươi chín phần trăm học sinh của trường THPT số 11 cảm thấy tự ti rồi.

- Lâm Thỉnh Bạch đẹp trai quá!

Một người nữ sinh háo sắc nhìn vào Lâm Thỉnh Bạch.

- Trong trường THPT số 11, nam nhân có thể đẹp trai tương đương với Lâm Thỉnh Bạch, cũng chỉ có Triệu Tầm Văn mà thôi.

- Đáng tiếc Triệu Tầm Văn này là nam nhi cơ bắp, sao có thể đẹp trai hơn Lâm Thỉnh Bạch được, hắn mới là hot boy thực sự.

- Ấy, đáng tiếc trong mắt Lâm Thỉnh Bạch chỉ có hồ ly tinh Hạ Vi Vi mà thôi.

- Ai nói không phải chứ? Nhưng nữ tử bạo lực Hạ Vi Vi đó có gì tốt chứ? Hơn nữa còn bị Vương Hạo làm qua rồi.

- Chà chà, tên Vương Hạo này cũng thật đáng thương, vô duyên vô cớ đắc tội với Lâm Thỉnh Bạch.

- Sau ngày hôm nay, có thể sẽ không bao giờ gặp được Vương Hạo nữa rồi.

- Ai nói không phải chứ? Vương Hạo điều chế thuốc rất tốt, lại nhất định muốn đến tham gia cuộc Lôi Đài Chiến, đây không phải là đi tìm cái chết sao?

- Vương Hạo, hãy cảm nhận một chút cái gì gọi là lực lượng, đây cũng không phải là thứ nam nhân lớp được như nguoi có thể chơi được đâu.

Khí thế của Lâm Thỉnh Bạch dâng trào, giống như một con mãnh hổ nhào đến, chiếc nhẫn màu bạc trên ngón tay chợt loé lên một đường lói quang màu tím, tràn ngập sức phá hủy, bá đạo không gì sánh nổi..

- Chiếc nhẫn Điện Từ!

Sắc mặt Vương Hạo thay đổi, hắn không dám do dự nữa, bàn chân thi triển ra Thiểm Điện Bộ, nhanh chóng né tránh.

- Âm âm âm!!

Sau khi Vương Hạo tránh khỏi, nơi hắn vừa đứng đã bị đánh thành một cái hố lớn, những cục đá vụn bay nhanh ra, trên cái hố đó không ngừng tí tách chớp hiện điện quang.

Tại khu vực khách quý.

Tất cả hiệu trưởng các trường THPT lớn đều bị chấn động đứng hết cả dậy, bọn họ đã nhìn thấy cái gì? Động tác đó dường như nước chảy mây trôi vậy, tuyệt đối là bộ pháp đạt tới Đẳng Phong Tạo Cực.

Nhưng bộ pháp loại này làm sao có thể xuất hiện trên người của một học sinh THPT, cho dù là học sinh đại học của bốn trường đại học trọng điểm lớn cũng không có bao nhiêu người có thể lĩnh ngộ bộ pháp này tới Đẳng Phong Tạo Cực.

Cùng lúc, tất cả hiệu trưởng của các trường THPT lớn đều tập trung ở trên ngời của Tô Mộc, đây chính nguyên nhân Tô Mộc đến trường THPT số 11 sao?

Lúc này, thân thể Tô Mộc khẽ run lên, đây là cái run rẩy của sự hưng phấn, tuy rằng hắn sớm biết Vương Hạo lĩnh ngộ được bộ pháp đến Đẳng Phong Tạo Cực, nhưng khi tận mắt nhìn thấy được hắn vẫn không nhận được cảm thấy kích động.

- Thiên Dật, nhi tử của ngươi quả nhiên giống ngươi, đời này nhất định không phải là người tầm thường.

Tô Mộc hít một hơi sâu, cố gắng để mình trấn tĩnh lại, trong đầu đã nghĩ xem phải bắt đầu dạy Vương Hạo từ đâu.

- Không thể nào!!

Lâm Thính Bạch cũng kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Vương Hạo, một tên mặt trắng luôn trốn trong phòng thí nghiệm này làm sao có thể lĩnh ngộ được bộ pháp đạt đến Đẳng Phong Tạo Cực?

- Hừ!

Vương Hạo hừ lạnh một tiếng, nhìn trọng tài kêu lên:

- Trọng tài, hắn sử dụng vũ khí khoa học kỹ thuật, đây là phạm quy.

Trọng tài liếc nhìn Vương Hạo một cái, khẽ nói:

- Đây là thời đại nào rồi, sử dụng vũ khí khoa học kỹ thuật đã là một xu thế, chẳng nhẽ lại giống như thời cổ đại, dùng vũ khí lạnh quyết chiến sao?

Vừa dứt lời, bên dưới có những tiếng nói khinh bỉ truyền lên.

- Ta nhỏ vào, người này từ đâu tới vậy?

- Sử dụng chiếc nhẫn Điện Từ cũng có thể gọi là phạm quy sao?

- Ta thấy Vương Hạo là một người quá nghèo, căn bản không thể mua nổi chiếc nhẫn Điện Từ, cho nên mới ở đây nói vậy.

- Không sai, một chiếc nhẫn Điện Từ có thể cần đến hơn ngàn vạn, tên nghèo mạt rệp như Vương Hạo này có thể mua nổi mới là chuyện lạ.

- Nói vậy cũng không sai, hắn cùng Hạ Vi Vi ra ngoài, đến tiền phòng cũng không trả nổi, còn hi vọng hắn có thể mua được chiếc nhẫn Điện Từ sao?

- Hạ Vi Vi đó đúng là mù mắt rồi mới có thể lựa chọn qua lại với tên nghèo nàn như Vương Hạo này.

- Không chỉ Hạ Vi Vi, ngay cả Mạch Mạnh Mạnh cũng qua lại với hắn.

- Ông trời thật là không công bằng, tên Vương Hạo này rốt cuộc có chỗ nào tốt chứ?

- Thực ra đáng đáp của Vương Hạo này không tồi, so với Lâm Thính Bạch còn đẹp trai hơn.

- Đáng tiếc lại là một nam nhân cận bã từ đầu đến cuối, tặng cho bản tiểu thư ta cũng không cần.

-...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nam tử đệ tiện nhất!

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Vương Hạo có phần sững sờ, chẳng nhẽ thời đại đã thực sự thay đổi rồi sao?

Trong trí nhớ, khi hắn còn nhỏ, phụ thân hắn đã từng dạy qua hắn, dù là trận quyết đấu gì đều cấm sử dụng vũ khí khoa học kỹ thuật, nhưng mới mấy

năm không gặp, quy củ đã thay đổi rồi sao?

- Đã như vậy, thì cũng đừng trách ta không khách sáo.

Khỏe miệng Vương Hạo hơi nhếch lên, người ta đều đã nói thời đại thay đổi rồi, vậy hắn còn sợ cái gì nữa!

Đồng thời, hiện tại hắn vô cùng tức giận, nếu như vừa rồi hắn không nhanh chóng né tránh, thì chắc chắn sẽ phải nằm trên giường hơn nửa năm mới có thể bình phục, hơn nữa bây giờ tiền chữa bệnh đắt như vậy, hắn sao có tiền đi khám bệnh được?

Lâm Thỉnh Bạch làm như vậy chẳng khác nào ép hắn đi vào con đường chết, nếu như hắn còn không ra tay, vậy hắn không còn gọi là Vương Hạo nữa.

Lâm Thỉnh Bạch phục hồi lại tinh thần, nhẹ nhàng chuyển động chiếc nhẫn Điện Từ trên ngón tay, lạnh lùng nói:

- Cho dù ngươi đã lĩnh ngộ được bộ pháp đạt tới Đẳng Phong Tạo Cực, nhưng đây là lời dè, phạm vi hoạt động của ngươi có hạn, tuyệt đối không thể thoát được diện tích công kích của chiếc nhẫn Điện Từ.

- Vậy sao?

Vương Hạo hừ lạnh một tiếng, cho tay vào trong túi.

- Thật không biết sống chết!

Lâm Thỉnh Bạch vô cùng khó chịu, không ngờ một tên nghèo như vậy lại dám có vẻ mặt như vậy.

Một giây tiếp theo, nắm đấm của Lâm Thỉnh Bạch bạo phát, đánh ra một lực lượng đáng sợ, kinh khí bắn ra bốn phía, giống như Thái Sơn ép xuống đỉnh đầu vậy, thậm chí hắn còn phối hợp với điện quang phóng ra từ chiếc nhẫn Điện Từ, khiến cho cú đấm này có thể so sánh với lực công kích của Vũ Sư.

Nhìn vào một quyền này, học sinh phía dưới lời dè có thể cảm nhận rất rõ ràng sự khủng khiếp của cú đấm này, sức mạnh của cú đấm vô cùng cứng rắn, lại thêm vào diện tích bao trùm của điện từ, căn bản không có nơi nào có thể trốn được. Nó đã trực tiếp phủ kín toàn bộ lời dè.

- Thật đáng sợ. Cho dù không có chiếc nhẫn Điện Từ này, một quyền này đánh ra cũng có thể đánh cho một con voi trưởng thành biến thành đồng thịt nát.

- Quả thật đáng sợ, nhưng bây giờ còn thêm cả chiếc nhẫn Điện Từ, uy lực của quyền này tối thiểu cũng mạnh lên gấp ba lần.

- Kết hợp giữa khoa học kỹ thuật và võ đạo, quả nhiên khủng khiếp.

- Tiểu tử Vương Hạo này chết chắc rồi, các ngươi nhìn hắn sợ đến nỗi không thể nhúc nhích kia.

Trong khu vực khách quý.

Tô Mộc nheo mắt lại, thì thào khe khẽ nói:

- Vương Hạo, nếu như là phụ thân của ngươi đối mặt với tình huống này, cho dù biết rõ là cái chết, hắn cũng vẫn sẽ xông thẳng về phía trước, lấy dũng khí và lực ý chí của chính mình phá tan cục diện chắc chắn thất bại này, nhưng ta không muốn nhìn thấy ngươi đi theo con đường giống như phụ thân của ngươi.

Sau khi Vương Thiên Dật mất tích, Tô Mộc vẫn luôn tự hỏi chính mình, làm người chính trực có thật sự tốt hay không?

Kết quả đáp án hắn nhận được là, người chính trực không có gì là không tốt, nhưng thời đại đang thay đổi, làm người không thể quá chính trực, không thì sẽ dễ dàng bị người khác lừa gạt, cũng dễ dàng bị tổn hại.

Cũng giống như Vương Thiên Dật vậy, hắn là người chính trực, lòng dạ ngay thẳng, không có chút tâm địa gian xảo nào, cũng không biết đề phòng tính toán của người khác, nhưng kết cục lại thế nào? Sau khi xảy ra chuyện, còn liên lụy đến cả con cái của mình.

Đối diện với ví dụ trước đây của Vương Thiên Dật, Tô Mộc thật lòng không muốn Vương Hạo chọn con đường cũ của phụ thân hắn, nhưng cho dù là không tốt, cũng phải có giới hạn của không tốt, không thể không có giới hạn được.

Mà bây giờ hắn không có chút nghi ngờ nào về thiên phú của Vương Hạo, đây là thiên tài còn mạnh hơn cả Vương Thiên Dật.

Bây giờ, điều hắn muốn biết nhất chính là Vương Hạo hư hỏng đến mức độ nào, nếu như hư hỏng đến mức không có thuốc nào chữa nổi, không có giới hạn, vậy thì không quan tâm Vương Hạo ưu tú như thế nào, hắn cũng sẽ không cho Vương Hạo tiến vào bốn trường đại học trọng điểm lớn.

Hắn tuyệt đối không cho phép bốn trường đại học trọng điểm lớn bồi dưỡng ra một ác ma không có chuyện ác nào là không làm.

Trên lời dè.

Vương Hạo vẫn đứng nguyên chỗ, không hề nhúc nhích, hắn lấy từ túi ra ba lọ thuốc phát ra ánh sáng màu đỏ yếu ớt, đây là Kích Tinh Tử Xạ do gã xui

xẻo này chuyên tâm điều chế ra.

Hắn vốn dự định trốn học ra ngoài, bán thuốc này đi, cũng sẽ có tiền ăn cơm, nhưng kết quả hắn bị Hạ Vi Vi quấy rối.

Chỉ có điều cũng may, hiệu trưởng Chung Ly cũng rất có lòng, một bức tượng đôi lấy tiền ăn ba ngày, còn là thức ăn rất đắt tiền, việc này khiến hắn cũng không còn tâm tư đi bán Kịch Tinh Tứ Xạ nữa.

Hiện tại người ta đã nói thời đại thay đổi rồi, không cần dùng vũ khí lạnh, vậy hắn sử dụng vũ khí hóa học cũng không quá đáng chứ!

- Ầm..

Sau khi ba lọ Kịch Tinh Tứ Xạ vỡ vụn dưới chân của Lâm Thỉnh Bạch,

Trong nháy mắt một luồng sương mù màu đỏ lan tràn trong không khí.

Trong phút chốc, sắc mặt Lâm Thỉnh Bạch đỏ lên, chiếc lều nhỏ phía dưới dựng lên, gân xanh trên trán nổi lên, mắt hắn cũng dần dần biến màu đỏ.

Một nam học sinh phía dưới kinh ngạc kêu lên một tiếng:

- Đây là Kịch Tinh Tứ Xạ, là mị dược!

- Đậu xanh rau má!

- Có nhầm hay không, không ngờ có người dùng mị dược công kích?

- Đồ vô liêm sỉ, không ngờ mang theo loại thuốc này bên người.

- Quả thật là tệ nhất nam nhân cận bã của trường THPT số 11, ta nghi ngờ Hạ Vi Vi và Mạch Mạnh Mạnh chính vì vậy mà bị trúng chiêu.

Thảo nào lúc đó Hạ Vi Vi gào thét, đâm tặc vô liêm sỉ.

- Ta nghi ngờ, nam tử dê tiện Vương Hạo này nhất định đã chụp ảnh, uy hiếp Hạ Vi Vi và Mạch Mạnh Mạnh không được nói ra.

- Nhất định là như vậy, không thì nữ thần trong lòng ta làm sao có thể ở cùng với loại nam tử dê tiện này.

- Trời ạ, trả lại sự thuần khiết cho nữ thần trong lòng ta!

- Ta vốn dĩ còn không tin, nhưng bây giờ nhìn thấy mị dược, ta làm sao có thể không tin được.

- Nam tử dê tiện, nam tử dê tiện tệ nhất trong lịch sử của trường THPT số 11!

Còn Vương Hạo lại mặt mày hớn hờ, dường như hắn không nghe thấy tiếng mắng chửi phía dưới, mà hắn chỉ cẩn thận nghe những âm thanh hệ thống truyền đến bên tai.

- Đinh đinh, chúc mừng ký chủ đã sử dụng mị dược khi thi đấu, thật sự quá hạ lưu, đạt được 3000 điểm phản diện.

- Đinh đinh, chúc mừng ký chủ mạo phạm nữ thần trong lòng người khác, đạt được 300 điểm phản diện.

- Đinh đinh, chúc mừng ký chủ bị người ta nhận định là nam nhân cận bã, đạt được 10 điểm phản diện.

- Đinh đinh, chúc mừng ký chủ bị người ta nhận định là nam tử dê tiện, đạt được 10 điểm phản diện.

- ...

- Đinh đinh, chúc mừng ký chủ tổng cộng đạt được 13000 điểm phản diện.

Sau khi Vương Hạo nghe thấy điểm số, hắn hưng phấn đến mức thiếu chút nữa ngã mặt lên trời cười to ba tiếng, một lần thi đấu lỗi đài khiến hắn nhận được 13000 điểm, lại cộng thêm 3400 điểm ban đầu, hắn đã có 16400 điểm rồi, trong nháy mắt hắn trở nên giàu có.

Vương Hạo liếc mắt nhìn Lâm Thỉnh Bạch đã sắp không chịu đựng nổi, hắn cảm giác buông tha cho Lâm Thỉnh Bạch như vậy thật sự quá nhân từ, không thể hiện hết được cá tính Trùm Phản Diện cấp vũ trụ của hắn.

- Các nữ học sinh, phía dưới thêm vào một đoạn quảng cáo, hiện tại tên mặt trắng Lâm Thỉnh Bạch này cần một vị nữ tử, các nàng có muốn tới không?

Vương Hạo nhú nhú mày.

- Vương Hạo vô liêm sỉ, không ngờ dám làm như vậy với nam thần của ta.

- Nam tử đề tiện Vương Hạo, người quả thật quá ghê tởm, trong thi đấu lời dài lại có thể dùng mị được.
- Người chính là sự si nhục của trường THCS số 11, chúng ta khinh thường người, chỉ có điều bây giờ Lâm Thỉnh Bạch của ta đang gặp nguy hiểm, đợi sau khi ta khiến chàng hồi phục, sẽ đến tìm người tính sổ.
- Nói vậy, cái gì mà Thỉnh Bạch nhà người, rõ ràng là của nhà ta.
- Cái gì mà của nhà người với nhà nàng, là của nhà ta có được hay không.
- ...

Wương Hạo nhìn các nữ học sinh phía dưới đang tranh cãi, lộ ra thần sắc sớm đã đoán trước. Tuy rằng tính tình Lâm Thỉnh Bạch có chút kiêu ngạo, nhưng dù sao cũng là nhân vật hot boy của trường THPT số 11, hẳn không chỉ có vóc dáng đẹp trai, gia đình cũng rất là giàu có.

Trên Địa Cầu tinh cầu cấp một này, hẳn thuộc vào tầng lớp phú hào cao cấp.

Bây giờ những nữ học sinh này chỉ cần có một đêm phong lưu cùng Lâm Thỉnh Bạch, may mắn trúng giải, mang thai hài tử, như vậy sau khi tốt nghiệp sẽ lập tức được bước vào hào môn, không cần giống những học sinh khác, không phải đi làm, cũng tìm người gả rồi ở nhà trông con, hoặc sẽ đi học những trường đại học không có tiền đồ...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Oán hận trọng tài

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Vương Hạo, người làm như vậy là vi phạm quy định.

Mặt trọng tài tối sầm nói.

Wương Hạo nhìn trọng tài một cái, khinh bỉ nói:

- Ta thế nào lại phạm quy rồi? Là bản thân người nói đã là thời đại nào rồi, chẳng nhẽ còn giống như thời cổ đại, sử dụng vũ khí lạnh quyết đấu sao? Vũ khí hiện tại ta sử dụng gọi là vũ khí sinh hóa.

- Người...

Trong lòng trọng tài tức giận, tên khốn kiếp này quá vô liêm sỉ, không ngờ dùng lời của hắn để chọc giận hắn.

Nhưng vào đúng lúc này, trọng tài nhận được tín hiệu từ hiệu trưởng Chung Ly, trên đó có viết không tính là vi phạm quy định.

- Hừ

Trọng tài hừ lạnh một tiếng không nói gì.

Khu vực khách quý.

Tay Tô Mộc vuốt cằm râu miệng cười ha hả, Vương Hạo thực sự đủ khốn kiếp, cũng có chút khôn vặt, tuy rằng thủ đoạn hèn hạ một chút, nhưng như vậy hắn đã yên tâm rồi, ít nhất sau này Vương Hạo sẽ không bị người khác tổn thương.

Nhiệm vụ chủ yếu nhất của hắn bây giờ chính là thử xem giới hạn của Vương Hạo ở đâu, có tâm tư xấu xa vô duyên vô cớ làm hại người dân hay không.

Mà tất cả tâm tư của hiệu trưởng các trường THPT lớn đều bắt đầu bị lung lay, từ việc Vương Hạo lĩnh ngộ bộ pháp Đăng Phong Tạo Cực, có thể thấy được, đây là một thiên tài có thiên phú cường đại hơn cả Vương Thiên Dật.

Tuy rằng tu vi hiện tại không mạnh, nhưng thiên phú đã nói lên tất cả. Như vậy chỉ cần liên tưởng, không cần nói cũng biết mục đích Tô Mộc đến Địa Cầu là gì.

Nếu như Trầm Trường Tranh Bá tiếp theo vẫn là cuộc đấu Lôi Đài Chiến, chắc hẳn Tô Mộc không còn tiếp tục kiên trì xem nữa.

Dù sao cái muốn xem hẳn cũng đã xem rồi, Vương Hạo có thực lực như thế nào, hẳn cũng đã biết, tiếp tục xem cũng không có gì cần thiết nữa.

Hơn nữa Địa Cầu có tất cả 99 trường THPT, mỗi một trường chọn ra 3 học sinh, tổng cộng cũng sẽ có 297 học sinh, như vậy tổ chức cuộc thi lôi đài, Tô Mộc thật sự có kiên trì xem tiếp sao?

Nếu là như vậy, học sinh của trường học bọn họ sẽ không có cơ hội thể hiện tài năng trước mặt Tô Mộc rồi.

Cho nên Trầm Trường Tranh Bá tiếp theo, tuyệt đối không thể dùng hình thức lôi đài để so tài, phải có một chút khác biệt mới được.

Trên lôi đài.

Vương Hạo nhìn thấy đôi mắt của Lâm Thỉnh Bạch đỏ đến mức lợi hại, rất rõ ràng hẳn đã sắp không chống đỡ nổi nữa.

- Các nữ học sinh, nếu như mọi người không tranh giành được, vậy thì đấu giá đi!

Vương Hạo đứng bên cạnh lôi đài cười nói.

- Ngươi là ai? Dựa vào cái gì bán đấu giá nam thân của ta?

- Không sai, ngươi chỉ là một kẻ vô liêm sỉ, ngươi tính là thứ gì chứ?

- Nam thân của ta là người, không phải là hàng hóa.

Vương Hạo nhún vai, lộ ra vẻ vô tội nói:

- Nếu như mọi người không muốn bán đấu giá, vậy ta sẽ đánh hẳn ngất đi, sau đó kết thúc thi đấu là được.

- Đợi một lát!

Các nữ học sinh hét lớn ngăn cản Vương Hạo, nếu như Lâm Thỉnh Bạch bị đánh ngất, vậy kế hoạch bước vào hào môn của các nàng không phải sẽ thất bại giữa đường sao?

- Vương Hạo, đây là lôi đài thi đấu, không phải là buổi bán đấu giá.

Trọng tài lạnh lùng khiển trách.

Về mặt Vương Hạo cũng lạnh lùng giận dữ nhìn lại:

- Ngươi chỉ là trọng tài, chỉ chịu trách nhiệm phán định thắng thua, lão tử muốn làm gì thì có liên quan gì tới ngươi, đừng có ở đây bắt chó đi cày, xen vào chuyện của người khác.

- Đúng vậy, một trọng tài quản rộng như vậy làm cái gì?

- Trách nhiệm của ngươi là tới phán định thắng thua, không ai cho ngươi quyền hạn quản loại chuyện này.

- Mẹ kiếp, TM tên này không biết xấu hổ.

- Đúng vậy, chúng ta ủng hộ Vương Hạo...

- Trọng tài đang xen vào chuyện của người khác...

- Tuy rằng nam tử đệ tiện Vương Hạo vô liêm sỉ, nhưng hẳn nói không sai, trọng tài đã quản quá nhiều rồi.

- ...

Tất cả học sinh phía dưới lôi đài đều nói theo, trong lòng các nam học sinh, chỉ cần nam nhân đẹp trai hơn bọn họ, được nữ học sinh hoan nghênh hơn bọn họ đều sẽ là kẻ địch.

Hiện tại Vương Hạo bán đấu giá Lâm Thỉnh Bạch, đây là đang sỉ nhục Lâm Thỉnh Bạch một cách trắng trợn, sau này xem Lâm Thỉnh Bạch còn có thể ngẩng đầu nên làm người nữa không.

Mà các nữ học sinh đều có ý nghĩ muốn tiến vào hào môn, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ cơ hội lần này!

Trọng tài tức giận đến nỗi chỉ có thể hít sâu, bây giờ hẳn thật sự muốn lên lôi đài đánh cho Vương Hạo một quyền, không chỉ dùng vũ khí sinh hóa, còn bán đấu giá nam tử nhà lương thiện, TM thật sự quá đệ tiện rồi.

- Ta ra một nghìn!

- Một nghìn cũng muốn ngủ với nam thần sao? Ta ra ba nghìn.

- Hôm nay bản cô nương liều mình, một vạn.

- Ta ra mười vạn.

Đột nhiên có một giọng nói vang lên, một nữ sinh to béo thô kệch cùng những bước chân to lớn mạnh mẽ đi tới, trên tay vẫn cầm một túi khoai tây chiên đang ăn dở.

- Ta ngất, không ngờ là Cao Đại Mai.

Nam học sinh xung quanh kinh ngạc nhìn chăm chăm vào người vừa tới, cùng lúc đó, bọn họ đều cười hả hê trên nỗi đau của người khác.

Cao Đại Mai là người có tiếng trong trường THPT số 11, nàng tuổi mới mười bảy mười tám đã nặng hơn ba trăm cân, hơn nữa mẩu chót là ở chỗ gia đình nữ tử này rất có nhiều tiền, còn có cả thể lực.

Phụ thân là tổng tài của tập đoàn khoa học kỹ thuật điện tử Cao Hùng, mẫu thân là nghị viện chính phủ Địa Cầu, gia thế kéo dài qua hai giới chính thương, thật sự không có mấy người trên Địa Cầu dám trêu chọc vào nàng.

- Cao Đại Mai, nàng đến đây làm gì?

Ánh mắt các nữ học sinh có chút kiêng kỵ nhìn Cao Đại Mai.

- Phụ thân ta muốn sau khi ta tốt nghiệp phải lập tức kết hôn, nhưng mãi không có người nào cần ta, ta không có cách nào chỉ có thể mua một người thôi.

Nữ học sinh Cao Đại Mai lớn tiếng kêu lên, nàng liếc mắt nhìn các nữ sinh xung quanh, nhưng không ai dám đối diện nhìn nàng.

Lâm Thỉnh Bạch nhìn thấy Cao Đại Mai, hần chột rùng mình một cái thật mạnh, dùng một chút ý thức còn lại cuối cùng, gượng tay lên.

- Ta nhận...

- Bình.

Hắn còn chưa nói dứt lời đã bị Vương Hạo giẫm chân lên mặt, chặn lại lời nói của Lâm Thỉnh Bạch. Cùng lúc đó, hắn cũng lấy chiếc nhẫn Điện Từ trên tay Lâm Thỉnh Bạch ra.

- Thực sự quá đáng thương rồi!

Nam học sinh phía dưới không đành lòng nhìn tiếp, trong lòng tất cả đều thầm mặc niệm ba phút cho Lâm Thỉnh Bạch, so đấu với Vương Hạo không chỉ trúng phải Mị dược, còn bị bán đấu giá, ngay cả đến chiếc nhẫn Điện Từ đắt giá cũng bị lấy mất, khiến người ta càng tuyệt vọng hơn chính là Cao Đại Mai đã ngăn trúng hắn.

Nhưng đồng thời, trong lòng những nam học sinh này đều có một chút vui mừng. Kết cục của một nam nhân đẹp trai hơn bọn họ, kết quả học tập tốt hơn bọn họ, còn giàu có cao quý hơn lại là như thế đây.

- Mười vạn quá ít, ít nhất cũng phải một trăm vạn.

Vương Hạo thấy không có ai dám ra giá, trực tiếp ra giá cố định.

Cao Đại Mai sáng khoái đáp lời:

- Không thành vấn đề, đợi lát nữa sẽ đưa cho ngươi một trăm vạn, thực ra người bán tiểu thư vừa ý hơn là ngươi, nếu ngươi làm nam nhân của ta, sau này ngươi sẽ là tổng tài của tập đoàn khoa học kỹ thuật điện tử Cao Hùng.

Vương Hạo chột rùng mình mạnh một cái, dù chết hắn cũng phải lắc đầu, TM đùa cái gì vậy? Đáng đáp như tiểu thư đây, hắn không có gan leo lên.

- À, vậy thật đáng tiếc rồi.

Cao Đại Mai có chút thất vọng, chỉ có điều nàng rất nhanh đã hồi phục lại.

Vương Hạo dùng một chân đá Lâm Thỉnh Bạch cho Cao Đại Mai, hắn quay đầu nhìn trọng tài khiển trách nói:

- Bây giờ hắn đã rơi xuống lỗ đài rồi, còn không nhanh chóng phán ta thắng. Thật không biết ngươi làm trọng tài cái kiểu gì nữa, lúc cần ngươi nói thì không nói, lúc không cần ngươi nói thì lại liều mạng nói.

Trọng tài tức giận đến mức gân xanh nổi đầy trên trán, hần phải giết chết tên khốn kiếp này, hần nhất định phải giết chết tên khốn kiếp này!

- Người thắng cuộc, Vương Hạo, lọt vào danh sách tám người mạnh nhất.

Trọng tài nghiêng răng nghiêng lợi nói, cuối cùng hần vẫn không dám ra tay.

Vương Hạo ưỡn ngực ngẩng cao đầu, đi xuống lôi đài với bộ dạng của người thắng cuộc, mà khi hần nhìn thấy Lâm Thỉnh Bạch ý loạn tình mê trong lòng của Cao Đại Mai, một luồng khí lạnh từ bàn chân xuyên lên đến đỉnh đầu, da gà rơi đầy mặt đất...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Ta lo lắng hần sẽ quan báo thù tư

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Đình đình, chúc mừng ký chủ bán đấu giá nam từ nhà lành thành công, chỉ số tội ác khiến người ta giận sôi máu, đạt được 10000 điểm phản diện.

Ánh mắt Vương Hạo sáng ngời, việc bán nam nhân này không chỉ kiếm được tiền, có được trang bị, mà còn có thêm cả điểm phản diện, thật là không tồi.

Đột nhiên, Vương Hạo cảm nhận thấy một luồng khí tức tràn ngập u oán, hần quay đầu nhìn, chỉ thấy tất cả đám học sinh nữ kia đều chảy nước mắt nhìn theo nam thần trong lòng các nàng.

- Ta cảm thấy, có lẽ rời khỏi đây sẽ tốt hơn.

Vương Hạo nhanh chóng rời đi, hần không muốn bị một đám nữ nhân đang phát điên này bao vây tấn công đâu.

Ở cách chỗ Vương Hạo rời đi không xa, Hi Dung Hiền của tổ chức khủng bố DY hài lòng gật đầu, quả nhiên Vương Hạo là một người khốn nạn, thật sự rất thích hợp với tổ chức khủng bố DY của bọn họ.

Nhưng Hi Dung Hiền không để ý tới, Tô Mộc đang cau mày quan sát hần, giọng khe khẽ nói:

- Luồng khí tức này là người của tổ chức khủng bố DY, lũ chuột này đến đây làm gì? Không phải là có ý đồ với Vương Hạo chứ?

Cùng lúc đó, tin tức Vương Hạo đánh thắng Lâm Thỉnh Bạch được truyền ra, toàn bộ trường THPT số 11 nhốn nháo.

Cho dù Vương Hạo đột phá đến Vũ Đò cấp 6, nhưng Lâm Thỉnh Bạch đã là Vũ Đò cấp 8, làm sao có thể thua được?

Nhưng khi các học sinh tìm hiểu rõ quá trình thi đấu, tất cả đều kinh hãi, trong đầu bọn họ chỉ có một ý nghĩ, Vương Hạo là một tiện nhân không hơn không kém.

Không những sử dụng loại thủ đoạn vô liêm sỉ Kích Tinh Tứ Xạ để đánh bại Lâm Thỉnh Bạch, mà còn lấy đi chiếc nhẫn Điện Từ của người ta, lại còn bán đấu giá Lâm Thỉnh Bạch với giá một trăm vạn cho Cao Đại Mai, nếu không phải tiện nhân thì tuyệt đối không thể làm ra những chuyện khiến người ta giận sôi máu như vậy được.

- Đầu má nó, tên Vương Hạo này đã lấy được Kích Tinh Tứ Xạ ở đâu?

- Đúng vậy, ta nghe nói Kích Tinh Tứ Xạ rất lợi hại, hơn nữa có giá cao nhưng không ai bán, hiện tại một lọ cũng bán đến mười vạn rồi.

- Ta cảm thấy Kích Tinh Tứ Xạ chính là thứ do tên tiện nhân Vương Hạo này điều chế ra.

- Không sai, cũng chỉ có loại tiện nhân như hần mới có thể điều chế ra loại thuốc này.

- Vừa nghĩ đến cảnh tượng Lâm Thỉnh Bạch bị Cao Đại mai dẫn đi, chắc hần nữ sinh trong trường đều phải lấy nước mắt rửa mặt rồi.

- Hot boy một thời, không ngờ kết cục cuối cùng lại như vậy, thật là... sáng khoái!

- Đúng vậy, nhìn thấy kết cục của một kẻ giàu có đẹp trai như vậy, thật sự là một chuyện sáng khoái vô cùng của đời người.

- Chỉ đáng tiếc, cuối cùng chiếc nhẫn Điện Từ lại bị Vương Hạo lấy đi mất.
- Đó là vũ khí khoa học kỹ thuật có giá trị một nghìn vạn đấy, ta tin rằng Lâm Thỉnh Bạch sẽ không bỏ qua đâu.
- Vậy Lâm Thỉnh Bạch cũng phải đòi trở về mới được à!
- Đây là ý gì?
- Nhà của Lâm Thỉnh Bạch bất kể là tài lực, hay là thế lực đều không thể so sánh với nhà Cao Đại Mai, hiện tại đã về tay Cao Đại Mai, người nghĩ Cao gia sẽ từ bỏ ý định sao?
- Nói vậy cũng không sai, ta nghe nói phụ thân của Cao Đại Mai sắp bạc đầu vì nữ nhi này, bây giờ có một người con rể ưu tú như vậy đến cửa, chắc hẳn chết cũng sẽ không buông tay.
- Vương Hạo đúng là một tiện nhân!
- Không những bán đầu giá da thịt của Lâm Thỉnh Bạch, hơn nữa còn hủy hoại cả đời của Lâm Thỉnh Bạch.
- ...

Lúc này, Vương Hạo đang kiểm tra lại chiến lợi phẩm của mình, chiếc nhẫn Điện Từ.

- Ta còn tưởng là bảo bối gì chứ, hóa ra chỉ là một vũ khí khoa học kỹ thuật loại 2, cấp 2.

Wương Hạo có chút thất vọng.

Ở trong Tinh Tế Liên Bang, vũ khí được phân ra làm ba loại, vũ khí khoa học kỹ thuật, vũ khí quân hỏa, vũ khí hợp kim.

Vũ khí khoa học kỹ thuật chính là các sản phẩm vũ khí được mở rộng từ khoa học kỹ thuật công nghệ cao, trong đó nổi danh nhất chính là cơ giáp, vũ khí laser...vv.

Vũ khí quân hỏa, chính là những loại vũ khí nóng như súng ống đạn dược, nhưng tất cả đã trải qua sự tăng cường, uy lực vô cùng to lớn.

Vũ khí hợp kim chính là vũ khí lạnh, chỉ có điều nguyên liệu rèn đã đổi thành hợp kim cứng rắn, không chỉ cứng rắn mà còn sắc bén.

Nhưng không quan tâm vũ khí thuộc phân loại như thế nào, Tinh Tế Liên Bang đều căn cứ vào giá trị làm tổn thương của vũ khí, phân chia vũ khí thành sáu đẳng cấp lớn, cấp 1 yếu nhất, cấp 6 có mức độ làm tổn thương mạnh nhất.

Hiện nay chiếc nhẫn Điện Từ này thậm chí còn không đạt được mức độ tổn thương cấp 2, nhưng mức độ tổn thương mạnh hơn so với cấp 1 một chút, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm Vũ Sư có chút tê liệt mà thôi, căn bản không có quá nhiều lực sát thương.

- Thôi đi, cứ dùng trước đã!

Wương Hạo đeo chiếc nhẫn Điện Từ lên ngón tay, hần đi về phía sân vận động. Vòng thi đấu tiếp theo sắp bắt đầu rồi, chỉ có điều không biết có người thứ hai như Lâm Thỉnh Bạch để hần giết hay không.

Chỉ có điều thắng một trận là có tiền, còn có trang bị, và cả điểm phản diện, hần tràn ngập mong chờ vào đối thủ của trận đấu tiếp theo.

Khi Vương Hạo một lần nữa xuất hiện trên lôi đài, một nam nhân cơ bắp, gương mặt lạnh lùng đứng ở phía nhìn chăm chăm vào hần.

Học sinh ở phía dưới lại xúc động mãnh liệt, lớn tiếng hò hét.

- Triệu Tầm Văn, đánh chết nam nhân cận bã này.

- Cái gì mà nam nhân cận bã, là nam tử đệ tiện.

Triệu Tầm Văn đánh chết tên nam tử đệ tiện này, để báo thù cho Lâm Thỉnh Bạch nam thân của ta.

- Có loại người này ở đây, danh tiếng của trường THPT số 11 sẽ bị hủy hoại, Triệu Tầm Văn đánh chết hần.

- Hần hủy hoại một đời của Lâm Thỉnh Bạch, hần là một ác ma, Triệu Tầm Văn vì dân trừ hại.

- Đánh gục nam tử đệ tiện Vương Hạo, trừ hại cho trường THPT số 11.

- Đánh gục nam tử đệ tiện Vương Hạo, trừ hại cho trường THPT số 11.

Tại Khu vực khách quý.

Tô Mộc khẽ xoa trán, thật sự không biết miêu tả như thế nào về tâm trạng của bản thân mình bây giờ.

Tuy rằng dưới sự nhìn nhận của hắn, những việc Vương Hạo làm chỉ là sự liều lĩnh làm càn của con nít, nhưng bản lĩnh gây chuyện tuyệt đối ghê gớm.

So với phụ thân hắn Vương Thiên Dật, quả thực là hai thái cực khác nhau.

Hiệu trưởng Chung Ly đứng ngồi không yên ở trước mặt Tô Mộc, hắn có thể cảm nhận rõ ràng hiệu trưởng các trường THPT lớn đang chỉ trích nói xấu sau lưng hắn, cùng với ánh mắt khinh bỉ.

Nếu như Vương Hạo cứ tiếp tục phát triển như vậy, vậy sau này hắn tuyệt đối sẽ không nhận được hoa tươi cùng tiếng vỗ tay, mà phải tiếp nhận chỉ trích và khiển trách.

- Tiểu tử Vương Hạo nguoi rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hiệu trưởng Chung Ly miễn cưỡng cười một tiếng, Vương Hạo của ngày xưa không phải như vậy mà?

Trên lời đài.

Vương Hạo nheo mắt quan sát đánh giá Triệu Tầm Văn, nếu như hắn nhớ không nhầm, Triệu Tầm Văn là thần lực trời sinh, có lực mạnh vô song. Tuy rằng hắn chỉ là tu vi Vũ Đồ cấp 8, nhưng khí lực mạnh hơn rất nhiều so với những Vũ Đồ cấp 8 khác, chỉ cần cường độ cơ thể tiến bước về phía trước, đột phá Vũ Sư quả thật là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nếu như hắn thật sự cứng đối cứng với Triệu Tầm Văn, vậy người thua nhất định là hắn.

- Các nguoi đều chuẩn bị xong chưa?

Mặt mũi của trọng tài tối sầm, nhất là khi nhìn thấy Vương Hạo, mặt hắn càng xị xuống.

- Đợi chút?

Vương Hạo nói dừng, chỉ vào Triệu Tầm Văn nói:

- Trọng tài nguoi nhìn sắc mặt hắn thối tha như vậy, rõ ràng có ý kiến đối với ta, ta lo lắng hắn quan báo tư thù.

Nghe vậy, sắc mặt trọng tài càng tối sầm hơn, tên khốn khiếp này còn có mặt mũi nói nguoi khác quan báo tư thù?

Cũng không biết là ai vừa rồi không thù không oán, hại Lâm Thỉnh Bạch thê thảm như vậy, việc này còn tệ hại hơn nhiều so với quan báo tư thù.

- Bây giờ là thời gian thi đấu, các nguoi có tư oán hay không không kiên quan gì tới ta, nếu như nguoi không muốn lời tư oán gì đó lên lời đài, vậy hãy đánh một trận rồi quay trở lại lời đài.

Trọng tài lạnh lùng quát lên.

Vương Hạo không biết làm sao đành nhún nhún vai.

- Đã là như vậy thì hãy lại đấu đi!

- Thật sự đàn độn!

Triệu Tầm Văn bĩu môi, căn bản không coi Vương Hạo ra gì.

Chỉ có điều, toàn thân Triệu Tầm Văn căng cứng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Vương Hạo, chỉ cần trọng tài nói bắt đầu, hắn sẽ ngay lập tức nhanh chóng lao qua giết chết Vương Hạo, tuyệt đối không cho Vương Hạo có một chút cơ hội phản ứng nào, hắn không muốn trở thành Lâm Thỉnh Bạch thứ hai.

- Như vậy thì bắt...

- Đợi chút, các nguoi xem bên kia có một nữ sinh không mặc quần áo!!

Vương Hạo trực tiếp ngắt lời của trọng tài, chỉ về phía sau Triệu Tầm Văn hét lớn.

- Mỹ nữ không mặc quần áo? Ở đâu?

Lập tức, theo bản năng học sinh phía dưới đưa mắt về phía ngón tay Vương Hạo đang chỉ, nhưng đúng lúc này, bên tai các học sinh truyền đến một tiếng hét lớn thê thảm giống như heo bị chọc tiết vậy:

- A...

Chương 15: Tuyệt đối có nội tình đen tối

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Khi ánh mắt của các học sinh nhìn trở lại trên lôi đài, chỉ thấy sắc mặt của Triệu Tầm Văn trắng bệch, cong người nằm trên mặt đất, hai tay bảo vệ trứng thân sắc vô cùng đau khổ.

Mà Vương Hạo đứng bên cạnh Triệu Tầm Văn đang rụt chân về, vỗ nhẹ vào vai trọng tài vẫn đang tròn mắt há hốc mồm, nghiêm túc nói:

- Trọng tài, ta phải nói rõ trước, đây không phải là tập kích, ta đã dựa theo phương pháp mà ngươi đã nói, kết thúc tư oán với hắn, bây giờ chúng ta có thể bắt đầu thi đấu lôi đài rồi.

Bắt đầu thi đấu lôi đài em gái ngươi ấy!

Như vậy thì làm sao bắt đầu được hả?

Trọng tài liếc mắt nhìn Triệu Tầm Văn đã bị hôn mê, một cú đá này, trứng nhất định cũng đã vỡ vụn, làm gì còn sức lực đứng dậy để thi đấu lôi đài với ngươi?

Cùng lúc đó, trong lòng trọng tài cũng có hon vạn con ngựa đang lao nhanh, hắn thề rằng sau này sẽ không bao giờ nói chuyện với Vương Hạo nữa, tên khốn khiếp này quá vô liêm sỉ, không những chọc giận hắn không nói được lời nào, còn moi móc những sơ hở trong lời nói của hắn.

Cuối cùng, trọng tài cũng không tiện đưa ra phán quyết, chỉ có thể gửi tin hiệu đến hiệu trưởng Chung Ly, mời hắn đến phán quyết.

Khu vực khách quý.

Tô Mộc xoa thái dương, cảm thấy công việc giáo dục Vương Hạo sau này sẽ rất tốn sức.

Thông qua hai trận đấu lôi đài này, hắn có thể nhìn ra được năng lực ứng biến của Vương Hạo rất mạnh, cho dù gặp phải đối thủ cường đại hơn mình, cũng có thể dựa vào sự khôn vặt dễ dàng ứng phó được.

Đối với điểm này, hắn vô cùng hài lòng, như vậy sau này hắn sẽ không phải lo Vương Hạo bị thua thiệt.

Nhưng liên quan tới việc giáo dục Vương Hạo, hắn vẫn cần phải tranh thủ thời gian mới được, không thì hải từ này một khi học được cái xấu, tuyệt đối sẽ là chuyện vô cùng khủng khiếp.

- Tô tiên bối, ngươi xem chuyện này...

Hiệu trưởng Chung Ly miễn cưỡng hỏi:

Tô Mộc khẽ nói:

- Tuy rằng thủ đoạn có chút vô liêm sỉ, nhưng cũng không thể hoàn toàn trách Vương Hạo, trọng tài của các ngươi cũng phải có trách nhiệm.

- Đúng, đúng, đúng. Tô tiên bối yên tâm, sau này ta nhất định sẽ tìm trọng tài chính quy.

Hiệu trưởng Chung Ly vội vàng gật đầu nói đúng, hắn làm sao có thể không nhìn ra, đây là Tô Mộc đang bảo vệ Vương Hạo.

Chỉ có điều cũng đúng, nếu như bây giờ Vương Hạo bị loại, cũng có nghĩa là phải nói lời tạm biệt với bốn trường đại học trọng điểm lớn.

Tuy rằng với thân phận của Tô Mộc thu Vương Hạo vào đại học Thiên Bắc là việc rất dễ dàng, nhưng danh tiếng đi cửa sau chung quy cũng không dễ nghe.

Dù sao nhân vật lớn như Tô Mộc có chức vụ càng cao thì càng cần giữ thể diện.

- Không sai, sau này chúng ta cũng phải tiếp thu giáo huấn, tìm trọng tài chuyên nghiệp.

Hiệu trưởng các trường THPT lớn cũng đều là nhân tình, đều gật đầu trả lời.

- Loại trọng tài không chuyên nghiệp này, không chỉ nhiều lời, còn gây hiểu lầm cho tuyển thủ, thật sự không tốt.

- Trách nhiệm của trọng tài chính là phán đoán thắng thua, không nên nhiều lời.

- Trọng tài gây hiểu lầm cho đối thủ, quả thật đáng ghét.

Tô Mộc quay đầu liếc nhìn, khóe miệng hiện ra một nụ cười mỉm, hẳn rất hài lòng đối với biểu hiện của đám hiệu trưởng này, đã như vậy hẳn sẽ ở lại xem tiếp cuộc thi đấu của Trầm Trường Tranh Bá.

Bởi thân phận đặc biệt của Vương Hạo, cho dù sau này Vương Hạo đến đại học Thiên Bắc, hẳn dự định tạm thời sẽ không công khai ra thân phận của Vương Hạo.

Chỉ đợi đến sau khi Vương Hạo càn quét học viện Hoàng Gia, hẳn mới công khai, để cho học viện Hoàng Gia một lần nữa mất hết mặt mũi.

Cho nên nhất định không được bộc lộ sớm thân phận của Vương Hạo, việc đi cửa sau này cũng đừng nghĩ tới nữa.

Hơn nữa, với Thiềm Điện Bộ mà Vương Hạo lĩnh ngộ tới Đẳng Phong Tạo Cực, thừa sức có thể tiến vào đại học Thiên Bắc, căn bản không tính là đi cửa sau.

Rất nhanh, trọng tài trên đài nhận được tín hiệu đáp lời của hiệu trưởng Chung Ly, nói hẳn sau này bớt lời chút, đồng thời tuyên bố Vương Hạo thắng lợi, thuận lợi lọt vào cuộc so tài giữa bốn người mạnh nhất.

Sau khi trọng tài mặt mày tối sầm tuyên bố Vương Hạo thắng lợi, trong nháy mắt các học sinh ở phía dưới nhốn nháo cả lên.

- Có nhầm hay không vậy? Bất ngờ tập kích người khác vẫn có thể lọt vào danh sách bốn người mạnh nhất.

- Nội tình đen tối, trong này nhất định có nội tình đen tối.

- Nhất định là nam tử đệ tiện Vương Hạo này đã tặng Kích Tinh Tứ Xạ cho hiệu trưởng, cho nên mới qua được.

- DM nó, huynh đệ nhận được tin tức này ở đâu?

- Như này còn cần phải nhận tin tức sao? Vương Hạo một quý nghèo, ngoài Kích Tinh Tứ Xạ ra hẳn còn thể lấy ra được cái gì nữa?

- Có lý.

Thảo nào lần trước Vương Hạo trốn học, ngoài mặt thì phạt Vương Hạo phải khắc tượng đá, nhưng sau lưng lại liên tiếp ba ngày, mỗi bữa đều là suất ăn đắt tiền, hóa ra bọn họ sớm đã cấu kết với nhau làm việc xấu rồi.

- Phân tích rất hợp lý, không thể ngờ được, hóa ra hiệu trưởng là loại người như vậy.

- Ta đã nói hiệu trưởng già như vậy, tại sao lại có một nữ thư ký xinh đẹp chân dài, hóa ra sự việc là như vậy.

- Có việc thư ký làm, không việc làm thư ký, hiệu trưởng đúng là người già nhưng tâm không già à!

- Quả thật là một lão già dâm đẳng, lại thêm nam tử đệ tiện Vương Hạo này, danh tiếng của trường THPT số 11 sắp bị phơi bày khắp đường phố rồi.

Hiệu trưởng Chung Ly nghe thấy vậy, giận dữ đến nổi huyết thì phun ra máu tươi, sức tướng tượng của đám tiểu hốn đàn này thật sự quá thái quá rồi.

Cùng lúc, ánh mắt của hiệu trưởng các trường THPT lớn đều nhìn vào hiệu trưởng Chung Ly, trước sau cũng có chút suy nghĩ, ngay cả ánh mắt Tô Mộc cũng có chút kỳ quái.

Thậm chí trong lòng Tô Mộc đang nghĩ, cái xấu Vương Hạo học được có phải là vì trên không nghiêm nên dưới mới loạn hay không?

Mà Vương Hạo cũng vô cùng bất ngờ. Như vậy lại thật sự có thể qua cửa ải sao? Phải biết rằng hẳn đã chuẩn bị rất nhiều lý do!

Lẽ nào, lão già hiệu trưởng Chung Ly này thật sự người già nhưng tâm không già sao? Xem ra lần sau gặp mặt nhất định phải tặng hai lọ mới được, không thì sau này làm việc xấu không có ai chửi đứ cho, chung quy không được tốt lắm.

Lúc này, hiệu trưởng Chung Ly khóc không ra nước mắt, một đời anh minh của hắn lại bị hủy hoại trong tay tên tiểu tử khôn khiếp Vương Hạo này, thậm chí hắn còn cảm nhận thấy, danh hiệu truyền kỳ giới giáo dục đang cách hắn càng lúc càng xa rồi.

Trên đài, Vương Hạo không để ý đến những tiếng chỉ trích, chỉ vui mừng lắng nghe tiếng hệ thống truyền đến bên tai:

- Đình đình, chúc mừng Ký chủ một cuộc khiến người ta đoạn tử tuyệt tôn, chỉ số tội ác khiến người ta giận sôi máu, đạt được 10000 điểm phản diện.
- Lại kiếm được một vạn điểm vào sổ, bây giờ đã có bốn vạn một nghìn điểm, cũng là lúc tăng cường sức mạnh bản thân một chút rồi.

Vương Hạo mở vòng tay trí năng ra, phát hiện một trăm vạn Cao Đại Mai đồng ý đưa hắn cũng đã được chuyển tới.

Sau khi danh sách bốn học sinh mạnh nhất tham gia thi đấu xuất hiện, phía nhà trường quyết định buổi thi đấu hôm nay kết thúc, ngày mai sẽ tiếp tục so tài.

Nhìn thấy không còn thi đấu, Vương Hạo rời khỏi trường THPT số 11, đi về hướng hiệu thuốc, hắn muốn dùng một trăm vạn vừa kiếm được mua chút dược thảo, sau đó điều chế một loại thuốc tăng cường, hỗ trợ bản thân đột phá một lần nữa.

Đương nhiên, cũng không được quên hai lọ Kích Tinh Tứ Xạ cho hiệu trưởng Chung Ly, nhất định phải nhanh chóng đưa cho người ta, không thì hiệu xuất làm việc sau này làm sao tốt được?

Nhưng Vương Hạo không chú ý, phía sau lưng hắn có một bóng người đang lặng lẽ đi theo.

Mà bóng người này cũng không phát hiện ra, tất cả hành động của hắn đều bị Tô Mộc đang ngồi trên khu vực khách quý nhìn thấy hết.

Tô Mộc khẽ nói:

- Tiểu Chung, đi theo xem sao.

Hiệu trưởng Chung Ly cũng nhìn về phía Tô Mộc đang nhìn, sau khi hắn cảm nhận thấy bóng người đi theo Vương Hạo có khí tức độc nhất của tổ chức khủng bố DY, trong nháy mắt sắc mặt hắn trở nên nghiêm trọng.

Tổ chức khủng bố DY là một trong những tổ chức tội ác của Tinh Tế Liên Bang, bọn họ buôn bán quân hỏa, rửa tiền đen, bồi dưỡng sát thủ, phát động hoạt động vũ trang...Chỉ cần có thể kiếm tiền, thì không có việc gì mà đám người này không dám làm.

Nhưng bây giờ người của tổ chức khủng bố DY đi theo sau Vương Hạo để làm gì? Là bọn họ nhận được nhiệm vụ ám sát Vương Hạo? Hay là bọn họ muốn kéo Vương Hạo xuống nước?

Nhưng bất kể là loại nào, đối với Vương Hạo, điều này đều không phải chuyện gì tốt lành.

Sau khi hiệu trưởng Chung Ly rời đi, Tô Mộc nheo mắt lại, không biết hắn đang suy nghĩ điều gì...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lần Sau Nhất Định Phải Chú Ý

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Tập đoàn điện tử khoa học kỹ thuật Cao Hùng, một trong số những tập đoàn lớn trên Địa Cầu.

Không chỉ có thực lực tài chính hùng hậu, có chỗ dựa ở các ban ngành chính phủ, còn có gia tộc cường đại đứng sau lưng ủng hộ. Trên Địa Cầu, đây tuyệt đối là tồn tại có thể hô mưa gọi gió.

Lúc này, tổng giám đốc Cao Hùng đang tổ chức đại hội cổ đông.

- Các vị đều là cổ đông trong tập đoàn chúng ta, đồng thời cũng là thế hệ cha chú của con gái ta, Cao Hùng ta cũng không quanh co lòng vòng làm gì.

Cao Hùng vỗ bàn, tức giận nói:

- Ngay hôm nay, Lâm Thính Bạch bên khoa học kỹ thuật của Lâm thị đã làm ra chuyện bỉ ổi với con gái ta, sau đó nghi ngờ còn không chịu trách nhiệm. Mặc dù Cao Hùng ta là người thô lỗ, nhưng việc này có liên quan đến danh tiết của con gái ta, cho nên ta hi vọng các vị làm chủ cho cháu.

Các vị cổ đông ở đây đều tròn trắng mắt, trên đường tới đây bọn họ đã nghe qua chuyện này.

Dù với, chuyện Lâm Thỉnh Bạch cưới Cao Đại Mai, tất cả mọi người đều cảm giác có chút ép buộc. Có lẽ Cao Hùng lo lắng cho hôn sự của con gái đến mức tóc cũng sắp bạc trắng rồi, vừa gặp mặt đã hỏi bọn họ có nhĩ tử, cháu trai hay không, ngay cả con cháu của bà con xa cũng không buông tha.

Hiện tại xuất hiện một cái kẻ chết thay, không thể chê bai, nhất định phải ủng hộ!

- Cao Hùng, người cứ yên tâm đi. Chúng ta nhìn Đại Mai n từ nhòlón lè, chỉ cần đám trường bối chúng ta còn sống, nhất quyết không để ai có thể chiếm tiện nghi của nàng.

- Đúng vậy. Chúng ta lập tức trở về chuẩn bị, cam đoan trong ba ngày sẽ để Lâm Thỉnh Bạch cưới Đại Mai.

Cao Hùng vui mừng, ôm quyền nói:

- Ha ha, Cao Hùng ở chỗ này cảm ơn các vị, chờ đến lúc cháu nó kết hôn các vị nhất định phải uống nhiều thêm vài chén đấy.

- Nhất định, nhất định!

Đám người đối trá nói vài câu xong liền rời đi.

Rất nhanh, sản nghiệp khắp nơi của nhà Lâm Thỉnh Bạch đã nhận được tin tức này...

...

Cửa hàng thuốc Hối Nhân là cửa hàng thuốc có chuỗi cửa hàng lớn nhất trên Địa Cầu.

- Những dược thảo này đều rất đắt!

Vương Hạo đẩy xe nhỏ, ở trong cửa hàng thuốc chọn lựa dược thảo mình cần. Dược thảo hán cần đều rất đắt, một gốc đã hơn mấy vạn, nếu mua toàn bộ chỗ này phải tiêu hơn hai trăm vạn.

- Tu luyện quả nhiên là chuyện tiêu hao tiền bạc nhất.

Vương Hạo thở dài. Bình dân khó tu luyện thành xuất chúng, không phải không có đạo lý.

Trong lòng Vương Hạo cũng có chút hối hận, vì sao hán không đòi Lâm Thỉnh Bạch thêm chút tiền nữa? Với nhà giàu có như Cao Đại Mai thì mấy trăm vạn hay mấy ngàn vạn đều chỉ là chút chuyện vặt.

- Được rồi, trước hết điều chế một thuốc cường hóa đơn giản đã!

Vương Hạo bắt đầu đi thở dài. Lúc đầu hán còn nghĩ đêm nay sẽ sử dụng thuốc cường hóa để đột phá, nhưng với tình huống như bây giờ, chắc cũng không còn hi vọng.

Sau khi Vương Hạo chọn xong dược thảo liền đi tới quầy chuẩn bị trả tiền.

Đúng lúc này, Hi Dung Hiền đi tới, cười nói:

- Quét thẻ của ta đi!

Vương Hạo nhướng mày, tên này là ai, vì sao trong trí nhớ của hán không có chút ấn tượng nào? Nhưng căn cứ vào đạo lý có tiện nghi không chiếm là đồ ngu, hán quả quyết kêu lên:

- Đợi chút đã!

Sau đó, hán nhanh chóng xông vào cửa hàng thuốc, lấy tất cả dược thảo bản thân cần ở bên trong, đồng thời cũng giúp hiệu trưởng Chung Ly lấy thêm hai phần dược thảo cần thiết để làm Kích Tinh Tử Xạ.

Thấy thế, khóe miệng của Hi Dung Hiền khẽ giật giật, trong lòng lại có nhận thức hoàn toàn mới về độ vô sỉ của Vương Hạo, đó là một người từ trong ra ngoài đều rất tiện.

Sau khi, Hi Dung Hiền nhìn thấy thẻ viên của mình bị quét hơn 398 vạn, hán hoàn toàn trợn tròn mắt, đây chính là kinh phí hoạt động của một năm đấy!

Mặc dù trong lòng đau muốn chết, nhưng Hi Dung Hiền vẫn duy trì nụ cười mỉm, trong lòng hán tự an ủi mình, chỉ cần kéo được Vương Hạo vào tổ chức thì chút tiền ấy cũng không tính là gì, coi như chút lòng thành!

Giao tiền xong, bọn họ đi ra cửa.

Vương Hạo mang theo dược liệu chạy về phía trường THPT số 11, Hi Dung Hiền vội vàng tiến lên:

- Vương Hạo, hiện tại chúng ta có thể nói chuyện một chút không?

Vương Hạo quay đầu, ghét bỏ nói:

- Người là ai? Ta không quen biết người, mau tranh thủ thời gian lần được bao xa liền lần đi.

Nói xong, hắn quay đầu rồi đi, lưu lại Hi Dung Hiên cùng khuôn mặt đờ đẫn.

- Vương Hạo này thật đúng là... Trờ mặt liền không quen biết!

Hi Dung Hiên lập lòe cười một tiếng, hắn cảm giác muốn kéo Vương Hạo tiến vào tổ chức sẽ không quá dễ dàng.

Nhưng Hi Dung Hiên cũng không hề từ bỏ ý định. Nếu có thể dễ dàng kéo loại nhân vật thiên tài như Vương Hạo này vào tổ chức DY như vậy, thì tổ chức DY đã sớm thay thế Tinh Tế Liên Bang.

Đúng lúc này, Vương Hạo vừa rời khỏi, đột nhiên hắn lại quay trở lại trước mặt Hi Dung Hiên, mở miệng nói:

- Đưa ta cách thức liên lạc của người.

Hi Dung Hiên vui mừng, chẳng lẽ cuối cùng ông trời cũng mở mắt, để hắn có thể dễ dàng kéo Vương Hạo vào tổ chức DY?

Không do dự, Hi Dung Hiên đưa tất cả các loại phương pháp liên lạc của bản thân cho Vương Hạo.

Vương Hạo nhận lấy phương thức liên lạc, khoát tay áo:

- Được rồi, người trở về đi! Lần sau nếu ta lại đến mua thuốc nhất định sẽ gọi điện thoại cho người, nhớ tới trả tiền giúp ta.

Vừa dứt lời, sắc mặt của Hi Dung Hiên đột nhiên cứng đờ. Tên nhóc thối này, thật đúng là tên nhóc vô sỉ, náo loạn như vậy còn muốn hắn lần sau lại tới giúp trả tiền sao? Trên đời này sao lại có thể loại người vô sỉ như thế này chứ?

Lúc này, hiệu trưởng Chung Ly trốn ở chỗ hẻo lánh cũng không nhịn được, cười ra tiếng. Tên nhóc Vương Hạo này thật đúng là xấu xa hết mức có thể.

Lúc đầu hắn còn lo Vương Hạo chịu không nổi sự cám dỗ, sẽ gia nhập tổ chức khủng bố DY như vậy, nhưng ai có thể tưởng tượng được, hắn lại xem tổ chức DY khủng bố trở thành máy rút tiền tự động.

Nếu nói điều này ra ngoài, chắc chắn đám cao tầng của tổ chức khủng bố DY sẽ không bỏ qua cho Vương Hạo.

...

Rất nhanh Vương Hạo về đến Trường THPT số 11, tiến vào phòng thí nghiệm.

Vừa vào cửa hắn đã nhìn thấy Mạch Manh Manh, thiếu nữ này chớp chớp đôi mắt to ngập nước nhìn hắn, sau đó gương mặt xinh đẹp chậm rãi đỏ lên, cái đầu nhỏ rúc vào trong ngực.

- Vương Hạo ca, thân thể của ca không sao chứ?

Mạch Manh Manh khẽ thì thầm. Vừa nãy nàng đi xem hai trận tranh tài của Vương Hạo, phát hiện cá tính của Vương Hạo hoàn toàn khác biệt so với trước đây, thuộc về hai thái cực khác biệt.

Hiện tại nàng rất lo lắng, có phải do lần trước đâm vào tường khiến đầu óc Vương Hạo xảy ra vấn đề hay không? Nếu không, vì sao lại như vậy chứ?

Thân thể có sao không?

Vương Hạo sững sốt một chút, sau đó tỉ mỉ quan sát Mạch Manh Manh, chẳng lẽ thiếu nữ này đang ám chỉ bản thân mình có chuyện gì sao?

Nghĩ vậy, Vương Hạo nhíu mày nói:

- Thân thể có tốt hay không, đêm nay nàng đến nhà ta, ta cam đoan sẽ khiến cho nàng biết rõ, cả trong lẫn ngoài đều có thể cảm thụ một chút.

Mạch Manh Manh hơi sững sốt, cái đầu nhỏ ngẩng lên, tò mò nhìn Vương Hạo. Nhưng sau khi nàng nhìn thấy ý cười xấu xa của Vương Hạo lại lập tức nhớ tới chuyện xảy ra mấy đêm trước ở chỗ Hạ Vi Vi.

- Vương Hạo ca, ca thật xấu xa!

Mạch Manh Manh che khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, xông ra khỏi phòng thí nghiệm.

Vương Hạo gãi gãi đầu, đây là ý gì? Chẳng lẽ hắn nói quá trực tiếp sao? Hình như cũng đúng, người ta ám chỉ hắn, nhưng hắn lại nói rõ quá, đúng là có vẻ không lễ phép, lần sau nhất định phải chú ý.

Chỉ là hơi đáng tiếc cho cơ hội lần này, hi vọng lát nữa thiếu nữ ngọc ngà, dễ thương Mạch Mạnh Mạnh này còn có thể quay lại cho hân một cơ hội.

- Trước tiên điều chế thuốc cường hóa đã!

Vương Hạo thu lại tâm tư, bắt đầu đập nát dược thảo, làm nóng, loại bỏ, chiết xuất...

Nếu lúc này có người nhìn thấy hình tượng Vương Hạo điều chế thuốc, nhất định sẽ phải kinh ngạc đến ngây người trước cái tốc độ tay kinh khủng kia. Đây tuyệt đối là tốc độ tay của Dược Tông đạt đến cấp ba mới có...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đá thuộc tính

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Bệnh viện Thánh Tâm là bệnh viện lớn tốt nhất trên Địa Cầu.

Lúc này, trong phòng bệnh, Lâm Thỉnh Bạch nằm trên giường bệnh, hai mắt vô thần nhìn lên trần nhà, thần sắc vô cùng ngốc ngếch.

- Thỉnh Bạch, ngươi mau nói gì đi! Đừng dọa mẩu thân.

Nước mắt của mẩu thân Lâm Thỉnh Bạch chảy như suối, gọi tên con trai mình.

Phụ thân của Lâm Thỉnh Bạch, Lâm Dương hít sâu một hơi, nói:

- Mau sai người đi giết Vương Hạo kia cho ta.

- Rõ!

Một giọng nói trầm thấp vang lên trong phòng bệnh, nhưng lại không nhìn thấy bóng người.

- Cốc cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên, một người nam tử mặc tây trang đi đến:

- Ông chủ, bên Cao Hùng liên kết với hơn mười vị cổ đông điên cuồng triển khai đã kích với khoa học kỹ thuật triển Lâm thị của chúng ta. Nếu trong ba ngày không để thiếu gia kết hôn cùng Cao Đại Mai thì toàn bộ tập đoàn Lâm thị sẽ biến mất trên Địa Cầu này.

Nam tử nói xong liền cúi đầu. Hắn còn có một điều không nói ra đó chính là Cao Hùng đã lên tiếng, nếu không đồng ý, Lâm gia cũng sẽ biến mất trên Địa Cầu.

Lâm Dương thở dài, khẽ nói:

- Ngươi trở về nói với Cao Hùng, con trai ta sẽ kết hôn với Cao Đại Mai. Mời bọn họ chuẩn bị trước đi.

- Con trai số khổ của ta!

Mẩu thân của Lâm Thỉnh Bạch kêu khóc. Con trai nàng là nhân trung long phượng, nhưng bây giờ lại phải kết hôn với đứa con gái mập Cao Đại Mai kia, thật sự là ông trời có mắt như mù!

- Đùng!

Đúng lúc này, một người nam tử trung niên phá cửa phòng xông vào:

- Lâm lão đệ, ta vừa nhận được tin tức không thể động vào Vương Hạo kia được, ngươi có làm việc gì ngốc ngếch không?

- Không được động đến Vương Hạo?

Lâm Dương cười lạnh một tiếng. Nhưng hắn đã điều tra chuyện của Vương Hạo, hắn chỉ là một học sinh cấp ba bình thường, sao lại không thể động vào?

Nam tử trung niên vội vàng giải thích, nói:

- Ta vừa nhận được tin tức, có một nhân vật lớn tới Địa Cầu. Toàn bộ chín mươi chín hiệu trưởng của các trường trung học lớn đều đi cùng. Vị nhân vật lớn này còn rất coi trọng Vương Hạo.

Nghe vậy, Lâm Dương lập tức tròn tròn mắt, đến cả chín mươi chín hiệu trưởng của các trường trung học lớn đều đi cùng nhân vật này, thân phận của người đó chắc chắn cũng không đơn giản, hắn làm sao có khả năng động nào?

- Lâm lão đệ, bây giờ không phải là lúc ngăn người, mau đi gọi người của mình trở về.

Người tới nhắc nhở.

- Gọi cũng không trở lại được.

Lâm Dương ngơ ngác nói. Hắn phái người đi có nghề nghiệp là sát thủ, trong khi làm nhiệm vụ sẽ đóng tất cả thiết bị liên lạc lại. Hiện tại người đã đi được một lúc rồi, hắn biết đi đâu để tìm người đây?

- Nếu người không liên lạc được với người người phái ra, vậy cũng chỉ có thể liên lạc với hiệu trưởng Chung Ly!

Người tới thở dài nói.

- Đúng!

Hai mắt của Lâm Dương tỏa sáng, chỉ cần Vương Hạo không chết, như vậy tất cả đều dễ nói chuyện.

Lúc này, người nam tử mặc tây phục lúc trước đi tới bên người Lâm Dương, thấp giọng nói:

- Ông chủ, ta nghe nói hôm nay Vương Hạo thi đấu trên Lôi Đài, không chỉ đã thương thiếu gia còn đã thương cả Triệu Tầm Văn.

Đôi mắt Lâm Dương sáng lên:

- Người làm việc rất tốt, chờ sau khi Thỉnh Bạch kết hôn với Cao Đại Mai, người sẽ là giám đốc của Lâm thị khoa học kỹ thuật.

- Cảm ơn ông chủ đã coi trọng!

Người nam tử mặc âu phục vội vàng cảm ơn.

Trên giường bệnh, sau khi Lâm Thỉnh Bạch nghe thấy lời nói của phụ thân mình, khóe mắt hắn chảy xuống một giọt nước mắt bi thương.

Hạnh phúc của mình cuối cùng vẫn bị dã tâm bùng bùng của phụ thân dùng làm ván cầu.

Tạm biệt, nữ thần hắn yêu nhất, Hạ Vi Vi!!

Lâm Thỉnh Bạch thống khổ nhắm mắt lại, cảm thấy cuộc đời của mình như một con đường tăm tối.

...

Trường THPT số 11, phòng thí nghiệm.

Trong tay Vương Hạo xuất hiện ảo ảnh trùng điệp, sau khi hắn nhỏ một giọt nước thuốc vào một ống nghiệm màu hồng, thuốc màu đỏ bên trong lập tức phát sinh biến hóa, ánh sáng màu vàng sáng lên trong phòng thí nghiệm.

- Đây chính là thuốc cường hóa, cũng chẳng khó khăn gì.

Vương Hạo nhún vai, ngửa đầu uống thuốc cường hóa, sau đó ngồi xếp bằng trên mặt đất, vận chuyển Vũ Diệu Thiên Ma Quyết.

- Oanh!

Màn đêm buông xuống, thân thể của Vương Hạo chấn động, một khí lưu đáng sợ từ trong cơ thể hắn phun ra, thổi bay toàn bộ đồ vật ở xung quanh.

Vương Hạo mở to mắt, một ánh sáng lóe lên.

- Vũ Đò cấp bảy.

Vương Hạo nắm chặt hai tay thành nắm đấm, cảm nhận được khí lực tràn đầy khắp cơ thể, căn cơ còn vô cùng vững chắc.

Nếu là người khác ở trong vài ngày liên tục đột phá ba đẳng cấp như vậy nhất định sẽ xảy ra hiện tượng căn cơ bất ổn, không có cách nào phát huy toàn bộ lực lượng.

Có lẽ do hần dùng qua Tiềm Lực đan cấp một, chỉ cần thân thể thích ứng sẽ mang đến lực lượng, như vậy muốn đột phá cấp tiếp theo cũng đơn giản như uống nước.

Đương nhiên, để thích ứng với loại lực lượng này, Vương Hạo chỉ cần một ngày lại có thể giải quyết toàn bộ.

- Hệ thống, ta nghĩ mình vừa cường hóa bản thân, có cái gì tốt mau giới thiệu đi?

Vương Hạo hỏi.

- Trước mắt kí chủ có 41400 điểm phân diện. Hệ thống căn cứ theo nhu cầu của bản thân kí chủ, đề nghị kí chủ sử dụng bốn loại của đá thuộc tính là đá Lực Lượng, đá Tốc Độ, đá Tinh Thần, đá Thể Lực.

- Đá thuộc tính?

Vương Hạo ngần ngừ, trước mắt xuất hiện giới thiệu về bốn loại của đá thuộc tính.

Đá Lực Lượng cấp một: tu vi Vũ Đò sử dụng, sau khi sử dụng có thể tăng cường lực lượng cơ sở, sử dụng nhiều nhất mười khối, điểm quy đổi là 1000 điểm.

Đá Tốc Độ cấp một: tu vi Vũ Đò sử dụng, sau khi sử dụng có thể tăng nhanh tốc độ, sử dụng nhiều nhất mười khối, điểm quy đổi là 1000 điểm.

Đá Tinh Thần cấp một: tu vi Vũ Đò sử dụng, sau khi sử dụng có thể giúp tinh thần lực mạnh lên, sử dụng nhiều nhất mười khối, điểm quy đổi là 1000 điểm.

Đá Thể Lực cấp một dành cho tu vi Vũ Đò sử dụng, sau khi sử dụng có thể tăng cường sức bền, sử dụng nhiều nhất mười khối, điểm quy đổi là 1000 điểm.

- Sao lại có chút cảm giác giống như trong game vậy?

Khỏe miệng của Vương Hạo giật giật, bản thân sẽ không bị hệ thống chơi khăm đi?

- Dù là cái gì! Chỉ cần có thể mạnh lên đều mua hết đi!

Nhìn bốn loại đá thuộc tính, Vương Hạo đổi mỗi loại mười khối, tổng cộng bỏ ra 40000 điểm.

Sau khi Vương Hạo cầm lấy Đá Lực Lượng màu vàng, dùng ý niệm tiến vào trong đá, một dòng nước ấm lan khắp toàn thân hắn khiến khí lực của hắn đột nhiên lớn lên.

- Đồ tốt!

Hai mắt của Vương Hạo tỏa sáng, nhanh chóng sử dụng nốt ba mươi chín khối đá thuộc tính còn lại.

- Ta cảm giác thực lực của mình dường như tăng lên gấp bội.

Vương Hạo rạo rức, phát hiện toàn thân nhẹ nhõm hẳn, nhất là sau khi sử dụng đá Tinh Thần cấp một, cảm giác bản thân muốn không chế thân thể càng thêm thuận buồm xuôi gió, trong đầu cũng rất thanh tỉnh, rất dễ dàng.

- Aii!

Đột nhiên, chân Vương Hạo di chuyển, một ánh sáng xẹt qua ngay trước mặt hắn.

Sát thủ!

Trong đầu Vương Hạo lập tức xác định được thân phận của đối phương, nếu không phải hắn vừa mới sử dụng mười khối đá Tinh Thần, hắn thật sự chưa chắc đã cảm giác được sự tồn tại của đối phương.

Đôi mắt của sát thủ bỗng nhiên co lại, thực sự không thể tin được học sinh cấp ba còn chưa tốt nghiệp như Vương Hạo, lại tránh thoát được sự ám sát của một sát thủ.

Sát thủ không chút do dự nào, quay người biến mất ngay tại chỗ. Một đòn không trúng, hắn nhất định phải rút lui, nếu không sẽ kinh động đến lão sư trong Trường THPT số 11, lúc đó có muốn trốn cũng không thoát được.

- Tới giết ta, còn muốn chạy sao!

Vương Hạo hừ lạnh một tiếng, chân thì triển Thiểm Điện Bộ, trực tiếp đuổi theo.

Nhưng cái tốc độ khủng khiếp kia khiến sát thủ lại phải tròn tròn mắt. Trên tinh báo không phải nói Vương Hạo có được bộ pháp Đăng Phong Tạo Cực có thể né tránh các loại công kích, nhưng không nói tốc độ của hắn lại nhanh như vậy?

Khi Vương Hạo truy đuổi sát thủ, trong một tòa lầu cao trên Trường THPT số 11, hai người Tô Mộc và hiệu trưởng Chung Ly đang yên lặng đứng nhìn một cảnh tượng này, nhưng trong lòng lại có sóng lớn cuộn cuộn.

Vương Hạo có loại tốc độ như thế từ lúc nào?

Hon nữa không phải sáng hôm nay hắn mới đột phá Vũ Đồ cấp sáu, nhưng vì sao qua một đêm đã đột phá đến Vũ Đồ cấp bảy rồi?

Hon nữa, nhìn phong thái vững chắc của Vương Hạo cũng không có đáng về gì là căn cơ bất ổn...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Áo Ân Thân

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Tô tiên bối, chúng ta có nên xuống dưới giúp đỡ Vương Hạo hay không?

Hiệu trưởng Chung Ly hỏi.

Hắn vừa nhận được tin tức từ phụ thân Lâm Dương của Lâm Thánh Bạch nói trong nhà Triệu Tầm Văn giận không kìm chế nổi, phái người đến ám sát Vương Hạo.

Sau khi hắn biết được tin tức này liền lập tức báo cáo với Tô Mộc, nhưng Tô Mộc lại nói đúng lúc có thể nhìn xem năng lực thực chiến của Vương Hạo như thế nào.

Nhưng hiện tại đẳng cấp của tên sát thủ này đã đạt đến Vũ Đồ cấp chín, cao hơn Vương Hạo hai cấp. Nếu Vương Hạo cứ tiếp tục đuổi như thế này nhất định sẽ phải chịu thiệt.

- Không cần, ta cảm thấy tên nhóc này còn chưa đánh ra át chủ bài của mình.

Thần sắc Tô Mộc vô cùng kích động, với thiên phú Vương Hạo đang biểu diễn ra trước mắt đã mạnh hơn phụ thân hắn Vương Thiên Dật rất rất nhiều.

Hắn vừa nghĩ tới tương lai Vương Hạo cũng sẽ là đệ tử do hắn dạy dỗ, hắn liền hận không thể ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng.

Năm mươi năm trước, hắn đã bồi dưỡng ra một thần thoại của bình dân, Vương Thiên Dật.

Năm mươi năm về sau, Vương Hạo, kẻ bị học viện Hoàng Gia đuổi đi, lại được hắn bồi dưỡng thành thần thoại.

Loại cảm giác này ngấm đi ngấm lại cũng cảm thấy thoải mái!

Lúc này, Vương Hạo đuổi theo sát thủ tới sân tập, tăng tốc độ, lập tức xuất hiện ở bên cạnh người sát thủ, chiếc nhẫn Điện Từ trên ngón tay lóe ra đạo điện quang, bàn tay huyền hóa ra ảo ảnh trùng điệp chụp về phía sát thủ.

- Đừng xem thường người khác!

Sát thủ biết bản thân mình không tránh được, dao găm trong tay lóe ra ánh sáng sắc bén, đâm tới.

- Với loại tốc độ này cũng dám đi làm sát thủ.

Vương Hạo khinh bỉ, tốc độ lại tăng tốc, từng ảo ảnh bàn tay kia khiến người nhìn đến hoa mắt, kết hợp với Thiểm Điện Bộ đạt tới Đăng Phong Tạo Cực, khiến cho sát thủ hoàn toàn tròn tròn mắt, loại tốc độ này thật sự là tốc độ của người có tu vi Vũ Đồ cấp bảy sao?

- Phụt...

Sát thủ đột nhiên cảm thấy ngực đau đớn, hần phun ra một ngụm máu tươi, ngã nhào trên đất.

- Không có khả năng!

Sát thủ che ngực, trợn trừng mắt nhìn Vương Hạo. Sát thủ có tu vi Vũ Đò cấp chín lại bị bại bởi một học sinh cấp ba có tu vi Vũ Đò cấp bảy, loại chuyện này nói ra ai sẽ tin?

Phải biết hần là sát thủ đã trải qua các cuộc chém giết sinh tử, nhưng đối phương chỉ là một học sinh cấp ba còn chưa tốt nghiệp, hơn nữa tu vi của hần còn cao hơn đối phương, nhưng dù vậy, người thua vẫn là hần.

- Nói, ai phái người tới?

Trên tay Vương Hạo còn quán một tia chớp, trong đêm tối tôn lên, trông hần đặc biệt uy phong凛冽.

- Người sẽ vĩnh viễn không biết được...

Sát thủ nở một nụ cười điên cuồng, người lại biến mất ngay tại chỗ.

- Áo ân thân khôn kiếp!

Vương Hạo nhú mày, dựa vào lực cảm giác siêu mạnh hần nhanh chóng khóa chặt vị trí của sát thủ.

- Không được!

Sắc mặt của Vương Hạo đại biến, lần này sát thủ không chạy mà phát động công kích về phía hần, chẳng lẽ hần không sợ bản thân sẽ kinh động đến các lão sư của Trường THPT số 11 sao?

Thời gian không cho phép Vương Hạo suy nghĩ nhiều những điều này, hần lập tức nghiêng người tránh thoát một kích nguy hiểm này, đồng thời Thiên Huyền Thủ mang theo từng ảo ảnh trùng điệp đập vào phần bụng của sát thủ.

Phịch một tiếng, sát thủ bay ra ngoài, gãy dựa trên mặt đất một cái, hơi thở lập tức không còn, phần bụng đã bị đánh đến mức biến hình vặn vẹo, có thể thấy được một chương này có sức lực lớn đến mức nào.

- Đinh đinh. Chúc mừng kí chủ đã cướp đi sinh mạng của người khác, thu hoạch được 10000 điểm phản diện.

- Ta giết người rồi...

Đờng từ trong mắt của Vương Hạo bỗng nhiên co lại, hần bị dọa đến mức lui về phía sau hai bước, đặt mông ngồi trên mặt đất.

Mặc dù hần ở Địa Cầu trước kia hay Địa Cầu hiện tại đều bộ dạng xấu xa, đê tiện, nhưng loại chuyện giết người này, hần thật sự chưa từng trải qua, thậm chí ngay cả nghĩ hần cũng không nghĩ đến.

Trên nhà cao tầng.

Trong ánh mắt của hai người Tô Mộc và hiệu trưởng Chung Ly tràn ngập vẻ chấn động, Vũ Đò cấp bảy chỉ dùng mấy chiêu đơn giản liền giết chết sát thủ có tu vi Vũ Đò cấp chín. Tên nhóc này thật khó lường!

Nhất là khi sinh mạng nhận phải uy hiếp, một chương toàn lực của Vương Hạo còn lớn đến kinh người, đơn giản chính là thần lực trời sinh.

Hiện tại Vương Hạo không chỉ có được tốc độ không phù hợp với tu vi mà còn có được sức lực cũng không phù hợp với tu vi.

Khiến Tô Mộc cảm thấy khiếp sợ nhất là Vương Hạo lại có thể khống chế lực lượng cùng tốc độ này. Điều này biểu thị lực tinh thần của Vương Hạo vô cùng cường đại.

- Thiên phú như thể đơn giản là chưa từng nghe qua.

Tô Mộc cả kinh kêu lên.

Hiệu trưởng Chung Ly nuốt từng ngụm nước bọt. Hần hoàn toàn có thể tưởng tượng sau này khi Vương Hạo tiến vào đại học Thiên Bắc học tập sẽ là hình tượng kinh thiên động địa đến mức nào.

Đến lúc đó, những tên ở học viện Hoàng Gia kia chắc chắn sẽ hối hận đến mức ói máu ba lần đi!

Vương Thiên Dật vốn là bình dân, bọn họ không thu nhận người này vào trong học viện, cái này còn có thể thông cảm được.

Nhưng ngay từ đầu Vương Hạo đã ở trong học viện của bọn họ, vậy mà đám người này lại bởi chuyện của Vương Thiên Dật, đá Vương Hạo ra ngoài.

Hiện tại ngược lại tốt rồi, một thiên tài siêu cấp lại được đưa đến tay Tô Mộc tiền bối, để Tô Mộc lại dạy bảo ra một thiên tài siêu cấp có thể quét ngang học viện Hoàng Gia.

Nếu Vương Hạo thành công đánh bại bọn họ, như vậy cái đánh vào mặt của học viện Hoàng Gia lần này còn vang dội hơn hồi bị Vương Thiên Dật đánh.

Nghĩ tới đây, hiệu trưởng Chung Ly có cảm giác đám người ở học viện Hoàng Gia này đơn giản chính là bị bệnh tâm thần, cuồng nhận ngược đãi, rảnh rồi sinh nông nổi.

- Tiểu Chung, ngươi xuống dưới an ủi Vương Hạo, đừng để trong lòng hắn tồn tại gánh nặng gì.

Tô Mộc thở dài, ngẩng đầu nhìn bức tượng đá của Vương Thiên Dật trên sân tập. Ngươi đã yêu nghiệt, nhi tử của ngươi lại càng yêu nghiệt hơn, như vậy ông trời còn để cho người khác sống hay không?

- Rõ!

Hiệu trưởng Chung Ly khom người, nhảy lên một cái đã đến bên người Vương Hạo.

- Ai!

Vương Hạo giống như chim sợ cành cong, lập tức bày ra tư thế công kích.

- Nhóc thôi đừng sợ, là lão phu. Lão phu đều thấy rõ tất cả những chuyện vừa xảy ra, sẽ không có ai truy cứu ngươi về chuyện ngươi giết người đâu.

Hiệu trưởng Chung Ly thấy toàn thân Vương Hạo khẽ run rẩy, hắn liền duỗi ngón tay ra chạm vào phía trên mi tâm của Vương Hạo, giúp Vương Hạo lập tức bình tĩnh lại.

- Thật sự không truy cứu trách nhiệm của ta sao?

Vương Hạo thử thăm dò.

- Ngươi là đang tự vệ, lão phu sẽ đứng ra làm nhân chứng cho ngươi, ngươi sợ cái gì!

Chung Ly mỉm cười, đến cuối cùng vẫn là học sinh chưa tốt nghiệp. Đừng nhìn bình thường hắn gây chuyện thị phi ở khắp nơi, nhưng đến khi lần đầu tiên thật sự giết người, vẫn cảm thấy sợ hãi.

- Vậy thì tốt.

Vương Hạo vỗ vỗ ngực, ánh mắt hắn rất nhanh liền rơi vào chiếc áo lót trong suốt trên người sát thủ.

Áo ẩn thân!

Hai mắt của Vương Hạo tỏa sáng, hắn cũng không để ý đến sự sợ hãi, nhanh chóng tiến lên lột áo ẩn thân xuống, đồng thời ngay cả chủy thủ trong người của sát thủ cũng bị hắn lấy đi.

- Hiệu trưởng, ta về trước, cho ngươi cái này.

Vương Hạo lấy hai bình Kích Tinh Tứ Xạ ném cho hiệu trưởng Chung Ly, sau đó nhanh chóng rời đi, giống như sợ hiệu trưởng sẽ cướp chiến lợi phẩm của hắn vậy.

Hiệu trưởng Chung Ly hơi sững sờ, sau khi hắn thấy rõ thuốc trong tay mình là Kích Tinh Tứ Xạ, cả người hắn đều cảm giác không ổn, tức giận mắng to:

- Tiểu tử thôi, ngươi xem lão phu là người như thế nào!!

- Được rồi!

Hiệu trưởng Chung Ly xoa mi tâm, thở sâu để bình tĩnh lại. Dù sao hắn đã từng gặp qua sự vô si của Vương Hạo, cũng không thiếu một lần này.

- Tiểu Chung, điều tra rõ ràng cho ta xem rốt cuộc là ai làm chuyện này.

Tô Mộc truyền âm cho hiệu trưởng Chung Ly.

- Ai, đêm nay lại không có cách nào có cảm giác an tâm khi đi ngủ rồi.

Hiệu trưởng Chung Ly thở dài, nhìn Kích Tinh Tứ Xạ trong tay, không biết ném đi đâu chỉ có thể bỏ vào túi, sau đó biến mất tại chỗ...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Trả Lại Bầu Trời Trong Xanh Trường THPT Số 11

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Một đường chạy vội, Vương Hạo rất nhanh đã về tới nhà mình.

Vừa vào cửa, hắn không kịp chờ đợi liền lấy áo ẩn thân ra xem. Nhưng sau khi nhìn xong, Vương Hạo vô cùng thất vọng. Áo ẩn thân này chỉ là trang bị khoa học kỹ thuật cấp một, tối đa cũng chỉ có thể khiến người có tu vi Vũ Đồ ẩn nấp, cơ bản không có khả năng giấu được tu vi Vũ Sư.

Thanh chủy thủ kia cũng là vũ khí hợp kim cấp thấp, hệ số tồn thương nhiều nhất là cấp một, chỉ có thể gây thương tổn với Vũ Đồ.

- Được rồi, có để dùng đã không tệ rồi, không nên được voi đòi tiên.

Vương Hạo tự an ủi bản thân, mặc áo ẩn thân vào bên trong.

- Đúng rồi, sau khi vừa giết người, dường như còn đạt được điểm phản diện.

Vương Hạo gọi hệ thống ra, thấy mình đã có 11400 điểm phản diện.

- Có đồ tốt gì nên mua không?

Vương Hạo gãi gãi cằm, lật xem trang quy đổi do hệ thống đưa ra, tiếc là tất cả đều rất đắt.

- Hệ thống thấy trang bị của kí chủ càng ngày càng nhiều, có thể cân nhắc mở ra ba lô của hệ thống.

- Ba lô của hệ thống?

Vương Hạo nghi ngờ nói.

Một giây sau, tin tức về ba lô của hệ thống xuất hiện ngay trước mắt hắn.

Ba lô của hệ thống: Hệ thống tự mang không gian lưu trữ. Ưu điểm, mặc kệ vật phẩm có lớn thế nào đều có thể bỏ vào trong ba lô. Khuyết điểm, mỗi ô vuông lưu trữ chỉ có thể thả một vật phẩm. Chú thích: Có thể tăng trùng lặp.

Giá cả quy đổi, mỗi ô vuông lưu trữ 10000 điểm phản diện.

- Cái này không phải chính là ba lô trong trò chơi sao?

Vương Hạo cười, cái hệ thống này thật đúng là hà tiện, đến cái túi đeo lưng cũng không đưa.

Nhưng Vương Hạo vẫn trực tiếp đổi một ô vuông lưu trữ, bỏ chủy thủ vào trong ba lô của hệ thống.

- Điểm số đã sử dụng hết, có thể đi ngủ rồi.

Sau khi mất Vương Hạo nhìn bản thân chỉ còn lại 1400 điểm liền đuổi lưng một cái, bò lên giường đi ngủ. Ngủ sớm dậy sớm, ngày mai còn có trận tranh tài.

...

Ngày kế tiếp, Trường THPT số 11.

Top bốn Lôi Đài thi đấu còn chưa bắt đầu, trên bãi tập đã bị từng đoàn học sinh bao vây.

- Lần này lọt vào top bốn thi đấu thật đúng là ngoài ý muốn.

- Đúng vậy, Vương Hạo dựa vào tu vi Vũ Đồ cấp sáu, lại có thể tiến vào top bốn.

- Ai ngờ, Lâm Thỉnh Bạch và Triệu Tâm Văn lại thua trong tay Vương Hạo nhục nhã như vậy.

- Triệu Tầm Văn thật đáng thương, còn chưa bắt đầu lên đài tranh tài đã bị Vương Hạo tính kế.
- Đáng hận nhất chính là kết quả lại để Vương Hạo tiến vào top bốn, đây là chơi bản trắng trợn.
- Thật ra Triệu Tầm Văn cũng không tính là thảm nhất, Lâm Thỉnh Bạch mới gọi là thảm. Nghe nói Cao gia tạo áp lực lên Lâm gia nên Lâm gia đã đồng ý kết hôn.
- Không thể nào? Sao Lâm gia lại đồng ý?
- Ba của Lâm Thỉnh Bạch, Lâm Dương lại là người có dã tâm, nếu không có chuyện này, có lẽ hắn sẽ không đồng ý, nhưng chuyện này xảy ra, lại còn có thể trèo lên Cao gia, sao lại không đồng ý.
- Nhưng hở dử cũng không ăn thịt con, sao hắn lại ra tay được?
- Bởi trong mắt những người có dã tâm này chỉ có lợi ích mới là vĩnh cửu. Về phần nữ nhân, bọn họ còn thiếu sao?
- Ài, thật đáng thương!
- Mặc kệ Lâm Thỉnh Bạch đáng thương hay không, tất cả những điều này có thể nói đều do nam tử đệ tiện Vương Hạo này tạo thành.
- Không sai, mọi người hãy cùng hô với ta, đánh đuổi nam tử đệ tiện Vương Hạo, cách chức hiệu trưởng xấu xa dâm đẳng, trả lại trong sáng cho Trường THPT số 11 chúng ta.
- Đánh đuổi nam tử đệ tiện Vương Hạo, cách chức hiệu trưởng dâm đẳng xấu xa, trả lại trong sáng cho Trường THPT số 11 chúng ta.
- Đánh đuổi nam tử đệ tiện Vương Hạo, cách chức hiệu trưởng dâm đẳng xấu xa, trả lại trong sáng cho Trường THPT số 11 chúng ta.
- ...

Khu khách quý.

Sắc mặt của hiệu trưởng Chung Ly đen muốn chết, hắn thề nhất định sẽ khiến học sinh dẫn đầu này vĩnh viễn không thể tốt nghiệp.

Đồng thời, trong lòng hiệu trưởng Chung Ly cũng vẫn đang chửi mắng tên nhóc thối Vương Hạo này, thực sự quá vô sỉ.

Rõ ràng sức chiến đấu khủng bố như vậy, khiêu chiến vượt cấp giống như uống nước, nhưng lúc đánh trên lời đài chiến, lại không đánh cho tử tế, cứ nhất định phải giở trò khôn vặt kia, khiến mình trở thành chuột chạy qua đường, còn liên lụy tới hắn.

- Ha ha!!

Tay Tô Mộc vuốt sợi râu cười ha hả. Hắn vô cùng hài lòng với biểu hiện của Vương Hạo, cố ý đùa nghịch, không cần dùng tới toàn bộ thực lực, đây chắc chắn là giả heo ăn thịt hổ, biết ẩn nhẫn, có thể thành nghiệp lớn.

Đồng thời khi đối mặt với sự dụ dỗ của tổ chức khủng bố DY, một chút mặt mũi cũng không cho, còn coi bọn họ thành máy rút tiền.

Đúng là người tiện nhưng não không tàn, thực sự không thích thể hiện, lúc nên xuất thủ thì xuất thủ, rất tốt!

Nếu max điểm là một trăm, như vậy Vương Hạo trong mắt hắn đã đạt đến 90 điểm, còn lại 10 điểm liền xem tâm tính của Vương Hạo có thể bị tổ chức khủng bố DY dụ dỗ hay không.

Nhưng với hiểu biết của Tô Mộc về tiểu hồ ly như Vương Hạo này, muốn dụ hoặc hắn – khó lắm!!

...

Trên lời đài.

Hai mắt Vương Hạo lóe ra ánh sáng mạnh, giống như máy laser x quang quét hình, quan sát đối thủ của mình từ trên xuống dưới.

Đối phương tên là Nhạc Huyền, là nữ thần gọi cảm của Trường THPT số 11, phía dưới mặc quần soóc nhỏ gọi cảm, đôi chân dài trắng nõn lộ ra trong không khí, phía trên còn treo một thanh súng lục ổ quay.

Trên người mặc một áo vest nhỏ màu lam, bên trong là T-shirt màu trắng, có thể thấy hung khí như súng cả mảnh liệt kia lại đặc biệt khiến người khác chú ý, căn bản không giống với một học sinh trung học.

Nhất là mái tóc dài màu đen, ngũ quan xinh xắn, ánh mắt câu hồn lại mang theo từng ý lạnh, Vương Hạo biểu thị bản thân đã đỏ!

- Nữ thần Nhạc Huyền, đánh bại nam tử đệ tiện Vương Hạo!!

- Nữ thần Nhạc Huyền, chúng ta ủng hộ nàng!

- Nữ thần Nhạc Huyền, ta yêu nàng. . .

- ...

Nhạc Huyền vừa lên đài, tất cả học sinh nam đều điên cuồng, tiếng hoan hô sục sôi, vang vọng khắp Trường THPT số 11.

- Nhìn đủ chưa?

Nhạc Huyền lạnh lùng nói.

Vương Hạo khẽ gạt đầu lại lắc đầu:

- Nhìn thì nhìn đủ rồi, chỉ không biết khi sờ lên sẽ có cảm giác như thế nào!

- Hừ!

Nhạc Huyền hừ lạnh, quay đầu nói với trọng tài:

- Còn không bắt đầu?

Trọng tài cũng không dãi dòng, không dám cho Vương Hạo cơ hội nói chuyện, nói luôn:

- Bắt đầu!

Khoảnh khắc vừa dứt lời, Nhạc Huyền đã rút súng lục để trên đùi ra, bằng một phát, bắn về phía Vương Hạo.

- Vũ khí súng ống đạn dược cấp hai!

Đôi mắt của Vương Hạo bỗng nhiên co lại, dưới chân di chuyển, tránh khỏi viên đạn bắn ra trong gang tấc, nhưng khí kinh do đạn sinh ra vẫn tạo thành một vết rách trên bả vai hấn.

- Tránh được sao?

Nhạc Huyền sững sờ nhìn Vương Hạo. Phải biết súng ổ quay trong tay nàng, nhưng chính là vũ khí súng ống đạn dược gây tổn thương cấp hai, với Vũ Sư cũng có lực sát thương cường đại, nhưng bây giờ Vương Hạo chỉ là một Vũ Đồ lại có thể tránh khỏi, đúng là ngoài dự liệu.

Tất cả người ở dưới đài cũng đều sững sờ tại chỗ, vừa rồi tốc độ né tránh của Vương Hạo thực sự quá nhanh, căn bản không giống như tốc độ của võ giả có tu vi Vũ Đồ cấp bảy có thể có.

Không đúng!

Tên nhóc Vương Hạo này không phải hôm qua vừa đột phá Vũ Đồ cấp sáu sao? Nhưng vì sao hôm nay đã lên Vũ Đồ cấp bảy?

Chẳng lẽ Vương Hạo sử dụng cấm dược gì, khiến tu vi nhanh chóng đột phá?

Nhưng cũng không đúng!

Nhìn bộ pháp lúc Vương Hạo sử dụng vẫn rất vững vàng, hoàn toàn không có hiện tượng căn cơ bất ổn?

Đồng thời, trong khu khách quý, hiệu trưởng của các trường trung học lớn cũng đều nhao nhao đứng dậy, dùng bộ dạng không thể tưởng tượng nổi nhìn Vương Hạo. Bọn họ rất cuộc hiểu rõ vì sao Tô Mộc đường đường là hiệu trưởng của Đại học Thiên Bắc lại tự mình đến Địa Cầu.

Vương Hạo không chỉ là thiên tài có thiên phú cường đại mà còn có thể chất đặc biệt của thiên tài, so với thiên tài siêu cấp như Vương Thiên Dật, sợ rằng còn cường đại hơn mấy lần ...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Cả Bộ Áo Lót

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Sao lại như vậy?

- Ta cảm giác Vương Hạo đang giả heo ăn thịt hổ.

- Ý ngươi là từ đầu đến cuối, Vương Hạo đã không thèm nhìn đến Lâm Thỉnh Bạch và Triệu Tầm Văn?

- Đây không phải là nói nhảm sao? Đến cả súng ổ quay cấp hai cũng có thể tránh thoát, hẳn sẽ để Lâm Thỉnh Bạch và Triệu Tầm Văn vào trong mắt sao?

- Cảm thú! Quả thực là cảm thú khiến người và thần phần nộ.

- Không sai, tài nghệ không bằng người không đáng sợ, đáng sợ là đối phương căn bản xem thường ngươi.

- Hai người Lâm Thỉnh Bạch và Triệu Tầm Văn mặc kệ là thân thể hay tinh thần đều bị Vương Hạo một lần tàn phá từ trong ra ngoài.

- ...

- Vương Hạo, ngươi có thể tránh thoát hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ta, nhưng ngươi cũng đã bị thương, ngươi cảm thấy bản thân còn có thể tránh thoát được mấy phát?

Giọng nói của Nhạc Huyền lạnh lùng, nói:

- Ta khuyên ngươi hãy nhận thua đi!

Tiếng nói của nữ thần Nhạc Huyền vừa dứt, tiếng ồn ào của học sinh nam ở dưới đài cũng vang lên theo.

- Vương Hạo, nữ thần Nhạc Huyền đang cho ngươi bậc thang để bước xuống, làm người đừng nên không biết điều như vậy.

- Khẩu súng lục kia là vũ khí súng ống đạn dược cấp hai, giá trị hơn trăm triệu nguyên, người nghèo như ngươi không mua nổi đâu, cũng không dùng nổi, mau tranh thủ thời gian đầu hàng đi!

- Coi như ngươi đoạt được Điện Từ giới tử của Lâm Thỉnh Bạch thì đó cũng chỉ là vũ khí khoa học kỹ thuật cấp hai thứ phẩm, chênh lệch quá lớn so với vũ khí cấp hai thật sự.

- Vương Hạo, mặc kệ là vũ khí hay tu vi của ngươi đều không bằng nữ thần Nhạc Huyền, ngươi chắc chắn sẽ thua, đầu hàng sớm cho xong.

- Vương Hạo, coi như ngươi tránh thoát viên đạn tấn công chính diện, nhưng khí kinh do đạn sinh ra đã đủ lấy mạng ngươi. Vừa rồi nếu nữ thần Nhạc Huyền đánh vào đầu ngươi thì bây giờ ngươi đã chết.

- Sớm nhận thua đi, đồ nam tử đệ tiện nhà ngươi!

- Nam tử đệ tiện mau tranh thủ thời gian nhận thua!!

- ...

Vương Hạo đề lại vết thương trên bả vai, không để ý đến âm thanh kêu gào dưới đài, híp mắt nhìn chăm chăm tay nhỏ của Nhạc Huyền đang run nhẹ.

Mặc dù súng ổ quay có uy lực rất lớn, nhưng sức giật cũng lớn không kém, với tu vi Vũ Đồ cấp chín như Nhạc Huyền muốn khống chế nó hoàn toàn vẫn không có cách nào làm được, nhiều nhất là bắn được ba phát.

- Ai thắng ai thua còn không biết đâu!

Vương Hạo nhếch miệng, tay vừa đặt lên ngực, người lập tức biến mất tại chỗ.

- Áo ẩn thân!!

Đồng tử trong mắt của Nhạc Huyền bỗng nhiên co lại, thần sắc đề phòng quan sát bốn phía.

Học sinh dưới đài thì giống như gặp quỷ, tên Vương Hạo vừa nghèo lại tiện này sao có thể mua được loại áo ẩn thân đắt đỏ như vậy?

Phải biết ngay cả như trang bị khoa học kỹ thuật Áo Ẩn Thân cấp một có giá trên thị trường cũng phải mấy ngàn vạn, với thực lực kinh tế của Vương

Hạo, tuyệt đối không thể mua nổi.

- Vù vù...

Đột nhiên, từng âm thanh sắc bén xé gió lướt qua trên lôi đài, Nhạc Huyền quan sát khắp lôi đài, nhưng dù nàng có cảm ứng thế nào vẫn không thể xác định được vị trí của Vương Hạo.

Bộp một tiếng, súng ỏ quay trong tay Nhạc Huyền rớt xuống đất, không đợi Nhạc Huyền kịp phản ứng, súng ỏ quay rơi trên mặt đất đã biến mất không thấy.

- Cái gì...

Sắc mặt của Nhạc Huyền đại biến, cơ bản từ nhỏ đến lớn nàng cũng luyện tập qua thương thuật, phương diện võ kỹ của thể thuật lại căn bản không học bao nhiêu. Một khi đã mất đi súng ỏ quay này thì chiến lực của nàng tối thiểu cũng phải giảm xuống một nửa.

Lại thêm Vương Hạo có Áo Ân Thân, cùng bộ pháp Đăng Phong Tạo Cực, tỉ lệ nàng có thể thắng cơ bản bằng không.

- Dâm tặc vô sỉ!

Đột nhiên, thân thể của Nhạc Huyền cứng đờ, hét lên. Đôi chân dài trắng nõn quét ngang một cái, phịch một tiếng, liền đá Vương Hạo ra ngoài.

- Ai u, đau quá!

Vương Hạo vuốt vuốt mông, bò dậy từ dưới đất, vừa cười vừa vuốt vuốt súng ỏ quay trong tay.

Gương mặt xinh đẹp của Nhạc Huyền ở đối diện đã trở nên thanh lãnh như sương sớm, ngay vừa rồi, tên dâm tặc Vương Hạo này vừa sờ soạng bắp đùi của nàng lại còn bấm một cái, đơn giản chính là bại hoại của Trường THPT số 11.

- Huyết... Huyết...

Vương Hạo huyết sáo, cười hề hề dê tiện với Nhạc Huyền đang nhũ mảy:

- Đôi chân dài của nàng không chỉ co dãn còn mềm mại như vậy.

Vừa dứt lời, dưới đài lập tức giống như ong vỡ tổ, âm thanh chửi mắng như thủy triều đánh tới.

- Nam tử dê tiện Vương Hạo, dám si nhục nữ thần trong lòng ta, lão tử liều mạng với ngươi.

- Ai cũng đừng hòng can ta, ta muốn đi lên, vì dân trừ hại.

- Lão tử đến YY một cái với nữ thần Nhạc Huyền cũng không dám, ngươi lại dám sờ soạng nàng, Vương Hạo ta và ngươi không đội trời chung.

- Cảm thú Vương Hạo, hôm nay có ngươi không có ta, có ta không có ngươi.

- ...

- Đinh đinh, chúc mừng kí chủ thành công mạo phạm nữ thần của người khác, thu được 300 điểm phản diện!

- Đinh đinh, chúc mừng kí chủ thành công mạo phạm nữ thần của người khác, thu được 300 điểm phản diện!

- ...

- Đinh đinh, chúc mừng kí chủ tổng cộng thu hoạch được 15000 điểm phản diện.

Vương Hạo thoáng liếc nhìn những nam học sinh ở dưới đang muốn xông lên đài, hẳn cảm giác 15000 điểm này thực sự quá ít, nhất định phải đề thêm một cái nữa mới được.

Nghĩ tới đây, Vương Hạo liền yên lặng móc áo ngực màu trắng từ trong miệng túi ra, cười ha ha với những nam học sinh phía dưới, nói:

- Sờ chân nữ thần của các ngươi thì tính là gì, ngươi nhìn đây là cái gì? Cà cây nha...

Về phần cái áo ngực này ở đâu tới đương nhiên là sản phẩm của hệ thống, bảo đảm cả chất lẫn lượng, nhập khẩu nguyên chiếc, giá bán 1 điểm phản diện.

Một khắc này, toàn bộ thao trường lập tức yên tĩnh trở lại, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người Nhạc Huyền.

Chỉ thấy mắt hạnh của Nhạc Huyền tròn tròn, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, tay nhỏ vội vàng sờ vào ngực mình, nhưng áo lót của nàng vẫn còn, sao lại có thể giống nhau như đúc như vậy?

Nhưng người khác không biết Nhạc Huyền vẫn còn áo lót mà biểu lộ của Nhạc Huyền lại nói rõ tất cả rằng đây chính là áo lót của nàng.

- Đâu má nó, Vương Hạo làm thế nào vậy?

- Đúng! Vừa rồi giao đấu, sao tay hắn lại lấy được áo lót của đối phương?

- Loại chuyện này còn làm thuần thực như vậy, không để đối phương phát hiện, có thể thấy được Vương Hạo chính xác là một tên thâm tặc.

- Khó trách sẽ có Áo Ân Thân, đây chắc chắn là mỗi khi trời tối đều đi làm những chuyện trộm gà trộm chó.

- Quá tiện, ta muốn đi cục cảnh sát khiếu nại Vương Hạo.

- Không sai, mọi người cùng liên kết lại đi tố cáo Vương Hạo!

- Đánh đuổi cảm thú Vương Hạo!!

- Đánh đuổi cảm thú Vương Hạo!!

- Đánh đuổi cảm thú Vương Hạo!!

- ...

Một giây khi áo lót này xuất hiện, bên tai Vương Hạo nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên:

- Chúc mừng kí chủ tổng cộng thu được 20000 điểm phản diện.

- Như vậy, tổng cộng có 35000 điểm, chắc cũng không sai biệt lắm!

Vương Hạo nhìn lướt qua số người ở chỗ này, cũng lên đến mấy ngàn người, hầu như đều đã thu xong hết.

Trong lòng Vương Hạo cũng cười trộm, lần này xem như kiếm bộn rồi, 35000 điểm phản diện, còn thu được súng ổ quay, hiện tại chỉ cần một chút tiền mặt liền đầy đủ.

- Đăng một quảng cáo truyền bá, áo lót chân chính của nữ thần Nhạc Huyền, hiện tại bắt đầu đấu giá!

Vương Hạo cầm áo lót trong tay nhìn đám nam sinh trước mắt đang lung lay. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng hô hấp của đám gia súc này đang trở nên nặng nề hơn, hai mắt cũng nóng rực lên.

Nhạc Huyền nắm chặt tay thành nắm đấm, gân xanh trên trán nhảy lên, nhin xuống không bạo phát cơn giận ra ngoài. Người vô sỉ nàng đã từng gặp qua, nhưng người có thể không hổ thẹn đến loại trình độ này, nàng biểu thị bản thân thật sự chưa từng gặp qua...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Trăm Trường Tranh Bá

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Khi tiếng rao đấu giá của Vương Hạo vừa dứt, trong nháy mắt mọi người đều la ó ầm ĩ.

- Đồ Vương Hạo rác rưởi, vô sỉ, không ngờ hắn lại mạo phạm nữ thần của ta như vậy.

- Vương Hạo ngươi là tên cảm thú này, lão tử đánh không lại ngươi nhưng cũng sẽ không để cho ngươi tiếp tục mạo phạm nữ thần Nhạc Huyền của ta nữa, ta ra giá một vạn đồng, mau kết thúc trò hề này đi.

- Mẹ nó, lão tử cũng không đánh lại hắn, nhưng bất kể thế nào ta cũng muốn giúp lấy lại cho nữ thần Nhạc Huyền, ta ra giá hai vạn đồng.

- Các ngươi đều mắc bẫy của Vương Hạo rồi, ta tuyệt đối không thể đứng nhìn loại chuyện này xảy ra, ta ra năm vạn để cho các ngươi nhận rõ bộ mặt

thật của Vương Hạo.

- Con mẹ nó, bốt nói nhầm đi, lão tử chính là trắng trợn nói ta muốn cái áo ngực còn nguyên mùi của nữ thần Lạc Huyền, mười vạn!

- Huỳnh đệ nguoi ngoan độc...

Cuối cùng, vị đồng học thô hào này lấy mười vạn thành công mua được chiếc áo ngực nguyên si.

Nhưng sau khi bạn học thô hào này giao tiền, nhận áo xong, trong nháy mắt về mặt hần trở nên lạnh lẽo, TM cái này thậm chí còn chưa có xé nhãn, vậy cũng gọi là áo ngực nguyên mùi sao?

Nhìn thấy kết quả này, tất cả nam sinh đều thở phào nhẹ nhõm, thì ra không phải là áo ngực của nữ thần bọn họ, nhưng bọn họ vẫn nhịn không được cho vị thô hào này một ánh mắt vui sướng khi người khác gặp họa. Lại thêm một người bị tiện nhân Vương Hạo lừa rồi.

Đồng thời đám học sinh cũng không thể không bội phục Vương Hạo, tiểu tử này quả thật chính là một gian thương.

Một cái áo ngực mới tinh vậy lại có thể bị hần bán được tới mười vạn đồng, đúng là nhân tài mà.

Không đúng, suy nghĩ cẩn thận dường như có chỗ nào đó không đúng? Nếu không phải là áo ngực của Lạc Huyền vậy thì Vương Hạo lấy từ đâu ra?

- Tiểu tử Vương Hạo này không chỉ là nam tử căn bã, nam tử dễ tiện, cầm thú mà còn là một tên biến thái trắng trợn!.

- Ai nói không phải chứ? Không ngờ lại mang theo áo ngực bên người, nếu không phải là biến thái thì ai có thể làm ra được chuyện này chứ?

- Nhưng mà các nguoi có nhìn thấy hay không? Dáng vẻ của nữ thần Nhạc Huyền lúc này không phải là giả vờ, cũng có nghĩa là nàng quả thật mặc loại áo ngực đó.

- Ý của nguoi là... tên biến thái Vương Hạo này đã nhìn lên nữ thần Nhạc Huyền trong một thời gian rất dài sao?

- Nhìn lên trong bao lâu ta không biết, nhưng ta biết tối qua hần nhất định đã nhìn lên, nếu không làm sao sẽ biết nữ thần Nhạc Huyền mặc cái gì?

- Ta khinh. Trường trung học số 11 tổng cộng có ba hoa khôi, nữ thần gọi cảm Nhạc Huyền, nữ thần ngây thơ Mạch Manh Manh, nữ thần mặt trời Hạ Vi Vi, nhưng hiện tại tất cả đều bị Vương Hạo giành được rồi, ông trời ơi ta không sống nổi nữa.

- Nữ thần Nhạc Huyền của ta vẫn chưa bị hần chiếm được, nhưng lấy thủ đoạn của tên biến thái Vương Hạo chắc hần cũng sắp thôi.

- Vương Hạo súc sinh, hần không chừa cho chúng ta một người nào, ông trời ơi ông mở to mắt ra mà xem đi.

- Đinh đinh, chúc mừng ký chủ hoàn toàn hủy diệt thánh địa thuần khiết trong tâm linh của người khác, khiến cho người khác sẽ không còn tin tưởng tình yêu nữa, gây ra sự tổn thương tinh thần không thể tưởng tượng được, tổng cộng thu hoạch được 30000 điểm phản diện.

Ánh mắt của Vương Hạo lóe lên ánh sáng màu vàng, 30000 điểm, bạo kích lớn!

Về phần những tiểu tử này có tin tưởng tình yêu hay không, bị đã kích chính là nhảy lầu tự sát, hay là uống thuốc độc, nhảy sông tự vẫn, hần quan tâm làm cái khi gì? Hần chính là nhân vật phản diện có được không?

Nhạc Huyền cảnh giác nhìn Vương Hạo, nàng tương đối công nhận về chuyện Vương Hạo có khả năng đã nhìn lên mình, nếu không tại sao Vương Hạo biết được nàng mặc áo ngực gì.

- Ta chịu thua!

Nhạc Huyền không cam lòng giờ tay chịu thua, khẩu súng lục của nàng đang ở trong tay Vương Hạo, hơn nữa tốc độ của Vương Hạo còn nhanh như vậy, còn dường như có áo tàng hình, cho dù nàng có tiếp tục thì ngoại trừ bị Vương Hạo lợi dụng ra cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Trọng tài thờ dài, cuối cùng vẫn không có ai thu phục được tên yêu nghiệt Vương Hạo này.

- Vương Hạo chiến thắng, tiến vào vòng chung kết!

Phán quyết vừa đưa ra, trong nháy mắt mọi người lại la ầm lên.

- Có nhầm hay không? Loại nam nhân biến thái này không ngờ lại thật sự có thể tiến vào vòng chung kết.

- Từ đầu tới cuối, ta lại không nhìn thấy Vương Hạo đánh được một trận nào nghiêm túc, đều là dựa vào giờ trò ti tiện qua được vòng trong.

- Huỳnh đệ nghĩ thoáng một chút, Vương Hạo đã hối lộ cho hiệu trưởng đương nhiên đánh thế nào cũng được qua vòng được rồi.

- Thật ra ta cảm giác thực lực của Vương Hạo không yếu.

Dù sao súng lục cấp hai, hần cũng có thể tránh được, đây tuyệt đối không phải là trùng hợp.

- Cho dù thực lực của hần thật sự rất lợi hại thì thế nào? Cũng không cách nào giấu được nhân cách biến thái, nam tử căn bản, nam tử dễ tiện, cảm thú kia của hần.

- Không sai, đánh bại cảm thú Vương Hạo, trả lại sự trong sáng cho trường trung học số 11.

- Đừng kêu nữa, cho dù hần thua ở vòng chung kết thì đó cũng là xếp hạng hai, rất nhanh hần sẽ tốt nghiệp rồi đi.

- Cũng đúng, vậy thì đừng kêu nữa...

- Đây, tiểu thư Nhạc Huyền, nàg có cần súng nữa hay không?

Wương Hạo cầm súng lục quay trong tay, suy nghĩ nói.

Nhạc Huyền dừng bước quay đầu lại nhìn, lạnh lùng nói:

- Người sẽ tốt bụng trả lại cho ta như vậy sao?

Wương Hạo khẽ cười nói:

- Ta là người có tật xấu, những thứ trên người mỹ nữ, ta chỉ lấy hai thứ, những thứ khác ta đều không cần.

Nhạc Huyền hơi nhú mày, tò mò hỏi:

- Hai thứ gì?

Wương Hạo nhắc chân đi tới bên cạnh Nhạc Huyền, ở bên tai nàng khẽ nói:

- Người và tâm

Nói xong, hần đặt khẩu súng lục vào tay Nhạc Huyền, sai bước rồi khỏi lời đài.

Trong nháy mắt Nhạc Huyền rung mình. Tên cảm thú Vương Hạo có ý gì? Người và tâm? Lẽ nào hần muốn xuống tay với mình sao?

Tại khu khách quý.

Tô Mộc xoa trán cảm thấy đau đầu, tên tiểu tử Vương Hạo này căn bản không có ý định thi đấu, hoàn toàn là đang quấy rối mà.

Thậm chí hần còn đắc tội, lợi dụng người khác ở khắp nơi, cá tính này hoàn toàn trái ngược với Dật Vương Thiên phụ thân của hần.

- Tô tiên bối, chiến lực của Vương Hạo mạnh đến mức nào, tối qua ngài cũng đã nhìn thấy rồi, căn bản không cùng một cấp bậc với những học sinh này, vì thế hần mới ôm tâm tư chơi đùa.

Hiệu trưởng Chung Ly nhỏ giọng nói.

- Hiện tại, ta sợ nhất là tên tiểu tử này quá tự tin, tương lai sẽ chịu thiệt!

Tô Mộc than thở. Hiện tại Vương Hạo coi thường thực lực của đối thủ, nhưng tương lai nếu như gặp phải đối thủ cường đại thì sao?

Với dáng vẻ và lo phát phơ này, chịu thua thiệt là chuyện nhỏ, d sợ là mất mạng, đến lúc đó có hối hận cũng đã muộn rồi.

Hiệu trưởng Chung Ly cố sắp xếp lại ngôn ngữ:

- Tô tiên bối, hiệu trưởng của chín mươi chín trường trung học lớn trên Địa Cầu chúng ta cùng quyết định, Trầm Trường Tranh Bá không áp dụng chiến đấu trên Lôi Đài mà áp dụng chiến đấu tích điểm, mỗi một học sinh đều có điểm số tích lũy cố định, thắng đối phương thì sẽ có điểm, người thất bại sẽ bị loại khỏi cuộc thi, không giới hạn quy tắc, không giới hạn thủ đoạn, chỉ lựa chọn mười người có điểm số đứng đầu, cứ như vậy có lẽ Vương Hạo sẽ bị đối xử nghiêm túc, sẽ không còn cả lo phát phơ nữa, dù sao thì chuyện ngoài ý muốn đều sẽ xảy ra trong lúc lo lắng.

Tô Mộc nghe vậy, tay vuốt cằm râu suy nghĩ.

Tất cả hiệu trưởng của các trường trung học lớn ở bên trong khu khách quý đều khẩn trương nhìn Tô Mộc, nếu chiến đấu trên Lôi Đài sẽ tốn rất nhiều thời gian, Tô Mộc chưa chắc sẽ ở lại quan sát từng trận đấu.

Nhưng nếu áp dụng loại chiến đấu tích điểm này, chẳng những chỉ tốn ít thời gian, trong đó còn có thể xảy ra nhiều chuyện thú vị nữa, như vậy càng có thể kiểm tra ra được, một học sinh sẽ dùng tâm tính nào để xử lý khi gặp mỗi nguy.

Bọn họ tin tưởng chỉ cần học sinh biểu hiện đủ nổi trội, chắc chắn sẽ thu hút được sự chú ý của Tô Mộc.

Đến lúc đó, những học sinh này rất có khả năng sẽ sớm bước chân vào cánh cửa lớn của đại học Thiên Bắc, không cần phải đi tham gia thi đấu vòng loại của bốn trường đại học trọng điểm, như vậy cũng có thể tiết kiệm được một số người trong danh sách...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Bắt hiệu trưởng đến Cục cảnh sát

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Chú ý này không tệ, có quan điểm rất tốt, vậy các người đi chuẩn bị đi!

Tô Mộc gật đầu đồng ý.

- Dạ, chúng ta nhất định sẽ làm tốt.

Các hiệu trưởng lớn vui mừng không thôi, nhanh chóng truyền tin xuống.

Đồng thời Tô Mộc cũng cảm thấy tổ chất học sinh của mấy năm nay được bốn trường đại học lớn chiêu sinh không ra sao cả, có lẽ thay đổi loại phương pháp này cũng sẽ có hiệu quả không ngờ.

Nghĩ tới đây Tô Mộc gọi tin cho hiệu trưởng ba trường đại học khác, nói một chút về cách nghĩ của mình cho bọn họ nghe.

Không bao lâu, trận chung kết đã bắt đầu.

Ánh mắt Vương Hạo nghiêng ngả nhìn đối thủ của mình, đệ nhất thiên tài của trường THPT số 11 có danh hiệu là nữ thần mặt trời Hạ Vi Vi.

Hạ Vi Vi cảnh giác nhìn Vương Hạo, đối với chuyện Vương Hạo hạ lưu như thế nào, đi bán đấu giá Lâm Thỉnh Bạch, vô sỉ tính toán Triệu Tầm Văn, cùng với việc chiếm tiện nghi của Nhạc Huyền lúc này, nàng thật sự nhìn thấy rõ ràng.

Đồng thời, trong đầu Hạ Vi Vi cũng rối rắm, nàng nên đánh nhau với Vương Hạo hay là trực tiếp nhận thua đây?

Nếu đánh!

Lại phải cẩn thận xem tên Vương Hạo dâm tặc, vô sỉ này sẽ làm ra được hành động hạ lưu gì đó hay không. Dù sao tấm gương của Nhạc Huyền đã bày ra trước mắt.

Nhưng nếu không đánh!

Chuyện này thật sự sẽ giảm danh tiếng của Hạ Vi Vi nàng, khiến cho người ta nghĩ rằng nàng sợ Vương Hạo.

Chỉ có điều, chuyện này đối với nàng cũng không có gì, dù sao đây chỉ là vòng loại của trường THPT số 11, đợi lúc Trăm Trường Tranh Bá đánh trở lại là được rồi.

Nghĩ tới đây, Hạ Vi Vi gợn tay lên lạnh lùng nói:

- Ta chịu thua!

Nói xong, nàng không đợi cho mọi người có cơ hội phản ứng, đã quay đầu rời đi.

Vương Hạo hơi sững sốt. Thiếu nữ kiêu ngạo này không ngờ lại không đánh đã trực tiếp nhận thua, thật sự nằm ngoài dự đoán của hắn.

Trọng tài tiến lên, hơi không cam lòng nói:

- Vòng loại chiến đấu trên Lôi Đài của Trường THPH số 11, quán quân là Vương Hạo!

Vừa dứt lời, dưới đài bốn bề thôn thức.

- Loại người vô sỉ này không ngờ lại có thể làm quán quân.
- Cũng không biết rốt cuộc hắn đã hối lộ bao nhiêu Kịch Tình Tứ Xạ cho hiệu trưởng rồi.
- Vương Hạo làm quán quân, quả thật chính là sỉ nhục của lịch sử trường THPT số 11!
- Năm mươi năm trước, nguyên soái Vương Thiên Dật từ nơi này đi ra, thành công khiến danh tiếng của trường THPT số 11 chúng ta vang vọng trong toàn bộ liên bang Tinh Tế, nhưng hiện giờ...Ồi...
- Ta giống như đã có thể nhìn thấy được vẻ mặt ghét bỏ của người ta khi bàn luận về THPT số 11 ở trong tương lai không xa.
- Ông trời ơi, ta vì danh tiếng của trường THPT số 11 mới đến nơi này, nhưng tại sao ngài lại muốn để kẻ gây họa Vương Hạo tới nơi này chứ?
- Hắn sẽ là nỗi sỉ nhục của trường THPT số 11.

Lúc này, hiệu trưởng Chung Ly không thể không nhắm mắt lên đài tuyên bố:

- Thông qua quyết định của chín mươi chín hiệu trưởng trường trung học ở Địa Cầu, cuộc chiến Trăm Trường Tranh Bá sẽ được tổ chức vào ngày mốt, cuộc chiến lần này sẽ tiến hành phát sóng trực tiếp trên toàn cầu, đồng thời cũng muốn nhắc nhở các học sinh đại diện trường THPT số 11, cuộc chiến Trăm Trường Tranh Bá lần này sẽ áp dụng chế độ tích lũy điểm, hy vọng các người có thể cố gắng phối hợp.

Nói xong hiệu trưởng Chung Ly không để cho học sinh có cơ hội hỏi, vội vàng rời đi, hắn quả thật không muốn ở lại để trả lời học sinh về chuyện có nhận hối lộ hay không.

Đúng lúc này Vương Hạo điên cuồng chạy tới trước mặt hiệu trưởng Chung Ly, nhỏ giọng hỏi:

- Hiệu trưởng, sau khi dùng hai lọ thuốc kia, hiệu quả như thế nào?

Ông nội người như thế nào ấy!

Về mặt của hiệu trưởng Chung Ly biến thành màu đen, cái tên tiểu tử khốn kiếp này chắc chắn là cố ý mà.

Cùng lúc đó một số học sinh thỉnh tai ở bên cạnh cũng nghe được hai chữ lọ thuốc, lại liên tưởng trước sau với nhau, hiệu trưởng phóng túng này thật sự có nhận hối lộ đấy.

- Các học sinh, hiệu trưởng thật sự nhận thuốc của Vương Hạo.

Không biết ai hét to lên, trong nháy mắt toàn bộ sân tập trở nên sôi sục, tất cả học sinh xông tới, bao vây hiệu trưởng.

- Hiệu trưởng, người làm như vậy có xứng đáng với sự tín nhiệm của hiệu trưởng đòi trước sao?
- Hiệu trưởng, hôm nay người phải nói cho rõ ràng, rốt cuộc người có nhận hối lộ hay không?
- Chúng ta không thể nhìn trường THPT số 11 bị hủy trong tay người, cũng không thể nhìn người và Vương Hạo cấu kết với nhau làm chuyện xấu.
- Không sai, sau này chúng ta ra ngoài muốn cảm thấy vinh quang vì trường THPT số 11, chứ không phải xấu hổ vì trường THPT số 11.
- Các người xem, trong túi của hiệu trưởng có vết tích của ống thử nghiệm.
- Hiệu trưởng, để chứng minh sự trong sạch của người xin người chủ động phối hợp, lấy ống thử nghiệm ra cho mọi người xem.
- Hiệu trưởng mời người chủ động, nếu không chúng ta sẽ ra tay.
- Mọi người xem, đây thật sự là Kịch Tình Tứ Xạ...
- Nhân chứng vật chứng đều có đầy đủ, hiệu trưởng người còn gì để nói...
- Mọi người bắt hiệu trưởng đi đến cục cảnh sát, ta không tin hắn và Vương Hạo còn có thể tay che trời.
- Vương Hạo người ở đâu? Chạy đi nơi nào rồi?
- Mọi người nhanh đi bắt Vương Hạo, không thể để cho hắn chạy mất được...

Lúc này, trong lòng của hiệu trưởng Chung Ly có hơn một ngàn con ngựa đang lao nhanh, tên tiểu tử khốn kiếp Vương Hạo này thật sự đáng hận mà.

Đồng thời, trong lòng hiệu trưởng cũng hối hận không thôi, tối qua sau khi Vương Hạo giao thuốc Kịch Tình Tứ Xạ cho hắn, hắn đã tiện tay bỏ vào túi, sau đó đi điều tra xem sát thủ là do ai phái tới, kết quả đã quên lấy ra, lần này thì tốt rồi, một đời anh minh của mình đã bị hủy trong chốc lát.

Lúc này, Vương Hạo nấp ở trong một góc, cười trộm, bên tai vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống:

- Chúc mừng ký chủ hãm hại người khác thành công, đạt được năm chục ngàn điểm phản diện điểm

- Năm chục ngàn điểm!

Vương Hạo sửng sốt, vậy cũng quá nhiều đi?

- Hệ thống nhắc nhở, tu vi của hiệu trưởng Chung Ly là Vô Tông.

- Ô, thì ra hãm hại người có tu vi càng cao thì điểm số đạt được càng nhiều.

Vương Hạo gật đầu, xoay người rời đi. Còn về hiệu trưởng Chung Ly, hắn không tin lão già này sẽ chủ động nhận tội, chỉ cần không nhận tội vậy thì hắn không tính là dứt lốt.

Hơn nữa, hai lộ Kích Tinh Tứ Xạ có thể nói lên cái gì? Chỉ có thể nói rõ hiệu trưởng Chung Ly người ta đã già nhưng lòng không già.

Trên đường về nhà, Vương Hạo nhận được một phong thư mời, là do Cao Đại Mai gọi tới, trên đó viết ngày mai nàng sẽ thành hôn với Lâm Thỉnh Bạch, hy vọng ông mai là hắn có thể đến dự.

- Tiệc cưới sao?

Ánh mắt của Vương Hạo sáng lên.

Đi, hắn chắc chắn phải đi!

Loại người có tiền tổ chức tiệc cưới nhất định có rất nhiều thứ ngon để ăn, không đi thì thật sự đáng tiếc.

- Vương Hạo...

Đúng lúc này một giọng nói rất có từ tính vang lên từ phía sau lưng hắn.

Vương Hạo quay đầu lại chỉ nhìn thấy Hi Dung Hiền đang mỉm cười, chạy như bay về phía hắn.

- Nam nhân này có phải nhìn trộm lão tử rồi không? Nếu không, tại sao mỗi ngày đều đuôi theo không tha chứ?

Vương Hạo không nhịn được rung mình, quay đầu bước nhanh rời đi, quyết định có chết cũng không để ý đến cái tên gay chết tiết này.

Tốc độ của Hi Dung Hiền còn nhanh hơn, hiện tại nói thế nào hắn cũng không thể bỏ qua cho Vương Hạo được, có chết hắn cũng muốn kéo Vương Hạo vào tổ chức khủng bố DY.

Đây là một kẻ bại hoại trời sinh, hơn nữa bại hoại còn có tiêu chuẩn, có vắn có điệu như vậy.

Không chỉ có thể đùa bốn người khác trong lòng bàn tay, hơn nữa càng có thể chiếm được tiền của bất chính rất lớn, thậm chí ngay cả hiệu trưởng cũng có thể thu mua, sau đó lại vứt bỏ hiệu trưởng một cách vô tình.

Nhân tài như thế, nếu như hắn bỏ qua thì ngay cả mình hắn cũng không thể tha thứ được.

Rất nhanh, Hi Dung Hiền đã đuổi kịp Vưon Hạo, trong chốc lát hắn đã chặn Vương Hạo lại.

- Vũ Sư!

Đồng tử của Vương Hạo chột co lại, không ngờ tên gay chết tiết này lại là Vũ Sư, nếu như động thủ, hắn thất bại là cái chắc.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cùng nghề là oan gia

- Vương Hạo, ta thật sự có chuyện muốn nói với ngươi.

Hi Dung Hiền mỉm cười nói.

- Chuyện gì?

Vương Hạo cảnh giác nhìn Hi Dung Hiền.

Khóe miệng của Hi Dung Hiền nở nụ cười ảm áp, nói:

- Ta là người của tổ chức DY, muốn chiêu mộ người.

- Tổ chức khủng bố DY?

Vương Hạo cảnh giác lùi về sau một bước, bày ra tư thế công kích, đối với tổ chức làm mọi chuyện xấu xa này, chỉ cần là người của liên bang Tinh Tế chắc chắn đều đã nghe nói qua.

- Người không cần sợ hãi, ta chưa từng nghĩ sẽ tổn thương tới người, chỉ cần người bằng lòng thì bất cứ lúc nào cũng có thể gia nhập tổ chức DY.

Hi Dung Hiền đưa cho Vương Hạo một tờ danh thiếp, trên đó viết cách thức liên lạc.

Vương Hạo hí hóp quan sát Hi Dung Hiền từ trên xuống dưới, tục ngữ nói đúng người cùng nghề là oan gia, tổ chức khủng bố DY làm chuyện xấu, hẳn cũng làm chuyện xấu, vậy nếu như tất cả những chuyện xấu bị tổ chức DY làm hết thì hẳn còn mặt mũi nào làm ông trùm phản diện cấp vũ trụ nữa chứ.

Con mắt của Vương Hạo đảo một vòng, hỏi:

- Người hy vọng ta gia nhập tổ chức DY như vậy sao?

Hi Dung Hiền gật đầu, lại cười nói:

- Cá tính của người là cả gan làm loạn, ở bên trong lòng giam pháp luật của liên bang Tinh Tế này, người căn bản không thể nào làm theo ý mình được. Nhưng tổ chức DY của ta lại có thể khiến cho người được làm theo ý mình

Vương Hạo bĩu môi. Nói còn hay hơn hát, nếu như liên bang Tinh Tế là một lòng giam pháp luật thì tổ chức DY chính là một khu rừng rậm nguyên thủy cá lớn nuốt cá bé.

Chỉ có điều, so với việc ở tổ chức DY lúc nào cũng phải đề phòng giữ cái mạng nhỏ, hẳn càng muốn ở trong lòng giam pháp luật này tìm chỗ sơ hở hơn.

- Muốn ta gia nhập tổ chức DY cũng không phải là không thể được.

Vương Hạo mở miệng nói:

- Nhưng ta có một điều kiện.

- Người nói đi!

Hi Dung Hiền vô cùng kích động, hiện giờ đừng nói là một điều kiện, cho dù tám cái, mười cái hẳn cũng sẽ không do dự, bởi vì một khi thiên tài Vương Hạo gia nhập vào tổ chức DY chắc chắn sẽ là đối tượng bồi dưỡng quan trọng, mà phần thưởng hẳn nhận được chắc sẽ vô cùng khủng khiếp.

Ồi!

Vương Hạo thở dài nói:

- Ta có một đại ca, nhưng trước đây không lâu vì một chút chuyện nhỏ lại bị nhốt vào Cục cảnh sát, ta hy vọng người có thể phái người đến Cục cảnh sát dẫn đại ca của ta ra.

- Cướp cục cảnh sát!

Khóe miệng của Hi Dung Hiền giật giật, tiểu tử này cũng xem trọng hắn quá rồi.

- Có giúp hay không thì trả lời một câu dứt khoát.

Vương Hạo bày ra dáng vẻ không kiên nhẫn, trong lòng hắn lại đang suy nghĩ, hiện tại lão già hiệu trưởng Chung Ly kia chắc hẳn bị những học sinh giận dữ dẫn đến Cục cảnh sát rồi chứ?

Hi Dung Hiền cắn răng nói:

- Được, ta bắt chấp mọi giá điên cùng với người một lần này.

Nói xong, Hi Dung Hiền mở ra vòng tay thông minh ra bắt đầu truyền tin đi, triệu tập thành viên của tổ chức khủng bố DY ở Địa Cầu.

Không bao lâu, lúc Vương Hạo và Hi Dung Hiền đi đến cửa của cục cảnh sát đã thấy có mấy chục người đang tụ tập ở nơi đây.

- Chào lão đại!

Mấy chục người vội vàng tiến lên phía trước hỏi thăm.

Hi Dung Hiền khoát tay, nhìn Vương Hạo nói khẽ:

- Người có biết đại ca của người bị nhốt ở đâu không?

Wương Hạo nhún vai:

- Ta lại không phải là cảnh sát, làm sao biết được, các người đợi ở đây ta vào bên trong xem trước.

Hi Dung Hiền gật đầu, vung tay lên ra hiệu cho toàn bộ thủ hạ ẩn nấp.

Sau khi Vương Hạo nghênh ngang đi vào Cục cảnh sát, một tiểu đệ thủ hạ của Hi Dung Hiền không nhịn được hỏi:

- Đại ca, tiểu tử này chính là đứa học sinh cấp ba rất có tiền đồ mà đại ca nói sao?

- Không sai, chính là hắn, đừng nhìn bộ dạng của hắn chẳng ra làm sao, nhưng khi làm chuyện xấu có thể nói là đủ ngoan độc, hơn nữa hắn đã lĩnh ngộ được bộ pháp đạt tới Đẳng Phong Tạo Cực, sau này các người phải chú ý cho kỹ, tuyệt đối không được trêu chọc hắn biết không?

Hi Dung Hiền dặn dò.

Đám tiểu đệ gật đầu vâng dạ, nhưng vẫn không nhịn được hỏi:

- Không chọc hắn thì không thành vấn đề, nhưng đại ca chúng ta thật sự đi cướp Cục cảnh sát như vậy sao? Lỡ như người này liên thủ với Cục cảnh sát, không phải toàn quân của chúng ta sẽ bị tiêu diệt hết sao?

Hi Dung Hiền cười thất thanh nói:

- Nếu các người biết tiểu tử này đã làm những chuyện gì, các người sẽ không nghĩ như vậy đâu.

- Hắn đã làm chuyện gì?

Đám tiểu đệ tò mò hỏi.

Hi Dung Hiền cười tủm tỉm nói:

- Hắn đã bán Lâm Thỉnh Bạch của khoa học kỹ thuật Lâm Thị cho Cao Đại Mai của tập đoàn khoa học kỹ thuật điện tử Cao Hùng. Còn đá vỡ trứng của thiếu gia Triệu gia Triệu Tầm Văn. Hơn nữa lúc này hắn còn đắc tội hiệu trưởng Chung Ly của trường THPT số 11, vì vậy Địa Cầu đã không còn chỗ cho hắn dung thân nữa rồi, hắn chỉ có thể đến chỗ tổ chức DY của chúng ta.

- Hít...

Đám tiểu đệ hít một hơi lạnh, má ửng, thật nhìn không ra bản lĩnh gây chuyện của tên tiểu tử này lại mạnh như vậy.

Nhớ lần trước bọn họ có điều tra qua Vương Hạo, hắn chỉ là một thường dân. Nhưng hiện tại, hắn lại một lần đắc tội nhiều nhân vật lớn như vậy, quả thật là không có chỗ để đi rồi.

- Đúng rồi, chuyện gần đây ta bảo các người điều tra, các người điều tra thế nào rồi?

Hi Dung Hiền đột nhiên hỏi.

Đám tiểu đệ vội vàng nói:

- Đại ca, chúng ta điều tra qua, sở dĩ tất cả chín mươi chín hiệu trưởng của các trường THPT lớn đều đến trường THPT số 11, vì hình như có một nhân vật lớn đến trường THPT số 11 vậy.

- Nhân vật lớn?

Hi Dung Hiền nhíu mày, suy nghĩ phải là nhân vật lớn như thế nào mới có thể khiến cho tất cả chín mươi chín hiệu trưởng của các trường THPT lớn đều đến đây.

Đáng tiếc Địa Cầu làm mẫu tinh có hệ thống phòng ngự rất mạnh, khiến cho bọn họ căn bản không thâm nhập vào tầng lớp cao cấp được, không cách nào trong thời gian ngắn điều tra ra được đó là nhân vật lớn nào.

Bên trong Cục cảnh sát.

Hiệu trưởng Chung Ly thậm chí cũng muốn chết rồi. Hắn sống một đời có chuyện gì mà chưa trải qua, nhưng bị học sinh của mình đưa đến Cục cảnh sát, hẳn thật sự vẫn chưa bao giờ trải qua.

- Chú cảnh sát, hiệu trưởng của chúng ta nhận hối lộ, các chú nhất định trừng phạt thật nặng vào.
- Chú cảnh sát, hai lọ thuốc Kích Tinh Tứ Xạ này là chứng cứ.
- Đây là hiệu trưởng nhận hối lộ của Vương Hạo, để cho hắn có thể thuận lợi tham gia cuộc thi Trăm Trường Tranh Bá.
- Đáng tiếc lại để cho Vương Hạo chạy rồi, hắn có chạy đằng trời cũng không thoát, sớm muộn gì cũng bắt được hắn.

Cảnh sát phụ trách ghi biên bản bên cạnh không nhịn được muốn cười ra tiếng, hắn mới gặp loại chuyện này đầu tiên.

Tuy rằng bọn họ cũng không tin hai lọ Kích Tinh Tứ Xạ lại có thể thu mua loại hiệu trưởng cấp bậc như Chung Ly, chỉ có điều học sinh đã bắt hiệu trưởng đến Cục cảnh sát, cho dù như thế nào bọn họ cũng phải làm cho ra dáng một chút, coi như là mang đến một chút niềm vui cho cuộc sống tẻ nhạt này.

- Ai nói ta chạy rồi, ta không phải đến rồi sao?

Một giọng nói lười nhác vang lên, mọi người quay đầu lại chỉ nhìn thấy Vương Hạo đang đi đến.

- Vương Hạo, ngươi còn dám đến?

Một học sinh tiến lên chặn ngay cửa.

Thấy thế, một đám học sinh cũng nhanh chóng chạy đến bao vây Vương Hạo.

- Vương Hạo, mau khai ra ngươi làm thế nào hối lộ hiệu trưởng để đạt được chức quán quân.
- Nơi này là Cục cảnh sát, nếu như không mau khai ra, ta sẽ khiến cho ngươi lãnh đủ.

Vương Hạo không để ý đám học sinh này, hắn rất không khách sáo đẩy đám người ra, đi đến trước mặt hiệu trưởng Chung Ly mỉm cười nói:

- Hiệu trưởng thân mến, chúng ta thật sự có duyên lại gặp mặt rồi.

Có duyên cái rắm, còn giống nghiệt duyên hơn.

Hiệu trưởng Chung Ly tức đến nỗi râu mép run run, trợn trừng mắt, nếu như không phải có Tô Mộc ở phía sau chống lưng cho Vương Hạo hẳn nhất định sẽ chém tên tiểu tử khốn kiếp này.

Thật ra, Vương Hạo vẫn rất bội phục hiệu trưởng Chung Ly, rõ ràng có thực lực Vô Tông nhưng lại bị một đám học sinh tu vi Vũ Đồ bắt đến Cục cảnh sát, chuyện này cũng nói rõ hiệu trưởng Chung Ly là hiệu trưởng lấy giáo dục dạy người mà không phải là cao nhân tiền bối lấy tu vi để đè người...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Bọn họ là tình yêu chân chính

- Mau giải thích rõ ràng cho ta.

Hiệu trưởng Chung Ly hàm hừ tức giận nói.

- Dạ, bảo đảm sẽ giải thích rõ ràng cho ngài.

Vương Hạo quay đầu nhìn chú cảnh sát, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Chú cảnh sát, hiệu trưởng của chúng ta là một hiệu trưởng đáng để tôn kính, trước đây không lâu hắn phát hiện tông tích của tổ chức khủng bố DY, vì muốn một lưới bắt hết tổ chức khủng bố này nên sai ta đi làm chuyện xấu, để thu hút sự chú ý của tổ chức khủng bố DY, kết quả bọn họ quả thật đã mắc lừa, sau đó ta và hiệu trưởng thiết kế cục diện ăn hối lộ này, hiện giờ ta đã thành công dẫn mấy chục thành viên của tổ chức khủng bố DY đang ẩn nấp trên Địa Cầu đến bên ngoài Cục cảnh sát

- Cái gì?

Chú cảnh sát vô cùng kinh ngạc, không ngờ toàn bộ thành viên của tổ chức khủng bố DY lại tập trung ở bên ngoài Cục cảnh sát?

Hai mắt của hiệu trưởng Chung Ly dăng lên ánh sáng màu vàng, nghiêm túc quan sát Vương Hạo, hoàn toàn khác với lão già lúc này bị đám học sinh bắt đi Cục cảnh sát mà không hề đánh trả.

Đồng thời trong lòng hắn thầm nghĩ, quả nhiên không hổ là nhi tử của Thiên Khôi nguyên soái Vương Thiên Dật, quả thực lsg tài cao mật lớn, một mình một ngựa lại có thể dụ được toàn bộ thành viên của tổ chức khủng bố đang ẩn nấp ở Địa Cầu tập trung lại đây đủ.

- Hải tử, ngươi nói đều là sự thật sao?

Chú cảnh sát nghiêm túc hỏi.

Vương Hạo trịnh trọng gật đầu.

- Đội trưởng, ngài mau tới đây xem.

Một người cảnh sát kêu lên.

Khi tất cả mọi người đi qua, bọn họ chỉ nhìn thấy trên video có mấy chục người đang quanh quẩn ở bên ngoài Cục cảnh sát.

- Hiện tại, ta lập tức đi tìm Cục trưởng, các ngươi đừng lộn xộn.

Đội trưởng đội cảnh sát ném lại một câu nói xong, chạy như bay lên lầu.

Sau khi, đội trưởng đội cảnh sát đi rồi, toàn bộ học sinh trường THPT số 11 đều phục hồi lại tinh thần, chỉ là trong mắt bọn họ tràn ngập ba chữ không tin tưởng.

Cái thằng Vương Hạo này đề tiện đến nỗi không thể đề tiện hơn được nữa, lại thật sự là do hiệu trưởng Chung Ly sai đi làm mồi thu hút tổ chức khủng bố DY sao?

- Các ngươi nhìn ta như vậy làm gì?

Vương Hạo tự sờ sờ mặt mình, lẽ nào gần đây mình lại đẹp trai hơn rồi sao?

- Hiệu trưởng, là ngài phái Vương Hạo đi?

Ánh mắt của bọn học sinh nhìn tới trên người hiệu trưởng Chung Ly.

Hiệu trưởng Chung Ly nhú mày, tên tiểu tử xấu xa Vương Hạo này lại đang giờ chủ ý xấu gì đây?

Lúc này, Vương Hạo đứng dậy nghiêm túc chỉ trích những học sinh này:

- Các ngươi cũng không nghĩ xem hiệu trưởng là tu vi gì, còn các ngươi là tu vi gì. Nếu không phải hiệu trưởng sớm đã lên kế hoạch một lưới bắt hết những phần tử khủng bố này ở Cục cảnh sát, các ngươi thật sự cho rằng có thể bắt được hiệu trưởng, đưa tới đây sao?

Bọn học sinh đều suy nghĩ, dường như rất có lý, nhưng tại sao bọn họ vẫn luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng chứ?

- Tiểu quý, ngươi lại đang giờ chủ ý xấu gì?

Hiệu trưởng Chung Ly nhỏ giọng hỏi.

Vương Hạo nhỏ giọng trả lời:

- Ta chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi, sau này ngươi phát đạt, nhớ phải bảo bọc cho ta thật tốt đấy!

Thật ra chính Vương Hạo cũng hiểu rõ, nếu muốn tiếp tục làm chuyện xấu mà bên trên không có ai bảo bọc hẳn tuyệt đối sẽ không làm được.

Hiện tại, một lưới bắt hết tổ chức khủng bố DY đang nằm vùng ở Địa Cầu, công lao này nhìn thế nào cũng không nhỏ, thêm tu vi Võ Tông của hiệu trưởng Chung Ly, nếu không tăng liền mấy cấp mới thực sự là gấp quý.

Hiệu trưởng Chung Ly liếc mắt nhìn Vương Hạo, trong lòng nghĩ, quả nhiên là một tiểu hồ ly không hơn không kém, thật sự giáo hoạt.

Nếu như Vương Hạo tự mình nhận công lao này, tuy phong quang vô tận nhưng những người bị hắn đắc tội kia quả thật không có nghĩ như vậy, vẫn sẽ đến tìm hắn báo thù.

Vương Hạo đưa công lao này cho hắn, không chỉ có núi dựa là hắn, còn có thể đẩy tất cả các trách nhiệm lên người hắn.

Đồng thời, cũng có thể rửa sạch danh tiếng thôi của mình. Thật là một mũi tên trúng ba con nhạn!

Nhưng tiểu tử này còn chưa biết, hắn có núi dựa lớn là Tô Mộc này, đừng nói là Địa Cầu, cho dù ở trong toàn bộ liên bang Tinh Tế cũng không có bao nhiêu người dám động tới hắn.

Nghĩ tới đây, hiệu trưởng Chung Ly ưỡn ngực ngẩng đầu, bày ra tư thế của hiệu trưởng nên có:

- Đương nhiên, ta thân là hiệu trưởng làm sao có thể nhìn học sinh của mình bị tổ chức khủng bố DY dụ dỗ đi được. Vì vậy ta hoặc là không làm, nếu đã làm thì quyết không bỏ qua, trực tiếp diệt hết bọn họ.

- Bốp, bốp...

Hắn vừa dứt lời, Vương Hạo đã vội vàng vỗ tay, đồng thời trên vẻ lộ vẻ sùng bái nhìn hiệu trưởng Chung Ly.

Hiệu trưởng Chung Ly liếc mắt, tên hỗn tiểu tử này quả thật có thể đi làm ảnh đế được rồi.

Bọn học sinh liếc nhìn nhau, không nhịn được hỏi:

- Vậy chuyện giữa Lâm Thỉnh Bạch và Cao Đại Mai, các người muốn giải thích thế nào?

- chuyện này...

Hiệu trưởng Chung Ly nhất thời ghen hòng nói không ra lời, hắn theo bản năng nhìn Vương Hạo.

Về mặt của Vương Hạo rất nghiêm túc nói:

- Bọn họ là tình yêu chân chính.

Tình yêu chân chính em gái người ấy!

Có một tổ hợp tình yêu chân chính kỳ lạ như vậy sao?

Trong lòng bọn học sinh điên cuồng phỉ nhổ, tên Vương Hạo khốn kiếp này còn thật sự dám nói. Cho dù khẩu vị của Lâm Thỉnh Bạch có nặng hơn nữa cũng không chống đỡ nổi loại người như Cao Đại Mai đó!

- Đúng, chính là tình yêu chân chính!

Khóe miệng của Hiệu trưởng Chung Ly cong lên, chỉ có thể dùng một lý do ngay cả mình nghe cũng cảm thấy buồn nôn.

- Vậy chuyện của Triệu Tầm Văn, người giải thích thế nào?

Bọn học sinh tiếp tục hỏi.

Chuyện này...

Hiệu trưởng gãi đầu, cũng không biết trả lời như thế nào, cũng không thể nói trực tiếp là do tiền bối Tô Mộc đồng ý đi?

Vương Hạo vô cùng thành khẩn nói:

- Thật ra, chuyện này là thể hiện sự quan tâm yêu mến của hiệu trưởng đối với học sinh. Các người đều biết bạn học Triệu Tầm Văn vẫn luôn học luyện cơ bắp. Hắn cho rằng mình chính là đao thương bất nhập, hiệu trưởng cảm thấy cách nghĩ này rất nguy hiểm, nên bảo ta đi nhắc nhở để cho hắn không chìm đắm trong mộng đẹp của mình, chỉ có điều hiệu trưởng cũng bày tỏ phí điều trị lần này sẽ do hắn chi trả, hiệu trưởng vĩ đại như vậy xứng đáng để cho chúng ta vỗ tay hoan hô.

Nói xong, Vương Hạo vỗ tay bốp bốp, hơn nữa vẫn là vẻ mặt sùng bái nhìn vào hiệu trưởng Chung Ly.

Bọn học sinh tròn mắt há hốc mồm. Ta khinh, TM còn có thể giải thích như vậy được?

Tại sao bọn họ không nghe nói qua Triệu Tầm Văn tự cho mình là đao thương bất nhập chứ?

Còn nữa, cho dù có quan tâm yêu mến học sinh cũng không cần đá trúng trúng của người ta chứ? Cho dù có trị xong rồi, tâm lý có bị bệnh hay không, ai mà biết được?

Nếu như cả đời không ngóc lên được, đó chính là chuyện lớn đoạn tử tuyệt tôn đấy, cái này thật sự là quan tâm yêu mến học sinh hay sao?

Hiệu trưởng liếc mắt, TM loại lý do này người cũng có thể nghĩ ra, người thật nên đi quay phim chống Nhật được rồi, sức tưởng tượng cũng quá lớn. Còn nữa, rõ ràng là Vương Hạo đá Triệu Tầm Văn, dựa vào cái gì mà bảo hắn trả tiền trị bệnh?

Lúc này, một nam tử trung niên mặc đồng phục cảnh sát từ trên lầu đi xuống, người này chính là cục trưởng Cục cảnh sát Kha Dũng.

- Chung hiệu trưởng, sao lại kinh động đến ngài vậy?

Kha Dũng nhìn thấy Chung Ly có chút sững sờ, quay đầu lại nhìn đội trưởng đội cảnh sát đợi giải thích.

Đội trưởng đội cảnh sát mỉm cười sáng lạn:

- Sở dĩ tất cả thành viên của tổ chức khủng bố DY ở Địa Cầu tập trung ngoài cửa Cục cảnh sát đều là công lao của hiệu trưởng Chung Ly.

Hiệu trưởng vội vàng khiêm tốn nói:

- Ta là hiệu trưởng phải làm gương cho người khác, đương nhiên phải dùng hành động thực tế để giáo dục học sinh của ta, đây đều là bổn phận của ta.

- Quả nhiên không hổ danh là hiệu trưởng, tư tưởng giác ngộ thật cao.

Về mặt Kha Dũng kính phục nhìn hiệu trưởng Chung Ly, sau đó hần hạ lệnh để cho tất cả cảnh sát của Cục cảnh sát tập hợp lại...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Mọi nơi đều có quy tắc ngầm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Bên ngoài Cục cảnh sát.

Hi Dung Hiền nhíu mày, thời gian Vương Hạo vào bên trong cũng quá lâu rồi.

- Không tốt!

Đột nhiên Hi Dung Hiền vô cùng kinh ngạc, hần bỏ qua một chuyện vô cùng quan trọng, nếu như lần này nhân vật lớn đến trường THPT số 11 là vì Vương Hạo, vậy thì Vương Hạo còn thật sự bằng lòng gia nhập tổ chức khủng bố DY của bọn họ sao?

Về việc nhân vật lớn có phải đến là vì Vương Hạo hay không, Hi Dung Hiền cảm thấy đã đúng tám chín phần rồi.

Dựa vào thiên phú của Vương Hạo thể hiện ra, có thể kinh động đến nhân vật lớn cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ.

- Đi mau!

Hi Dung Hiền quát to một tiếng, xoay người rời đi.

Đám tiểu đệ có phần sững sờ, cũng không hỏi nhiều vội vàng đuổi theo.

- Chạy đi đâu!

Đúng lúc này, trong Cục cảnh sát có mấy chục cảnh sát xông ra, bao vây nhóm người của Hi Dung Hiền lại.

Về mặt của Hi Dung Hiền trở nên lạnh lẽo, hần thực sự không nghĩ tới Vương Hạo lại chơi trò này với hần, chỉ có điều chuyện này cũng phải trách hần sơ suất, nhìn thấy đối phương là một học sinh cấp ba lại lơ là thiếu cảnh giác.

Nhưng ai có thể nghĩ đến một học sinh cấp ba sau khi gặp phải tổ chức khủng bố sẽ bình tĩnh như vậy, hơn nữa việc hần nghĩ đến không phải là chạy thoát thân mà là làm cách nào để một lưới bắt hết bọn họ?

A!!

Đám tiểu đệ của Hi Dung Hiền nổi giận gầm lên một tiếng, trong cơ thể bắn ra khí tức khủng bố.

- Vũ Sư!

Đồng tử trong mắt của cục trưởng Kha Dũng chợt co lại. Không ngờ toàn bộ đều là Vũ Sư, lần này phiền phức rồi, bên bọn họ tổng cộng chỉ có mười mấy Vũ Sư, không bằng một nửa của đối phương.

- Đám tiểu tử các ngươi quá kiêu ngạo.

Giọng nói của hiệu trưởng Chung Ly vang lên, Hi Dung Hiền và đám tiểu đệ đột nhiên cảm thấy cổ đau xót, sau đó liền chìm vào trong bóng tối.

- Cảm ơn Chung hiệu trưởng đã ra tay.

Kha Dũng vội vàng bước lên trước cảm ơn.

Hiệu trưởng Chung Ly khoát khoát tay:

- Giao bọn chúng cho ngươi, nhớ kỹ tuyệt đối không để cho bọn chúng chạy thoát.

Kha Dũng không ngừng đảm bảo nói:

- Yên tâm, tại hạ nhất định sẽ không để cho bọn chúng chạy thoát được.

Hiệu trưởng Chung Ly gật đầu, nhảy vọt lên lập tức biến mất.

Đám học sinh trường THPT số 11 trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả những chuyện này, mấy chục Vũ Sư ở trong tay hiệu trưởng Chung Ly thậm chí còn không chống đỡ nổi mấy giây. Đây là tu vì gì chứ?

- Lần này xong đời rồi chúng ta đừng mong sẽ được tốt nghiệp nữa.

Về mặt đám học sinh buồn bã giống như đưa đám.

Toàn bộ các cảnh sát ở xung quanh nhìn đám học sinh với ánh mắt đồng tình, những tiểu tử này không chỉ bị phụ mẫu chiều hư, thậm chí ngay cả kiến thức bình thường trong xã hội cũng không hiểu.

Bọn họ thật sự cho rằng, trên thế giới này chuyện gì cũng nói tới quy tắc sao? Phải biết rằng trên thế giới ở đâu cũng có quy tắc ngầm, loại chuyện nhận quả cấp này ở đâu mà không gặp được chứ?

Về mặt Vương Hạo rạng rỡ, bên tai truyền đến tiếng của hệ thống:

- Đinh đinh, chúc mừng ký chủ hại người khác vào tù, thực sự qua gian trá xảo quyệt, đạt được 40000 điểm phản diện.

- Lại có bốn mươi ngàn điểm vào sổ, hiện giờ ta đã có một trăm năm mươi ngàn điểm, có thể tiêu xài rồi.

Về mặt của Vương Hạo thoáng mỉm cười đi đến bên cạnh Hi Dung Hiền lục lợi trên người hắn.

- Đây là... súng tự động với tôn thương cấp ba.

Vương Hạo mò được khẩu khẩu súng lục màu bạc, ánh mắt hắn sáng lên.

Cục trưởng Kha Dũng lạnh lùng cầm lấy, nói:

- Tiểu bằng hữu, ngươi này là tội phạm, đồ trên người hắn là tang vật, ngươi không thể lấy đi.

Vương Hạo liếc mắt nhìn cục trưởng Kha Dũng, trong lòng hắn vô cùng khó chịu, lão tử đưa công lao lớn nhất cho hiệu trưởng, nhưng bất kể thế nào cũng phải được chia một chút chứ? Hiện giờ không ngờ một chút lợi ích cũng không cho hắn, thù này hắn phải nhớ kỹ.

- Hy vọng ngươi đừng hối hận.

Vương Hạo hừ một tiếng, quay đầu rời đi.

Về mặt của Cục trưởng Kha Dũng lạnh lẽo, con cái nhà ai lại không biết tốt xấu như vậy?

- Cục trưởng, hài tử này là học sinh do hiệu trưởng Chung Ly phái đi tiếp cận với tổ chức DY. Có thể nói, lần này có thể phá tan được toàn bộ thành viên của tổ chức DY, đứa nhỏ này đã phát huy tác dụng cực kỳ quan trọng.

Đội trưởng đội cảnh sát nói nhỏ.

- Cho dù là như vậy, nhưng quy định chính là quy định.

Cục trưởng Kha Dũng rắn dạy một tiếng.

Hắn căn bản không để Vương Hạo vào mắt, đồng thời cũng nhét khẩu súng lục tự động cấp ba vào trong ngực.

Đội trưởng đội cảnh sát lắc đầu, hy vọng cục trưởng đừng hối hận mới tốt.

Tuy hắn và Vương Hạo tiếp xúc không nhiều, nhưng cũng có thể nhìn ra được quan hệ giữa hiệu trưởng Chung Ly và Vương Hạo tuyệt đối không giống như vẻ bề ngoài.

Nếu như Vương Hạo và hiệu trưởng Chung Ly có quan hệ đặc biệt gì, vậy thì cục trưởng Kha Dũng đã đắc tội với một cường giả Vô Tông, hơn nữa còn là hiệu trưởng Vô Tông khắp thiên hạ đều có học trò nữa.

Vì một thanh súng lục tự động cấp ba, thật sự có đáng hay không?

Không bao lâu hiệu trưởng Chung Ly đã quay về trường THPT số 11, kể lại nguyên xi chuyện vừa xảy ra cho Tô Mộc nghe.

- Nói cách khác, tổ chức DY muốn lôi kéo Vương Hạo nhập bọn, nhưng Vương Hạo trực tiếp dẫn bọn họ tới Cục cảnh sát?

Tô Mộc nhin không được bật cười, thật sự là con tiểu hồ ly giáo hoạt.

Nhưng đồng thời trong lòng Tô Mộc cũng thờ phào nhẹ nhõm, Vương Hạo làm người ít nhất vẫn có điểm mấu chốt đạo đức, sẽ không cùng một giuộc với tổ chức DY đi làm những chuyện gây hại cho xã hội.

Hiệu trưởng Chung Ly lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Ngoài mặt tiểu tử này đưa tất cả công lao cho ta, nhưng người thu lợi lại là hắn, không chỉ tẩy sạch tiếng xấu đầy đường, hắn còn đổ tất cả những chuyện xấu đã làm lên đầu ta, chuyện này khiến cho ta thật sự không biết nên khóc hay nên cười đây.

- Ha ha...Thật sự là một con tiểu hồ ly giáo hoạt.

Tô Mộc cười cười:

- Người cũng không cần trưng ra vẻ mặt đưa đám như vậy nữa. Ta cho người danh ngạch năm người cử đi học ở đại học Thiên Bắc, hơn nữa mượn công lao diệt trừ tổ chức khủng bố DY lần này, ta sẽ điều người đến một phân viện của đại học Thiên Bắc làm hiệu trưởng.

- Hiệu trưởng phân viện của đại học Thiên Bắc sao?

Hai mắt của hiệu trưởng Chung Ly lóe lên ánh sáng màu vàng, toàn thân hắn kích động run rẩy, thật sự quá bất ngờ, quá vui mừng.

Tô Mộc lại cười nói:

- Đùng kích động, để người đi làm hiệu trưởng phân viện của đại học Thiên Bắc chính là có nhiệm vụ đấy.

- Nhiệm vụ?

Hiệu trưởng Chung Ly sừng sốt một hồi, sau đó thử thăm dò:

- Phân viện của đại học Thiên Bắc sẽ không phải là phân viện tương lai Vương Hạo sẽ học chứ?

Tô Mộc mỉm cười gật đầu.

Trong nháy mắt, hiệu trưởng Chung Ly cảm thấy có một tia sét bổ lên đầu, hắn cảm thấy cuộc đời mình là một mảnh đen tối, sống cùng Vương Hạo một ngày hắn sẽ phải sống ít lại một năm, hiện tại tiếp tục đi đảm nhận chức vụ hiệu trưởng của Vương Hạo, hắn thật sự có thể chống đỡ được đến ngày Vương Hạo tốt nghiệp sao?

- Nhưng ta không hiểu, tại sao Tô tiên bối không trực tiếp dẫn Vương Hạo đến viện chính, lại phải dẫn hắn đến phân viện?

Hiệu trưởng Chung Ly không nhin được hỏi.

Trong bốn trường đại học trọng điểm, giữa viện chính và phân viện đều có điểm khác biệt.

Người có thể đến viện chính học tập đều là thiên tài siêu cấp có thể chuyển hóa thiên phú thành chiến lực, bọn họ đều là những tinh anh được lựa chọn ra từ trong mấy trăm phân viện.

Đương nhiên cũng có người ngoại lệ, những người này giống như Vương Hạo vậy, thiên phú mạnh, bối cảnh sâu, có thể trực tiếp làm môn hạ của giáo viên viện chính, tiếp nhận việc dạy dỗ cao cấp.

Theo lý thuyết, Vương Hạo chắc hẳn trực tiếp sẽ do Tô Mộc dạy dỗ mới đúng, không nên đến phân viện học tập.

Tô Mộc thở dài:

- Ta vốn dĩ cũng muốn dẫn Vương Hạo đến viện chính để ta tự mình dạy dỗ, nhưng nghĩ lại nếu để cho Vương Hạo biết ta là hiệu trưởng của đại học Thiên Bắc, người cảm thấy hấn sẽ làm ra chuyện gì?

Hiệu trưởng Chung Ly suy nghĩ một hồi, không nhịn được rung mình, lấy cá tính to gan lớn mật của Vương Hạo nếu như hấn biết sau lưng có một đại thần như vậy, hấn không làm cho đại học Thiên Bắc tan nát thì không được.

- Sau này, Vương Hạo sẽ do người chăm sóc, chuyện nhỏ tự quyết định, chuyện lớn vẫn liên hệ với ta.

Tô Mộc vỗ vai hiệu trưởng Chung Ly, sau đó quay người rời đi.

Hiệu trưởng Chung Ly lệ rơi đầy mặt, hấn thật sự rất muốn biết kiếp trước mình đã tạo nghiệp gì để kiếp này phải hầu hạ tiểu tử tông Vương Hạo này đây...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Người không động được, ta cũng không động được

Ban đêm.

Triệu gia, thế gia võ thuật đã có truyền thừa nghìn năm, tổ tiên là cao thủ cấp Vũ Vương, dẫn dắt Triệu gia thành công đứng vững trên Tinh Cầu cấp 4.

Đáng tiếc gia cảnh sa sút, nhân tài tàn lụi, bắt đắ dĩ chỉ có thể quay về mẫu tinh Địa Cầu tìm kiếm cơ hội có thể một lần nữa quật khởi.

Lúc này, trong đại sảnh của Triệu gia.

Gia chủ Triệu gia, Triệu Thiên Vũ lạnh lùng ngồi ở đó, bên cạnh là gương mặt hiệu trưởng Chung Ly rất vui vẻ.

- Lão Triệu, mọi người đều có giao tình bao nhiêu năm rồi, việc của Tầm Văn ta thật sự cảm thấy có lỗi.

Hiệu trưởng Chung Ly vẫn mặt dày, mỉm cười nói.

Triệu Thiên Vũ hờn hển nói:

- Lão Chung, hồi đó chính vì nhìn vào giao tình bao nhiêu năm giữa chúng ta, mới để Tầm Văn đến trường THPT số 11 của ngươi, nhưng kết quả thì sao? Một tiểu tử hoang không biết chui từ nơi nào ra, không ngờ dám tập kích tôn nhi của ta, càng khiến ta tức giận chính là, ngươi còn phản quyết đối phương thắng, ngươi, ngươi...

Triệu Thiên Vũ càng nói càng tức giận, nếu như tôn nhi Triệu Tầm Văn của hấn bị người ta đánh bại trên lời đài, hấn tuyệt đối sẽ không nói nửa lời nhảm nhí.

Nhưng trận đấu chưa bắt đầu, thì đã bị người ta một chân giẫm nát phía dưới, thậm chí đối phương vẫn được phán định giành thắng lợi, như vậy bảo hấn làm sao có thể nuốt sự tức giận này xuống.

Hiệu trưởng Chung Ly liền nói:

- Lão Triệu đừng có kích động, đừng có kích động, lần này ta đến muốn nói với ngươi, rốt cuộc chuyện này là như thế nào!

Triệu Thiên Vũ hít một hơi sâu, bình phục lại tâm trạng.

Hiệu trưởng thấy tình hình đó, mở miệng nói:

- Hải tử này không phải đứa trẻ hoang như ngươi nói, thân phận của hấn vô cùng lớn, là nhi tử độc nhất của Trấn Uy Nguyên Soái Vương Thiên Dật.

- Cái gì!!

Triệu Thiên Vũ kinh hoàng lập tức đứng dậy,

- Nhi tử của Trấn Uy Nguyên Soái sao có thể đến Địa Cầu? Hấn không phải nên ở học viện Hoàng Gia sao!

- Trong một tiếng rưỡi, ta không thể nói rõ ràng với ngươi về chuyện này được, ngươi chỉ cần biết, quan hệ sư đồ giữa Tô Mộc tiền bối và Vương Thiên

Dật, quyết định thái độ của hần đối với Vương Hạo như thế nào.

Hiệu trưởng Chung ly nhắc nhở một chút.

Triệu Thiên Vũ ngồi xuống, bắt đầu chìm vào suy nghĩ, hần đã xem qua tư liệu về Vương Hạo, chỉ là bộ pháp đạt tới Đẳng Phong Tạo Cực tuyệt đối có thể lọt vào mắt của Tô Mộc.

Lại thêm quan hệ sư đồ tình như phụ tử giữa Tô Mộc và Vương Thiên Dật, trong mắt Tô Mộc, Vương Hạo này tuyệt đối giống như tôn tử ruột thịt.

- Bây giờ biết rồi, chắc hần ngươi cũng hiểu tại sao ta lại phán quyết như vậy đúng không?

Hiệu trưởng Chung Ly cười nói.

- Ôi!

Triệu Thiên Vũ thờ dài, đừng nói Triệu gia của bây giờ, cho dù là Triệu gia lúc còn đỉnh phong cũng không dám đối đầu với Tô Mộc, hần chỉ có thể lặng lẽ nuốt sự tức giận này xuống rồi.

- Lão Triệu, Tô tiên bối không giống như ngươi nghĩ đâu, hần cho ta năm suất bảo đảm có thể đưa vào đại học Thiên Bắc, đây coi như là bồi thường.

Hiệu trưởng Chung Ly cười nói.

- Ngươi nói, tôn tử Triệu Tầm Văn của ta có thể trực tiếp vào học ở trường đại học Thiên Bắc?

Triệu Thiên Vũ xúc động đến mức suýt nữa nhảy lên.

Hiệu trưởng gật gật đầu, nghiêm túc nói:

- Có thể thì có thể, nhưng ngươi nhất định phải trung thực trả lời một câu hỏi của ta.

Triệu Thiên Vũ giật mình một cái, kiềm hãm lại tâm trạng xúc động:

- Xin mời nói!

- Tôi hôm qua Vương Hạo bị ám sát, có phải là sát thủ do ngươi phái đi không?

Hiệu trưởng nhìn chăm chăm Triệu Thiên Vũ.

- Không có, tuyệt đối không có!

Triệu Thiên Vũ liên tục lắc đầu,

- Ngươi biết cách đối nhân xử thế của ta, việc giữa tiểu bối, ta tuyệt đối không nhúng tay vào, hơn nữa ta vẫn luôn đợi ngươi đến giải thích với ta.

Hiệu trưởng nhìn một lúc, gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi. Ngươi thông báo với tôn nhi của ngươi hãy dưỡng thương cho tốt, tranh thủ đừng để lỡ mất thời gian nhập học.

Nói xong, hiệu trưởng Chung Ly đứng dậy, cúi đầu cáo từ.

- Lão Chung, cảm tạ ngươi!

Triệu Thiên Vũ nói một tiếng.

Hiệu trưởng xua xua tay,

- Bây giờ ngươi cảm ta ta có hơi sớm, đợi tôn nhi của ngươi tốt nghiệp một lần nữa dưới tay của ta lại cảm tạ cũng chưa muộn.

- Tốt nghiệp một lần nữa?

Triệu Thiên Vũ sững sờ, sau đó đôi mắt mở to nhìn chăm chăm vào hiệu trưởng Chung Ly đang dần biến mất trong màn đêm, cũng đã hiểu rõ tốt nghiệp một lần nữa là có ý gì,

- Lần này lão già này thật sự đã gặp được đại vận rồi.

...

Lúc này, phụ thân của Lâm Thính Bạch, Lâm Dương đang cùng thưởng thức trà với Cao Hùng phụ thân của Cao Đại Mai.

Cao Hùng khẽ nói:

- Lão Lâm, ta nghe nói ngươi phải sát thủ đi ám sát Vương Hạo?

Lâm Dương nhất thời cứng đờ, quay đầu nhìn vào khuôn mặt không chút biểu cảm của Cao Hùng, hắn biết rằng chắc chắn không thể che giấu được nữa.

- Đúng.

Lâm Dương gật đầu thừa nhận.

Cao Hùng im lặng một lúc, sau đó mới nói:

- Ngươi có thể chủ động nói thẳng ra, xem như ngươi biết điều, cho dù đã thông báo với hiệu trưởng Chung Ly, cũng coi như biết sai có thể sửa, việc này ta sẽ giúp ngươi xử lý ổn thỏa, phải nhớ Vương Hạo này là người ngươi không thể động đến được, ta cũng không động đến được.

Đồng tử của Lâm Dương thu nhỏ lại, nghi ngờ không biết có phải tai của mình có vấn đề hay không.

Hắn không động đến được thì rất dễ hiểu, bản thân hắn có bao nhiêu cân bao nhiêu lượng hắn biết.

Nhưng Cao Hùng tại sao cũng không động đến được? Cần phải biết Cao Hùng xuất thân từ Tinh Cầu cấp 4, hơn nữa toàn bộ Tinh Cầu đều bị Cao gia thống trị chặt chẽ, chỉ cần nghĩ cũng biết gia tộc này có bao nhiêu cao thủ khủng khiếp.

Nhưng đã là như vậy, tại sao Cao Hùng lại nói, hắn cũng không động đến được Vương Hạo.

Chẳng nhẽ chỉ bởi vì Vương Hạo đã được nhân vật lớn kia nhắm trúng, cho nên hắn không dám động thủ sao!?

- Là vì nhân vật lớn đó sao!?

Lâm Dương hiếu kỳ hỏi.

- Ngươi biết nhân vật lớn đó là người như thế nào không?

Cao Hùng hỏi phản lại.

Lâm Dương lắc đầu, bằng hữu của hắn chỉ nói với hắn, có một nhân vật lớn đã nhìn trúng Vương Hạo, nhưng tất cả thông tin liên quan đến tên tuổi, tướng mạo của đối phương hắn lại đều không có tin tức gì.

Cao Hùng nhắc chén trà lên, nhấp miệng một cái nói:

- Điều này cũng không thể trách được ngươi, thông tin Tô tiên bối đến Địa Cầu đã thuộc vào bảo mật tuyệt đối, cũng chỉ có vài người trên Địa Cầu biết được thông tin này, đương nhiên cũng là do chúng ta thông báo xuống hiệu trưởng các trường THPT mới biết, không có mệnh lệnh của Tô tiên bối, không có ai dám tiết lộ bất kỳ thông tin nào có liên quan đến Tô tiên bối.

Đồng tử của Lâm Dương một lần nữa thu nhỏ lại, rốt cuộc Tô tiên bối này là người như thế nào!? Không ngờ hắn lại có thể khiến tất cả hiệu trưởng các trường THPT đều ngoan ngoãn như một con cừu.

- Tên của hắn là Tô Mộc.

Cao Hùng nhìn chén trà thổi ra một hơi.

- Tô Mộc?

Lâm Dương suy nghĩ, đột nhiên trong đầu hắn xuất hiện một người tên là Tô Mộc, hắn là hiệu trưởng của trường đại học Thiên Bắc, Tô Mộc.

- Hắn, hắn...

Lâm Dương nuốt nước bọt, từng giọt mồ hôi lạnh rơi xuống.

Cao Hùng ngăn không cho Lâm Dương nói ra.

- Biết là được, ghi nhớ người tên là Vương Hạo này, ngươi không được động đến.

Lâm Dương gật đầu lia lịa, TM đùa cái gì vậy, người này được đại thần che chở, có mấy người trên Liên Bang Tinh Tế dám động đến Vương Hạo!?

- Sau khi Đại Mai và Thính Bạch kết hôn, ta sẽ sử dụng tất cả các mối quan hệ khiến cho bọn họ có thể tiến vào đại học Võ Nam, một trong bốn trường đại học trọng điểm lớn.

Đột nhiên, đôi mắt của Cao Hùng lóe lên một tia hàn quang, chén trà trên tay bị bóp vụn phát ra một tiếng động khê,

- Nhưng nếu như nhi tử của ngươi dám phụ lòng nữ nhi của ta, Lâm gia các ngươi sẽ không còn tồn tại nữa.

Lâm Dương liễu mạng gât đầu, vỗ ngực đảm bảo, tuyệt đối sẽ không có chuyện này xảy ra.

...

Lúc này Vương Hạo đang ngủ say trên giường, hoàn toàn không biết gì về tất cả những phiền phức hấn gây ra đã được giải quyết xong rồi.

Mà trong đồn cảnh sát, có một đám binh sĩ bên quân đội tiến đến, vừa xuống xe bọn họ không nói hai lời đã đưa tất cả tù nhân trong đồn đi, trong đó cũng bao gồm cả Hi Dung Hiền và đám tiểu đệ tay chân của hắn bị bắt vào ban ngày.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Nghiệp chương!

Khách sạn lớn Di Hòa Viên.

Đây là khách sạn cao cấp nhất tại Địa Cầu, người dùng bữa ở đây đều là nhân vật lớn có máu mặt.

Hôm nay, khách sạn lớn Di Hòa Viên được Cao Hùng bao toàn bộ, để tổ chức bữa tiệc thành hôn cho nữ nhi Cao Đại Mai.

Người nhận được thiệp mời gồm có giới kinh doanh, giới quân đội, giới chính trị...vv. Chỉ cần là người có thân phận, tất cả đều được mời đến.

Việc này đã khiến trên dưới tất cả một trăm bốn mươi tầng của khách sạn lớn Di Hòa Viên đều bày đầy bàn rượu, dự tính số người tối thiểu đến dự tiệc là năm vạn người.

Vương Hạo đến cửa lớn của Di Hòa Viên, nhìn thấy các nhân vật lớn đi qua đi lại trong đó, trong lòng hấn chợt nảy sinh một ý nghĩ gian ác, nếu như ném một quả bom nguyên tử vào nơi đây, hấn nhất định có thể nhận được rất nhiều điểm phản diện.

Đương nhiên đây cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, hôm nay bảo an ở đây đều là Vũ Sư, mà những nhân vật lớn tới đây thấp nhất cũng là tu vi Vũ Sư, nếu như một học sinh THPT Vũ Đồ cấp 7 như hấn có thể làm nơi này nổ tung, vậy tuyệt đối sẽ là tin tức thời sự cực lớn.

- Vương Hạo ca!

Một giọng nói trong trẻo giống như tiếng chuông bạc vang lên.

Vương Hạo quay đầu, chỉ nhìn thấy Mạch Mạnh Mạnh mặc một bộ lễ phục màu vàng nhạt rất đẹp đang vẫy tay chào hấn, mà Hạ Vi Vi đứng bên cạnh nàng lại mặc bộ lễ phục màu đen, vẻ mặt đầy ghét bỏ nhìn vào Vương Hạo, nhưng cánh tay nhỏ của nàng lại bị Mạch Mạnh Mạnh nắm chặt, cả hai đều đi về phía bên này.

- Vương Hạo ca, ca thật sự quá dừng cảm rồi.

Đôi mắt to tròn trong sáng của Mạch Mạnh Mạnh lóe ra ánh mắt đầy sùng bái. Sau khi nàng nghe được tin tức Vương Hạo vì hiệu trưởng mới làm ra những chuyện xấu như vậy, trong nháy mắt đã ánh lên vẻ say sưa, đây mới chính là nam thần trong lòng nàng.

- Cũng tạm được thôi!

Vương Hạo đầy khiêm tốn nói.

- Giả tạo!

Hạ Vi Vi khinh thường nói, nàng không phải là loại ngu ngốc như Mạch Mạnh Mạnh, ngay cả những lời nói lừa quỷ này cũng tin được sao?

Lúc này, Vương Hạo không hề chú ý tới Hạ Vi Vi, mà hấn chỉ chăm chú nhìn vào một bóng hình màu đỏ phía trước, dáng vóc mỏng manh đó, thân hình cao gầy, phối hợp với sự thướt tha của bộ lễ phục, quả thật khiến cho nam nhân không thể nhìn được phải gào lên như sói.

- Hồ ly tinh Nhạc Huyền này đi đến đâu cũng kêu gọi sói.

Hạ Vi Vi giận dữ hừ một tiếng.

Nhạc Huyền đi thẳng tới chỗ Vương Hạo, mỉm cười nói:

- Hóa ra mọi người đều ở đây à!

Trong nháy mắt Vương Hạo lấy lại tinh thần, rất khách sáo bước lên phía trước ôm lấy vòng eo thon thả mỏng manh, tình ý chân thành nói:

- Đương nhiên, ta vẫn luôn ở đây, chỉ thiếu duy nhất có một mình nàng thôi.

Đồng tử của Nhạc Huyền co lại, loại nam nhân vô liêm sỉ lại còn không biết xấu hổ này tuyệt đối là động vật hiếm có.

- Ta và Hạ Vi Vi còn có chuyện muốn nói riêng, không làm phiền người nữa.

Thần sắc của Nhạc Huyền không thay đổi, tranh thủ thoát khỏi móng vuốt ác quỷ của Vương Hạo, sau đó nắm lấy tay Hạ Vi Vi, nhanh chân rời khỏi đó.

- Hừ!

Mạch manh Mạnh hát hàm hừ một tiếng, xách váy đi theo Nhạc Huyền và Hạ Vi Vi.

- Đây chính là kết cục của việc không đủ lòng tham sao!?

Vương Hạo ngượng ngùng xoa đầu, lúc đầu cho dù thế nào cũng có Mạch Mạnh Mạnh đi cùng, bây giờ thì tốt rồi một người cũng không có.

Rất nhanh, Vương Hạo được người phục vụ dẫn đến một hoa viên trái đầy hoa tươi, phía trước là một sân khấu rất lớn dùng để làm lễ thành hôn, phía dưới là từng hàng ghế giành cho khách mời.

- Công tử, đây là chỗ ngồi của ngài.

Vương Hạo nhìn vào chỗ ngồi của mình, hắn không nhận được cười khẽ một tiếng, tiểu thư Nhạc Huyền này muốn chạy, nhưng cuối cùng vẫn phải ngồi cùng với hắn, bên cạnh còn có Hạ Vi Vi và Mạch Mạnh Mạnh cùng với một đám học sinh của trường THPT số 11.

Nhạc Huyền thờ dài, tại sao không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của tên khốn khiếp này chứ?

Khi Vương Hạo ngồi bên cạnh Nhạc Huyền, miệng nhỏ của Mạch Mạnh Mạnh bĩu ra dài đến nỗi có thể treo được một bình dầu, mà Hạ Vi Vi không ngừng trách mắng Mạch Mạnh Mạnh không có tiền đồ, làm sao có thể nhìn trộm loại người khốn khiếp này được.

- Vương Hạo, về cuộc thi đấu Trăm Trường Tranh Bá ngày mai người có dự định gì chưa?

Nhạc Huyền hỏi.

Vương Hạo nghĩ một lúc.

- Lần này Trăm Trường Tranh Bá là một trận hỗn chiến, cho nên học sinh các trường THPT nhất định sẽ liên kết lại với nhau.

Nhạc Huyền đồng tình gật đầu,

- Không sai, 99 trường THPT, mỗi trường có ba người, tổng cộng 297 người, đây tuyệt đối là một trận hỗn chiến chưa từng có, nếu như hành động đơn độc, dự tính sẽ bị loại ra ngoài ngay từ thời điểm đầu tiên.

- Người dự định chúng ta cùng liên thủ sao?

Vương Hạo chớp chớp mắt, hắn vẫn còn nhớ sau khi Nhạc Huyền nhận thua lại giành thắng lợi ở trong cuộc thi thăng cấp, thành công lọt vào vòng trong. Lại thêm vị trí thứ hai là Hạ Vi Vi một tiểu thư bạo lực, Trăm Trường Tranh Bá lần này có thể có hai vị đại mỹ nhân đi cùng, tuyệt đối sẽ khiến nhiều người phải ngưỡng mộ.

- Hừ!

Hạ Vi Vi hừ một tiếng, quay đầu sang một hướng khác.

Khóe miệng Vương Hạo nhếch lên, xem bộ dạng này của Hạ Vi Vi dù không muốn cùng hắn liên kết thành một đội, nhưng cũng không còn cách nào, dẫu sao việc này cũng liên quan đến danh sách tuyển chọn tham gia vào bốn trường đại học trọng điểm lớn.

Không lâu sau, tân lang tân nương bước lên sân khấu.

Lâm Thính Bạch cố gắng nở ra một nụ cười cứng đờ, tay hắn bị Cao Đại Mai nắm rất chặt.

- Đây là nghiệp chương mà!

Nhạc Huyền không nhận được thờ dài một cái.

Hạ Vi Vi che miệng nói:

- Cũng không biết người tạo nghiệp chương này, ban đêm có thể yên tâm ngủ được hay không.

- Hạ Vi Vi nàg nhìn đi, Lâm Thính Bạch đang nhìn về phía nàg.

Mạch Manh Manh xúc động kéo Hạ Vi Vi, trong nháy mắt tâm tư hóng chuyện của nàg chợt nổi lên, cả trường đều biết việc Lâm Thính Bạch thích Hạ Vi Vi, cũng không biết một lúc nữa Lâm Thính Bạch sẽ làm ra những chuyện gì.

- À ờ, tiểu thư Hạ, có cần ta giúp tiểu thư khiến cho Lâm Thính Bạch hoàn toàn mất hi vọng không?

Vương Hạo chớp chớp mắt.

- Có chủ ý gì thì nói ra nhanh.

Hạ Vi Vi hừ một tiếng nói.

- Đây chính là do nàg nói nhé.

Vương Hạo đứng dậy, đi đến trước mặt Hạ Vi Vi, che khuất tầm nhìn của Lâm Thính Bạch.

Hạ Vi Vi lườm Vương Hạo một cái.

- Đây là chủ ý tốt mà ngươi nói...

Nhưng Hạ Vi Vi còn chưa nói hết lời, Vương Hạo đã nâng khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn của nàg lên, nghĩ cũng không nghĩ đã đặt một nụ hôn lên bờ môi đỏ mềm mại.

- U u...

Mắt Hạ Vi Vi tròn tròn, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Nhạc Huyền và Mạch Manh Manh cũng mở to đôi mắt, tay che đôi môi đỏ lại, không thể tin nổi nhìn chằm chằm vào Vương Hạo, tên khốn khiếp này quả thật vô liêm sỉ đến mức không có bạn bè nữa, không ngờ dám hôn Hạ Vi Vi ở trước mặt nhiều người như vậy, hần làm sao có thể đặt môi xuống được hả?

Rất nhanh, động tĩnh ở đây thu hút sự chú ý của không ít người trong bữa tiệc, bọn họ than thở bây giờ học sinh THPT thật tệ quá.

Hiệu trưởng Chung Ly không nhịn được lắc đầu, tên khốn này mới chỉ là học sinh THPT đã dám làm ra chuyện như này, sau khi lên đại học, chắc sẽ đêm đêm sinh ca làm tan lang.

Lâm Thính Bạch ôm chặt lồng ngực, cảm thấy trái tim mình dường như bị cán xé đau khổ, Vương Hạo không những hủy hoại một đời của hần, lại còn cướp đi nữ thần của hần.

- Khốn khiếp, không ngờ ngươi dám đưa lưỡi ra.

Hạ Vi Vi đẩy Vương Hạo ra, tức giận đến nổi khuôn mặt xinh đẹp đỏ rực lên, dùng khăn tay lau mạnh lên đôi môi của mình.

Vương Hạo nhún vai như không có lỗi gì.

- Răng của ngươi đã ngăn cản ta, thì ta phải đưa lưỡi ra thôi.

- Ngươi...

Hạ Vi Vi nắm chặt nắm đấm, muốn động thủ ngay.

Mạch Manh Manh nhanh chóng kéo Hạ Vi Vi lại, khẽ tiếng nói:

- Vi Vi, ở đây đều là nhân vật lớn có máu mặt, không được gây chuyện ở đây.

- Vương Hạo ngươi cứ chờ xem.

Hạ Vi Vi nhìn xung quanh một vòng, không biết làm sao nói ra những lời lẽ ác độc, đành ngồi xuống.

- Đinh đinh, chúc mừng Ký Chủ đã làm ra một việc hạ lưu, đạt được 300 điểm phản diện.

Vương Hạo mỉm cười, bây giờ hần đã không để ý đến mấy trăm điểm nữa rồi, chỉ có điều đã hôn được Hạ Vi Vi, việc này so với điểm phản diện còn

thực tế hơn nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Phi Thuyền Giao Long

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Tất cả hiện trường hôn lễ vẫn tiếp tục, Lâm Thỉnh Bạch giống như tượng gỗ đi theo người khác.

Vương Hạo đã buồn ngủ, tất cả học sinh của Trường THPT số 11 xung quanh đều đang thì thầm nói chuyện.

- Các người nhìn xem, Lâm Thỉnh Bạch giống như cái xác không hồn.
- Đều do tiện nhân Vương Hạo tạo nghiệt, còn gạt chúng ta nói đây là tình yêu chân chính, yêu chân chính em gái hắn thì có.
- Nếu cái này là tình yêu chân chính, ta thà tin tưởng trên thế giới này không có tình yêu.
- Trên thế giới có tình yêu chân chính hay không ta không biết, nhưng ta biết tất cả tình yêu chân chính của ta đều bị Vương Hạo phá hủy.
- Ai, ba nữ thần lớn của Trường THPT số 11, kết quả tất cả đều ngồi quanh Vương Hạo, thiên lý ở đâu hả?
- Nói thật, Lâm Thỉnh Bạch cũng rất đáng thương, thật vất vả gặp được nữ thần trong lòng, nhưng kết quả lại bị Vương Hạo bạo kích một lần.
- Mới vừa rồi còn có thể có chút ý thức, hiện tại chỉ còn lại thể xác.
- Đáng hận nhất chính là tiện nhân Vương Hạo lại dám hôn vào mặt Vi Vi nữ thần của ta ở ngay trước nhiều người như vậy.
- Huỳnh đệ hãy nghĩ thoáng chút, hiện tại Vương Hạo là người được hiệu trưởng dâm dăng xấu xa quý nhất, hắn làm thì sao, người có thể làm gì?
- Lại nói, Hạ Vi Vi đã sớm là người của hắn, có hôn hay không cũng chẳng phải là chuyện gì to tát...
- Tiện nhân Vương Hạo đáng chết, đây là trình diễn ân ái ở ngay trước mặt chúng ta.
- ...

Hạ Vi Vi nghiêng răng nghiêng lợi, nàng thề nhất định phải cắn chết Vương Hạo này, để giải tỏa mối hận trong lòng...

- Tân lang, tân nương trao đổi nhẫn, mong các người sống bên nhau đến khi đầu bạc răng long.

Cha xứ trang nghiêm tuyên thệ.

Sau khi trao nhẫn xong, Cao Đại Mai nhón chân lên, ôm Lâm Thỉnh Bạch, hôn một cái thật sâu.

Vương Hạo lập tức từ trong cảm giác mơ màng buồn ngủ tỉnh lại, trong bụng quặn lên lợi hại, hắn tay che miệng, cố nhịn cảm giác muốn phun ra.

Thấy thế, học sinh của Trường THPT số 11 ở xung quanh đều ném cho hắn ánh mắt khinh bỉ.

Đây chính là tình yêu chân chính Vương Hạo người đã nói sao?

Mẹ nó, chính bản thân người cũng không nhìn được còn dám nói là tình yêu chân chính, đúng là một kẻ vô si!

Nhạc Huyền hiểu kì hỏi:

- Vương Hạo, rốt cuộc vì sao người lại hại Lâm Thỉnh Bạch như vậy?!

Nghe vậy, tất cả học sinh của Trường THPT số 11 ở xung quanh đều vênh tai lên. Bọn họ cũng muốn nghe một chút, xem rốt cuộc vì sao Vương Hạo lại hại Lâm Thỉnh Bạch.

Vương Hạo thở sâu, cố gắng giảm bớt cảm giác dạ dày vừa quặn lên:

- Tiểu tử này muốn giết ta, ta đương nhiên không thể để hắn sống tốt.
- Giết người?

Nhạc Huyền sững sờ, trong trí nhớ của nàng, Vương Hạo và Lâm Thỉnh Bạch hẳn không có giao tiếp gì mới đúng. Vì sao Lâm Thỉnh Bạch đang yên đang lành lại muốn giết Vương Hạo?

- Là lúc thi đấu trên Lôi Đài.

Mạch Manh Manh chen miệng nói:

- Lúc ấy, Lâm Thỉnh Bạch dùng toàn lực công kích Vương Hạo ca. Nếu không phải Vương Hạo ca lĩnh ngộ được bộ pháp đạt đến Đẳng Phong Tạo Cực, hẳn chắc chắn không chết cũng trọng thương.
- Thì ra là thế!

Nhạc Huyền nhẹ gật đầu, lại hỏi:

- Còn Triệu Tầm Văn kia là vì sao?
- Nói nhảm, đương nhiên là đánh không lại hắn.

Vương Hạo sáng khoái thừa nhận.

Vô sỉ!

Quá vô sỉ!

Sắc mặt của học sinh ở xung quanh đều đen lại. Nếu Lâm Thỉnh Bạch có thể tính là tự làm tự chịu, thì Triệu Tầm Văn kia chính là vô tội gặp nạn!

- Người xác định bản thân không phải đang nói đùa chứ?

Khỏe mắt Nhạc Huyền nhếch lên, cảm giác tiểu tử Vương Hạo này lại đang nói hươu nói vượn. Lần trước trên lôi đài, Vương Hạo mạnh đến mức nào, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng. Triệu Tầm Văn tuyệt đối không thể nào là đối thủ của Vương Hạo.

Vương Hạo vô tội nhún vai. Ngày đó hắn thật sự đánh không lại Triệu Tầm Văn, cái này thật sự không phải là lời nói dối.

- Xin mời tổng giám đốc Cao Hùng lên phát biểu đôi lời.

Người chủ trì mỉm cười nói.

- Bốp bốp...

Tiếng vỗ tay ở dưới đài vang lên rào rào, Cao Hùng mặt mày hớn hờ đi lên đài:

- Hôm nay, cảm ơn các vị dù bận trăm công ngàn việc vẫn cố dành chút thời gian đến tham dự lễ cưới của con gái ta, Cao mỗ ta xin cảm ơn các vị ở đây, tiếp theo xin mời các vị phía dưới thỏa thích hưởng thụ khoảng thời gian sung sướng này.

Vừa dứt lời, toàn bộ Di Hòa Viên khách sạn đều sôi trào, vô số pháo hoa phóng lên trời, nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên, khách quý bắt đầu ngồi vào vị trí.

Đúng lúc đám người Vương Hạo đang chuẩn bị có một bữa cơm no đủ, Cao Hùng mỉm cười đi tới:

- Bạn học Vương Hạo, xin dừng bước.

Vương Hạo nghi ngờ nhìn Cao Hùng, hắn cũng không quen biết vị trưởng bối này, không có việc gì người này tới tìm hắn làm gì?

- Bạn học Vương Hạo, lần này con gái ta có thể kết hôn, đều là nhờ công lao của người. Ta có chuẩn bị cho người một phần quà của người mai mối.

Cao Hùng vẫy tay, một chiếc phi thuyền kích cỡ như một chiếc xe bus, toàn thân là màu đen, cảm giác mười phần kim loại, hình dáng bên ngoài hơi giống với xe thể thao, chậm rãi hạ xuống hoa viên.

- Phi thuyền vũ trụ tư nhân, phi thuyền Giao Long!!

Đám người kinh ngạc kêu lên, món quà tặng cho bà mối này cũng quá quý giá rồi!

Tuy hiện tại, việc du lịch trong vũ trụ hoàn toàn không tính là gì cả, nhưng một chiếc phi thuyền vũ trụ tư nhân lại không phải là đồ vật mà ai cũng có thể có. Hiện tại, một chiếc phi thuyền Giao Long này, tối thiểu cũng phải mất vài tỷ mới có thể mua được.

Hai mắt Vương Hạo híp lại, nghiêng ngả cười nói:

- Tổng giám đốc Cao hào phóng như vậy, chắc hẳn còn có chuyện gì nữa đi?
- Ha ha, lúc ta quen biết với phụ thân ngươi, hẳn cũng không có sáng khoái được như ngươi.

Cao Hùng tiến lên vỗ vỗ bả vai của Vương Hạo:

- Áo ẩn thân dùng không tệ chứ?

Đồng tử của Vương Hạo bỗng nhiên co lại. Không ngờ Cao Hùng quen biết phụ thân hắn? Nhưng hắn không hiểu, Cao Hùng không có việc gì lại nói tới áo ẩn thân làm gì?

Chẳng lẽ...

Vương Hạo quay đầu thoáng nhìn về phía Lâm Thỉnh Bạch ngoài xa, giống như đã hiểu rõ tất cả.

Cao Hùng cười to, nói:

- Nề mặt trước kia ta và phụ thân ngươi là bạn học, việc này coi như xong, ta cam đoan sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.
- Hóa ra ngài và phụ thân ta là bạn học?

Vương Hạo kinh ngạc kêu lên một tiếng:

- Vậy không phải ngài chính là Cao thúc thúc của ta sao?
- Ha ha, quả nhiên là cháu ngoan!

Cao Hùng nhiệt tình ôm bả vai Vương Hạo:

- Hôm nay chú cháu ta gặp mặt, nhất định phải uống với nhau một chén.
- Đương nhiên!

Vương Hạo và Cao Hùng kê vai sát cánh rời đi, để lại đám người Nhạc Huyền, Hạ Vi Vi, Mạch Manh Manh không hiểu gì, cũng không rõ sự thật.

- Đình đình, chúc mừng kí chủ làm ra chuyện khiến cả bản hệ thống cũng cảm thấy đối trá, thu được 5000 điểm phản diện.

Vương Hạo lão đảo một cái vuốt té ngã. Ngươi mới đối trá, cả nhà ngươi đều là đồ đối trá, người ta đã đưa đồ đến tận miệng, chẳng lẽ lại có thể không ăn!

Hiệu trưởng Chung Ly nhìn theo bóng lưng của Vương Hạo, nhìn không được cảm thán. Nếu năm đó Vương Thiên Dật có một nửa phần đối trá của Vương Hạo, Vương Hạo sẽ không bị Học viện Hoàng Gia đá ra ngoài.

Đáng tiếc, Vương Thiên Dật làm người quá chính trực, ngay cả một ít hạt cát cũng không chịu được, dẫn đến trong lúc vô tình đã đắc tội không ít người.

- Phụ thân của Vương Hạo là ai? Các ngươi từng nghe nói qua chưa?

Nhạc Huyền hiểu kì hỏi.

Hạ Vi Vi nhìn Mạch Manh Manh, nơi này cũng chỉ có Mạch Manh Manh có thời gian tiếp xúc với Vương Hạo dài nhất.

Mạch Manh Manh lắc đầu, biểu thị bản thân cũng không biết.

Lúc này, hiệu trưởng Chung Ly đi tới:

- Ba tiểu nha đầu này không nên suy nghĩ lung tung nữa, nhanh đi ăn cơm đi! Chuyện các ngươi nên biết, các ngươi sẽ biết, chuyện các ngươi không nên biết cũng không nên hỏi nhiều.

Ba người nhẹ gật đầu, quay người rời đi, nhưng từ đầu đến cuối trong đầu các nàng đều có cảm giác phụ thân của Vương Hạo không hề đơn giản. Nếu không hiệu trưởng Chung Ly sẽ không đến mức nói ba người không nên hỏi.

Đồng thời, ba người cũng nhớ kỹ chuyện này, dự định khi về sẽ hỏi thăm người trong nhà, xem phụ thân của Vương Hạo rốt cuộc là thần thánh phương

nào...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Cường Địch Thi Đấu Tranh Bá

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Trên yến hội.

Kha Dững nhìn cả bàn đồ ăn ngon, hần nhin không được nuốt ngụm nước miếng, hần cảm giác hai ngày qua bản thân mình thật sự quá may mắn.

Hiệu trưởng Chung Ly dần xếp bắt được tổ chức khủng bố DY, khiến hần cũng đi theo hưởng sái không ít, hần tin tưởng không lâu sau hần có thể đạt được ban thưởng, đồng thời hần còn chiếm được một thanh súng tay tự động cấp ba.

Hôm nay, hần lại nhận được lời mời tới tham gia đám cưới con gái của Cao Hùng, có thể ăn nhiều thức ăn trân quý như vậy.

Khi hần nhận ra thức ăn hiện tại đều chế biến từ thịt yêu thú cấp bậc Vũ Sư, ăn một bữa cơm này đủ giúp hần tới nay trở về có thể đột phá.

Đột nhiên, Kha Dững sững sờ nhìn thiếu niên đang kề vai sát cánh với Cao Hùng ở phía trước, đây không phải chính là Vương Hạo, người hôm qua bị hần đuổi đi sao?

Không được!

Kha Dững kinh hãi, thiếu niên này sao lại có thể thân mật với Cao Hùng như vậy? Chẳng lẽ hần là người của Cao gia? Hay hần có thân phận gì khó lường?

Nếu đúng, vậy hần không phải tương đương với đắc tội Cao Hùng, từ nay về sau còn có thể sống trên Địa Cầu nữa sao?

Đột nhiên, trong đầu Kha Dững hiện lên lời nói lúc Vương Hạo rời đi:

- Hi vọng ngươi sẽ không hối hận.

Chẳng lẽ đây đang ám chỉ hần nhất định sẽ gặp xui xẻo sao?

- Ứng ực!

Nghĩ tới đây, Kha Dững nuốt ngụm nước bọt, hần cảm giác toàn thân hoàn toàn lạnh lẽo. Hần là cục trưởng phân cục cảnh sát trên Địa Cầu, nếu đắc tội Cao Hùng, dùng mong để nghĩ cũng biết bản thân sẽ có kết cục thế nào.

Lúc này, Vương Hạo cùng không chú ý tới Kha Dững, thật sự lắng nghe lời nói của Cao Hùng.

- Hiền chất, ngươi thấy thiếu niên trên lưng đeo thanh kiếm lớn kia không? Hần là Đình Hạo Kiệt của Trường THPT số 8, tu vi đã tiến tới Vũ Sư cấp một.

- Thiếu niên phía trên Đình Hạo Kiệt, trên lưng cũng đeo thanh kiếm lớn là em trai hần Đình Hạo Hiền, tu vi cũng đạt tới Vũ Sư cấp một.

- Bên kia, thiếu nữ mặc áo đỏ kia là Tuyệt Thiên Cầm của Trường THPT số 14, tu vi cũng là Vũ Sư cấp một.

- Còn có thiếu niên rực rỡ đầy sức sống bên kia nữa, hần là Trác Siêu của Trường THPT số 1, cũng là cường địch năm nay của tất cả mọi người tham gia Trăm Trường Tranh Bá, tu vi Vũ Sư cấp một, lại có thể sử dụng vũ khí khoa học kỹ thuật cấp hai, cơ giáp.

Hai mắt Vương Hạo híp lại, nhìn lướt qua bốn người này. Nếu không có Cao Hùng giới thiệu, hần thật sự đúng là không biết Trăm Trường Tranh Bá của giới này có nhiều học sinh có tu vi Vũ Sư tham gia như vậy.

- Thế nào, ngày mai ngươi có lòng tin chiến thắng bọn họ không?

Cao Hùng vỗ vỗ bả vai Vương Hạo.

Khóe miệng Vương Hạo hơi nhếch lên:

- Lần này tham gia Trăm Trường Tranh Bá cũng không phải là Lôi Đài thi đấu. Ai có thể cười đến cuối cùng, còn phải xem khả năng phát huy trên hiện trường nữa.

- Ha ha, quả nhiên giống phụ thân của ngươi, mãi mãi đều tự tin như vậy.

Cao Hùng cảm khái, dường như nhớ lại cảnh tượng năm đó khi hắn và Vương Thiên Dật học tập tại Trường THPT số 11.

Ở thời đại kia, hoàn toàn chính là thiên hạ của một mình Vương Thiên Dật, toàn bộ thế hệ trẻ tuổi của Liên Bang Tinh Tế căn bản không ai có thể chống lại hắn, ngay cả người của hệ trước cũng muốn tránh né mũi nhọn này.

Hiện tại, mặc dù tu vi của Vương Hạo không mạnh bằng Vương Thiên Dật năm đó, nhưng thiên phú hắn biểu hiện ra tuyệt đối cường đại hơn Vương Thiên Dật rất nhiều.

Nhìn Vương Hạo, Cao Hùng cảm giác một thời đại mới sắp được mở ra.

...

Thời gian không dài, sau khi Vương Hạo ăn uống no đủ hắn liền tạm biệt Cao Hùng.

Hắn muốn về nhà hấp thu hết thịt yêu thú vừa ăn. Hắn nhất định phải tranh thủ thời gian luyện hóa lượng lớn linh khí ẩn chứa trong thịt của yêu thú cấp Vũ Sư này.

Thấy vậy, Cao Hùng cũng không ngăn cản, còn nhiệt tình lái nhái nếu có rảnh thì đến nhà hắn chơi.

- Nhất định, sau này ta chắc chắn sẽ đến nhà Cao thúc thúc chơi.

Vương Hạo dỗi trả lời. Nhưng vừa nghĩ tới cảnh tượng của Cao Đại Mai và Lâm Thỉnh Bạch, đánh chết hắn cũng sẽ không đi tới nơi đó.

Khi Vương Hạo ngồi trên phi thuyền Giao Long, hắn lập tức cảm giác khí thế của bản thân dường như cũng tăng cao, phi thuyền vũ trụ tư nhân này trâu bò hơn những chiếc xe sang trọng chạy trên mặt đất kia nhiều.

- Hi vọng từ nay về sau tiểu tử Lâm Thỉnh Bạch này có thể thành thật một chút, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Hai mắt Vương Hạo lóe ra hàn quang, đối với người muốn giết mình, hắn thật sự muốn diệt cỏ diệt tận gốc, nhưng đáng tiếc, người ta đã đưa một phần lễ lớn như vậy, còn nói chuyện về phụ thân hắn, hắn một chút căn cơ cũng không có, nên chỉ có thể dối trá như vậy.

Khi Vương Hạo điều khiển phi thuyền Giao Long rời đi, Lâm Thỉnh Bạch vẫn ngơ ngác, nhìn theo.

Lâm Dương nhìn Phi thuyền Giao Long rời đi, ánh mắt lại nhìn con mình, khẽ nói:

- Thỉnh Bạch, ta biết con hận phụ thân, nhưng thế giới chính là như vậy, nắm tay người nào lớn sẽ có thể khống chế tất cả. Muốn không bị người khác khống chế, vậy phải nghĩ biện pháp khiến nắm đấm của mình cường đại hơn.

Trong ánh mắt của Lâm Thỉnh Bạch khôi phục lại một ít sinh khí. Hắn muốn khống chế vận mệnh của mình, tuyệt đối không làm con rối của người khác nữa.

Đúng lúc này, người chủ trì lớn tiếng tuyên bố:

- Tân lang, tân nương vào động phòng!

Nghe tiếng này, Lâm Thỉnh Bạch rung mình một cái, sinh khí trong ánh mắt kia lập tức biến mất không còn...

...

Trong vũ trụ tối tăm, từng chiếc phi thuyền cỡ lớn hạ xuống tinh cầu hỗn loạn.

Người từ trên phi thuyền bước xuống nếu không phải là hung thần ác sát, thì cũng quắc mắt nhìn, khiến người ta nhìn lướt qua cũng cảm giác những người này không phải là người tốt.

Trong những người này còn có thành viên của tổ chức khủng bố DY bị bắt ở trên Địa Cầu, đó là Hi Dung Hiền cùng các tiểu đệ của hắn.

Hi Dung Hiền bình tĩnh nhìn tinh cầu hỗn loạn này, căn cứ vào trí nhớ của hắn thì tinh cầu này tên hành tinh Gia Đạt, là tinh cầu cấp một.

Lúc đầu trên hành tinh này vô cùng phồn vinh, ẩn chứa tài nguyên vô cùng phong phú, đáng tiếc bởi khai thác quá độ, dẫn đến tinh cầu bắt đầu trở nên hoang vu. Sau đó, người trên tinh cầu đều rời đi, bây giờ, tinh cầu này thuộc về tinh cầu không người.

- Lão đại, những binh lính kia dẫn chúng ta tới đây để làm gì?

Các tiểu đệ hiểu kì hời.

Hi Dung Hiền lắc đầu, cau mày nói:

- Ta cũng không biết, nhưng người bị bọn họ dẫn tới đều là tù nhân bị phán án tử hình, nhưng tu vi của đám người đó đều không cao hơn Vũ Sư cấp năm. Ta thực sự không nghĩ ra bọn họ dự định làm gì.

Lúc này, rất nhiều binh sĩ đi từ phi thuyền cỡ lớn xuống, mở còng tay của tù phạm ra, cũng để bọn họ đeo một cái vòng tay màu đen.

- Các người có thể tự do hoạt động trên tinh cầu này.

Một tên binh lính nói xong lại dẫn theo đám binh sĩ còn lại lên phi thuyền, sau đó rời khỏi tinh cầu này.

Tất cả tù phạm không hiểu gì, nhét bọn họ vào tinh cầu này làm gì? Chẳng lẽ để bọn họ ngồi tù sao?

Thế cũng không đúng!

Bọn họ đều phạm tội tử hình, hẳn phải bị xử bắn mới đúng, không nghe nói qua, cuối cùng chỉ cần ngồi tù thôi sao?

Hi Dung Hiền nhìn quanh một vòng, nhìn hàng ngàn hàng vạn tội phạm, lại nhìn vòng tay màu đen trên cổ tay của mình, dường như hắn đã hiểu rõ những người này có ý định gì ở đây...

...

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Kha Dững mang theo tâm tình lo lắng về phòng trở về cục cảnh sát.

Trong bữa tiệc vừa rồi, hắn vẫn luôn một mực nhìn chăm chú vào cử chỉ giữa Vương Hạo và Cao Hùng, kết quả chứng minh, quan hệ giữa hai người này tuyệt đối không đơn giản.

Đặc biệt sau khi bữa tiệc kết thúc, Vương Hạo còn lái phi thuyền Giao Long rời đi, cái này càng thêm chứng minh thân phận của Vương Hạo không đơn giản.

Nếu Vương Hạo thật sự tới gây chuyện với hắn, như vậy hắn chắc chắn sẽ chết rất thảm.

- Không được, ta nhất định phải đi trước một bước.

Kha Dững lấy ra tất cả tiền tiết kiệm của bản thân, đi ra khỏi cục cảnh sát...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Trợ giúp

Sáng sớm hôm sau.

Vương Hạo ngồi xếp bằng trên chiếc giường lớn xộn, thân thể chấn động, một dòng khí lưu đáng sợ từ trong cơ thể phun ra, bên trong gian phòng tràn ngập một luồng gió vô hình.

- Vũ Đồ cấp tám, lực lượng đã trở nên mạnh hơn nhiều rồi.

Vương Hạo mở mắt, xiết chặt nắm đấm, lực lượng mạnh hơn Vũ Đồ cấp bảy gấp bội.

- Cốc cốc cốc...

Có tiếng gõ cửa vang lên.

Vương Hạo sững sờ, không ngờ nhà của hắn cũng có người đến, thật sự là kỳ tích à!

Lúc Vương Hạo mở cửa, chỉ nhìn thấy Kha Dững đang đứng ở cửa cúi đầu khom lưng:

- Xin chào Vương thiếu, chúng ta lại gặp mặt rồi.

Vương Hạo hí mắt quan sát Kha Dững, lần trước hắn lớn lối như vậy hiện giờ lại là đáng về này? TM cái này tuyệt đối có vấn đề!

- Vương thiếu, lần trước do người đồng vì vậy không có cách nào để cho Vương thiếu cầm súng tự động cấp ba đi được, Vương thiếu xem sau khi xong chuyện ta đã lập tức đến giao đến cho Vương thiếu, còn đặc biệt kèm thêm năm băng đạn, tổng cộng có thể bắn ra được năm mươi phát.

Về mặt Kha Dững vô cùng đau lòng lấy từ trong hộp khẩu súng ra đưa cho Vương Hạo, năm mươi viên đạn này quả thật đã tốn của hắn hơn năm triệu đấy.

Vương Hạo mở hộp ra, trên thân khẩu súng tự động màu bạc có khắc hai chữ Ngân Lang, năm băng đạn được chứa đầy đạn, tất cả được xếp ngay ngắn trong hộp.

- Vũ khí quân hóa tồn thương cấp ba, súng tự động Ngân Lang.

Vương Hạo sờ khẩu súng tự động Ngân Lang, chẳng những tốc độ của nó nhanh, mà ngay cả uy lực bạo phát của nó cũng vô cùng cường đại, cho dù là đối phó với cường giả Vũ Tông như hiệu trưởng Chung Ly cũng không có vấn đề gì.

Đương nhiên điều kiện đầu tiên là có thể nắm chặt khẩu súng đừng bị sức giật của súng đập bay đi mất.

- Vương thiếu, ngài xem có thể nói giúp vài lời tốt đẹp trước mặt tổng giám đốc Cao hay không?

Kha Dững nhìn thấy Vương Hạo nhận lấy khẩu súng, trong lòng hắn thở phào nhẹ nhõm.

Vương Hạo hí mắt cười, thì ra tối qua vị cục trưởng này cũng nhận được lời mời.

- Được rồi nể tình thành ý của người, lần sau gặp được chú Cao ta sẽ nói giúp người.

- Đinh đinh, chúc mừng ký chủ nhận hối lộ thành công, đạt được ba ngàn điểm phản diện.

Vương Hạo liếc mắt, loại chuyện này cũng có thể nhận được điểm phản diện, quả thật quá...sướng rồi.

- Cảm ơn Vương thiếu nâng đỡ, sau này có chuyện gì xin cứ nói.

Kha Dững cảm ơn liên tục.

- Ta không chậm trễ thời gian Vương thiếu đi thi đấu nữa, ta đi trước đây.

- Thi đấu!

Vương Hạo kinh ngạc kêu lên. Lúc này hắn mới vội vàng xông vào phòng, tắm rửa một hồi, sau đó ngồi lên phi thuyền Giao Long bay thẳng lên trời, hy vọng cuộc thi Trăm Trường Tranh Bá vẫn chưa bắt đầu.

...

Trường THPT số 11.

Sắc mặt của hiệu trưởng Chung Ly đen xì, không ngờ trong ngày Trăm Trường Tranh Bá tên tiểu tử Vương Hạo này lại đến trễ, TM thật sự đáng giận.

Những học sinh của trường THPT số 11 xung quanh rõ ràng đã không chờ được nữa.

- Tên nam tử đệ tiện Vương Hạo này rốt cuộc đang làm gì thế hả?

- Ai biết được, nhưng khẳng định không phải làm chuyện tốt gì rồi.
- Nếu không kịp xuất phát, đợi chút nữa trường THPT số 11 của chúng ta sẽ đến trễ mất.
- Tên tiểu tử Vương Hạo này thật không ra gì, bản thân mình đến trễ thì thôi, còn liên lụy đến nữ thần Vi Vi, nữ thần Nhạc Huyền của ta nữa.
- Còn nữ thần gì nữa, hiện giờ đã biến thành nữ nhân rồi đi!
- Nói những nói cuội gì thế, Vương Hạo là mỗi như được hiệu trưởng phái đi, nữ thần của ta vẫn còn thuần khiết đấy.
- Thiếu niên, TM lời như vậy ngươi cũng tin sao? Vương Hạo là loại người nào, trong lòng ngươi không biết tính toán à?
- Bạn học, đừng lừa mình dối người nữa, ba nữ thần của trường THPT số 11 đã không còn thuần khiết nữa rồi.
- Ta không tin, nữ thần của ta vẫn thuần khiết.

- Bỏ đi, tiểu tử này đã tẩu hỏa nhập ma rồi, hy vọng hắn có thể mãi mãi sống trong giấc mộng như vậy.

- ...

- Ông ông...

Đột nhiên có tiếng động cơ cực lớn vang lên, đám học sinh ngẩng đầu nhìn, chỉ nhìn thấy chiếc Giao Long hạ xuống vuông góc.

- Đây là phi thuyền hiệu Giao long!?

Bọn học sinh kinh ngạc thốt lên. Phi thuyền hiệu Giao long là phi thuyền vũ trụ tư nhân, cái này tuyệt đối chỉ có người có tiền mới chơi được.

Lúc Vương Hạo từ trong phi thuyền Giao Long bước ra, tất cả học sinh đều dụi mắt, một kẻ nghèo như Vương Hạo làm sao có thể lái được phi thuyền vũ trụ tư nhân chứ?

- Tiểu tử thôi mau đến đây, sắp trễ rồi.

Hiệu trưởng Chung Ly tròn mắt râu mép rung tuang, hấn xách Vương Hạo lên, ném vào trong một chiếc máy bay cỡ nhỏ.

- Đây, lão già ta đi rồi, chiếc Giao Long của ta phải làm sao?

Wương Hạo kêu lên.

Hiệu trưởng Chung Ly tròn mắt liếc Vương Hạo

- Có lão phu ở đây ai dám động đến nó, nhớ kỹ phải biểu hiện thật tốt cho lão phu.

Nghe thấy lời của hiệu trưởng Chung Ly, Vương Hạo chỉ có thể thành thật bước vào chiếc máy bay cỡ nhỏ, ngồi bên cạnh Nhạc Huyền. Hạ Vi Vi tròn mắt nhìn Vương Hạo, không nhận được hứ một tiếng, rõ ràng vẫn còn nhớ kỹ chuyện Vương Hạo hôn nàng tối hôm qua.

Không qua lâu, chiếc máy bay khởi động biến mất ở phía chân trời.

Đám học sinh của trường THPT số 11 hoan hô, từ giờ phút này bọn họ đã tốt nghiệp rồi, hiện tại chỉ cần trở về nhà xem cuộc chiến Trăm Trường Tranh Bá bắt đầu là được.

Vì cuộc chiến Trăm Trường Tranh Bá lần này, mười mấy vệ tinh sẽ bắt chấp thời tiết khí hậu tiến hành phát sóng trực tiếp tất cả các trận đấu.

...

Trên máy bay.

Nhạc Huyền không nhìn Vương Hạo, nàng lấy va ly xách tay màu đen ra, sau khi mở ra lấy một khẩu súng lục cấp hai bên trong, lấp mấy trăm viên đạn, lưỡi lê cấp hai cùng với các loại hỏa địa lôi và một số lựu đạn.

Hạ Vi Vi cũng không có tâm tư để ý đến Vương Hạo, nàng cũng mờ va li màu đen ra, lấy ra một thanh kiếm lớn còn cao thanh kiếm nàng đeo ở sau nàng, đeo thanh kiếm ở bên thắt lưng, đây là Kích Kiếm Quang một trong những vũ khí khoa học kỹ thuật và một số địa lôi, lựu đạn quân hỏa.

Khỏe miệng của Vương Hạo giật giật. Những nữ nhân này mang theo nhiều quân hỏa như vậy để làm gì? Lẽ nào muốn cho sân thi đấu nổ tung sao?

- Vương Hạo, vũ khí của ngươi là gì?

Nhạc Huyền hỏi.

- Khụ khụ khụ.

Vương Hạo ho một tiếng để che giấu sự xấu hổ của mình, trang bị của hắn so sánh với hai nữ nhân này chính là khoảng cách một trời một vực.

Áo tàng hình cấp một, trước mắt Vũ Sư căn bản không có tác dụng gì.

Dao găm cấp một, tổn thương đối với Vũ Sư cũng rất có hạn.

Chiếc nhẫn Điện Từ thứ phẩm cấp hai, đối với Vũ Sư nhiều nhất cũng chỉ có tác dụng tê tê mà thôi, muốn đánh cho tổn thương, vậy căn bản không có cửa đâu.

Thứ duy nhất có thể lấy ra chính là súng tự động cấp ba Ngân Lang, nhưng với tu vi trước mắt của hắn căn bản không đủ để nắm giữ, cho dù có thể nổ súng, nhưng một Vũ Đồ cấp tám như hắn cũng không chịu nổi sức giạt của khẩu súng này.

- Đây chính là những thứ ngươi chuẩn bị sao!

Hạ Vi Vi nhìn những thứ Vương Hạo lấy ra, nàng không nhận được xoa trán.

Nếu như là chiến đấu trên lôi đài, những thứ trang bị này quả thật là đủ rồi. Nhưng hiện tại, hắn là đi tham gia đại hỗn chiến, hơn nữa còn là hỗn chiến không có quy tắc giới hạn, những loại sử dụng một lần như địa lôi, lựu đạn, những vũ khí sát thương lớn không cấm sử dụng nhất định sẽ xuất hiện.

Thậm chí ngay cả cơ giáp cũng có người lái, cứ dựa vào trang bị hiện giờ của Vương Hạo, chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết.

- Thật ra Vương Hạo chuẩn bị vũ khí cũng không tệ.

Nhạc Huyền cầm khẩu súng tự động, nhẹ nhàng lau, giống như nhìn thấy người yêu của mình vậy.

- Nhưng sau khi bắn ra một phát, sức giạt này tuyệt đối sẽ gây tay, đây chính là kiểu công kích tự sát.

Hạ Vi Vi lắc đầu.

Nhạc Huyền bỏ khẩu súng Ngân Lang xuống, lại lấy ra mấy quả địa lôi và lựu đạn đưa cho Vương Hạo.

- Ngươi để những thứ này bên mình dùng để phòng thân, chờ khi bắt đầu thi đấu ta và Vi Vi sẽ là tấn công chính, ngươi ở bên cạnh tìm đúng thời cơ lại ra tay.

Vương Hạo hơi sững sờ, cẩn thận quan sát Nhạc Huyền và Hạ Vi Vi. Hắn phát hiện tu vi của hai nữ tử này đã đạt đến Vũ Sư cấp một, thảo nào xem thường hắn như vậy, để cho hắn làm kẻ trợ giúp...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Trăm Trường Tranh Bá

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Đảo Sa Loan

Nơi đại dương sâu xa có một hòn đảo độc lập, diện tích rất không lồ.

Trên hòn đảo có vô số yêu thú và được thảo trân quý. Nơi này là nơi mà các nhà mạo hiểm thích nhất trên Trái Đất.

Nhưng lần này, chín mươi chín trường trung học liên hợp lại, bố trí canh gác xung quanh đảo Sa Loan, không cho phép ai lên đảo.

Đồng thời rất nhiều yêu thú mạnh mẽ trên đảo cũng đã bị săn giết. Bây giờ, đảo Sa Loan đã trở thành sân thi đấu của Trăm Trường Tranh Bá. Ngoài ra, xung quanh hòn đảo còn có rất nhiều tàu y tế, phụ trách việc cấp cứu các học sinh bị thương.

Lúc này, ba người Vương Hạo đã bị ném xuống bãi cát. Máy bay đã bay đi.

Căn cứ theo nội dung thi đấu. Bọn họ phải sống trên đảo ba ngày, đồng thời trong ba ngày này, bọn họ phải đánh bại nhiều đối thủ nhất có thể và cướp điểm tích lũy của đối thủ.

- Những người còn lại ở đâu?

Vương Hạo nhìn một vòng xung quanh, không thấy bóng dáng học sinh trường khác.

Nhạc Huyền bèn khởi động vòng tay trí năng. Bản đồ của đảo Sa Loan xuất hiện:

- Theo quy định, trong vòng ba ngày chúng ta cần phải đi đến trung tâm của hòn đảo. Đó chính là hồ Tâm Đảo.

- Nói cách khác, hồ Tâm Đảo là nơi bộc phát đại hỗn chiến.

Hạ Vi Vi hỏi.

Nhạc Huyền gạt đầu, rồi tắt bản đồ. Trước khi xuất phát, cô cần phải kiểm tra lại trang bị của bản thân.

Ầm ầm!

Bỗng nhiên, xa xa có tiếng nổ vang lên, dù cách xa cũng có thể nhìn thấy ánh lửa.

- Sặc! Chỗ đó là nơi thi đấu, hiển nhiên là có kẻ đang so cha ai giàu hơn đây mà.

Vương Hạo lắc đầu, chỉ cần cha là người có tiền, thì đắp tiền vào cũng đoạt được quán quân.

- Lạ lắm sao!

Hạ Vi Vi nhìn Vương Hạo bằng một ánh mắt xem thường:

- Uy lực tối đa của loại lựu đạn này chỉ là sát thương cấp một, sẽ không chết người. Mà anh cho rằng: Ai cũng có thể sử dụng vũ khí xịn hay sao?

Nhạc Huyền nhin không được cười nói:

- Vũ khí có sức sát thương lớn, cũng yêu cầu tu vi rất cao, mà con người chế tạo ra vũ khí, là để dùng, chứ không phải để trưng bày.

Vương Hạo nhún vai, không nói chuyện tiếp nữa. Hắn cũng hiểu rằng: Thời đại tiến bộ, thì việc sử dụng những vũ khí này là xu thế tất yếu.

Nó cũng giống như người tối cổ. Họ sử dụng đồ đá đầu tiên, tiếp theo là đồ đồng, sau đó là đồ sắt... Chúng là sự đánh dấu của nền văn minh đang phát triển, không ai có thể cản được.

Nhưng người khác dùng được, mà mình lại không có mà dùng. Điều này khiến Vương Hạo hơi khó chịu.

- Chúng ta đi nhanh lên. Người khác đã chiến đấu rồi. Chúng ta đi tìm kiếm con mồi nào.

Hạ Vi Vi kích động. Trọng kiếm của cô đã khát khao khó nhịn.

Vù vù...

Đúng lúc này, một tiếng vang nhỏ khiến lông tơ Vương Hạo dựng đứng lên. Đó là âm thanh xé gió của một vật thể đang di chuyển với tốc độ cao.

Vương Hạo nhào qua nhanh như gió, ôm Nhạc Huyền rồi ngã xuống đất. Hắn nhìn xung quanh, thì thấy một bóng đen xuất hiện trong rừng, đang bay đến rất nhanh.

Vương Hạo nhìn kỹ, thì nhận ra đó là một mũi tên. Trên mũi tên có chấm đỏ đang lấp lóe. Thì ra nó là một thiết bị nổ.

- Có bom!

Vương Hạo hét lên, ôm lấy Nhạc Huyền lăn vài vòng.

Hạ Vi Vi lập tức rút ra cự kiếm sau lưng, ngăn ở trước người, cảnh giác nhìn xung quanh.

(Cự kiếm: Kiếm bản rộng rất lớn, giống kiếm phương tây)

Ầm!

Một ánh lửa xuất hiện, chỉ thấy mũi tên cắm dưới đất bỗng nhiên nổ tung.

Ánh mắt Nhạc Huyền lạnh lùng đến đáng sợ, nếu Vương Hạo không ôm cô ngã xuống, thì mũi tên này chắc chắn sẽ khiến cô bị trọng thương trong nháy mắt.

- Tên khốn nào, dám đánh lên bà, mau rút ra đây cho bà.

Hạ Vi Vi cầm cự kiếm còn cao hơn người, cảnh giác nhìn về phía rừng rậm.

- Tiếc quá, không nghĩ rằng kẻ tầm thường nhất trong đội các người, lại là cảm tri giả.

Hai thiếu niên đeo cự kiếm bước ra.

Con người của Vương Hạo bỗng nhiên co rút lại, cảm thấy mình rất xui xẻo, xả hơi cũng va vào gót chân.

Hắn biết hai người này.

Hai người này nằm trong bốn đối thủ khó chơi nhất, mà hôm qua Cao Hùng đã giới thiệu cho hắn. Hai huynh đệ Đinh Hạo Kiệt và Đinh Hạo Hiến của trường trung học phổ thông số 8.

Tu vi của hai người là Võ Sư cấp một. Nhưng sau khi hai người ăn xong bữa tối hôm qua ở nhà Cao Hùng, thì có vẻ như cách Võ Sư cấp hai đã không xa, chắc chắn mạnh hơn Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền.

Cộng thêm kẻ thích phóng tên lên trong rừng, quả thật là họa vô đơn chí.

Ca ca Đinh Hạo Kiệt nhìn Vương Hạo rất hứng thú:

- Anh bạn! Cậu hãy tham gia vào đội của chúng tôi. Tôi cam đoan cậu sẽ tấn cấp thuận lợi.

- Đinh Hạo Kiệt! Anh dám!

Hạ Vi Vi trợn mắt nhìn Vương Hạo, sau đó bảo vệ Vương Hạo ở sau lưng.

Trước đây, cô cảm thấy Vương Hạo là con ghê kí sinh. Nhưng bây giờ, cô không cảm thấy như vậy.

Cảm tri giả rất hiếm thấy. Bọn họ trời sinh có tinh thần lực rất mạnh. có thể cảm thấy được nguy hiểm sắp xảy ra, nên có thể giải quyết nguy cơ trước một bước, trong tác chiến đoàn đội như thế này, rất ít khi gặp được đồng đội tuyệt như vậy.

Trong lần đại hỗn chiến này. Nếu hai cô có Vương Hạo, thì hai cô sẽ tránh được rất nhiều nguy hiểm, nhất là đánh lên.

- Anh có thể cảm ứng được, tên khốn đang ẩn núp không?

Nhạc Huyền hỏi nhỏ.

Vương Hạo cau mày nhìn về phía rừng rậm, khẽ gật đầu:

- Tôi đi bắt lấy hắn, hai cô cản lại bọn họ.

Nhạc Huyền gật đầu, rút ra súng lục bắn Đinh Hạo Hiến một phát.

Hạ Vi Vi nhảy lên một cái, lao về phía Đinh Hạo Kiệt, cầm cự kiếm chém mạnh.

Vương Hạo vỗ ngực, tiến vào trạng thái ẩn thân trong nháy mắt, biến mất ngay tại chỗ.

- Còn muốn phản kháng!

Đinh Hạo Hiên hừ lạnh một tiếng, dùng cự kiếm chặn đạn, một tiếng đinh vang lên, viên đạn đã bị cản lại.

Đinh Hạo Kiệt lắc đầu tỏ vẻ hơi đáng tiếc, rất ít khi nhìn thấy cảm tri giả, nhưng đối phương lại vùng vẫy giãy chết, thật sự quá đáng tiếc.

Y cũng không chần chờ, giơ lên cự kiếm ngăn lại đòn của Hạ Vi Vi.

Bây giờ, Vương Hạo thi triển Thiểm Điện Bộ vô cùng tinh tế, từng tàn ảnh xuất hiện, lao nhanh về phía rừng rậm.

Mặc dù tốc độ rất nhanh. Nhưng Vương Hạo vẫn cảm thấy có rắn độc đang nhìn mình chằm chằm.

- Mẹ kiếp! Nếu tên này không phải là Võ Sư, thì mình đã dùng áo tàng hình rồi.

Vương Hạo nhin không được chửi bậy:

- Chắc chắn tên này cũng tham gia hôn lễ của Lâm Thánh Bạch và Cao Đại Mai ngày hôm qua. Sau khi mọi người ăn xong thì đều đột phá, nên mới có có nhiều Võ Sư như vậy. Mình hận nhất là những kẻ có tiền.

Vù vù...

Bỗng nhiên, ba mũi tên bay đến trong nháy mắt, nhắm về phía chỗ hiểm của Vương Hạo,

Ánh mắt Vương Hạo ngưng lại, nhìn chăm chú ba mũi tên đang bay đến, dao găm cấp một đã nắm trong tay.

Keng... Keng... Keng...

Đống lửa bắn ra tung tóe, Vương Hạo vung dao găm, cản lại mũi tên. Sức mạnh của mũi tên giống như thác lũ, chấn rung cánh tay Vương Hạo.

Trên dao găm càng xuất hiện mấy vết nứt, dường như có thể vỡ bất cứ lúc nào.

Vương Hạo nhìn dao găm trong tay, khóe miệng giật một cái:

- Thật lòng! Mình rất ghét người có tiền.

Bỗng nhiên, một bóng người lao ra cánh rừng mờ tối.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tắm một cái sẽ khỏe hơn

- Khốn nạn! Mày lại dám coi thường bố mày. Mày lại đây.

Trong con người đen nhánh của Vương Hạo hiện lên hàn ý. Vương Hạo nắm chặt nắm đấm. Nhấn điện từ bắn ra lò quang mãnh liệt.

Sắc mặt người lao đến thay đổi, Vương Hạo lại mang theo nhấn điện từ.

Đáng tiếc giờ đã muộn, chỉ trông thấy điện quang lóe lên, bao phủ người lao đến. Toàn thân gã cứng đờ, sau đó trong mắt gã xuất hiện nắm đấm của Vương hạo. Một tiếng bụp vang lên. Gã ngã lộn ra đất.

- Mẹ kiếp! Mày trông thấy bố mày là Võ Đồ cấp tám nên coi thường phải không! Đã thế mày còn dám chủ động hiện thân.

Nắm đấm của Vương Hạo rơi xuống như mưa, căn bản không cho gã này có cơ hội phản ứng.

Ầm ầm!

Bỗng nhiên, một tiếng nổ vang lên ngoài bãi cát, ánh lửa ngút trời.

Vương Hạo kinh hãi. Hai cô bé này quá dữ dội! Chưa được bao lâu, hai cô đã dùng súng ống đạn dược. Nhưng điều đó cũng chứng minh, hai huynh đệ Đinh Hạo Kiệt rất lợi hại.

Vương Hạo nhìn kẻ đánh lén, bèn kéo xuống thế điểm trên cổ gã.

Đồng thời Vương Hạo cũng không khách khí cầm luôn bộ cung tên, dao găm cấp hai, lựu đạn, pháo sáng và một ít đạn dược của gã.

- Coi như chú may mắn khi gặp được anh.

Vương Hạo cột dao găm cấp hai vào cổ chân, còn dao găm cấp một đã bị nứt tung tóe, thì hấn để lại cho vị huynh đệ này.

Lúc Vương Hạo quay lại bãi cát, thì hai cô gái đang rơi vào thế phòng thủ.

Cánh tay Nhạc Huyền run lẩy bẩy, hiển nhiên đã bị thương, mà đối thủ Đinh Hạo Hiên của cô cũng không tốt hơn tí nào. Trên người gã cũng xuất hiện vài lỗ máu, máu đang chảy ra liên tục.

Còn Hạ Vi Vi thì bị Đinh Hạo Kiệt ép lui về phía sau, dường như đã không cảm nổi cự kiếm.

Vương Hạo nhìn thấy cảnh này, bèn hít thở sâu, hồi phục lại nhịp tim, giương cung cài tên, rồi nhắm chuẩn Đinh Hạo Hiên.

Chúu...

Âm thanh xé gió vang lên. Đinh Hạo Hiên hơi sững sờ, dùng cự kiếm chặn lại mũi tên, có vẻ rất nhẹ nhõm.

- Mẹ kiếp! Mũi tên đều!

Vương Hạo nhìn cung tên trong tay. Vì sao cung tên trong tay người lúc này lại có uy lực khác xa mình như thế.

- Vương Hạo! Không phải ai cũng chơi được cung tên. Mũi tên của gã tiềm phục giả hồi này, bắn ra im ắng vô hình. Anh thì khác, chạy lại hỗ trợ đi.

(tiềm phục giả: một trường phái của võ giả, chuyên ẩn núp đánh lén)

Hạ Vi Vi nhắc nhở một tiếng.

- Chiến đấu với ta còn dám phân tâm.

Đinh Hạo Kiệt hừ lạnh một tiếng, dùng cự kiếm quét ngang.

Đinh...

Ánh lửa bắn ra xung quanh. Cánh tay Hạ Vi Vi đã bị đau. Trong nháy mắt, cự kiếm bị đánh bay ra ngoài.

- Cô đã không cảm nổi vũ khí nữa, thì hãy nhận thua đi.

Đinh Hạo Kiệt chỉ kiếm về phía Hạ Vi Vi.

Hạ Vi Vi lạnh lùng, rút ra chuôi kiếm bên hông. Chuôi kiếm phun ra laser màu lam nhạt, biến thành một thanh kiếm laser.

Vương Hạo nhìn cung tên trong tay, lại nhìn cự kiếm của Hạ Vi Vi cách đó không xa. Hấn quả quyết vứt cung tiễn, chạy đến cầm cự kiếm.

- Cự kiếm hợp kim cấp ba, hàng tốt.

Vương Hạo gõ gõ thân kiếm, vô cùng cứng rắn.

Ánh mắt Đinh Hạo Kiệt rơi vào người Vương Hạo, thờ dài nói:

- Võ Đồ cấp tám lại chiến thắng Võ Sư cấp một. mày cũng không đơn giản.

- Đương nhiên là tao không đơn giản, giải quyết mày không thành vấn đề.

Vương Hạo khiêng cự kiếm bước đến bên người Hạ Vi Vi:

- Em đi giúp Nhạc Huyền đi, thằng này giao cho anh.

- Gã là Đinh Hạo Kiệt của trường trung học phổ thông số 8. Anh xác định là mình không nói đùa chứ. Anh còn dự định sô lô với gã.

Hạ Vi Vi chớp mắt nhìn Vương hạo. Cô hoài nghi mình đang nghe lầm. Võ Đồ cấp tám Vương Hạo lại muốn sô lô với Võ Sư cấp một Đinh Hạo Kiệt.

- Gã nào tên Kiệt nào cũng giống nhau, dù là Phó Viêm Kiệt đến cũng thế thôi.

Vương Hạo dùng cự kiếm chỉ về phía Đinh Hạo Kiệt, ra vẻ khiêu khích.

- Phó Viêm Kiệt là ai?

Hạ Vi Vi tò mò hỏi.

Vương Hạo giờ cự kiếm lên, lao nhanh như chớp, chỉ lưu lại một câu.

- Tắm một cái sẽ khỏe hơn.

Hạ Vi Vi nghiêng đầu nhỏ suy nghĩ. Phó Viêm Kiệt này và tắm một cái sẽ khỏe hơn có quan hệ như thế nào.

- Thú vị!

Đinh Hạo Kiệt cười cười, nâng lên cự kiếm, đỡ đòn của Vương Hạo.

Keng!

Âm thanh kim loại va vào nhau vang tận mây xanh. Một luồng sức mạnh bằng bạc không thể tưởng tượng tuôn ra cự kiếm. Vương Hạo bị đánh lùi hai bước.

- Cái gì!

Sắc mặt Đinh Hạo Kiệt cũng thay đổi. Gã không thể tưởng tượng nhìn Vương Hạo, tu vi Võ Đồ cấp tám lại có sức lực như thế.

Cánh tay Vương Hạo run nhè nhẹ, khí huyết sôi trào. Sau khi hấn sử dụng lực lượng thạch, tốc độ thạch, tinh thần thạch và thể lực thạch, thì sức lực, tốc độ, giác quan và thể lực đều khinh thường Võ Đồ.

Dù là Võ Sư như Đinh Hạo Kiệt, cũng có thể chống lại một hai. Nhưng hiển nhiên hắn không thể chiến thắng đối phương, chỉ có thể ngăn chặn đối phương mà thôi.

Hạ Vi Vi thấy thế, không do dự nữa, bèn quay người đi giúp Nhạc Huyền.

- Mà khiến người ta không thể dự đoán, không chỉ có năng lực nhận biết mạnh mẽ, mà ngay cả sức lực và tốc độ đều khiến người ta sợ hãi.

Lông mày Đinh Hạo Kiệt nhăn lại, khí chất thay đổi trong nháy mắt. Gã bắt đầu nghiêm túc.

Lúc này, hình ảnh chiến đấu của đám Vương Hạo cũng thông qua vệ tinh truyền ra ngoài.

Học sinh trường trung học phổ thông số 11 nhìn thấy đối thủ của đội Vương Hạo là học sinh trường trung học phổ thông số 8, thì bọn họ đều toát ra mồ hôi lạnh.

Dù sao hai huynh đệ Đinh Hạo Hiên, Đinh Hạo Kiệt, là hai thiên tài siêu cấp rất nổi tiếng, đối thủ đầu tiên là tuyển thủ như thế, thì quả thật rất nguy hiểm.

Chẳng quan điều khiến mọi người không thể tưởng tượng nổi chính là, Vương Hạo lại lấy tu vi Võ Đồ cấp tám xử lý một tiềm phục giả có tu vi Võ Sư cấp một. Điều này quả thật nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Dù sao trong ấn tượng của họ, thì sức chiến đấu của Vương Hạo rất thấp. Gã chỉ dựa vào trò hèn hạ, hối lộ hiệu trưởng nên mới đạt giải quán quân.

Nhưng khi Vương Hạo biểu hiện ra sức chiến đấu, thì tất cả học sinh của trường trung học phổ thông số 11 đều bày tỏ. Đó tuyệt đối là Vương Hạo giả, không phải người thật.

- Tên Vương Hạo cặn bã này, tại sao có sức chiến đấu như thế?

- Võ Đồ cấp tám chiến thắng Võ Sư cấp một, đây chẳng lẽ muốn nghịch thiên.

- Mọi người có chú ý lúc này, Vương Hạo có thể cảm thấy nguy hiểm, nên bảo vệ được Nhạc Huyền không?

- Chắc Vương Hạo là cảm tri giả, người vừa phóng tên lên là tiềm phục giả.

- Mình vẫn không thể tin được. Tên tiện nhân Vương Hạo này lại là cảm tri giả.

- Mọi người nhìn kia. Vương Hạo cầm cự kiếm làm gì. Chẳng lẽ gã định so kiếm với Đinh Hạo Kiệt.

- Bạn nói đùa gì thế. Tên tiểu bạch kiếm Vương Hạo này, có thể nâng nổi cự kiếm sao. Có khi hắn còn không biết cự kiếm nặng bao nhiêu ấy chứ.

- Trời ơi, thế mà gã cũng khiêng nổi cự kiếm.

- Vương Hạo quá khỏe.
- Đầu chỉ khỏe, mọi người nhìn tốc độ của gã đi, quá nhanh, đó là gã đang cầm cự kiếm đấy.
- Đinh Hạo Kiệt chỉ có thể phòng ngự, căn bản không theo kịp tốc độ của Vương Hạo. Vương Hạo quả thật rất lợi hại.
- Mọi người có chú ý không. Bộ pháp của Vương Hạo đã Đăng Phong Tạo Cực, tránh né công kích của Đinh Hạo Kiệt rất nhẹ nhõm.
- Nghịch thiên, Vương Hạo quả thật nghịch thiên, năng lực nhận biết, sức lực và tốc độ đều vượt qua cùng cấp rất nhiều.
- Bỗng nhiên tôi cảm thấy Vương Hạo quá vô sỉ, rõ ràng là mạnh như vậy, thế mà gã còn làm ra những chuyện như thế.
- Lâm Thích Bạch và Triệu Tầm Văn quá đáng thương. Vương Hạo đang đùa bọn họ.

....

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cự kiếm tinh thông

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Hô hô...

Vương Hạo kéo cự kiếm, thở hổn hển, cánh tay run lên, ngực rất khó chịu.

Dù Vương Hạo có thần lực trời sinh. Nhưng Đinh Hạo Kiệt lại là Võ Sư, có thể sử dụng ám kinh công kích. Sau mấy lần va chạm, khí huyết trong người Vương Hạo bị chấn động quay cuồng, căn bản không thể chèo chống được bao lâu.

- Mày đúng là quái thai.

Đinh Hạo Kiệt kinh ngạc nhìn Vương Hạo. Gã quả thật không thể tin những gì mình đã nhìn thấy. Sức lực của Vương Hạo thì không nói làm gì. Nhưng tốc độ còn nhanh hơn gã, càng chết người chính là đối phương đã lĩnh ngộ được bộ pháp Đăng Phong Tạo Cực, có thể tránh né công kích của gã rất nhẹ nhàng.

Điều khiến Đinh Hạo Kiệt không thể tiếp thu, chính là tu vi của đối phương còn thấp hơn gã, mà còn cách một cảnh giới lớn.

- Mày mới là quái thai, cả nhà mày đều là quái thai.

Vương Hạo trợn mắt nhìn Đinh Hạo Kiệt, đồng thời hỏi hệ thống, có công pháp cự kiếm hay không.

- Chủ nhân muốn sử dụng vũ khí, thì trước tiên ngài phải học được cách sử dụng nó. Hệ thống đề nghị chủ nhân học tập cự kiếm tinh thông.

- Cự kiếm tinh thông!

Vương Hạo sửng sốt.

- Đó là thứ gì, có thể hồi đoái không?

- Reng reng, chúc mừng ngài đã hồi đoái cự kiếm tinh thông, tiêu phí 50000 điểm, còn thừa 114699 điểm.

- Năm mươi nghìn!

Vương Hạo rất đau lòng.

Đồng thời, trong đầu Vương Hạo cũng xuất hiện một bóng người đang múa cự kiếm. Năm tinh tú là đâm, chém, bổ, chặt, cán đều in sâu trong đầu.

- Reng reng, chúc mừng chủ nhân đã lĩnh ngộ cự kiếm tinh thông Dung Hội Quán Thông.

Vương Hạo hít thở sâu, nhắc kiếm xông về phía Đinh Hạo Kiệt. Hắn nâng lên cự kiếm, rồi chém thẳng. Một kiếm đơn giản, lưu loát, phát huy chữ chặt vô cùng tinh túy.

- Cái gì!

Đinh Hạo Kiệt trừng to mắt nhìn Vương hạo. Một kiếm này chắc chắn là ý cảnh Dung Hội Quán Thông.

Hồi này, Vương Hạo chính là người mới học dùng cự kiếm, chỉ biết chém loạn, căn bản không biết dùng cự kiếm như thế nào. Nhưng bỗng nhiên hắn lại biết dùng, hơn nữa còn dùng ra chữ chặt Dung Hội Quán Thông.

Lúc này, không chỉ Đinh Hạo Kiệt không tin nổi, mà ngay cả người xem trực tiếp cũng không tin nổi. Vì sao Vương Hạo lại thay đổi nhanh như vậy.

Chẳng lẽ trước đây Vương Hạo đã lĩnh ngộ cự kiếm Dung Hội Quán Thông, vì muốn Đinh Hạo Kiệt không đề phòng nên bây giờ mới dùng.

Tô Mộc nhìn Vương Hạo trong video, toàn thân run rẩy. Thằng bé này càng ngày càng nằm ngoài dự đoán của ông. Nó không chỉ lĩnh ngộ được bộ pháp Đăng Phong Tạo Cực, mà lĩnh ngộ được áo nghĩa cơ cở Dung Hội Quán Thông của cự kiếm.

Ngoài ra, Vương Hạo còn có sức lực, tốc độ và năng lực nhận biết rất kinh khủng, khiến ông mừng rỡ như điên, phải biết rằng người khác chỉ cần có một loại năng lực, thì đã là thiên tài được muôn người chú ý. Nhưng bây giờ, tất cả mọi thứ đều tập trung vào một người. Ông không thể tượng tượng nổi, thành tựu tương lai của Vương Hạo sẽ cao bao nhiêu.

Nhưng Tô Mộc dám khẳng định, Vương Hạo là một thiên tài siêu cấp gấp mấy lần Vương Thiên Dật.

Bây giờ, việc ông cần phải làm là bảo vệ và che chở cho nó, mong nó mau trưởng thành.

- Tô tiên bối, ngài có chú ý không, thằng nhóc Vương Hạo đã chiến đấu mười mấy phút.

Hiệu trưởng Chung Ly ở bên cạnh nhắc nhở.

- Mười mấy phút!

Tô Mộc sửng sốt, bỗng nhiên ông bình tĩnh. Vương Hạo và Đinh Hạo Kiệt chiến đấu từ đầu đến giờ đã qua mười mấy phút, đây không phải là thể lực của một Võ Đồ cấp tám.

- Xem ra Vương Hạo không chỉ có tốc độ, sức lực và tinh thần lực mạnh mẽ. Mà ngay cả thể lực cũng là trước nay chưa từng có.

Hiệu trưởng Chung Ly cảm khái nói. Rốt cuộc Vương Thiên Dật đã sinh ra một yêu nghiệt gì thế này.

Lúc này, Nhạc Huyền liên thủ với Hạ Vi Vi, đã đánh bại Đinh Hạo Hiên.

Nhưng khi hai cô trông thấy Vương Hạo dữ dội không thể tưởng tượng nổi, thì cảm thấy không xong, rốt cuộc Vương Hạo là Võ Sư, hay hai cô là Võ Sư.

- Ha ha, bộ ngựa bắt ve, chim sẻ núp đằng sau.

Một tiếng cười to vang lên, ba học sinh nam xuất hiện.

Sắc mặt Nhạc Huyền và Hạ Vi Vi đều thay đổi.

Hai người quay đầu nhìn lại, thì một quả lựu đạn đang bay về phía hai người.

- Không xong!

Hai người không suy nghĩ nhiều, vội vàng nhào về phía trước.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang lên, ánh lửa bắn ra xung quanh. Nhạc Huyền và Hạ Vi Vi đã ngã nhào xuống đất, khí huyết sôi trào, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Vương Hạo quay đầu nhìn lại, thì thấy hai cô gái ngã xuống đất và đã mất sức chiến đấu.

- Mẹ kiếp, đúng là họa vô đơn chí.

Vương Hạo cảm thấy đau đầu, chưa giải quyết xong đội Đinh Hạo Kiệt, thì đội khác đã chạy tới, xui đến thế này là cùng.

- Vương Hạo! Tao và mày liên thủ, mới có thể phá được tình thế nguy hiểm này.

Bây giờ, Đinh Hạo Kiệt cũng rất hối hận. Tại sao gã lại đi trêu chọc đám Vương Hạo. Gã vốn cho rằng hai cô bé dễ thương và một gã Vô Địch cấp tám, thì sức chiến đấu sẽ không mạnh lắm. Nhưng ai biết người này còn điên, còn mạnh hơn người kia.

Nhất là thằng cha Vương Hạo bị gã coi là vương vếu này, càng rất dừng đội, hoàn toàn không giống người bình thường, giống như yêu thú đội lột người.

- Anh đây trời sinh không vào đội có đàn ông. Mày cút sang một bên.

Vương Hạo mắng Đinh Hạo Kiệt, đồng thời nói với hệ thống:

- Tăng cự kiểm tinh thông lên Đăng Phong Tạo Cực.

- Leng keng, chúc mừng cự kiểm tinh thông của chủ nhân đã đạt đến cảnh giới Đăng Phong Tạo Cực, tiêu phí 100000 điểm phản diện.

- Một trăm nghìn!

Vương Hạo rất đau lòng, lần này dù ông trời có xuống, thì cũng không thể ngăn hấn làm chuyện xấu rầm rầm rộ rộ trong Trăm Trường Tranh Bá. Hấn nhất định phải kiểm lại số điểm phản diện đã tiêu.

Rống!

Vương Hạo hét lớn một tiếng. Một ngọn gió vô hình xoay quanh hấn, sau đó hấn nhảy lên, vung lên cự kiểm nước chảy mây trời, cuối cùng chém thẳng xuống.

Ầm ầm!

Cự kiểm chém xuống đất, vết rách dữ tợn lan ra xung quanh. Một sóng khí chấn động đất đai, nhất là trên mặt biển, xuất hiện vô số sóng lớn.

Ba người đàn ông dự định làm chìm sẽ núp đằng sau hoảng sợ nhìn cự kiểm trước mắt, mẹ kiếp mẹ kiếp, cự kiểm tinh thông Đăng Phong Tạo Cực, thằng này chính là yêu quái.

Lúc này, bọn họ trốn bên cạnh xem kịch, chỉ là Dung Hội Quán Thông. Tại sao bỗng nhiên lại biến thành Đăng Phong Tạo Cực.

Đồng thời, Đinh Hạo Kiệt và hàng nghìn hàng vạn người Trái đất đang xem trực tiếp cũng bị hù dọa.

Bây giờ, ai có thể nói cho họ biết, là mắt của họ có vấn đề hay không.

Chẳng lẽ có thể lĩnh ngộ một bộ võ kỹ, nhanh như vậy hay sao.

- Vừa rồi ba người nói cái gì?

Vương Hạo Kiệt chỉ kiểm về phía ba học sinh nam, sắc mặt lạnh lẽo không thể lạnh hơn.

Một học sinh nam hơi gầy nói lấp bắp:

- Đại... Đại... Đại ca, chỉ là hiểu lầm. Bọn em không nói gì cả. Bọn em là người đưa đạn dược cho đại ca.

Hai học sinh nam khác cũng gật đầu liên tục, vội vàng lấy hết trang bị và đạn dược trên người, bày trước mặt Vương Hạo.

- Thề điểm.

Vương Hạo hừ nói.

Vương Hạo giật thẻ điểm trong về cầu xin của ba người.

- Các chú làm đồng đội anh bị thương, theo các chú thì anh phải làm gì.

Vương Hạo cầm cự kiểm xuống đất, đôi mắt hiện lên hàn quang.

Ba người bị dọa sợ gần chết, không dám do dự, đưa hết thẻ ngân hàng trên người cho Vương hạo, tổng cộng có một triệu hai trăm nghìn...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Có vấn đề gì không

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Sau khi Vương Hạo cướp sạch ba người, thì mới cho họ rời đi.

Nhưng lúc Vương Hạo quay đầu lại, thì Đinh Hạo Kiệt đã chạy trốn, đồng thời còn mang theo đệ đệ Đinh Hạo Hiền của gã.

Chẳng qua, cự kiếm của Đinh Hạo Hiền vẫn nằm đó, có lẽ do quá nặng, nên gã không mang theo nó.

- Không tệ, cự kiếm này giống như cự kiếm của Hạ Vi Vi, đều là vũ khí hợp kim cấp ba.

Vương Hạo cầm cự kiếm, vung mấy cái, thì thấy rất thuận tay. Hình dạng của cự kiếm cũng rất mạnh mẽ, nhìn thuận mắt hơn cự kiếm phái nữ của Hạ Vi Vi.

Lúc Vương Hạo bước đến trước người Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền, thì trông thấy hai cô bé đang ngẩn ngơ nhìn hắn. Vương Hạo bèn sờ lên mặt, chẳng lẽ biểu hiện vừa rồi của mình quá đẹp trai, khiến hai cô bé đều thích mình.

Lúc này, Vương Hạo xoắn xuýt, mình nên yêu ai bây giờ.

- Chúng ta đi mau, chắc lát nữa sẽ có người đến.

Nhạc Huyền gắng gượng đứng dậy. Cô chưa kịp đứng vững thì hai chân đã mềm nhũn.

Mắt Vương Hạo sáng lên, nhanh tay ôm lấy eo cô, mỉm cười nói:

- Anh công em đi!

Vương Hạo nói xong, bèn cõng Nhạc Huyền lên, không cho cô có cơ hội nói chuyện. Vương Hạo cảm nhận được cặp hung khí mềm mại kia, con mắt bèn híp lại, vẻ mặt đầy hưởng thụ.

- Anh làm gì thế, mau buông tôi xuống.

Nhạc Huyền giật mình, nắm cổ đỏ mặt. Cô muốn đẩy ra Vương Hạo. Nhưng bây giờ cô đã không còn sức lực.

- Chúng ta là đồng hội, tất nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau.

Vương Hạo quang minh chính đại bế Hạ Vi Vi lên. Tay cầm cự kiếm, chậm rãi đi vào trong rừng.

Đồng thời, hai tiếng giận dữ cũng vang lên:

- Ai là đồng đội của anh, đại sắc lang mau buông tay...

....

Sau khi Vương Hạo biến mất trong rừng rậm, thì toàn bộ Trái Đất sôi trào.

Một học sinh cấp ba không chỉ lĩnh ngộ được bộ pháp Đãng Phong Tạo Cực, mà còn lĩnh ngộ được cự kiếm tinh thông Đãng Phong Tạo Cực. Cả hai phối hợp, có công có thủ, thì trong học sinh cấp ba, còn ai là đối thủ của hắn!

Cộng thêm sức khỏe, tốc độ và cảm giác nhạy bén của một Võ Đồ cấp tám có thể chiến đấu với Võ Sư. Điều này tuyên bố, một thiên tài siêu cấp hơn Vương Thiên Dật đang trưởng thành.

Hiệu trưởng của các trường trung học phổ thông thấy thế, đều ồ lên.

- Trường trung học phổ thông số 11 lại nổi tiếng.

- Trước đây có Vương Thiên Dật, bây giờ lại có Vương Hạo. Trường trung học phổ thông số 11 đúng là nơi sản sinh yêu nghiệt.

- Lão cáo già Chung Ly kia, chắc tối nay đi ngủ cũng cười tỉnh.

- Chẳng trách Tô Mộc tiền bối đích thân đến Trái Đất, quả thật quá kinh khủng.
- Trước đây tôi xem thi đấu của trường trung học phổ thông số 11, tại sao không nhận ra thằng nhóc Vương Hạo này lại mạnh như vậy.
- Tôi nghe nói vì Chung Ly muốn đả kích tổ chức khủng bố DY, cho nên bảo Vương Hạo làm chuyện xấu, để làm mồi nhử.
- Nói cách khác, đó không phải là thực lực chân chính của Vương Hạo, mà là trò xiếc của lão cáo già Chung Ly.
- Không sai! Nếu như tôi biết Vương Hạo mạnh như vậy, thì đã bảo học sinh trường tôi không trêu chọc nó.
- Tôi mới xui xẻo nhất, vì muốn Tô Mộc tiền bối có ấn tượng tốt với học sinh trường tôi, cho nên tôi đã bảo chúng gây chuyện với Vương Hạo.
- Mẹ kiếp! Anh là hiệu trưởng của chúng, mà lại đẩy chúng vào vực thẳm.
- Bây giờ nói gì cũng muộn, nên cầu nguyện cho học sinh trường mình không đụng phải Vương Hạo!

....

Lúc này, Tô Mộc và Chung Ly đều trầm mặc nhìn video.

Hồ hô!

Tô Mộc thờ dài, không biết nên hình dung tâm tình ông như thế nào. Nhưng ông biết, khi Vương Hạo quay lại Liên Bang Tinh Tế, thì nhất định sẽ trời long đất lở, thiên hạ chấn động.

- Tô Mộc tiền bối, em cảm thấy chúng ta nên nói chuyện với ba trường đại học trọng điểm. Nếu không bọn họ sẽ không buông tay.

Chung Ly nhắc nhở.

Bây giờ thiên phú và sức chiến đấu của Vương Hạo đã được khẳng định. Chuyện trúng tuyển bốn trường đại học trọng điểm thì như cá đã nằm trên thớt. Nhưng nếu bốn trường đại học đều muốn Vương Hạo, thì sẽ rất phiền phức.

- Đúng! Chúng ta cần nói chuyện trắng đen rõ ràng với ba lão già kia.

Tô Mộc cười khê. Ông muốn trông thấy vẻ mặt của ba lão già kia, khi trông thấy thiên phú của Vương Hạo, nhưng lại không đạt được, nhất định sẽ rất đặc sắc.

....

Trong một hang động trên đảo Sa Loan.

Các bác sĩ đang khuyên Vương Hạo.

- Chào em! bạn của em đã không còn sức chiến đấu. Cô ấy cần được điều trị.
- Trạng thái bây giờ của bạn em, không thể qua nổi ba ngày ở đảo Sa Loan.
- Dựa theo quy định, học sinh mất sức chiến đấu thì sẽ bị loại.
- Nếu như không tranh thủ thời gian điều trị, chỉ việc mất máu thôi, cũng khiến bạn em không sống nổi một ngày.

....

Vương Hạo trợn mắt, chết sống cũng không cho bác sĩ mang Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền. Nếu như hai người bị mang đi, đồng nghĩa với việc hai người sẽ bị loại.

- Vương Hạo, bỏ cuộc đi.

Nhạc Huyền thờ dài, bây giờ nói gì cũng vô ích, chỉ trách hai cô không may mắn, gặp phải đội mạnh của trường trung học phổ thông số 8.

Má Hạ Vi Vi phồng lên, không cam lòng nói:

- Ê! Trúng thối! Em cho anh hết đạn dược của em. Anh phải bắn nát tên Đinh Hạo Kiệt cho em.

Các bác sĩ nghe thế, bèn thở phào nhẹ nhõm. Những học sinh này đều là bảo bối của các trường trung học phổ thông. Chúng không chỉ có thiên phú rất mạnh, mà còn là con ông cháu cha. Dù chết ai đi nữa, thì bọn họ cũng không chịu nổi.

- Muốn bắn thì em đi bắn đi.

Vương Hạo đau lòng lấy ra hai lọ dược tề màu xanh nhạt.

- Dược Tề Khôi Phục cấp ba.

Mọi người ở đây đều thốt lên, sao đồ chơi này lại ở trên người của một học sinh cấp ba.

Vương Hạo nhếch miệng. Đúng là mấy thằng cha chưa thấy qua sự đời. Trong hệ thống mỗi bình có giá 1000 điểm. Sau khi người bị thương uống thuốc, thì sẽ khôi phục như lúc ban đầu, dù là tinh thần hay thân thể, đều sẽ khôi phục toàn diện.

- Cái này?

- Em học sinh này!

- Em không biết trong Trăm Trường Tranh Bá, mặc dù cho dùng súng ống đạn dược, nhưng dược tề là bị cấm sử dụng, dù sao thì ai cũng biết dược tề mạnh như thế nào.

Một bác sĩ giải thích.

Vương Hạo đẩy nhẹ Nhạc Huyền và Hạ Vi Vi, thì trông thấy hai cô thờ dài, chứng tỏ có quy củ này.

Vương Hạo tròn mắt, hỏi nhẹ:

- Bác sĩ! Em muốn hỏi một chút! Trăm Trường Tranh Bá là so tài năng lực của học sinh phải không?

Bác sĩ gật đầu.

Vương Hạo gật đầu, sau đó mở miệng mắng to:

- Nếu đã so tài năng lực của học sinh, thì dược tề này do em điều chế ra thì sao!

- Khụ... khụ...

Bác sĩ ho sặc sụa. Thằng nhóc này đúng là không có liêm sỉ. Dược Tề Khôi Phục cấp ba chỉ có Dược Tông mới có thể điều chế. Trên trái đất chỉ có hội trưởng của Dược Tề Công Hội là mới điều chế được. Một học sinh cấp ba như cậu ta, dù không có liêm sỉ đi nữa, thì cũng không đến mức như thế chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Dược Tề Công Hội

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Vương Hạo biết, mấy thằng cha này khi chưa nhìn thấy chân tướng, thì chắc chắn sẽ không tin.

Vương Hạo không chân chờ nữa, bèn lấy ra đồ kiểm án của dược tề sư

Mọi người nhếch miệng, rốt cuộc học sinh này là ai, đi tham gia Trăm Trường Tranh Bá còn mang theo ống nghiệm.

Nhạc Huyền sững sờ, kéo tay Hạ Vi Vi hỏi:

- Trong ba lô của Vương Hạo có những vật này sao?

- Ai mà biết dược!

Hạ Vi Vi nhún vai, nhưng vẫn nhìn chăm chăm Vương Hạo. Cô nghe Mạch Mạnh Mạnh nói trình độ chế dược của Vương Hạo rất cao, nhưng vẫn chưa thấy tận mắt.

Chẳng qua bây giờ cô hi vọng những gì Mạch Mạnh Mạnh nói là thật, chỉ cần Vương Hạo điều chế được Dược Tề Khôi Phục cấp ba, thì cô và Nhạc Huyền sẽ không bị loại.

Dù sao dược tề là do học sinh điều chế, thuộc về năng lực của bản thân, ai cũng không có ý kiến!

Sau khi Vương Hạo lấy hết đồ cần dùng ra, bèn thở dài một tiếng. Hắn không chỉ dùng 500 điểm phản diện, hồi đoái vật dụng hóa học, mà còn tốn thêm 10000 điểm mua phối phương Dược Tề Khôi Phục cấp ba, bây giờ trong túi chỉ còn 2200 điểm.

Nhưng vẫn chưa có dược thảo, nên hắn phải bỏ thêm 500 điểm mua dược thảo, cuối cùng chỉ còn 1700 điểm.

Lần này hắn nghèo thật, hơn nữa còn nghèo rớt mùng tơi.

Vương Hạo hít thở sâu tập trung tinh thần, trong mắt lóe lên ánh sáng trí tuệ, dường như nữ thần Trí Tuệ nhập vào người, tốc độ tay càng nhìn càng hoa mắt.

Từng cây dược thảo bị nghiền nát, chọn lựa, nung nóng, áp súc.... Sau đó từng giọt nước màu lam nhạt chảy vào ống nghiệm.

Người xem đều trừng mắt, rung động nhìn cảnh tượng trước mắt, động tác như nước chảy mây trôi, đây là học sinh cấp ba sao!

Ngoài ra hàng nghìn hàng vạn người đang xem trực tiếp trên Trái Đất cũng bị chấn động ngây người.

....

Dược Tề Công Hội là căn cứ của dược tề sư.

Dược Tề Công Hội là một trong năm thế lực lớn của Liên Bang Tinh Tế, cũng là thế lực có tiền nhất.

Đồng thời nó cũng thành lập chi nhánh trên những hành tinh khác, chiếm mộ tất cả dược tề sư của Liên Bang Tinh Tế. Ngoài ra nó cũng có quan hệ rất phức tạp với các thế lực lớn.

Lúc này, tất cả dược tề sư trên trái đất đều đứng ngoài cổng Dược Tề Công Hội. Người đứng đầu là hội trưởng La Dược.

Bỗng nhiên, một chiếc phi thuyền vũ trụ khổng lồ đáp xuống. Nếu ai biết hàng mà nhìn thấy phi thuyền này, thì sẽ thốt lên một tiếng, Kiều Long.

Phi Thuyền Kiều Long là loại phi thuyền vũ trụ tấn công, trên thuyền có pháo hạm cấp năm, có thể hủy diệt mười Trái Đất trong náy mắt. Nó tuyệt đối không phải là phi thuyền dành cho người bình thường.

Trong Liên Bang Tinh Tế, Dược Đế là nhân vật có thể hô mưa gọi gió, dậm chân một cái cũng khiến Liên Bang Tinh Tế rung vài lần.

La Dược không dám thất lễ, vội vàng bước lên, cung kính nói:

- Hoan nghênh phó hội trưởng Mạc Lệ đến Trái Đất.

- Không cần nói nhiều, tranh thủ thời gian báo cáo cho tôi, rốt cuộc chuyện Vương Hạo là như thế nào?

Mạc Lệ khoát tay hỏi.

Mặt mũi La Dược tràn đầy vẻ bất đắc dĩ nói:

- Tôi cũng không biết Vương Hạo xảy ra chuyện gì. Bỗng nhiên thằng bé lại có hứng thú với võ đạo, mà lại có thiên phú rất kinh khủng. Bây giờ, Tô Mộc tiền bối đã bắn tiếng. Vương Hạo chắc chắn là sinh viên của Đại học Thiên Bắc. Nó không thể gia nhập Dược Tề Công Hội chúng ta.

Kỳ thật La Dược cũng rất buồn bực. Trước đây, Vương Hạo đến Dược Tề Công Hội thi dược tề sư cấp hai, qua ải rất nhẹ nhàng.

Đối với thiên tài mới mười bảy tuổi đã là dược tề cấp hai. Nếu ông buông tha, thì ông là ngớ ngẩn.

Đêm đó, ông đã báo cáo lên tổng bộ, hi vọng tổng bộ phái người đến mang Vương Hạo về bồi dưỡng.

Nhưng ai biết được, sau khi ông báo cáo xong, thì mấy tháng liên tiếp không có quyết định truyền xuống.

Nhưng lúc này, không biết Vương Hạo không muốn đợi nữa, hay là có chuyện gì xảy ra. Vương Hạo lại đi luyện võ, mà cũng chơi ra trò. Nhất là cảnh Vương Hạo cầm cự kiếm đại sát tứ phương, khiến người xem khó quên.

Ông cũng không thờ ơ, bèn báo chuyện Vương Hạo luyện võ cho tổng bộ Dược Tề Công Hội. Lần này, hiệu suất công việc bỗng nhanh hơn hẳn, chưa đến hai ngày, tổng bộ đã phái phó hội trưởng là Dược Đế Mạc Lệ đến đây.

- Lão già Tô Mộc nhúng tay!

Lông mày Mặc Lệ nhăn lại, cảm thấy chuyện này hơi khó khăn.

Lúc đầu, bọn họ nhận được tin tức liên quan đến Vương Hạo, cũng rất phấn khởi. Dù sao Dược Tề Công Hội muốn phát triển, thì không thể thiếu máu mới gia nhập, nhất là thiên tài.

Nhưng khi bọn họ điều tra thì phát hiện, thân phận của thằng nhóc này không đơn giản. Nó là con trai duy nhất của Trần Uy Nguyên Soái Vương Thiên Dật. Riêng cái tên này thôi cũng đã dọa người rồi.

Đồng thời, chuyện Vương Hạo bị đuổi ra Đế Tinh năm xưa. Bọn là một trong năm thế lực lớn của Liên Bang Tinh Tế, thì sao lại không biết.

Nếu bọn họ thu Vương Hạo, thì sẽ đắc tội Học Viện Hoàng Gia và vài thế lực lớn. Điều này đối với Dược Tề Công Hội chỉ biết kiếm tiền mà nói, thì sẽ rất bất lợi.

Bàn tới bàn lui, thì đã qua mấy tháng, thậm chí vì chuyện của Vương Hạo, mà nội bộ của công hội cũng lộn xộn.

Có người bảo, nhất định phải thuyết phục xong các thế lực lớn, rồi mới nhận Vương Hạo. Nó sẽ giúp công hội tránh được không ít phiền phức.

Cũng có người nói, Dược Tề Công Hội không nên nhìn sắc mặt người khác. Nếu ai dám thì cũng thử so tài một chút, trực tiếp chấm dứt việc cung cấp dược tề.

Nhưng nội bộ cũng nhất trí, thiên tài dược tề như Vương Hạo, thì nhất định phải gia nhập Dược Tề Công Hội.

Nhưng khi tin Vương Hạo luyện võ truyền đến, thì các lãnh đạo của Dược Tề Công Hội không thể ngồi yên được nữa. Chẳng lẽ để thiên tài dược tề đi mua đao mua thương như đám vũ phu kia sao.

Cho nên bây giờ, các lãnh đạo của Dược Tề Công Hội không dài dòng nữa. Trước tiên phải để Vương Hạo gia nhập Dược Tề Công Hội, còn những chuyện khác thì tính sau.

- Hội trưởng, ngài mau nhìn.

Một dược tề sư hơi lùn vội vàng chạy vào.

Sắc mặt La Dược thay đổi, khiển trách:

- Không biết lớn nhỏ gì cả, chẳng lẽ cậu không thấy phó hội trưởng Mặc Lệ đang đứng ở đây sao!

Dược tề sư hơi lùn kia rút cổ, bèn khởi động vòng tay trí năng, mở ra video Vương Hạo điều chế Dược Tề Khôi Phục cấp ba. Tốc độ tay của Vương Hạo trùng điệp như ảo ảnh, khiến người xem hoa mắt.

- Tốc độ tay như ảo ảnh, đây là Dược Tông!

Trong nháy mắt, Mặc Lệ ngây người. Thiếu niên này là ai, tuổi nhỏ như vậy mà đã là Dược Tông.

- Vương Hạo! Sao có thể...

La Dược kinh hô một tiếng, bèn dụi mắt, chỉ đến khi ông xác nhận người trong video là Vương Hạo, thì ông mới tin Vương Hạo là Dược Tông, cùng cấp với ông.

- Thằng bé đó là Vương Hạo!

Người Mặc Lệ run lên, thiên tài như thế, không nhận vào Dược Tề Công Hội, thì sẽ bị sét đánh! Dù Học Viện Hoàng Gia trở mặt cũng được. Dược Tề Công Hội chắc chắn phải bảo vệ thiếu niên này.

- Lập tức sắp xếp cho tôi gặp lão già Tô Mộc kia.

Mặc Lệ hừ lạnh một tiếng. Lão già đó muốn Vương Hạo vào Đại học Thiên Bắc, không có cửa đâu. Vương Hạo nhất định phải gia nhập Dược Tề Công Hội.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Đến cũng chả sao

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Trong hang động.

Mọi người thấy Vương Hạo điều chế ra Dược Tề Khôi Phục cấp ba, thì tất cả đều sửng sốt.

Một học sinh cấp ba mười bảy tuổi, lại là Dược Tông, điều này nói ra thì cũng không ai tin!

Phải biết rằng dược tề là do các nguyên tố hóa học phản ứng lẫn nhau, hình thành nên nguyên tố mới, mà loại phản ứng và dung hợp này, lại thiên biến vạn hóa.

Muốn điều khiển được phản ứng và dung hợp này, thì nhất định phải có khả năng quan sát hơn người và tốc độ tay không ai sánh kịp. Người đó phải nắm bắt được thời gian phản ứng và dung hợp phát sinh trong chớp mắt.

Nhưng chúng đều tốn thời gian và tiền bạc. Điểm mấu chốt nhất là phải xem thiên phú của mỗi người, không có thiên phú thì cố gắng cũng vô ích.

Nhưng bây giờ Vương Hạo lại làm được, mà cậu ta chỉ mới mười bảy tuổi. Nếu như tin này được truyền đi, thì sẽ tạo ra động đất cấp mười hai ở Liên Bang Tinh Tề.

- Này! Các ông còn không đi. Nếu như nơi này bị người khác phát hiện, thì các ông phải chịu trách nhiệm.

Vương Hạo nhìn các bác sĩ, bèn không nhịn được muốn đuổi họ đi.

Các bác sĩ há to miệng, căn phải không biết nói gì cho phải.

Trầm Trường Tranh Bá có quy định, trong trận đấu không thể sử dụng dược tề. Nhưng bây giờ, học sinh dự thi lại điều chế được dược tề và trên đảo Sa Loan lại có dược thảo rất phong phú.

Thế là có thể lấy tài liệu tại chỗ, nên bọn họ cũng không thể nói gì.

Hạ Vi Vi ra vẻ tội nghiệp nhìn Vương Hạo, gạt ra một giọt nước mắt.

- Anh Vương Hạo ơi, em muốn uống Dược Tề Khôi Phục.

Vương Hạo bỗng nhiên rùng mình, sửng sốt nhìn Hạ Vi Vi. Tiểu la lỵ bạo lực này lại ra vẻ ngây thơ, khiến hắn không thích ứng.

- Chúng ta đi thôi!

Bác sĩ dẫn đầu vung tay lên, ra hiệu các bác sĩ rút lui, vừa rồi y đã nhận được chỉ thị. Vương Hạo không làm trái quy định, đó là bản lĩnh cậu ta học được, ai không phục có thể học theo.

Lúc này, toàn bộ Trái Đất đều sôi trào, trên internet càng bùng nổ.

- Đó là học sinh cấp ba sao, không nói đùa chứ!

- Cụ kiểm tinh thông Đăng Phong Tạo Cực, bộ pháp Đăng Phong Tạo Cực và các chỉ số cũng hơn cùng cấp rất nhiều. Bây giờ cậu ta còn là Dược Tông, đúng là không thừa đường sống cho các học sinh khác.

- Đừng nói học sinh cấp ba không sống nổi, mà ngay cả sinh viên cũng chưa chắc sống nổi.

- Nghịch thiên! Trong đội có Dược Tông thì đại diện cho cái gì, thì chắc ai cũng biết.

- Lấy dược thảo phong phú của đảo Sa Loan, cộng thêm năng lực là Dược Tông, thì các loại dược tề như Dược Tề Cuồng Bạo, Dược Tề Tịnh Hóa, Dược Tề Khôi Phục... đều có thể điều chế, chỉ cần uống thuốc cũng có thể hù chết đối thủ.

- Hai cô bé kia quá hạnh phúc, khi có đồng đội như vậy.

- Trường trung học phổ thông số 11 đúng là nơi sản sinh yêu nghiệt. Sang năm, tôi cũng phải cho con tôi vào học trường này.

- Không sai! Ngôi trường này đã đào tạo ra Vương Thiên Dật, bây giờ lại đào tạo ra Vương Hạo biến thái hơn.

....

Người ngoài càng ca ngợi Vương Hạo, thì học sinh trường trung học phổ thông số 11, giống như đang bị ép ăn một đồng gì đó màu vàng.

- Người này, tuyệt đối không phải là thằng hèn Vương Hạo.

- Giả! Tất cả đều là giả! Thằng cặn bã Vương Hạo sao lại giỏi như vậy.

- Tôi nghe nói Vương Hạo là Dược Đồ, sao bây giờ lại biến thành Dược Tông.

- Nhất định là hiệu trưởng đang giấu chúng ta.

- Tôi không quan tâm hiệu trưởng có giấu chúng ta hay không. Tôi chỉ muốn biết: Tại sao Vương Hạo đột phá được từ Võ Đồ cấp bốn lên Võ Đồ cấp tám trong thời gian ngắn như vậy.

- Cậu nhắc thì tôi mới nhớ. Thằng cha Vương Hạo này chỉ mất có nửa tháng để đột phá từ Võ Đồ cấp bốn lên Võ Đồ cấp tám.

- Nó là yêu nghiệt! Mau tiêu diệt nó, không để nó đẻ trứng.

- Chẳng lẽ Vương Hạo là Dược Tông, cảm thấy mình đã vô địch, nên chạy đi luyện võ cho vui.

- Mẹ kiếp! Vô địch thật tịch mịch thì tịch mịch một mình đi, chạy luyện võ làm gì.

- Ông đây chớ cần biết Vương Hạo là thằng nào. Thằng đó đã khinh nhờn ba nữ thần của trường chúng ta. Chúng ta nhất định phải cho mọi người biết bộ mặt thật của nó.

- Không sai! Bây giờ chúng ta phải tung lên mạng tất cả mọi chuyện khốn nạn của nó.

....

Lúc này, Tô Mộc không biết nên hình dung tâm tình của ông như thế nào. Mấy ngày ông đến Trái Đất, Vương Hạo đều cho ông rất nhiều niềm vui bất ngờ.

Nhưng bây giờ, Vương Hạo lại thể hiện trình độ Dược Tông trước nhiều người như vậy, thì chắc chắn chuyện này sẽ truyền đến tai đám dược sư của Dược Tề Công Hội.

Lấy cá tính của Dược Tề Công Hội. Nếu bọn họ buông tha thiên tài dược tề, thì mới là chuyện lạ.

Vòng tay trí năng của hiệu trưởng Chung Lê rung lên. Ông bèn mở ra xem, thì ra là La Dược gọi tin nhắn.

- Tô Mộc tiền bối! Phó hội trưởng Mạc Lệ của Dược Tề Công Hội đang trên đường đến trường trung học phổ thông số 11.

Hiệu trưởng Chung Ly cười gượng, tốc độ của Dược Tề Công Hội quá nhanh.

- Đến thì sao, Vương Hạo chắc chắn là sinh viên của Đại học Thiên Bắc.

Tô Mộc hừ lạnh một tiếng.

Hiệu trưởng Chung Ly thở dài. Lần này Trái Đất sẽ rất náo nhiệt, hi vọng không có chuyện gì xảy ra.

....

Trên đảo Sa Loan, sau khi ba người Vương Hạo khôi phục hoàn toàn, thì bắt đầu di chuyển cẩn thận trong rừng rậm.

- Hạ Vi Vi! Sao món đồ nào cũng bỏ lên lưng anh thế.

Vương Hạo hậm hừ nói.

Hạ Vi Vi quay người, vỗ bả vai Vương Hạo, khuôn mặt nhỏ bé trở nên nghiêm túc, nói:

- Anh là đàn ông duy nhất trong đội, nên anh phải có trách nhiệm mang chúng.

Nhạc Huyền cũng phui áo cho Vương Hạo. Vương Hạo vác hai thanh cự kiếm, ít nhất cũng nặng ba trăm cân (150kg), ngoài ra còn có các loại đan dược và lục đan. Tổng cộng Vương Hạo phải vác hơn năm trăm cân (250kg).

Điều này đối với một cảm tri giả và Dược Tông như Vương Hạo, thì cũng làm khó cho hắn. Nhưng cân nhắc đến mình là phụ nữ, nên Nhạc Huyền mặc xác hắn.

- Dừng lại!

Vương Hạo bỗng nhiên bảo mọi người dừng lại. Hắn không cãi lộn với Hạ Vi Vi nữa.

Nhạc Huyền rút ra súng lục, còn Hạ Vi Vi thì chạy đến bên người Vương Hạo, lấy cự kiếm của mình, rồi cảnh giác nhìn xung quanh.

Vương Hạo bước nhẹ về phía trước mấy bước, ngồi xuống chậm rãi, thì trông thấy một sợi dây trong suốt chặn đường, hai đầu dây đều buộc vào kíp nổ của hai quả mìn.

- Kè nào làm chuyện thất đức như vậy.

Hạ Vi Vi nói.

Lông mày Nhạc Huyền nhíu chặt, quan sát xung quanh một vòng, rồi không do dự bắn một phát về phía lùm cây.

- A!

Một giây sau, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, rồi một bóng người lăn ra lùm cây.

Lúc ba người lao đến vây lại, thì trông thấy một học sinh nam khá gầy đang che ngực và kêu thảm thiết.

- Sao lại có một mình này, đồng đội của này đâu?

Hạ Vi Vi đá học sinh nam, rồi hỏi.

Học sinh nam trả lời:

- Tôi và đồng đội gặp phải Trác Siêu, nên chỉ có mình tôi trốn thoát. Hai người còn lại đã bị loại.

- Trác Siêu!

Về mặt Nhạc Huyền và Hạ Vi Vi cứng lại. Trác Siêu là người khó đối phó nhất của Trăm Trường Tranh Bá năm nay.

- Một người chơi cơ giáp thì có gì phải sợ.

Vương Hạo khoát tay, bước đến hái một cây nấm màu đen.

- Chơi cơ giáp!

Hạ Vi Vi tròn mắt. Rốt cuộc Vương Hạo có biết: Cơ giáp sẽ giúp người dùng tăng vọt sức chiến đấu hay không.

Nhạc Huyền nhìn cây nấm màu đen trong tay Vương Hạo, tò mò hỏi:

- Anh hái nấm Hắc Ách làm gì thế?

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Mạc Lệ

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

- Nấm Hắc Ách là vị thuốc chính để điều chế Dược Tề Hắc Ám.

Vương Hạo giơ lên nấm Hắc Ách, căn cứ trí thức dược tề trong trí nhớ, thì Dược Tề Hắc Ám là một loại dược tề cấp hai, có thể truyền bá trong không khí, chỉ cần hấp thu một chút, sẽ khiến tứ chi bất lực, mất sức chiến đấu.

Nếu quăng một mình vào đại hỗn chiến, thì có thể quật ngã một đám.

- Được Tề Hắc Ám!

Nhạc Huyền kinh hô một tiếng, sững sờ nhìn Vương Hạo nói:

- Anh định hạ độc.

Hạ Vi Vi lui về phía sau mấy bước, cảnh giác nhìn Vương Hạo. Cô không quên trước đây không lâu, Vương Hạo đã làm chuyện này với Mạch Mạnh Mạnh.

- Bọn họ đều dùng cơ giáp, thì sao anh không thể dùng vũ khí sinh học.

Vương Hạo nhếch miệng, cất đi nắm Hắc Ách.

Khóe miệng hai cô gái giật một cái. Lý do vô si như vậy mà Vương Hạo cũng nói ra được.

Mặc kệ súng ống đạn dược hay cơ giáp đều chỉ tăng lên năng lực tác chiến của cá nhân. Nhưng vũ khí sinh học là vũ khí sát thương quy mô lớn.

Nếu ai cũng chơi như Vương Hạo, thì so tài làm gì. Trực tiếp quăng một bình độc dược là chết một đám.

- Điều này cũng không tính là anh bắt nạt người khác. Nếu bọn họ có bản lĩnh, thì bảo họ điều chế đi. Anh bảo đảm sẽ không phản đối.

Vương Hạo đá ngất học sinh nam, sau đó lấy hết đạn dược trên người đối phương.

Làm như thế mà không gọi là bắt nạt người khác, thì làm gì mới gọi là bắt nạt người khác.

Còn bảo người ta điều chế, làm như ai cũng quái thai như anh.

Hai cô gái không nói gì thêm, chỉ dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Vương Hạo.

Sắc trời dần dần đen lại. Ba người Vương Hạo cũng tìm được một ngôi nhà gỗ. Nó là nơi dùng để nghỉ ngơi cho học sinh, bên trong còn có phòng tắm và phòng vệ sinh.

...

Ban đêm, phòng hiệu trưởng của trường trung học phổ thông số 11.

Tìm hiệu trưởng Chung Ly đang đập thành thịch. Hội trưởng La Dược của Dược Tề Công Hội trên trái đất cũng chả tốt hơn là bao.

Trước mặt hai người là Tô Mộc và Mặc Lệ đang trợn mắt nhìn nhau. Một luồng khí tức kinh khủng đang áp ứ.

Hội trưởng La Dược lôi kéo hiệu trưởng Chung Ly, nói thầm:

- Anh đi khuyên họ đi, nếu họ đánh nhau thì sẽ xảy ra chuyện.

Hiệu trưởng Chung Ly trợn mắt, tức giận nói:

- Muốn khuyên thì anh đi mà khuyên, còn tôi không lo Tô Mộc tiền bối sẽ bị thương.

- Khụ khụ!

La Dược bị sặc ho khan. Tô Mộc là người luyện võ, còn Mặc Lệ là người luyện dược. Hai người căn bản không cùng một đẳng cấp. Anh lo lắng cho Tô Mộc làm gì.

- Lão Tô, chỉ cần ông nhường Vương Hạo cho Dược Tề Công Hội, thì lão phu cam đoan sau này ông mua dược tề thì sẽ được ưu đãi hai mươi phần trăm.

Mặc Lệ khẽ nói.

- Giảm giá còn 80%.

La Dược và Chung Ly đều kinh hô một tiếng, giảm dược nhiều như vậy.

Phải biết rằng Dược Tề Công Hội đang lũng đoạn ngành dược tề, mặc kệ đối phương là ai, đều không có ưu đãi, đều không giảm một xu.

Bây giờ, Mặc Lệ lại giảm xuống 80% cho Tô Mộc. Điều này sẽ khiến Tô Mộc trở thành núi vàng trong nháy mắt. Các thế lực lớn sẽ tranh nhau hợp tác với Tô Mộc, coi như dùng 90% giá cả để mua dược tề, thì tiền tiết kiệm dược cũng là con số trên trời.

Dù sao hàng năm, các thế lực lớn cũng phải bỏ ra hơn nghìn tỷ để mua được tề.

Nếu như Tô Mộc đồng ý, thì ông sẽ có danh vọng, tiền bạc và quan hệ, quả thật kiếm bộn.

- Hừ! Ông cảm thấy tôi quan tâm những thứ đó sao.

Tô Mộc khinh thường hừ lạnh.

Tiền đối với những người có thân phận như ông, thì chỉ là những con số.

Danh vọng thì ông cũng chẳng cần. Toàn bộ Liên Bang Tinh Tế còn ai không biết tên ông.

Về phần quan hệ, trước khi Vương Thiên Dật xảy ra chuyện, thì mạng lưới quan hệ của ông không mạnh. Nhưng khi ông thấy đệ tử xuất sắc nhất của mình xảy ra chuyện, mà ông không bảo vệ nổi đứa con trai duy nhất của nó.

Thì ông đã bùng nổ. Ông tốn bảy năm ròng rã, để chế tạo ra một mạng lưới quan hệ khổng lồ.

Dù bây giờ ông mang Vương Hạo xuất hiện trước cổng Học Viện Hoàng Gia, thì cũng chẳng có ai dám động đến Vương Hạo.

Chỉ cần ai dám động, thì ông sẽ diệt kẻ đó trong vài phút. Học Viện Hoàng Gia cũng chỉ có thể đứng nhìn, không dám lộn xộn.

Mặc Lệ hừ một tiếng:

- mấy tháng trước, Vương Hạo đã đến Dược Tề Công Hội thì chứng nhận được tề sư cấp hai, thì từ đó trở đi, thằng bé là người của Dược Tề Công Hội chúng tôi.

- Mẹ kiếp! Ông đừng lôi những chuyện vớ vẩn như thế ra tranh luận

Tô Mộc nói tục.

- Lúc Vương Hạo vừa ra đời, thì lão phu đã đứng ở đó. Lúc đó, Vương Thiên Dật đã nhờ lão phu dạy dỗ nó cẩn thận. Từ khi đó, thằng bé nhất định phải theo lão phu học võ.

- Trước đây, thằng bé thích được tề. Lão phu cũng không ngăn cấm. Nhưng bây giờ, nó thích luyện võ, thì nó nhất định phải theo lão phu.

Tô Mộc nhếch miệng, sau đó bèn lắc đầu:

- Thằng bé học được tề hơn chục năm mới được thành tựu nhỏ bé như thế. Nhưng nó chỉ luyện võ nửa tháng, đã khiến người ta rung động. Điều này chứng minh thằng bé thích hợp luyện võ hơn.

- Võ! Võ cái con khi.

Mặc Lệ tức giận trừng mắt. Ông muốn nhún đầu Tô Mộc vào thùng rác.

Học được tề hơn chục năm mới có thành tựu nhỏ như vậy.

Ông đi học chục năm xem, có đạt đến Dược Tông hay không.

Ông coi được tề sư là rau cải sao, chỉ cần vài hạt xuống đất là chắc chắn có rau nấu canh,

La Dược và Chung Ly nhìn hai đại nhân vật của Liên Bang Tinh Tế, vì tranh giành Vương Hạo mà đồ mặt đến mang tai. Hai người đều cảm thấy không chân thật.

- Làm sao bây giờ?

La Dược hỏi.

Hiệu trưởng Chung Ly gãi cằm, cảm thấy nếu hai người cãi vã tiếp, có thể sẽ xảy ra chuyện.

- Hai vị tiền bối, có thể nghe tôi nói một câu được không!

Hiệu trưởng Chung Ly mỉm cười bước đến.

- Nói!

Tô Mộc và Mặc Lệ trừng mắt.

Hiệu trưởng Chung Ly bèn nói:

- Mặc Lệ tiền bối! Kỳ thật trường trung học phổ thông số 11 còn có một thiên tài được tề sư. Mặc dù cô bé không biến thái như Vương Hạo, nhưng bây giờ cũng đã là được tề sư cấp hai.

- Cái gì!

Mặc Lệ hơi sững sờ, trường trung học phổ thông số 11 này là căn cứ của yêu nghiệt hay sao!

Trường này đào tạo ra Vương Thiên Dật, rồi lại đào tạo ra Vương Hạo, nhưng bây giờ lại có một được tề sư cấp hai, xem phải phải tiêu ít mua lại ngôi trường này, phải hốt gọn mẻ yêu nghiệt này mới được.

Không đúng!

Được Tề Công Hội không thiếu tiền, hay là mua lại Trái Đất cho chắc ăn.

- Cô nhóc đó tên là Mạch Manh Manh. Trước đây, cô bé đều làm thí nghiệm cùng Vương Hạo, đều là tự học thành tài.

Hiệu trưởng Chung Ly cười gượng. Chuyện này khiến trong lòng ông rất khó chịu.

Cũng chính vì chuyện này. Ông mới giữ bí mật đăng cấp được tề sư của Vương Hạo và Mạch Manh Manh. Vì ông sợ người khác sẽ cười chê trường trung học phổ thông số 11 không có giáo viên chất lượng..

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phân Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Tuyệt Thiên Cầm

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

- Chuyện Vương Hạo sau này lão phu sẽ bàn tiếp với ông.

Mặc Lệ trợn mắt nhìn Tô Mộc, rồi lúi kéo hiệu trưởng Chung Ly bước ra khỏi phòng. Ông không muốn chờ đợi nữa. Ông phải gặp cô bé Mạch Manh Manh này.

Mặc dù cô bé này không biến thái như Vương Hạo. Nhưng chỉ chừng ấy tuổi, mà đã có thành tựu như thế, thì ở Được Tề Công Hội cũng là thiên tài tuyệt đỉnh. Điều đáng quý là cô bé học tập ở hành tinh cấp một.

- Sau này có nói gì cũng không được. Vương Hạo nhất định là sinh viên của Đại học Thiên Bắc, là cháu của lão phu.

Tô Mộc không thèm đếm xỉa đến Mặc Lệ.

La Được nhìn hai đại nhân vật này, bèn cười gượng, chấp tay thi lễ với Tô Mộc, rồi đi theo Mặc Lệ...

....

Đảo Sa Loan nghênh đón một ngày mới.

Đồng thời đây cũng là ngày thứ hai của Trăm Trường Tranh Bá.

Trải qua tiếng nổ tấy lửa của ngày hôm qua, thì có thể nhìn thấy hố to trên đảo Sa Loan và mùi thuốc súng nồng nặc.

Vương Hạo đứng dậy duỗi lưng một cái, rồi đưa hai lọ được tề một đen một trắng cho Nhạc Huyền:

- Màu đen là Được Tề Hắc Ám. Màu trắng là thuốc giải.

Nhạc Huyền hơi do dự, nhưng cô vẫn đưa tay tiếp nhận.

- Ai?

Lông tơ Hạ Vi Vi dựng đứng lên, cảm giác nguy hiểm xuất hiện. Cô cầm cự kiếm lên, rồi chém về phía trước, nhưng không trúng cái gì. Trên bả vai cô lại xuất hiện một vết thương. Nhưng cô không phát hiện được tung tích của kẻ thù.

Vương Hạo và Nhạc Huyền thấy thế, bèn vội vàng đề phòng. Ba người dựa lưng vào nhau, cảnh giác nhìn xung quanh.

- Chắc là Tuyết Thiên Cầm.

Nhạc Huyền ngưng trọng nói.

Trong lần Trăm Trường Tranh Bá này, có bốn người rất mạnh, cũng rất khó chơi.

Hai huynh đệ Đinh Hạo Kiệt, Đinh Hạo Hiệt, thì hai cô đã gặp và cũng bị thua thiệt. Nếu Vương Hạo không xuất hiện, thì hai cô đã bị loại đầu tiên.

Trác Siêu là thiên tài siêu cấp có cơ giáp, nghe đồn có sức chiến đấu rất mạnh. Gã mạnh như thế nào, thì hai cô cũng không biết. Nhưng gã nổi danh như vậy, thì chắc chắn không phải là hạng tầm thường.

Người khó chơi cuối cùng là Âm Ảnh Nữ Vương của trường trung học phổ thông số 14, tên là Tuyết Thiên Cầm.

Cô ta là tiềm phục giả và ám sát giả trời sinh. Cô ta không chỉ có tốc độ rất nhanh, mà còn có thể khiến khí tức quanh người hòa hợp với cảnh vật xung quanh, khiến người khác không phát hiện được dấu vết nguy trang.

Nhất là trong vùng rừng rậm, năng lực của Tuyết Thiên Cầm sẽ như hổ thêm cánh, khiến người ta khó lòng phòng bị.

- Vương Hạo! Cô ta nấp ở đâu!

Hạ Vi Vi quay đầu lại hỏi.

Lông mày Vương Hạo nhíu lại. Hắn không cảm nhận được Tuyết Thiên Cầm.

- Tuyết Thiên Cầm có danh hiệu Âm Ảnh Nữ Vương. Nếu cô ta dễ bị phát hiện như vậy, thì đã không lẩn lộn nổi ngoài đời.

Nhạc Huyền hít thở sâu, lấy ra Dược Tề Hắc Âm mà Vương Hạo vừa đưa cho cô, rồi ném về phía trước.

Khỏe miệng Vương Hạo giật một cái. Đây là lá bài tẩy hắn định dùng trong trận đại hỗn chiến cuối cùng. Nhưng Nhạc Huyền nói dùng thì dùng liền, không thêm bàn bạc với hắn.

- Cô quyết đoán như thế, thì trúng thối sẽ đau lòng lắm đây.

Hạ Vi Vi há miệng uống thuốc giải Dược Tề Hắc Âm.

Chúu...

Nhưng đúng lúc này, một lưỡi dao lướt qua cánh tay đang cầm súng của Nhạc Huyền. Máu tươi phun ra trong nháy mắt, còn súng lục rơi xuống đất.

- Hây!

Hạ Vi Vi hét lên, cầm cự kiếm chém về lưỡi dao, nhưng không chém trúng cái gì.

- Sao có thể!

Nhạc Huyền kinh ngạc nhìn vết thương trên cánh tay. Dược Tề Hắc Âm tiếp xúc với không khí thì sẽ khuếch tán ra xung quanh rất nhanh, phạm vi khuếch tán ít nhất là một trăm mét.

Nhưng bây giờ, Tuyết Thiên Cầm không những không bị gì, mà còn có thể tấn công cô.

- Vương Hạo! Anh quả nhiên là đồ tồi, lại dám làm thuốc giả.

Hạ Vi Vi phồng má lên, trợn mắt nhìn Vương Hạo.

- Không! Thuốc này là thuốc thật.

Nhạc Huyền ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy một con chim đã ngã xuống.

Sắc mặt Hạ Vi Vi càng nghiêm nghị. Nếu Dược Tề Hắc Âm không phải là thuốc giả, thì chứng tỏ không thể dùng độc đối phó Tuyết Thiên Cầm.

...

Lúc này, người đang xem trực tiếp đều kích động.

Đội của Vương Hạo đúng là khó khăn trùng điệp, vừa tham gia thì đã gặp phải hai huynh đệ Đình Hạo Hiền và Đình Hạo Kiệt. Toàn đội phải trải qua một trận chiến đấu gian khổ, mới đẩy lui địch.

Đội bọn họ chưa kịp thở phào, thì suất nữa đã bị loại. Nếu không có Vương Hạo ngăn con sóng dữ, thì họ đã bị loại từ lâu.

Bây giờ lại gặp phải Âm Ảnh Nữ Vương Tuyết Thiên Cầm, quả thật là họa vô đơn chí.

Nhất là Tuyết Thiên Cầm lại tránh được cảm nhận của cảm tri giả như Vương Hạo. Điều này nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Dù sao trải qua trận chiến đấu gian khổ hôm qua, thì Vương Hạo đã có rất nhiều fan hâm mộ. Trong suy nghĩ của fan hâm mộ thì Vương Hạo chính là vạn năng, không gì không làm được.

Học sinh trường trung học phổ thông số 11 trông thấy Vương Hạo được hoan nghênh như thế, thì rất khó chịu. Kẻ dám khinh nhờn nữ thần của bọn họ, mà lại có fan hâm mộ, không có cửa đâu.

- Vương Hạo chính là thằng cặn bã vô si. Chuyện hấn bán Lâm Thính Bạch thì ai cũng biết.

- Không sai! Triệu Tầm Văn bị hấn đã nát trứng, nhưng vì đã hồi lộ hiệu trưởng, nên cuối cùng hấn không bị gì cả.

- Không sai! Vương Hạo còn dùng áo tàng hình, nhìn trộm nữ thần Nhạc Huyền. Ngay cả nữ thần mặc áo lót ngực hăng nào hấn cũng biết.

- Còn chưa nói đến chuyện nữ thần Mạnh Mạnh. Đó là một học sinh nữ rất ngượng ngùng, nhưng cô ấy cũng rơi vào tay của Vương Hạo. Nhất định là hấn đã dùng thủ hoạn hèn hạ nào đó, để lừa cô ấy.

...

Nhưng khi học sinh nam của trường trung học phổ thông số 11 vừa công bố tin tức, thì lập tức bị đám fan hâm mộ của Vương Hạo phản bác.

- Vương Hạo bán Lâm Thính Bạch? Đúng là nói đùa. Tôi nghĩ là Lâm Thính Bạch muốn làm rề nhà họ Cao thì đúng hơn.

- Vương Hạo Oppa có thể hồi lộ hiệu trưởng. Đó là bản lĩnh của anh ấy, có bản lĩnh thì các người đi hồi lộ thử xem.

- Mọi người đừng nghe những người này nói mò. Mình nghe nói Vương Hạo Oppa được hiệu trưởng Chung Ly phái đi làm mọi như tổ chức khủng bố DY, nên mới làm những chuyện xấu đó.

- Hóa ra tin nóng của hai ngày trước, tổ chức khủng bố DY đã bị tiêu diệt ở Trái Đất, là nhờ anh Vương Hạo của chúng ta.

- Không sai! Những người này ghen ghét Vương Hạo Oppa, cho nên mới bôi đen anh ấy.

- Một đám không có bản lĩnh, cút nhanh lên, nếu không bà đây báo cảnh sát bây giờ.

...

Học sinh nam trường trung học phổ thông số 11 nhìn thấy mình bị chửi trên internet, tức giận nôn ra máu. Cuối cùng họ cũng chỉ đáp lại một câu, hi vọng các người nhìn thấy bộ mặt thật của Vương Hạo, thì vẫn thích hấn như cũ.

Nhưng đối với đám fan cuồng mà nói. Vương Hạo chính là hoàng tử bạch mã hoàn mỹ nhất của họ, không chỉ có thiên phú mạnh mẽ, mà còn rất nhẹ nhàng tình cảm.

Nếu không! Tại sao anh ấy không bỏ lại hai con bé vương vãi là Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền kia đi, lại còn giúp hai con bé đó cầm đồ.

Nhưng lúc này, Vương Hạo lại hỏi nhỏ:

- Hai em xác định. Tuyết Thiên Cầm là phụ nữ!

Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền đều sững sờ, sau đó gật đầu.

Vương Hạo bèn thở phào, đối với Vương Hạo mà nói, mặc kệ đối phương mạnh bao nhiêu, chỉ cần đối phương là phụ nữ, thì chỉ cần mỉm cười là giải quyết được mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Ra đường nhớ đeo khẩu trang

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

- Hít hà...

Vương Hạo hít thở sâu, khoe miệng chậm rãi giương lên. Hắn sử dụng chiêu tấn công phụ nữ mạnh nhất.

Dâm Trùng Mím Cười!

Bịch!

Hình như có tiếng của vật gì đó rơi xuống đất. Một bóng đen ngã từ trên cây xuống, đồng thời đất trời yên tĩnh.

Mặc kệ là phụ nữ ở đây, hay là phụ nữ đang xem trực tiếp, thì nụ cười tà ác kia, giống như đã in sâu vào đầu họ, muốn quên cũng quên không được.

Những cô gái hay ra vào hộp đêm, đều cảm thấy đó là nụ cười mê người nhất, khiến các cô yêu học sinh cấp ba này trong nháy mắt.

Trong đầu các cô chỉ có một suy nghĩ, không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải ngủ với học sinh cấp ba này.

Sau một lát, thế giới khôi phục lại bình thường, nhưng lại sôi trào trong nháy mắt.

- Mọi người thấy không. Thằng đó chính là thằng Vương Hạo. Một thằng cặn bã nhất trong những thằng cặn bã. Nụ cười đó đã chứng minh tất cả.

- Không đúng! Nhất định đó là ảo giác. Vương Hạo Oppa không thể có nụ cười tà ác như vậy.

- Các em gái hãy tỉnh lại đi! Thằng Vương Hạo đó không giống như các em nghĩ đâu. Thằng đó là một tập hợp của cặn bã, vô si và cảm thú.

- Chị đây là bà chủ của quán bar Thiên Dương. Chị rất thích thằng em này. Ai đưa được nó lên giường chị, thì chị sẽ thưởng mười triệu.

- Ha ha! Mười triệu mà cũng muốn ngủ em trai đáng yêu như thế. Cô đang nằm mơ giữa ban ngày à. Chị là chị đại của xã đoàn Hắc Thương. Chị ra giá một trăm triệu.

- Chỉ cần Vương Hạo đến hội Hắc Minh, thì Vương Hạo sẽ làm đại ca, còn bản tiểu thư sẽ người phụ nữ của hắn, sẽ ở nhà giúp chồng dạy con...

- Đám bà tám đã trăm một nghìn, trăm một vạn như các người, mà cũng muốn ngủ với Vương Hạo. Bản tiểu thư mới ngủ với một trăm người, chỉ cần Vương Hạo qua đây, thì bản thư sẽ rửa tay gác kiếm.

- Mẹ kiếp! Các chị đại trên giang hồ đều bán tiếng!

- Lần này Vương Hạo sẽ xong đời. Hắn nhất định bị các bà ấy ép khô.

- Chết thì cũng vì dân trừ hại, chỉ là quá tiện nghi cho gã, được chết trên bụng phụ nữ...

Bởi vì một nụ cười, mà hình tượng của Vương Hạo đã sụp đổ. Nội bộ fan hâm mộ cũng xuất hiện những ý kiến bất đồng. Học sinh nam trường trung học phổ thông số 11 cũng xuất hiện, khuyên các con cừ non quay đầu là bờ.

Tô Mộc nhìn Vương Hạo trong video, lông mày nhíu lại. Nụ cười kia giống như một kiểu tấn công tinh thần nào đó, nhưng có phạm vi sát thương lớn như thế, thì đúng là chưa bao giờ thấy.

- Rốt cuộc thằng bé học nó ở đâu, có người dạy cho nó, hay là Thiên Dật đã trở về.

Tô Mộc lẩm bẩm.

Tô Mộc lắc đầu, không suy nghĩ chuyện này nữa, mặc kệ Vương Hạo học được ở đâu, thì cũng không quan trọng. Ông không phải là một người thích thăm dò bí mật của người khác.

Bây giờ, điều ông cần làm là giúp Vương Hạo mau trưởng thành. Nếu những người kia biết Vương Hạo còn sống, thì chúng sẽ không hi vọng Vương Hạo trưởng thành.

- Reng reng, chúc mừng chủ nhân đã bị nhận định là khổ nạn, thu được 10 điểm phản diện..

- Reng reng, chúc mừng chủ nhân đã bị nhận định là căn bã, thu được 10 điểm phản diện.

-..... thu được 10 điểm phản diện...

- Reng reng, chúc mừng chủ nhân, tổng cộng đã thu được 350000 điểm phản diện.

- Bao nhiêu?

Vương Hạo sững sốt, hình như hắn vừa nghe thấy mình thu được tổng cộng là 350000 điểm phản diện, đây chính là tăng mười điểm một, vậy mà tăng lên được 350000 điểm!

- Hệ thống nhắc nhở, tổng cộng có 35000 người khinh bỉ chủ nhân, nhận định chủ nhân là kẻ xấu.

Vương Hạo ngẩng đầu nhìn lên trời, cũng tốt, chỉ có 35000 người, so với mấy tỷ người của Trái Đất thì chả đáng là bao.

Chẳng qua, cảm giác này quá sung sướng.

Một Dâm Trùng Mím Cười lại thu được nhiều điểm phản diện như vậy, hiển nhiên hắn đã nổi tiếng khắp Trái Đất.

Vương Hạo cũng hơi buồn, sau này khi đi ra đường, chắc phải đeo khẩu trang, hi vọng không bị ném trứng thối vào mặt.

Lúc này, Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền cũng lui về sau hai bước, giữ khoảng cách với Vương Hạo.

Nụ cười tà ác kia, chắc chắn hai cô không bao giờ quên.

Nhất là Hạ Vi Vi, đây là lần thứ ba cô nhìn thấy nụ cười tà ác kia, hai lần trước, sau khi cô trông thấy nó, thì cô cũng bị nụ cười đó dọa tỉnh ngủ giữa đêm khuya.

Vương Hạo không quan tâm hai cô bé đang nghĩ gì, cầm cự kiếm đi về phía Tuyết Thiên Cầm, bỗng nhiên ánh mắt Tuyết Thiên Cầm khiến hắn cảm thấy hơi lạnh, lạnh thấu xương, rồi lạnh đến mức hắn hít thở không thông. Hắn càng nhìn thì cảm thấy mình sắp bị đóng băng.

Bỗng nhiên con người Vương Hạo co rút lại, không hề nghĩ ngợi, hai chân đạp xuống đất, rồi bay về phía sau, đồng thời rút ra dao găm cấp hai, đâm về phía đuôi Tuyết Thiên Cầm.

- A...

Tuyết Thiên Cầm bị đau, nên hét lên.

Đồng thời Vương Hạo cũng vung lên mấy kiếm, lưu lại vài vết thương trên người Tuyết Thiên Cầm, khiến cô ta mất sức chiến đấu trong nháy mắt.

- Trúng thối! Anh... làm... gì thế.

Hạ Vi Vi giận giữa máng Vương Hạo. Bỗng nhiên cô cảm thấy đầu óc mê mụi, không còn tí sức lực nào, xụi lơ ngã xuống đất.

- Vi Vi..

Nhạc Huyền kinh hoàng, vội vàng chạy lại, nhưng vừa chạy được hai bước thì cũng ngã xuống đất,

- Tại sao lại như vậy.... Chúng ta đã uống thuốc giải rồi mà!

Hạ Vi Vi nắm chặt tay, nhưng không có tí sức nào.

Vương Hạo lại bước đến bên người Tuyết Thiên Cầm, chỉ kiếm về phía cô ta, lạnh lùng nói:

- Cô đã thua, giao ra thuốc giải mau.

- Thuốc giải!

Hạ Vi Vi tò mò nhìn về phía Tuyết Thiên Cầm. Điều này dường như hơi sai sai, đội mình dùng thuốc độc mà.

- Cô là Âm Linh Thể!

Nhạc huyền nhìn chằm chằm ngôi sao nhỏ màu đen trên ấn đường của Tuyết Thiên Tầm. Đó là ký hiệu của Âm Linh Thể, không trách Vương Hạo lại chém Tuyết Thiên Cầm mấy nhát.

- Cô ta là Âm Linh Thể.

Hạ Vi Vi kinh hô.

Âm Linh Thể mà một thể chất rất đặc biệt, có thể bỏ qua độc tố, lấy kịch độc trong thiên hạ làm thức ăn, có thể ngưng tụ độc tố vào ngôi sao màu đen nằm trên ấn đường.

Khi cô ta cần, có thể phóng độc trong nháy mắt.

Đồng thời, những độc tố này có thể khiến các tế bào trong người cô ta giả chết, khiến người khác không thể phân biệt được đâu là người sống, đâu là người chết, dù là cảm tri giả cũng không thể phân biệt được.

Cho nên mọi người đều nói: Âm Linh Thể là áo tàng hình cao cấp, là sát thủ trời sinh, chỉ cần bọn họ muốn, trong thiên hạ không ai có thể thoát được bọn họ ám sát.

Tuyết Thiên Cầm ho một tiếng:

- Nếu anh đã biết tôi là Âm Linh Thể, thì hẳn phải biết tôi không có thuốc giải.

Hạ Vi Vi tức giận trừng mắt Tuyết Thiên Cầm:

- Cô không có thuốc giải, thì tại sao lại hạ độc.

- Vi Vi, không nên kích động.

Nhạc Huyền khuyên nhủ:

- Nếu cô ta muốn giết chúng ta, thì chúng ta đã chết rồi. Độc này không phải là kịch độc. Nó chỉ khiến chúng ta mất đi năng lực hành động.

- Đồng đội của cô đâu?

Vương Hạo nhìn Tuyết Thiên Cầm, tò mò hỏi.

Tuyết Thiên Cầm hơi uể oải nói:

- Chúng tôi bị Trác Siêu đánh bại. Tôi dựa vào đặc tính ẩn nấp của Âm Linh Thể và áo tàng hình cấp hai, nên mới tránh được một kiếp.

Lông mày Vương Hạo nhăn lại. Tên Trác Siêu chơi cơ giáp này, có vẻ không đơn giản.

Bỗng nhiên Vương Hạo sững sốt, áo tàng hình cấp hai, vừa rồi Tuyết Thiên Cầm nói cô ta dựa vào áo tàng hình cấp hai, mới tránh được một kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Đùng, đùng

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Đào Sa Loan

Các bác sĩ lại xuất hiện trước mặt Vương Hạo, đồng thời đều nhưc đầu nhìn hắn.

- Vương Hạo! Em có thể giải độc cho đồng đội của em, thì hai người họ sẽ không bị loại. Chúng tôi có thể thông cảm. Nhưng Tuyết Thiên Cầm là đối thủ của em. Tại sao em lại bắt chúng tôi nhắc cô ta về cho em điều trị.

Bác sĩ dẫn đầu xạm mặt lại, người không nói lý như thế, quả thật, bọn họ chưa gặp bao giờ.

- Cô ta bị loại, những vẫn còn tác dụng với em.

Vương Hạo liếc nhìn bác sĩ, không nói hai lời, bèn ôm Tuyết Thiên Cầm, quay người đi vào nhà gỗ.

Một lát sau, Vương Hạo lại đi ra, ôm Nhạc Huyền và Hạ Vi Vi vào, rồi đóng cửa lại.

Một ý tá không nhận được, bèn hỏi:

- Bây giờ chúng ta phải làm gì?

Bác sĩ dẫn đầu bất đắc dĩ thở dài, không nói thiên phú vô địch của Vương Hạo, chỉ nói đến thân phận Dược Tông của Vương Hạo thôi, thì một bác sĩ trên Trái Đất như gã, cũng không dám đắc tội.

- A!

- Anh làm gì thế?

- Không được cởi quần áo của tôi...

Tuyết Thiên Cầm hét chói tay.

Bác sĩ và y tá nghe thấy, đều há hốc mồm.

Mẹ kiếp! Thằng khốn đó không cho bọn họ mang Tuyết Thiên Cầm đi, hóa ra là có chủ ý này, đúng là đồ cầm thú!

Đúng rồi!

Bây giờ trong nhà không chỉ có Tuyết Thiên Cầm, mà còn có Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền. Chẳng lẽ thằng cầm thú này định 4P..

Đậu đen rau muống! Đây quả thật là chuyện mà học sinh cấp ba dám làm sao!

- Khả khả, lần này thì nó cũng thuộc về tôi...

Tiếng cười của Vương Hạo vang lên.

- Anh! Anh vô sỉ..

Giọng nói tức giận của Tuyết Thiên Cầm truyền ra ngoài.

- Tôi không nhận được nữa, đừng cản tôi...

Một bác sĩ trẻ tuổi rất nhiệt huyết, muốn lao vào cứu Tuyết Thiên Cầm.

Nhưng mấy bác sĩ lớn tuổi hơn ngăn lại. Dược Tông không phải là người mà bọn họ có thể chọc nổi, hơn nữa là một Dược Tông trẻ tuổi.

Trong nhà gỗ.

Vương Hạo đắc chí mặc áo tàng hình cấp hai vào người, đồng thời ném áo tàng hình cấp một của mình cho Tuyết Thiên Cầm, đây gọi là trao đổi.

Điều này khiến Tuyết Thiên Cầm rất tức giận:

- Anh! Anh vô sỉ..

Áo tàng hình cấp một có giá năm trăm triệu, có thể ẩn núp được Võ Đồi. Nhưng lại người có năng lực nhận biết như Vương Hạo, thì không có hiệu quả cho lắm.

Mà áo tàng hình cấp hai thì có giá 1.5 tỷ, gấp ba áo tàng hình cấp một, có thể ẩn nấp được cao thủ cấp Võ Sư.

Nhưng bây giờ, Vương Hạo lại cướp áo tàng hình cấp hai của cô, rồi đưa cô áo tàng hình cấp một. Nếu không phải là người vô sỉ thì không làm được chuyện này.

- Cô nói tôi vô sỉ, chắc là tôi nên vô sỉ thêm chút nữa.

Vương Hạo nhú mày, lấy ra một ống tiêm dài mười mấy centimet.

Nếu như hắn không gặp Tuyết Thiên Cầm, thì hắn sẽ sử dụng Dược Tề Hắc Ám trong trận đại hỗn chiến cuối cùng.

Nhưng Vương Hạo đã gặp Tuyết Thiên Cầm, thì tất cả đã thay đổi, căn cứ giới thiệu của Âm Linh Thể, thì máu của Âm Linh Thể là vị thuốc chính của

Dược Tề Táng Thiên.

Mà Dược Tề Táng Thiên rất kỳ lạ, chỉ cần tung ra thì sẽ biến thành sương mù, sau đó bay gió. Những nơi nó bay qua, mặc kệ là người hay yêu thú, đều mất sức chiến đấu trong nháy mắt.

Đồng thời diện tích bao phủ rất lớn, có thể bao phủ mười Trái Đất cũng không thành vấn đề,

Về phân phối phương của Dược Tề Táng Thiên, không có trong trí nhớ của Vương Hạo, nhưng hệ thống lại nhắc nhở, giá hồi đoái là 50000 điểm, có thể đạt được phiên bản yếu, thuộc về dược tề cấp ba.

Mà uy lực phiên bản yếu của Dược Tề Táng Thiên, có thể bao phủ toàn đảo Sa Loan, không có vấn đề gì.

Vương Hạo vừa thu được 350000 điểm, nên 50000 chỉ là chuyện nhỏ, lập tức hồi đoái.

Nhạc Huyền lời kéo Hạ Vi Vi, tò mò hỏi:

- Ông tiêm đó ở đâu ra thế!

Hạ Vi Vi lắc đầu, biểu thị mình cũng không biết.

- To quá!

Tuyết Thiên Cầm tròn mắt.

Cô hoảng sợ nhìn ông tiêm vừa nhọn vừa to.

Vương Hạo nhú mày.

- Tôi sợ không to thì cô không thích!

- Đừng! Đừng! Tôi ngất mất... A...

Tuyết Thiên Cầm chưa nói xong, thì hét lên một tiếng, cảm thấy cánh tay rất đau, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Lúc này, toàn bộ internet đều sôi trào. Tất cả mọi người đều khiển trách hành vi vô si của Vương Hạo.

- Xong! Nữ thần Thiên Cầm của tôi, đã bị thằng cặn bã kia làm nhục.

- Nữ thần Vi Vi và nữ thần Nhạc Huyền cũng thế.

- Các huynh đệ nghĩ thoáng một chút, có lẽ chúng ta đã nghĩ sai, dù sao đang còn tranh tài, nên hấn không dám làm thế đâu.

- Nghĩ thoáng con bà mày! Mày không nghe thấy Tuyết Thiên Cầm hét lên không được cởi quần áo sao!

- Đúng! Mày không nghe thấy nữ thần Thiên Cầm mắng Vương Hạo vô si sao!

- Ngoài ra, nữ thần Thiên Cầm còn nói lớn như thế. Nhất định là tên cầm thú Vương Hạo đã cởi quần, lộ ra căn nguyên tội ác của hấn.

- Điều đáng hận hơn là nữ thần Thiên Cầm của chúng ta đã bảo không muốn, mà vẫn không ngăn được tên cầm thú Vương Hạo nhét vào.

- Bây giờ đã không có động tĩnh, chắc là nữ thần Thiên Cầm đã ngất đi... Ôi! Nữ thần Thiên Cầm của tôi...

....

Cùng lúc đó, tất cả cục cảnh sát trên trái đất đều nhận được điện thoại của nhân dân, bọn họ đều báo án Vương Hạo và đều gọi video làm bằng chứng.

Điều này khiến bộ trưởng bộ cảnh sát, vội vàng tổ chức hội nghị khẩn cấp.

- Các vị hãy phát biểu quan điểm của các vị.

Bộ trưởng bộ cảnh sát Trái Đất mở miệng nói.

Kha Dững cúi đầu, không dám là người phát biểu đầu tiên. Hấn trông thấy Vương Hạo gọi Cao Hùng là chú. Điều này chứng tỏ quan hệ của hai người không bình thường.

Mà Cao Hùng là ai!

Cao Hùng là tổng giám đốc của Công ty Khoa Học Kỹ Thuật, không nói nhà họ Cao mạnh cỡ nào.

Chỉ nói riêng Cao Hùng, cũng là nhân vật đậm chân một cái cũng khiến Trái Đất xuất hiện động đất cấp mười hai. Nếu không, lúc con gái Cao Hùng kết hôn, thì không kinh động toàn bộ nhân vật cao tầng của Trái Đất,

- Tên khốn đó phải bị tử hình.

Một cảnh sát có tinh thần trọng nghĩa lạnh lùng nói.

- Chuyện gì cũng phải có chứng cứ. Đầu tiên chúng ta phải tiếp xúc người bị hại, xem tình huống người đó như thế nào.

Một cảnh sát có kinh nghiệm già dặn nói.

- Trước tiên mọi người phải nghĩ rõ ràng, thiên phú của Vương Hạo thì tất cả mọi người đều đã nhìn thấy, muốn động gã cũng không dễ,

- Liên Bang Tinh Tế là nơi tôn trọng pháp luật, tuyệt đối không cho phép tên xấu xa như thế nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

- Vì thiên phú của gã rất mạnh, nên chúng ta không thể dung túng gã. Nếu không, tương lai gã sẽ là u ác tính của Liên Bang Tinh Tế.

- Không sai! Nhất định phải nghiêm trị....

....

Sau khi các cục trưởng khác đi ra ngoài. Kha Dững bèn bước đến bên người bộ trưởng, nói thầm:

- Vương Hạo gọi Cao Hùng là chú Cao. Ngày kết hôn của Cao Đại Mai, Cao Hùng không tiếp ai, chỉ mời Vương Hạo uống rượu.

Con người của bộ trưởng bỗng nhiên co rụt lại, đứng lên, rồi nói một câu:

- Kha Dững! Cậu đi theo tôi. Những người khác giải tán.

Sau đó ông ta không đợi mọi người kịp phản ứng, vội vã đi ra ngoài. Ông ta muốn tìm Cao Hùng hỏi một chút. Rốt cuộc Vương Hạo là thần thánh phương nào

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Mua lại Trái Đất

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Nhóm: TTTV

Tô Mộc tức giận nhìn phát sóng trực tiếp, lần này Vương Hạo làm hắn ngạc nhiên quá lớn, khiến hắn khó mà tiếp nhận được!

- Ha ha, thì ra tên nhóc này làm việc này cũng rất tốt!

Mạc Lệ cười lớn một tiếng, dẫn La Dược đi vào trong.

Về mặt Tô Mộc trong nháy mắt trầm xuống, hắn đang nổi nóng, mà lão già Mạc Lệ này còn dám tới khiêu khích, thật sự xem tên tuổi Tô Mộc hắn là giấy vụn a!

- Mời Mạc Lệ tiên bối ngồi, mời Tô Mộc tiên bối dùng trà.

Hiệu trưởng Chung Ly thấy hai phe đang muốn đánh nhau liền vội vàng ngăn lại.

Mạc Lệ ngồi xuống, dương dương tự đắc nhìn Tô Mộc,

- Lão Tô, lúc trước Trần Uy nguyên soái đề ông dạy Vương Hạo, chắc không muốn ông dạy con trai của hắn thành như vậy đâu nhỉ?

- Người...

Tô Mộc tức giận đùng đùng, một luồng khí tức kinh khủng trong nháy mắt nổ ra.

- Hai vị, hai vị bớt giận, bớt giận.

Hai người Chung Ly cùng La Dược bị hù dọa toát ra mồ hôi lạnh, nếu hai vị lão gia này đánh nhau, Trái Đất chắc chắn sẽ tan tành trong nháy mắt.

- Lão Tô, ông không cần hù dọa tôi, đánh nhau thì tôi đánh không lại ông, nhưng tôi nói cho ông biết, tôi chắc chắn phải có được Vương Hạo.

Mạc Lệ hừ lạnh một tiếng, đứng dậy đối mặt với Tô Mộc.

- Có tôi ở đây, ông đừng hòng đưa được Vương Hạo đi Dược Tề công hội.

Tô Mộc trừng mắt, không nhường nửa bước.

Mạc Lệ bĩu môi, ẩn mở vòng tay trí năng, hiển thị một tờ danh sách giao dịch,

- Đây là 3 giờ trước, văn thư chứng minh Dược Tề công hội đã thu mua Trái Đất, hay nói cách khác, từ giờ trở đi, Trái Đất đã thuộc về Dược Tề công hội, mà Dược Tề công hội chúng tôi có quyền ưu tiên việc tuyển người.

- Ác nhất là kẻ có tiền.

Tô Mộc tức giận trợn mắt nhìn, đám người Dược Tề công hội này vì muốn có Vương Hạo mà trực tiếp mua luôn Trái Đất.

Hiệu trưởng Chung Ly lú lờ không nói nên lời, Dược Tề công hội, giàu có nhất năm thế lực lớn của liên bang Tinh Tế, một lời không hợp liền trực tiếp mua luôn hành tinh, thật sự là khiến người ta choáng váng!

- Hừ!

Tô Mộc hừ lạnh một tiếng,

- Bên trong liên bang Tinh Tế mua được tinh cầu, liền có thể có quyền ưu tiên tuyển người, nhưng việc này cũng phải do người ta đồng ý mới được.

Mạc Lệ tràn đầy tự tin nói:

- Dược Tề công hội chúng tôi có tiền, Vương Hạo có thiên phú, khẳng định là ăn nhip với nhau, chúng ta đi nhìn xem!

Nói xong liền búng tay một cái, ra hiệu cho La Dược đi theo.

- Tô tiên bối, chúng tôi đi trước.

La Dược khom người từ biệt với Tô Mộc, nhưng trong lòng vẫn chưa tinh táo lại bởi việc Dược Tề công hội vì Vương Hạo mà mua lại Địa Cầu.

Sau khi hai người kia rời đi, hiệu trưởng Chung Ly lo lắng nói:

- Tô Mộc tiên bối, đây rõ ràng là nếu như Dược Tề công hội không có được Vương Hạo là nhất định không để yên cho chúng ta!

- Tên Mạc Lệ này thật là ngu ngốc.

Tô Mộc nhin không được cười ha hả

- Vương Hạo sinh ra ở Đế Tinh, hộ khẩu của hắn ở Đế Tinh, không phải Trái Đất, lão già Mạc Lệ này nếu muốn lấy được quyền ưu tiên, có bản lĩnh thì trực tiếp mua lại Đế Tinh đi!

Hiệu trưởng Chung Ly sững sờ nửa ngày, mới thốt ra một câu:

- Dược tề công hội thật là con mụ nó có tiền!

Không điều tra rõ ràng đã trực tiếp mua lại Trái Đất, quyết định quả quyết này nếu không có tiền thì ai dám chơi kiểu này?

.....

Tập đoàn khoa học kỹ thuật điện tử Cao Hùng.

Trong văn phòng của Cao Hùng, Kha Dũng và tổng cục trưởng đến hỏi thăm Cao Hùng.

- Lão già ông làm sao lại rảnh rỗi tới chỗ của tôi?

Cao Hùng nhiệt tình vỗ vỗ bả vai của tổng cục trưởng.

Tổng cục trưởng lại cười nói:

- Trước hết là đến thăm ông đạo này thế nào, thứ hai là muốn hỏi thăm người về một người.

Cao Hùng ngờ ngàng một chút, sau đó gạt mình nói:

- Ông đến hỏi về chuyện của Vương Hạo?

Hiện tại liên quan tới việc Vương Hạo tranh bá trong trận đấu của trăm trường học, chuyện cường hiếp Tuyết Thiên Cầm đã truyền ra, hiện tại cục cảnh sát phải bề bộn nhiều việc, nhưng vị lão bằng hữu này của hân lại tới tìm hân, cái này không cần nghĩ cũng biết người mà hân muốn hỏi thăm là ai.

Tổng cục trưởng gạt đầu nói:

- Tôi nghe nói Vương Hạo có qua lại với ông, nên cố ý đến hỏi một chút.

Cao Hùng thấp giọng nói:

- Còn may ông không có làm loạn, nếu không thật đúng là xảy ra chuyện lớn.

Tổng cục trưởng gạt mình, liền hỏi:

- Lai lịch của người này rốt cuộc ra sao?

- Không thể nói!

Cao Hùng hất tay áo, nhìn thấy tổng cục trưởng còn chưa hết hi vọng, chỉ có thể nhắc nhở một câu:

- Nhiều nhất tôi có thể nói cho ông biết, có người vì Vương Hạo, trực tiếp mua lại Trái Đất.

- Mua lại Trái Đất!

Tổng cục trưởng cùng Kha Dững kinh hãi hai mắt tròn tròn.

Phải biết rằng Trái Đất chính là khởi nguyên của văn minh nhân loại, hành tinh mẹ, cũng không phải đồ vật mà ai muốn mua đều có thể mua được, không có tuyệt cường thế lực ở phía sau cheo chống căn bản không có khả năng.

- Là Dược Tề công hội?

Tổng cục trưởng thử đoán. Dựa vào thiên phú của Vương Hạo đã thể hiện, cũng chỉ có Dược Tề công hội lấn tiền nhiều của mới có khả năng này.

Mặc dù Trái Đất là hành tinh mẹ, nhưng dù sao cũng là tinh cầu cấp 1, ai sẽ rảnh rỗi tốn nhiều tiền nhiều như vậy đi mua cái tinh cầu cấp 1 về làm gì.

Nếu có tiền đi mua Trái Đất, thì cũng đủ tiền đi mua mười mấy cái tinh cầu cấp 1 khác.

Cao Hùng nhẹ gạt đầu, nhắc nhở lần nữa nói:

- Theo ông thì có thể làm cho Dược Tề công hội phải sử dụng phương pháp dùng tiền để mua lại Trái Đất thì là do cái gì đây?

- Lộc cộc!

Tổng cục trưởng, Kha Dững nuốt một ngụm nước miếng, mồ hôi lạnh trên trán chậm rãi nhỏ xuống.

Còn có thể bởi vì cái gì?

Khẳng định là bởi vì có một tổ chức khác cũng muốn tuyển chọn, mà Dược Tề công hội lại không thể thể hiện thái độ cường ép đối với tổ chức này, chỉ có thể dùng phương pháp khác, mua lại Trái Đất để đạt được quyền ưu tiên lựa chọn.

- Ông còn muốn biết Vương Hạo đến cùng lai lịch ra sao không?

Cao Hùng nghiêng ngả cười nói.

Tổng cục trưởng lắc đầu liên tục, hiện tại nhịp tim của hân đã đập rất nhanh, nếu còn nghe tiếp chắc là chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Mà lại cái đạo lý biết càng ít chuyện càng an toàn, thì một cái tổng cục trưởng như hân thế nào lại không biết.

Kha Dững đứng kế bên cũng vuốt một cái mồ hôi trên đầu, trong lòng cảm ông trời đã phù hộ, may mắn khi ở trong hôn lễ của Cao Đại Mai cùng Lâm Thánh Bạch gặp được Vương Hạo, bằng không thì chờ Vương Hạo đi tìm hấn để gây sự, vậy hấn chắc chắn là xương cốt không còn.

Sau đó tổng cục trưởng trở lại cục cảnh sát, không nói lời thừa lập tức tuyên bố tin tức.

Liên quan tới chuyện của Vương Hạo, bọn hấn sẽ dốc toàn lực điều tra, nhưng là cần phải có chứng cứ thật sự, cùng nhân chứng, hi vọng quần chúng nhân dân có thể cung cấp manh mối.

Tin tức vừa thông báo xong, toàn bộ Trái Đất sôi trào, khắp nơi xuất hiện biểu tình, nhao nhao yêu cầu cục cảnh sát lập tức bắt Vương Hạo quy án.

Mà cục cảnh sát cũng chẳng quan tâm, vẫn như cũ là bộ mặt chúng tôi cần chứng cứ, quả thực là rất khéo.

Bọn họ muốn đưa Vương Hạo rời khỏi Trái Đất, đi Được Tề công hội, hoặc là có thể đi cùng Được Tề công hội tranh hùng với các thế lực khác, nhưng kiên quyết không thể để cho Vương Hạo xảy ra chuyện ở Trái Đất.

Đúng lúc này Vương Hạo lại toét miệng cười không ngừng, bởi vì từ sau khi hấn đi vào nhà gỗ, bên tai liên tục vang lên âm thanh của hệ thống.

- Leng keng, chúc mừng chủ nhân khinh nhờn nữ thần của người khác, thu hoạch được 300 điểm phản diện.

- Leng keng, chúc mừng chủ nhân bị người khác nhận định là cầm thú, thu hoạch được 10 điểm phản diện...

- ...

Cuối cùng hệ thống đưa ra một tổng hợp điểm số khiến trái tim của Vương Hạo cũng chịu không được, 13 triệu điểm, cộng với số điểm vốn có ban đầu của hấn là ba mươi vạn điểm, bây giờ tổng cộng 1330 vạn điểm.

Điều này đối với 1 thằng rất nghèo như Vương Hạo, giống như là trúng mấy trăm lần xổ số đặc biệt, thật sự là thoải mái đến phát điên.

Thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại Vương Hạo cũng không hiểu rõ vì sao lại có nhiều điểm như vậy?

Chẳng lẽ một cái Dâm Trùng Mím Cười lại có sức mạnh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Lang Thai Tiểu Cầm Thú

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

– Tại sao hấn lại có nhiều điểm số như vậy!

Vương Hạo lau nước bọt ở khóe miệng, trong lòng suy nghĩ phải mau chóng nâng võ trang của chính mình mạnh mẽ hơn mới được.

Nhìn thấy dáng vẻ thô鄙 của Vương Hạo, Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền dần lui về phía sau, giữ một khoảng cách với Vương Hạo.

Độc trên người bọn họ còn chưa giải, nếu như tên cầm thú Vương Hạo này định làm gì, bọn họ căn bản không có sức phản kháng.

Tối Tuyệt Thiên Cầm sau khi bị Vương Hạo rút một ống máu, mặt tái nhợt, hữu khí vô lực nằm ở trên giường, đến giờ vẫn không nhúc nhích.

Vương Hạo dò hỏi trong đầu:

– Muốn nâng cấp Tinh Thông Cự Kiếm tới Hồn Nhiên Thiên Thành cần bao nhiêu điểm?

– 1000 vạn điểm!

– Khụ khụ!

Vương Hạo ho khan kịch liệt mấy tiếng, hần thẳng cấp một cái Đẳng Phong Tạo Cực chỉ tốn có 10 vạn điểm, nhưng muốn thẳng cấp lần nữa liền cần tới 1000 vạn, tăng tới 100 lần!

– Gọi ý của Hệ Thống, nếu như chủ nhân nâng cấp Tinh Thông Cực Kiểm tới Hồn Nhiên Thiên Thành, như vậy về sau chỉ cần đổi vũ kỹ về cực kiểm trong Hệ Thống, sẽ tự động đạt được Đẳng Phong Tạo Cực.

Vương Hạo nghe vậy, hai mắt tỏa sáng, như vậy vụ buôn bán này cũng không thua thiệt chút nào.

Nghĩ tới đây, Vương Hạo trực tiếp đổi lấy Tinh Thông Cực Kiểm cấp Hồn Nhiên Thiên Thành, chuyện này khiến giá trị con người vừa mới tăng vọt trong nháy mắt lại rơi xuống, chỉ còn lại có 330 vạn điểm phân diện.

Lúc này, trong đầu Vương Hạo là một trạng thái không minh, trăm, phách, hoành, ngăn cản, năm chữ yếu quyết của cực kiểm hiện lên rõ ràng.

Dường như lúc này chỉ cần hần nắm cực kiểm, là có thể đạt đến cảnh giới kiểm như tay, mọi thứ đều tùy tâm sở dục.

Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền dụi dụi con mắt, chăm chú nhìn Vương Hạo, trong một tích tắc vừa rồi, trên người Vương Hạo toát ra khí chất chỉ có tông sư một phái mới có được.

– Hoa mắt rồi sao?

Khi hai nàng nhìn kỹ lại, loại khí chất này đã biến mất không còn, chỉ để lại tên tiện nam Vương Hạo như trước.

Vương Hạo thì vẫn không để ý đến hai người, đem máu rút ra từ Tuyết Thiên Cầm kết hợp với một ít dược thảo, bắt đầu phối chế liều thuốc Nhược Hóa Bản đã Táng Thiên, cùng với giải dược cho hai cô gái kia.

Khi hai người lại nhìn thấy động tác tựa như nước chảy mây trôi của Vương Hạo, nhìn không được kinh hô lên. Tên Vương Hạo này tuyệt đối là một tên yêu nghiệt, có ai mới mười bảy tuổi mà có thể điều chế thuốc lưu loát như chơi vậy được chứ?

Phải biết rằng ở Liên Bang Tinh Tế, Dược Đồ cấp một, Dược Sư cấp hai căn bản không đáng giá, bởi vì với trình độ khoa học kỹ thuật ngày nay, dược tề cấp một, cấp hai dùng người máy là có thể sản xuất ra được.

Hơn nữa còn là sản xuất số lượng lớn, căn bản không cần người đích thân phối chế.

Nhưng từ Dược Tông cấp ba trở đi, người máy liền khó có thể thay thế dược, nghìn vạn loại biến hóa của dược tề, nơi trực tiếp sản xuất, làm việc, cần chính là thực nghiệm phối chế, không phải là chuyện chương trình có thể hoàn thành được.

Cho nên, muốn làm Dược Tề Sư, chỉ có đạt đến Dược Tông cấp ba mới có cơm ăn.

Vậy mà, Vương Hạo ở tuổi mười bảy đã đạt đến một bước này, tuyệt đối là tiền đồ vô lượng.

Hơn một tiếng sau, Vương Hạo đã phối chế xong liều thuốc Nhược Hóa Bản của Táng Thiên, đồng thời cũng chế biến hai bình thuốc giải độc cho hai cô gái uống.

Khi Vương Hạo mở cửa đi ra, tất cả các bác sĩ ngoài cửa đều dùng ánh mắt khinh bỉ và tức giận nhìn hần.

Vương Hạo với hai cô gái liếc nhau, đều không hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

– Tuyết Thiên Cầm ở bên trong, các người vào khiêng đi.

Vương Hạo khoát tay, cầm trang bị của mình lên, cùng Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền đi tới hải đảo ở giữa hồ Đào Tâm.

Sau khi các bác sĩ đi vào trong nhà gỗ đều tức giận không thôi, người bệnh không chỉ sắc mặt tái nhợt, lại còn hít vào thì ít, thở ra thì nhiều, không biết đã phải trải qua bao nhiêu bạo lực!

– Động tác nhanh lên một chút, nếu không mạng cũng không giữ được nữa đâu.

Bác sĩ dẫn đầu quát to một tiếng, các bác sĩ còn lại bên ngoài cũng nhanh chóng vào hỗ trợ.

Khi Tuyết Thiên Cầm nằm trên băng ca được bác sĩ đưa ra, Trái Đất lại lần nữa sôi trào, tiếng chửi mắng cảm thù Vương Hạo liên tục vang vọng, dân chúng biểu tình trên đường phố càng ngày càng nhiều.

Những người ái mộ Vương Hạo trong phút chốc hoàn toàn tuyệt vọng, không ngờ thần tượng Vương Hạo trong lòng các nàng hóa ra là người vô si như thế, sau khi nội tâm thuần khiết bị tổn thương, những người ái mộ này lập tức trở thành những người lên án đạo đức của Vương Hạo.

Cục Cảnh Sát trên Trái Đất càng là khí thế ngất trời. Nhao nhao phái cảnh viên đi ra ngoài giữ gìn trị an.

Đồng thời, Tổng Cục trưởng mỗi ngày đều thấp ba nén nhang, hy vọng tiểu gia hỏa Vương Hạo mau chóng rời khỏi Trái Đất, hần thực sự sắp không chịu được nữa rồi, sự phản nộ của nhân dân thực sự rất khó giải quyết.

...

– Leng keng, chúc mừng chủ nhân kích phát được tinh thần chính nghĩa của người khác, thu được 200 điểm phản diện. . .

– Leng keng, chúc mừng chủ nhân được nhận định là đồ vô sỉ, thu được 10 điểm phản diện. . .

...

– Leng keng, chúc mừng chủ nhân thành công làm tổn thương tâm lòng của trên mười ngàn cô gái, đồng thời lọt vào sự lên án mạnh mẽ của mấy triệu người, thu được danh hiệu Lang Thai Tiểu Cầm Thú.

...

Vương Hạo ngửa đầu nhìn trời, vẻ mặt vô tội, hiện tại hắn có lý do để tin rằng, Hệ Thống bị hỏng rồi, bằng không sao cứ liên tục thưởng điểm cho hắn vậy chứ?

Lại còn danh hiệu Lang Thai Tiểu Cầm Thú, làm tổn thương trái tim mười ngàn cô gái? Bên cạnh hắn tổng cộng chỉ có hai nữ nhân, lấy đâu ra mười ngàn nữ nhân cho hắn tổn thương?

– Leng keng, chúc mừng chủ nhân tổng cộng thu được 2170 vạn điểm phản diện.

– Ai. . .

Vương Hạo thở dài, lớn lên đẹp trai như vậy, hắn cũng không không chế được, điểm số tự đưa tới thế này, nếu hắn không nhận, đúng là có lỗi với thần phạt rồi.

– Cho ta xem danh hiệu mới một chút đi.

Vương Hạo kêu gọi Hệ Thống.

Lang Thai Tiểu Cầm Thú: Con thú chưa trưởng thành, làm việc đường hoàng không gì sánh được, hay nói khoác nhưng có nội hàm, cá tính vô sỉ, nội tâm dâm dăng, còn chưa thành niên đã bị thế nhân phỉ nhổ.

Kỹ năng kèm theo: Thú Huyết Sôi Trào.

Sau khi sử dụng, máu trong cơ thể nhanh chóng bị thiêu đốt, lực công kích tăng gấp bội.

Tổng kết cuộc sống của Lang Thai Tiểu Cầm Thú: Thiếu niên, cuộc sống rất nguy hiểm, phải nhớ mua bảo hiểm!

Khóe miệng Vương Hạo giật một cái, đây là danh hiệu kiểu gì thế? Chỉ có điều thuộc tính lực công kích tăng gấp bội thì lại rất tốt nha.

– Trên người bây giờ còn có 2500 vạn điểm, nên mua gì đó không nhỉ?

Vương Hạo gãi gãi cằm, đột nhiên nghĩ đến ba lô Hệ Thống mới chỉ mở ra một cái, hiện tại có tiền rồi, phải mở thêm nhiều hơn mới được.

– Đổi lấy 100 ô để đồ.

– Leng keng, chúc mừng chủ nhân tiêu 100 vạn điểm, mở ra 100 ô để đồ.

– Chỉ tồn có 100 vạn!

Vương Hạo toét miệng cười, sức mạnh của việc có tiền đúng là khiến người ta phấn khích.

Nhạc Huyền đang đi trên đường, đột nhiên kéo Hạ Vi Vi lại, thấp giọng nói:

– Biểu tình của tên Vương Hạo là kiểu gì thế?

Hạ Vi Vi liếc mắt nhìn Vương Hạo, nhìn không được rùng mình một cái, chỉ thấy khóe miệng Vương Hạo chảy dài, nụ cười dâm dăng:

– Chúng ta vẫn nên cách người này xa một chút, tuy là thiên phú của hắn rất mạnh, nhưng nhân phẩm thực sự không có bao nhiêu, cẩn thận một chút thì tốt hơn!

Nhạc Huyền gật đầu, hai người thần sắc không đổi, đi nhanh về phía trước, giữ vững khoảng cách mười mét với Vương Hạo.

Đến khi trời tối, ba người rút cuộc đã tới đảo Sa Loan, trung tâm hồ Đào Tâm.

Mà nơi đây đã có hai ba chục học sinh đến trước bọn họ, đều là tinh anh còn sót lại trong đợt trăm trường tranh bá lần này.

Lúc này, mọi người cảnh giác nhìn lẫn nhau, nhưng cũng không ai động thủ trước.

Cuối cùng, có người bước ra nói chuyện, hai ngày này tất cả mọi người đều đã tốn rất nhiều công sức, tinh thần uể oải, giờ nghỉ ngơi trước một đêm, ngày mai sẽ là đại quyết chiến.

Mọi người nghe vậy đều gật đầu đồng ý, tự mình tìm kiếm nhà gỗ bắt đầu nghỉ ngơi, dưỡng sức cho trận hỗn chiến ngày mai...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Gặp phải sắc lang nên ứng đối ra sao

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Buổi tối.

Trường THPT số 11.

Hiệu trưởng Chung Ly đi tới trước mặt Tô Mộc, báo cáo:

– Tô Mộc tiền bối, dựa vào kết quả kiểm tra của y tá, trên người Tuyết Thiên Cầm không có vết tích bị người xâm phạm, mà Tuyết Thiên Cầm cũng nói, sau khi Vương Hạo đưa nàng vào trong nhà gỗ, chỉ rút máu của nàng phối chế một loại dược tề, không có làm chuyện gì khác.

– Ủ, ta biết rồi...

Tô Mộc thở phào nhẹ nhõm, chuyện hấn sợ nhất chính là là hy vọng trở thành thất vọng, nếu như Vương Hạo thực sự làm loại chuyện đó, hấn thực sự không biết nên làm thế nào mới tốt.

Giết Vương Hạo thì có lỗi với Vương Thiên Dật, làm Vương Hạo ngồi tù, hấn lại không nỡ, phế bỏ tu vi của Vương Hạo, hấn lại luyến tiếc.

Cũng may, kết quả cuối cùng cũng không khiến cho hấn thất vọng, tiểu tử Vương Hạo này ngoại trừ việc thích đầu cơ trục lợi, thích chiếm tiện nghi nhỏ, kỳ thực cũng không có tật xấu gì lớn, cũng không tính là hư hỏng đến hết thuốc chữa.

Mà có những khuyết điểm nhỏ này cũng đồng nghĩa với việc Vương Hạo sẽ không phải chịu thiệt trong tay người khác.

– Chung Ly, tiểu tử ngươi mới vừa nói cái gì?

Mạc Lệ cảm điều thuốc đi đến, nghiêm túc hỏi:

– Ngươi vừa nói, Vương Hạo rút máu của Tuyết Thiên Cầm để chế biến một loại dược tề?

Hiệu trưởng Chung Ly thành thật gật đầu, nhưng trong lòng nghi hoặc không hiểu, dùng máu phối chế dược tề không phải là một chuyện rất bình thường sao? Chẳng qua hấn mới chỉ nghe nói đến dùng máu của yêu thú, mà Vương Hạo lại dùng máu người.

– Phó hội trưởng, không lẽ hấn điều chế loại dược tề đó?

La Dược suy nghĩ một chút, đột nhiên hai mắt tròn lên, vẻ mặt hoảng sợ.

Tô Mộc cau mày, hỏi:

– Mạc lão đầu không cần giả bộ bí hiểm, mau nói xem Vương Hạo rốt cuộc chế biến thuốc gì thế?

Mạc Lệ hít sâu một cái, vẻ mặt nghiêm túc nói:

– Trên thế giới chỉ có một loại dược tề là cần máu của Âm Linh Thể để phối chế, chính là Táng Thiên dược tề.

– Táng Thiên được tề!

Tô Mộc với Chung Ly kinh hô, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Theo sách sử ghi lại, trước đây có người ở trên một tinh cầu sử dụng Táng Thiên được tề, kết quả tinh cầu này trong nháy mắt trở thành khu vực cấm.

Bất luận tu vi mạnh cỡ nào, chỉ cần đến tinh cầu này, thì sẽ mất đi khí lực, sau đó chỉ có thể nằm trên mặt đất chậm rãi chờ chết.

Mà điều càng khiến cho người khác thấy sợ hãi là, đã mấy ngàn năm trôi qua rồi, Táng Thiên được tề phía trên viên tinh cầu này vẫn không có tiêu tán, trừ phi dùng giải được, bằng không sau khi đi vào, chỉ có thể chờ chết.

– Liệu có phải người nhầm rồi hay không?

Hiệu trưởng Chung Ly hiểu kỳ nói.

– Táng Thiên được tề hẳn là được tề cấp sáu, chưa đạt đến Được Thánh cấp sáu căn bản là không thể phối chế được!

Tô Mộc cau mày hỏi:

– Có khi nào còn loại được tề khác cần máu của Âm Linh Thể mà người không biết không?

Mạc Lệ lắc đầu, nghiêm túc nói:

– Ta tuyệt đối không nhớ nhầm đâu, máu của Âm Linh Thể chỉ thích hợp để phối chế Táng Thiên được tề, còn lại không có bất kỳ công dụng nào khác.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều cảm thấy mơ hồ, thực sự không hiểu nổi rốt cuộc Vương Hạo dùng máu của Âm Linh Thể chế biến loại được tề gì.

– Quên đi, chờ tới ngày mai đi xem xem!

Tô Mộc khẽ cười nói.

– Cho dù thiên phú của Vương Hạo nghịch thiên nhưng cũng mới chỉ là Được Tông cấp ba, chúng ta còn có Được Đế cấp năm ở đây, có gì phải sợ.

Mạc Lệ liếc mắt nhìn Tô Mộc, hừ một tiếng, nói:

– Tô lão đầu, tăng bốc lão phu cũng không có tác dụng gì đâu, Vương Hạo là người của Được Tề Công Hội ta rồi.

Tô Mộc lắc đầu, không tranh cãi với Mạc Lệ, bởi vì hắn thấy không cần phải làm như thế, quyền lựa chọn cuối cùng ở trong tay Vương Hạo, bây giờ có nói thế nào cũng vô ích.

...

Buổi tối, đảo Sa Loan vắng vẻ, lặng im không tiếng động, chợt có vài tiếng thú gầm vang lên.

Vương Hạo đang ở trong nhà gỗ kiểm kê những chiến lợi phẩm lấy được trong hai ngày nay.

Áo tàng hình cấp 2, dao găm cấp 2, cự kiếm hợp kim cấp 3, và một số lựu đạn, tia chớp, địa lôi khác.

Nhạc Huyền và Hạ Vi Vi thấy vậy không khỏi lắc đầu, ai có thể nghĩ khi tới đảo Sa Loan, trang bị trên người Vương Hạo nghèo nàn không khác thường dân là mấy.

Nhưng bây giờ một thân trang bị đó dùng để chiến đấu, lại có thể thu được chiến lợi phẩm bậc này, tuyệt đối là dùng súng bắn chim đối đại pháo.

Sau khi kiểm kê xong, Vương Hạo bắt đầu xem xét cửa hàng của Hệ Thống, quyết định phung phí một phen.

Thiểm Điện Bộ, hiện nay ở mức Đăng Phong Tạo Cực, nâng cấp tới Hồn Nhiên Thiên Thành, tốn 200 vạn điểm.

Thiên Huyền Thủ, hiện nay ở mức Dung Hội Quán Thông, nâng cấp tới Đăng Phong Tạo Cực, sau đó đang tăng lên đến Hồn Nhiên Thiên Thành, tiêu tốn 300 vạn điểm.

Được Tông cấp ba, muốn lên cấp cần phải nắm giữ toàn bộ phối phương của được tề, mua hết tất cả, tiêu tốn 500 vạn điểm.

Được tề cường hóa đặc biệt, sau khi sử dụng có thể đột phá một bậc trong nháy mắt, cho người có tu vi Võ Đồ sử dụng, tiêu tốn 100 vạn.

Sau khi mua mấy thứ, tổng cộng tiêu phí 1100 vạn điểm, còn dư 1300 vạn, điều này khiến cho Vương Hạo không khỏi xúc động, sao tiền tiêu mãi mà không hết vậy?

Thu hồi tâm tư của thổ hào lại, Vương Hạo liền uống được tề cường hóa đặc biệt, tu vi trong nháy mắt đột phá đến Võ Đồ cấp chín, chỉ thiếu một chút

nữ là có thể đột phá Vô Sư.

– A!

Vương Hạo nhường mày, sau khi đạt tới Vô Đờ cấp chín, hẳn cảm thấy khác hẳn với các lần đột phá trước đây.

Trước đây sau khi đột phá, hẳn chỉ cần thích ứng với thân thể một chút, là có thể tiếp tục đột phá, căn bản không cần củng cố căn cơ giống như người khác.

Thế nhưng lần đột phá này thì khác, hẳn thấy khả năng không chế thân thể có một tia biến hóa, không có mười ngày nửa tháng củng cố, ổn định lại, tuyệt đối không thể tiếp tục đột phá được.

– Hệ Thống, chuyện gì xảy ra thế?

Vương Hạo hiếu kỳ hỏi.

– Chủ nhân còn nhớ Tiềm Lực Đan cấp một trong Gói Đại Lễ Tân Thủ không? Khi người đột phá Vô Đờ cấp chín, hiệu quả của Nhất Cấp Tiềm Lực Đan cũng hết, muốn có thể phải nhanh chóng đột phá mà vẫn có căn cơ ổn định như trước, phải sử dụng Tiềm Lực Đan cấp hai mới được.

Vương Hạo thờ phào nhẹ nhõm, hóa ra là nhờ được hiệu của Tiềm Lực Đan, không phải là thân thể mình bị hỏng là tốt rồi, nghĩ đến chuyện không may này, hẳn liền hào sảng nói:

– Mua một khóa Tiềm Lực Đan cấp hai.

– Leng keng, chúc mừng chủ nhân tiêu tốn 1000 vạn, mua Tiềm Lực Đan cấp hai.

Bao nhiêu cơ?

Vương Hạo sững sốt, đột nhiên trong lòng đau nhói, thế này cũng quá đắt đi!

Hiện giờ toàn thân chỉ còn lại có 300 vạn điểm rồi, lại phải trở về với cuộc sống khổ sở nhịn ăn nhịn mặc rồi.

Nhìn Tiềm Lực Đan cấp hai trong tay, Vương Hạo cười khổ một tiếng, rồi liền nuốt xuống, sự bất ổn trong cơ thể trong nháy mắt biến mất, nhiều nhất đến sáng sớm ngày mai là hẳn có thể nắm giữ được thân thể của Vô Đờ cấp chín.

Nhìn 300 vạn điểm còn lại, Vương Hạo cũng không còn dám mua sắm thêm gì nữa, lập tức rời khỏi cửa hàng của Hệ Thống, liền gặp được Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền dường như đang xem tin tức, còn lăm bắm gì đó với nhau.

Thấy cảnh này, Vương Hạo rón rén đi tới bên người hai cô gái, ngó đầu nhìn, nhẹ giọng đọc lên:

– Gặp phải sắc lang nên ứng đối ra sao!

– Anh đến đây từ lúc nào thế?

Hai cô gái nghe tiếng, giật mình kinh hoàng, liền vội vàng tắt vòng trí năng đi, đồng thời còn không yên lòng liếc mắt nhìn Vương Hạo.

– Vừa tới chưa được một giây đồng hồ.

Vương Hạo nhún vai, sau đó cợt nhả nói:

– Các người gặp phải tên háo sắc nào sao? Thật ra thì gặp phải sắc lang cũng không cần sợ, chỉ cần tìm được một nam nhân như tôi làm bạn, tuyệt đối sẽ không có tên sắc lang dám tới gần các cô.

Hai cô gái nghe vậy tròn trắng mắt, người này thật sự không hiểu, vẫn cảm thấy mình là người tốt lắm sao? Tâm lý phòng ngự của tên này đúng là một điểm cũng không có!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Cơ giáp

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Mặt trời bắt đầu ló rạng, đưa ngày mới tới đảo Sa Loan.

Đồng thời, cũng là ngày cuối cùng trong đợt tranh bá giữa trăm trường lần này, rất nhiều khán giả trên Trái Đất đã sớm xếp các hàng ghế, chờ xem trận hỗn chiến.

– A ha...

Vương Hạo đuổi người, cố gắng mở hai mắt vẫn còn đang lờ mờ, sau đó đi vào buồng vệ sinh.

Nhạc Huyền nhìn Vương Hạo rời đi, không nhịn được hỏi:

– Vi Vi, thật ra thì mình thấy Vương Hạo cũng không xấu, có phải mọi người trách lầm hắn hay không? Cậu thấy đó, mấy ngày nay hắn đều rất có quy củ, không có làm ra chuyện gì khác.

Hạ Vi Vi chớp chớp đôi mắt to, suy nghĩ một chút, nói:

– Mình thấy người này đột nhiên trở nên như vậy đơn giản là vì hai cái nguyên nhân, một là bây giờ còn đang là thời gian thi đấu, không thể phân tâm làm chuyện khác, hai là mượn cơ hội lần này để lấy được hảo cảm của chúng ta, như vậy sau này hắn có thể dễ dàng hạ thủ.

Nhạc Huyền bỗng nhiên ngộ ra, gờ ngón cái thán phục Hạ Vi Vi, cảm thấy những lời này vô cùng có đạo lý.

– Vuu...

Đột nhiên, một tiếng xé gió vang lên, Nhạc Huyền và Hạ Vi Vi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một trái lựu đạn đang bay tới.

– Không hay rồi, có địch tập kích!

Hạ Vi Vi liền cầm cự kiếm, đem chắn trước người cô ấy và Nhạc Huyền.

– Âm âm...

Trong giây lát, ánh lửa ngút trời kèm theo tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.

Đồng thời, xa xa cũng truyền đến âm thanh bạo tạc, cuối cùng trận đại hỗn chiến đã bắt đầu rồi.

– Vương Hạo, anh không sao chứ?

Nhạc Huyền hét lớn, quay đầu nhìn về phía buồng vệ sinh, nhưng ngay giây sau, một tiếng thét chói tai vang lên:

– A, đại sắc lang!

Vương Hạo ngậm bàn chải đánh răng, quanh miệng đều là bọt trắng, toàn thân trần trụi đứng ở phía dưới vòi sen tắm, lúc này vẻ mặt tức giận nhìn bốn phía. Là tên nào làm ra chuyện này? Đạo đức xã hội cơ bản cũng không có hả, không thấy hắn đang tắm sao? Nói đánh là đánh, cũng không biết thông báo một tiếng sao!

– Nhạc Huyền, tên đại bại hoại đó làm gì cậu sao?

Hạ Vi Vi gấp giọng hỏi.

Nhạc Huyền che mắt Hạ Vi Vi, mắc cỡ đến đỏ bừng mặt, nói:

– Đừng quay đầu lại, tên đại sắc lang kia không mặc quần áo.

– Xì, quả nhiên là một tên sắc lang!

Hạ Vi Vi không khỏi đỏ lên, nhin không được xì một tiếng khinh miệt.

– Cần thận!

Đột nhiên Nhạc Huyền rút súng lục ra, bắn người đang lao đến một phát.

Hừ, hai ngày nay bà đây sắp uất ức chết rồi, rốt cục ngày hôm nay có thể đại khai sát giới.

Hai mắt Hạ Vi Vi lóe ra quang mang khát máu, thân thể thon thả nhảy lên một cái, chém cự kiếm trong tay xuống.

– Keng!

Tếng kim loại va chạm vang lên, tia lửa bắn ra bốn phía, một đạo nhân ảnh trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài.

Mấy người xung quanh đều tròn tròn mắt, tiểu loli này còn không cao bằng cự kiếm, sao có thể có sức bật mạnh mẽ như vậy?

Hai huynh đệ Đinh Hạo Kiệt, Đinh Hạo Hiền cách đó không xa cũng phát hiện tràng chiến đấu bên này.

Đinh Hạo Hiền nhíu mày, liền muốn tiến lên, nhưng bị ca ca Đinh Hạo Kiệt kéo lại, lắc đầu nói:

– Đội người này quá mạnh mẽ, bay giờ tham gia vào sẽ phải chịu thiệt rất nhiều.

Đinh Hạo Hiền suy nghĩ một chút, bất đắc dĩ gật đầu, hiện giờ tiến lên không thể nghi ngờ là tạo cơ hội cho mấy người xung quanh ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

– Chúng ta đi tìm đối thủ khác trước.

Đinh Hạo Kiệt ném cự kiếm của mình cho Đinh Hạo Hiền, còn bản thân thì dùng một thanh kiếm laser nhẹ.

– Grào...

Đột nhiên, một tiếng thú gầm đinh tai nhức óc vang lên.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một con cự lang chế tạo từ kim loại xuất hiện ở trong tầm mắt, quanh thân trang bị đủ các loại vũ khí, có vũ khí hỏa lực như súng ống đạn dược, có vũ khí khoa học kỹ thuật cao.

Nhưng bất luận cái nào đều là vũ khí cấp 2, có thể tạo ra tổn thương rất lớn cho Võ Sư.

– Đây chính là cơ giáp sao?

Vương Hạo nhìn cự lang kim loại từ trên xuống dưới, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

Mặc cơ giáp không chỉ có thêm một tầng khiên giáp bên ngoài, mà nhờ tiến bộ khoa học kỹ thuật, còn có thể khiến cho người mặc bất kể là khí lực, thánh lực, hay thị lực... đều được tăng cường rõ rệt.

Chỉ có điều vì để phòng ngừa hacker xâm lấn, đoạt được quyền khống chế, trí năng trong cơ giáp căn bản là chỉ có tác dụng phụ trợ, phương pháp khống chế chủ yếu vẫn là qua cảm ứng não, cũng chính là dùng tinh thần lực để khống chế.

Do đó, sẽ không có chuyện hacker xâm phạm đoạt quyền, nhưng muốn khống chế thành công cơ giáp sẽ hết sức khó khăn.

Người không có tinh thần lực hơn hẳn thường nhân, tuyệt đối không thể khống chế được.

– Là cơ giáp hình thú, người ở bên trong nhất định là Trác Siêu.

Mọi người hoảng sợ nhìn cự lang, đây là cơ giáp cấp hai, hơn nữa còn là cơ giáp hình thú hiếm hoi, một khi triển khai toàn bộ hỏa lực, tuyệt đối có thể quét ngang tất cả cao thủ cấp bậc Võ Sư.

Chỉ có điều, với tu vi Võ Sư cấp một của Trác Siêu, cho dù tinh thần lực nghịch thiên, cũng không thể phát huy ra toàn bộ chiến lực của cơ giáp hình thú, tối đa cũng chỉ có thể đối kháng với Võ Sư cấp năm, nhưng như vậy cũng đủ quét ngang lần trăm trường tranh bá này rồi.

– Thảo nào nhiều người như vậy thua ở trong tay Trác Siêu, thì ra hẳn có cơ giáp hình thú.

Vương Hạo hít mắt quan sát cơ giáp cự lang của Trác Siêu.

Cơ giáp có hai loại, một loại là cơ giáp hình người, một loại là cơ giáp hình thú.

Cơ giáp hình người rất nhỏ, dễ dàng khống chế, yêu cầu đối với tinh thần lực cũng không cao.

Cơ giáp hình thú lại khác, kích cỡ đồ sộ, cần có tinh thần lực cường đại hơn người mới có thể khống chế được, nhưng cũng vì kích cỡ to lớn nên có thể trang bị các loại vũ khí đa dạng, khuyết điểm duy nhất chính là thiếu sự cơ động, linh hoạt như cơ giáp hình người.

– Mọi người giao toàn bộ Tích Phân Bài ra đây, bằng không đừng trách ta không khách khí.

– Toàn bộ?

Sắc mặt mọi người đại biến, khẩu khí Trác Siêu này thật lớn, lại muốn một mình nuốt trọn bọn họ.

– Trác Siêu, danh ngạch trăm trường tranh bá có mười người, ngươi sao phải tận tuyệt như vậy?

Đinh Hạo Kiệt lạnh lùng nói.

Trác Siêu cười lạnh:

– Có một mình ta là đủ rồi.

Vừa dứt lời, tất cả học sinh đều bỗng nhiên ngộ ra, có chút hiểu ý tứ của Trác Siêu.

Trước khi bắt đầu lần trăm trường tranh bá này, bọn họ đều được Hiệu trưởng trường mình ra hiệu ngầm, lần tranh tài này không giống với những lần tranh tài trước đây, vì sẽ có đại nhân vật quan sát.

Nếu như biểu hiện tốt, thành công thu hút chú ý của vị đại nhân vật này, nhẹ thì có thể ung dung vào được Tứ Đại trong các trường đại học trọng điểm rồi, may mắn hơn thì còn có thể trực tiếp được thu làm đồ đệ, lập tức một bước lên trời.

Nếu như bây giờ Trác Siêu giết hết mọi người, không thể nghi ngờ liền biểu thị hẳn chính là người ưu tú nhất, như vậy khả năng Trác Siêu trở thành đệ tử của vị đại nhân vật này sẽ rất lớn.

– Chắc chắn, người này thật là xấu!

Vương Hạo sau khi đã mặc quần áo tử tế, đi tới trước mặt Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền, trong tay ôm một túi bóng, mang về như đang chờ xem kịch hay.

– Anh lấy bóng ở đâu ra thế?

Hạ Vi Vi ngạc nhiên.

Vương Hạo ngồi dưới đất, nhân tiện cũng kéo Hạ Vi Vi ngồi xuống, rồi đưa bóng cho Hạ Vi Vi:

– Không cần biết tôi lấy từ đâu, hiện giờ có kịch hay trước mắt, chúng ta phải vừa nhìn vừa ăn mới đúng.

Khóe miệng Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền giật một cái, Vương Hạo con người này, rốt cục có một chút tâm tình khi tham gia trận đấu nào không vậy? Đây rõ ràng chính là đến hiện trường xem phim hành động mà.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Đi vào nhà gỗ nhỏ

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Đào Sa Loan, hồ Đào Tâm

Cơ giáp cự lang của Trác Siêu vừa ra sân liền uy chấn toàn trường, đồng thời cũng làm dậy lên cừ hận trong lòng tất cả mọi người.

Nhưng Trác Siêu lại không để ý đến những thứ này, các loại vũ khí công kích toàn thân cơ giáp cự lang trong nháy mắt đều mở ra.

– Không hay rồi, chạy mau!

Con người mọi người chợt co rụt lại, lập tức bỏ chạy tìm chỗ trốn.

Vương Hạo đứng dậy, mỗi tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của một cô gái, dùng Thiểm Điện Bộ đã đạt tới Hồn Nhiên Thiên Thành, như nước chảy mây trôi bay vọt lên đỉnh một cây đại thụ.

– Ngươi, ngươi...

Ngón tay mảnh khảnh của Hạ Vi Vi chỉ vào Vương Hạo, sợ đến không nói lên lời, mắt long lanh ngấn nước, nổi lên vẻ chấn động mạnh mẽ.

– Không phải chỉ là Hồn Nhiên Thiên Thành Thiểm Điện Bộ thôi sao? Có cái gì mà phải kinh ngạc đến vậy chứ?

Vương Hạo bấu môi, ngồi trên nhánh cây, ăn bông, quan sát trận đại hỗn chiến phía dưới.

– Hô hô...

Nhạc Huyền hít sâu vài cái, khôi phục nội tâm còn đang rung động, tiếc là bất kể hít thở như thế nào cũng không thể khiến cho mình bình tĩnh trở lại.

Đây chính là bộ pháp Hồn Nhiên Thiên Thành, không có mấy chục năm khổ tu, ai có thể nắm giữ được?

Vương Hạo, mười bảy tuổi, học sinh trường cấp ba, lại có thể thực sự nắm giữ, nếu truyền chuyện này ra ngoài, sẽ có bao nhiêu lão bối võ đạo gia xấu hổ đến muốn tự sát đây.

– Thảo nào người có thể nhân nhả như thế này.

Hạ Vi Vi ngồi xuống, một tay lấy bông, bắt đầu ăn từng vốc một.

Nhạc Huyền nhìn thấy dáng vẻ không tìm không phổi của Hạ Vi Vi và Vương Hạo, thực sự không biết nên nói cái gì cho phải, hai vị đại ca đại tỷ này, chẳng lẽ không biết bây giờ đang diễn ra đại hỗn chiến sao?

– Trác Siêu, người đừng vội kiêu ngạo!

Đinh Hạo Kiệt nổi giận gầm lên một tiếng, một cỗ khí tức kinh khủng trong nháy mắt bộc phát ra, nắm chặt kiếm laser trong tay, liền phóng đến cơ giáp cự lang.

– Còn có ta!

Đinh Hạo Hiên cũng không cam chịu tỏ ra yếu kém, kéo cự kiếm theo sát phía sau.

– Hai người này đều đột phá Võ Sư cấp hai rồi.

Vương Hạo hơi sững sờ, khí tức trên người hai huynh đệ Đinh Hạo Kiệt, Đinh Hạo Hiên tuyệt đối đã đạt tới Võ Sư cấp hai, xem ra lần trước hai anh em họ đã lấy được không ít thứ tốt ở chỗ bác Cao Hùng.

– Võ Sư cấp hai!

Sắc mặt Trác Siêu hơi ngưng trọng, tuy cơ giáp hấn sở hữu có thể quét ngang tất cả, nhưng nếu gặp phải đối thủ quá khó chơi, hấn cũng không kiên trì được trong thời gian quá dài, dù sao cơ giáp tiêu hao tinh thần lực rất khủng bố.

– Âm âm!

Trong giây lát, tiếng nổ vang lên không dứt, từng viên đạn pháo và tia laser không ngừng bắn ra.

Kiểm laser trong tay Đinh Hạo Kiệt không ngừng vũ động, bỏ từng viên đạn pháo một ra, sau đó nhanh chóng tránh khỏi chỗ nổ.

Mà Đinh Hạo Hiên gắt gao theo sát sau lưng Đinh Hạo Kiệt, toàn bộ khí lực toàn thân đều ngưng tụ ở trên cự kiếm, căn bản chẳng quan tâm đến đạn pháo gào thét bay qua bên tai, hiện giờ trong mắt hấn chỉ còn lại có cơ giáp cự lang, hấn cần tụ lực để đánh ra một kích mạnh nhất, nhất kích đánh bại cơ giáp cự lang.

Lúc Đinh Hạo Kiệt tiến đến bên người cơ giáp cự lang, thân thể đã máu me đầm đìa, hét lớn một tiếng:

– Hạo Hiên, chính là lúc này!

– Grào!

Đinh Hạo Hiên đạp mạnh xuống đất nhảy lên, giơ cự kiếm lên thật cao, khai triển Trảm Tụ Quyết vô cùng nhuần nhuyễn.

– Keng...

Tia lửa văng khắp nơi, cự kiếm nặng nề đập vào trên người cơ giáp cự lang, tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên.

– Không biết tự lượng sức mình!

Trác Siêu cười khẩy, vuốt sói to lớn nhanh như chớp lao tới, hung hăng đánh lên người Đinh Hạo Hiên, một đạo nhân ảnh trong nháy mắt bị đánh bay ra, nặng nề té xuống đất.

– Hạo Hiên!

Hai mắt Đinh Hạo Kiệt đỏ bừng, chạy như bay đến chỗ Đinh Hạo Hiên.

– Đây chính là cơ giáp hình thú sao.

Hai mắt Vương Hạo sáng lên, một kiếm của Võ Sư cấp hai như Đinh Hạo Hiên, vậy mà chỉ để lại một vết mờ mờ, thực sự là ngoài dự đoán mọi người.

– Ta nghĩ tên Trác Siêu kia cũng không chịu nổi đâu.

Hai mắt Nhạc Huyền híp lại, nhìn chăm chăm cơ giáp cự lang.

– Một kích vừa rồi nhất định cũng khiến hắn phải chịu thương tổn không nhỏ.

– Không sai!

Hạ Vi Vi gật đầu.

– Tuy cự kiếm không gây ra thương tổn trực tiếp, nhưng rung động nó gây ra cũng sẽ tạo ra tổn thương lớn, cho dù mặt ngoài cơ giáp không bị sao, thì cũng không có nghĩa là Trác Siêu bên trong không có việc gì.

Vương Hạo vừa ăn bóng, vừa nghĩ về một ít thông tin của cơ giáp.

Trên chiến trường, cơ giáp thật là cỗ máy chiến tranh kinh khủng, nhưng trải qua thời gian dài tìm hiểu, võ giả cũng có thể dùng vũ khí hợp kim để đánh thắng nó, nói nó là vô địch thiên hạ có chút khoa trương quá rồi.

Nếu không thì trong trăm trường tranh bá cũng sẽ không cho phép xuất hiện cơ giáp loại vũ khí trái với lệ thường này.

Trong đó, cách thức đơn giản thô bạo nhất chính là cách cơ giáp công kích người điều khiển bên trong.

Giống như câu chuyện cách sơn dã nguuru truyền lưu trên Trái Đất, đem lực lượng hóa thành ba động, trực tiếp đánh vào bộ phận bên trong cơ giáp, công kích đến người điều khiển, chính là giống với những gì Đinh Hạo Hiên vừa làm.

Đáng tiếc, người điều khiển là Trác Siêu vẫn có thể cứng rắn chịu đựng được một kích này.

– Cái này cho hai người, nếu như lát nữa tôi dùng độc thì uống vào.

Vương Hạo đưa cho Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền, mỗi người một chai dược tề tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

– Anh vẫn chưa từ bỏ ý định hạ độc sao?

Hạ Vi Vi bĩu môi.

– Đừng quên, lần trước anh dùng Hắc Ám dược tề cho Tuyết Thiên Cầm, chẳng có tác dụng gì hết.

Vương Hạo trừng mắt nhìn Hạ Vi Vi:

– Đó là do Tuyết Thiên Cầm có thể chất đặc thù, không phải là vì độc của tôi không tốt, hơn nữa, lần này tôi hạ độc tuyệt đối sẽ không có chuyện.

– Có vấn đề hay không ai mà biết được!

Hạ Vi Vi nói thầm một câu, chọc Vương Hạo hung hăng tịch thu bóng trong tay tiểu loli này.

Nhạc Huyền lắc đầu, hai người này đúng là hài hước.

Lúc này, bốn phía hồ Đảo Tâm vang lên tiếng náo động.

– Làm sao bây giờ?

– Hai huynh đệ Đinh Hạo Kiệt, Đinh Hạo Hiên cũng thua rồi, có vẻ không ai có thể ngăn cản Trác Siêu nữa rồi.

– Không phải còn có Tuyết Thiên Cầm sao, cô ấy cũng là tuyển thủ đứng đầu lần trăm trường tranh bá này.

– Nghe nói ngày đầu tiên Tuyết Thiên Cầm đã gặp Trác Siêu rồi, hai người trong tiểu đội trực tiếp bị loại.

– Tin tức của cậu lỗi thời rồi, nghe nói ngày hôm qua Tuyết Thiên Cầm bị người đánh bại, lại còn bị người mang vào một căn nhà gỗ nhỏ.

– Mang vào một căn nhà gỗ nhỏ? Đây là ý gì?

– Chính là hắc hắc hắc...

– Tên cầm thú đó lại dám làm loại chuyện như vậy ở đại tái sao?

– Nghe nói là người nợ là Vương Hạo từ Trường THPT số 11, không chỉ mang Tuyết Thiên Cầm vào trong, còn mang theo cả Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền tiến vào nữa.

– Hạ Vi Vi? Nhạc Huyền? Chính là nữ thần tỏa nắng và nữ thần gọi cảm của Trường THPT số 11 á?

– Không sai, chính là hai nữ thần đó, nghe nói khi hai người này còn ở Trường THPT số 11 đã bị Vương Hạo đắc thủ rồi.

– Đầu chỉ có vậy, nghe nói lúc Vương Hạo và Hạ Vi Vi đi thuê phòng, hẳn đều không mang tiền, đều là do nữ thần Hạ Vi Vi phải trả.

– Mẹ kiếp, đúng là cặn bã trong những nam nhân cặn bã.

– ...

Hạ Vi Vi nắm chặt tay thành nắm đấm, hai mắt lóe ra một cỗ sát khí, nắm chặt cự kiếm trong tay...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Sống nhờ trên thân chó

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Vương Hạo cảm nhận được từ Hạ Vi Vi đang bộc phát ra một luồng hơi lạnh, lập tức nhích mông sang bên cạnh một khoảng.

Đồng thời, cũng vì đám người dám nghị luận ở sau lưng Hạ Vi Vi mặc niệm ba phút, đừng thấy đáng đáp Hạ Vi Vi đáng yêu mà hiểu nhầm, nàng ta chính là một tiểu loli bạo lực.

Ẩn dưới vẻ ngoài đáng yêu đó chính là trái tim của tiểu ác ma, đánh lừa đám bạn học nam thuần khiết phong nàng làm nữ thần.

– Vương Hạo, lúc này rồi mà anh còn không ra tay sao?

Sau khi Đinh Hạo Kiệt kiểm tra xong thấy Đinh Hạo Hiền không có vấn đề gì lớn, ngẩng đầu chăm chú nhìn Vương Hạo đang ngồi trên cây nói.

Nghe thấy lời này, tất cả mọi người đều sửng sốt, ngẩng đầu nhìn lên, nhưng vừa nhìn liền sửng sờ.

Tên đại gia này!

Trái ôm phải ấp cũng không nói, lại còn đang ôm bông ngồi xem kịch.

Không hổ là nam nhân có thể trong thời gian thi đấu ôm Tuyết Thiên Cầm vào nhà gỗ nhỏ, quả nhiên là đời sống đa dạng.

– Người chính là Vương Hạo?

Bên trong cơ giáp cự lang truyền ra một đạo âm thanh hưng phấn.

Trước khi tham gia thi đấu, cha hắn đã nhắc nhở, lần này sở dĩ có đại nhân vật tới xem tranh tài là bởi vì tên thiên tài Vương Hạo từ Trường THPT số 11 này.

Nghe nói như thế, trong lòng Trác Siêu hết sức khó chịu, hào quang của đệ nhất thiên tài vẫn luôn chiếu vào hắn, hắn mười bảy tuổi đã có thể điều khiển cơ giáp hình thú cấp hai, cho dù ở Liên Bang Tinh Tế cũng rất ít người có thể làm được.

Nhưng bây giờ, vị đại nhân vật này lại không phải vì hấn mà đến, mà là vì Vương Hạo, điều này khiến trong lòng hấn sao có thể thoải mái.

Cho nên hấn lập thế, nhất định phải đánh bại Vương Hạo, để chứng minh mình mới là người mạnh nhất, khiến vị đại nhân vật này nhận ra lựa chọn của ngài ấy ngu xuẩn cỡ nào.

Đáng tiếc, hấn đã tìm trên đảo Sa Loan hai ngày nay, vẫn không thấy tung tích của Vương Hạo, chỉ có điều bây giờ điều đó cũng không còn quan trọng nữa, hiện giờ chỉ cần hấn đánh bại Vương Hạo, tất cả đều có thể chứng minh rồi.

– Vương Hạo, anh quen Trác Siêu sao?

Nhạc Huyền hiểu kỳ hỏi.

Vương Hạo nhún vai:

– Không biết!

Về mặt Nhạc Huyền vô cùng nghi hoặc, nếu không biết, vì sao khi Trác Siêu nghe được tên Vương Hạo lại hưng phấn như nhìn thấy cừu nhân giết cha vậy.

– Bé Hạ, cơ giáp cầm thú kia để lại cho tôi, còn lại em muốn làm gì cũng được.

Vương Hạo khua cự kiếm trong tay.

Hạ Vi Vi lạnh lùng nói:

– Không thành vấn đề, tôi muốn quất miệng những người này nát vụn hết.

– Cơ giáp cầm thú?

Khóe miệng Nhạc Huyền giật một cái, người kia là cơ giáp cầm thú, vậy thì anh là cái gì? Cầm thú hình người sao?

Cũng có thể miễn cưỡng coi là người một nhà.

– Vương Hạo, anh không dùng độc đã chuẩn bị sao?

Hạ Vi Vi đột nhiên hỏi.

Vương Hạo nhảy từ đại thụ xuống:

– Gần đây có chút linh ngộ, hoạt động một chút để thử mới được.

– Có chút linh ngộ?

Mỉ tâm Nhạc Huyền khẽ nhú, trình độ giả bộ bậc này cũng quá cao rồi đó!

Anh có chút linh ngộ, liền linh ngộ được bộ pháp Hồn Nhiên Thiên Thành?

– Grào!

Nhìn thấy Vương Hạo đánh tới, cơ giáp cự lang liền gào lên, trong giây lát, hóa thành một đạo bạch quang xé gió lao đến.

Vương Hạo nhìn cơ giáp cự lang, khóe miệng bắt đầu nhếch lên, đạp chân lên cành cây, thân tựa như tia chớp bắn mạnh tới chỗ cơ giáp cự lang, khí tức sắc bén vô cùng cũng đồng thời từ cự kiếm tràn ra.

Lúc này, trong hư không nổi lên một cỗ khí tức hùng hậu, ngưng thực.

– Grào!

Cơ giáp cự lang giống như có linh tính, tứ chi tạo thành tứ kim loại hơi khom xuống, thân thể hùng kiện cứng rắn dùng phương thức đơn giản trực tiếp, đánh lung tung loạn xạ về phía Vương Hạo.

Vương Hạo cảm thụ được kinh phong bén nhọn đập vào mặt, cự kiếm trong tay dùng một thức đơn giản nhất chém ra.

– Trảm Tụ Quyết!

Mang thể phách sơn đoạn nhạc, ầm ầm chém vào trên người cơ giáp cự lang, dễ như trở bàn tay hung hăng chém cơ giáp cự lang, để lại một vết thương trên thân thể nó.

Tia lửa điện tản đi khắp nơi, thế nhân khiếp sợ.

Vương Hạo vẫn đậm phong khinh lướt đi mấy thước, nhìn lại chỗ rách trên người cơ giáp cự lang, chân mày không khỏi nhíu một cái.

Tinh Thông Cự Kiếm cấp Hồn Nhiên Thiên Thành mà cũng chỉ lưu lại một vết rách trên người cơ giáp cự lang, xem ra tu vi yếu là sự thật không thể chối cãi.

Nhưng giờ khắc này, thế giới như đột nhiên trở nên trầm mặc, tất cả mọi người đều liều mạng dụi hai mắt của mình.

Người trực tiếp nhìn thấy, vội vàng truyền hình ảnh đi.

Xem đi xem lại.

Mãi đến một lúc sau, trong thiên địa lại bạo phát ra tiếng nổ động trước nay chưa từng có.

– Mẹ kiếp, mẹ kiếp, đây là Tinh Thông Cự Kiếm cấp Hồn Nhiên Thiên Thành sao?

Vương Hạo Vô Đột cấp chín, một kiếm chém cơ giáp cự lang cấp hai ra một vết thương.

– Nghịch thiên, đây tuyệt đối là tên yêu nghiệt xưa nay chưa từng có.

– Thực sự là khiến tim người ta ngừng đập. Người này thực sự mới chỉ là học sinh trường cấp ba sao? Lại có thể đem Tinh Thông Cự Kiếm lĩnh ngộ được tới Hồn Nhiên Thiên Thành.

– Ta nhớ hai ngày trước, Vương Hạo mới chỉ lĩnh ngộ Tinh Thông Cự Kiếm cấp Đăng Phong Tạo Cực. Vì sao hôm nay đã thành Hồn Nhiên Thiên Thành rồi?

– Ai mà biết được? Nếu như biết, lão tử đã sớm đạt Hồn Nhiên Thiên Thành rồi.

Các người đừng chú ý cự kiếm của Vương Hạo nữa, nhìn bộ pháp của hắn đi.

– Mẹ kiếp, đây là bộ pháp Hồn Nhiên Thiên Thành.

– Con mẹ nó, có thể lĩnh ngộ một môn vũ kỹ Hồn Nhiên Thiên Thành đã không phải là chuyện dễ, tên này lại còn lĩnh ngộ hai môn.

– Đáng sợ nhất chính là, Vương Hạo năm nay mới mười bảy tuổi.

– Tên này tuyệt đối không phải người...

– Vương Thiên Dật căn bản không cách nào so với Vương Hạo.

– Đầu chi không cách nào so sánh được, đến thứ bậc cũng kém xa.

...

Trường THPT số 11, phòng Hiệu trưởng

Tô Mộc nhìn cảnh đang được phát sóng trực tiếp, nhịp tim liên tục tăng cường, ở sâu trong nội tâm thật lâu không thể bình tĩnh lại được.

Rốt cuộc tên này là loại yêu nghiệt gì thế?

Cho dù bắt đầu luyện tập cự kiếm từ trong bụng mẹ cũng không có khả năng ở tuổi mười bảy đem Tinh Thông Cự Kiếm đề thăng tới Hồn Nhiên Thiên Thành được! Lại còn cả Thiểm Điện Bộ Hồn Nhiên Thiên Thành nữa.

– Tô lão đầu, ông cả đòi luyện võ, đến giờ đã nắm giữ được mấy môn vũ kỹ Hồn Nhiên Thiên Thành rồi?

Mạc Lệ ngờ ngác hỏi.

Tô Mộc xòe tay:

– Năm môn.

Mạc Lệ lại hỏi:

– Vậy người có cảm thấy một loại cảm giác như sống nhờ trên thân chó hay không?

Tô Mộc nghe vậy tức đến dựng râu tròng mắt, lão gia hỏa này không đề cập tới cái gì khác, thật coi rằng thế nhân có người có thể so sánh với tên yêu nghiệt này sao?

– Không hổ là con trai của ngôi sao chói mắt nhất ở Liên Bang Tinh Tế từ trước tới nay, thực sự là hù chết người mà!

Hiệu trưởng Chung Ly không nhịn được cảm khái, trong đầu hiện lên bóng dáng người thanh niên hăng hái đứng ở phía trước thiên quân vạn mã.

...

Tập đoàn khoa học kỹ thuật điện tử Cao Hùng, phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Lâm Thỉnh Bạch đứng phía sau Cao Hùng, nhìn chuyện đang được phát sóng trực tiếp, bị chấn động đến đầu óc trống rỗng, sao có thể như vậy? Đây chính là tên mỗi ngày đều trốn trong phòng thí nghiệm được tề sao?

– Hấn sẽ giống như cha hấn, sẽ mở ra một thời đại mới.

Cao Hùng cảm khái, sau đó nghiêm túc nói:

– Thỉnh Bạch, ta không quản giữa con và Vương Hạo có ân oán gì, nếu để cho ta biết con đi tìm hấn để gây sự, ta nhất định sẽ tự tay xử lý con.

Thân thể Lâm Thỉnh Bạch run lên bần bật, vội vàng nói:

– Cha yên tâm đi, con nhất định sẽ không lại đi tìm Vương Hạo gây phiền toái nữa.

– Biết là tốt rồi!

Cao Hùng hài lòng gật đầu.

Chỉ là Cao Hùng không có chú ý tới, ở chỗ sâu trong nhãn thần của Lâm Thỉnh Bạch nổi lên một cổ hào quang cừu hận...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Cũng chuyện này

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Đào Sa Loan, hồ Đào Tâm

Toàn bộ học sinh các đại trường cao đẳng đều khiếp sợ nhìn Vương Hạo, thảo nào Vương Hạo dám nhân lúc trăm trường tranh bá, không chỉ đem Tuyệt Thiên Cầm vào căn nhà gỗ, còn cùng với Nhạc Huyền và Vương Hạo đi vào nhà gỗ.

Thì ra người càng có thiên phú siêu cường, thì càng có thể muốn làm gì thì làm!

– Ừc!

Đinh Hạo Kiệt nuốt nước bọt, cảm giác như tim của mình sắp nhảy ra ngoài.

Người khác không biết nội tình của Vương Hạo, nhưng hấn thì biết rất rõ ràng.

Hai ngày trước, Vương Hạo vừa mới lĩnh ngộ Tinh Thông Cự Kiếm Đẳng Phong Tạo Cực, mới chỉ có ngắn ngủi hai ngày trôi qua, Vương huynh đã lĩnh ngộ được Tinh Thông Cự Kiếm Hồn Nhiên Thiên Thành rồi, chuyện này nói ra sẽ có người tin sao?

– Tại sao có thể như vậy?

Trác Siêu bị chấn động, liều mạng lắc đầu, hấn thực sự không thể tin được, một thiếu niên mười bảy tuổi, học sinh trường cấp ba, lại có thể lĩnh ngộ được hai môn vũ kỹ Hồn Nhiên Thiên Thành?

Chuyện này trong trong lịch sử Liên Bang Tinh Tế thật sự từng có sao?

Đồng thời, Trác Siêu cũng hiểu, vì sao cha hắn nói vị đại nhân vật kia không quản xa xôi vạn dặm đến Trái Đất để xem trận tranh bá này.

Người có thiên phú như thế, đừng nói là cách xa vạn dặm, dù có ở nơi tận cùng của vũ trụ cũng sẽ có người tìm tới.

Chỉ là người này không phải là hắn, chuyện này khiến ngọn lửa đố kỵ trong lòng hắn trong nháy mắt bùng lên.

– Cho dù ngươi có thiên phú vô địch, là Vô Địch cấp chín, cũng vẫn không thể thắng được ta!

Trác Siêu hét lớn một tiếng, lợi trào của cơ giáp cự lang như đao phong sắc bén, dùng khí thế hung hãn không gì sánh được lao về phía Vương Hạo.

– Không hổ là cơ giáp hình thú cấp hai, bị chém ra một vết thương, mà vẫn có thể hoạt động như trước.

Thân hình Vương Hạo nhanh như chớp lướt đi, nắm chặt cự kiếm trong tay, mang theo lực lượng kinh khủng hung hăng đập vào trên người cơ giáp cự lang.

– Keng!

Tiếng kim thiết va chạm vang đến tận trời, thân hình cơ giáp cự lang hơi lay động, mặt ngoài thân thể cũng xuất hiện vết rách nhỏ.

Đồng thời, một cỗ lực đạo không cách nào tưởng tượng được từ trên cự kiếm mãnh liệt trào ra, truyền vào bên trong cơ giáp cự lang.

– Phụt!

Trác Siêu phun ra một ngụm tiên huyết, huyết khí trong cơ thể xao động không ngớt.

– Không được rồi, tên này không chỉ có sức mạnh to lớn, ngay cả tốc độ cũng mau lẹ vô cùng, khiến người ta không bắt kịp, phải tốc chiến tốc thắng mới được.

Trác Siêu nhíu mày lại, trong mắt lóe ra vẻ điên cuồng, hắn tuyệt đối sẽ không thua, hơn nữa còn không thể thua trong tay một Vô Địch cấp chín.

– Ngao!

Cơ giáp cự lang ngửa mặt lên trời tru dài, trên lưng nở ra một lỗ hồng, một quang cầu lõi điện trôi lên, đây chính là ngọn nguồn động lực của cơ giáp.

– Không hay rồi, đây là quả cầu năng lượng điện từ cấp ba.

Học sinh xung quanh hoảng sợ vạn phần, nhao nhao quay đầu bỏ chạy, hận không thể chạy nhanh hơn.

Quả cầu năng lượng điện từ không chỉ là ngọn nguồn động lực của cơ giáp mà cũng là một vũ khí công kích, có thể phóng xuất ra điện từ trường bao trùm trong phạm vi ngàn mét.

Nếu như ở trong điện từ trường này, cho dù bất tử, cũng sẽ bị điện giật đến toàn thân co quắp, miệng sùi bọt mép, mấy ngày dùng hồng xuống được khỏi giường.

Nhưng nguồn động lực của cơ giáp cự lang lại là quả cầu năng lượng điện từ cấp ba, có nghĩa là, dù hôm nay có Vô Tông ở đây, cũng chỉ có thể bảo mệnh mà thôi, còn những học sinh trường cấp ba là Vô Sư cấp hai như bọn họ, kết quả ra sao không cần nói cũng biết.

– Mẹ kiếp, lão tử là người sống trong kim tệ, lại sợ người sao?

Vương Hạo xì một tiếng khinh miệt, cự kiếm lần nữa giơ lên, toàn thân nổi lên một đạo hồng quang, cách xa vẫn có thể ngửi được mùi máu tươi.

Kỹ năng kèm theo của Lang Thai Tiểu Cầm Thú: Thú Huyết Sôi Trào, lực công kích tăng gấp bội.

– Chết tiệt, huyết dịch trong cơ thể bị thiêu đốt thật nhanh.

Khi Vương Hạo cảm thấy lực lượng trở nên mạnh mẽ, cũng đồng thời có thể cảm thấy máu trong người bị thiêu đốt với tốc độ chóng mặt, với tư thế trước mặt của hắn, nhiều nhất cũng chỉ có thể chống đỡ trong ba phút.

– Tiếp một kiếm đi!

Vương Hạo hóa thành hồng quang, thân ảnh lướt đi, để lại vô số tàn ảnh, cự kiếm thế như thiên điện chém về phía đầu cơ giáp cự lang.

– Bùm!

Tiếng nổ trầm muộn vang lên, cự kiếm không ngoài dự tính chém trúng đầu cơ giáp cự lang, dưới một kiếm sắc bén vô cùng của Vương Hạo bị chặt đứt, hồ quang bốn phía không ngừng nhảy lên, thân thể cơ giáp cự lang đột nhiên cứng ngắc.

Đồng thời, tia lửa từ quả cầu năng lượng điện từ cấp ba cũng biến mất, biến thành một khối cầu màu tím, phía trên hiện đầy các loại lộ tuyến.

– Cơ giáp cũng chỉ có vậy thôi sao.

Vương Hạo không cự kiếm, đá đá cục sắt trước người, nhìn uy phong凛冽, nhưng trong lòng hắn lại nghĩ, hắn còn chưa kịp dùng cự kiếm cho đã nữa.

– Ừc...

Mọi người nhìn cảnh này lại nuốt nước bọt, quá đáng sợ rồi!

Một Võ Đồ cấp chín lại có thể chặt đứt đầu cơ giáp hình thú cấp hai, lại còn nói cơ giáp cũng chỉ có vậy?

Nếu người khác nói như vậy, bọn họ nhất định sẽ nhổ nước bọt vào người này cho tới chết, nhưng sau khi thấy được chiến lực cùng với thiên phú của Vương Hạo, còn ai dám nhổ đây?

Nhất là tốc độ khủng khiếp của hắn, có thể ở trước mặt cơ giáp cự lang hành động trôi chảy như gió thổi mây bay, khiến cơ giáp cự lang không làm gì được.

Còn có cự lực kinh khủng phụ trợ, có thể vừa công vừa thủ, khiến đối thủ không thể nào chống đỡ.

Kinh khủng nhất vẫn là hai môn vũ kỹ cấp bậc Hồn Nhiên Thiên Thành, khiến Vương Hạo có thể vượt cấp khiêu chiến mà không có áp lực.

– Vương Hạo, mày dám hủy cơ giáp của tao.

Trác Siêu từ trong đầu cơ giáp cự lang bò ra, vẻ mặt âm trầm kia phảng phất như sừ giả từ địa ngục đi ra.

Vương Hạo giờ ngón giữa về phía Trác Siêu, nói:

– Lão tử hủy đi đó thì sao, ngươi có thể làm gì ta?

Nghe vậy, toàn trường đều lặng đi, tên này thật là phách lối.

Phá hủy cơ giáp mấy tỷ của người ta không nói, lại còn muốn tiếp tục khiêu khích, quả nhiên không hổ là người có thể trong khi tranh bá đưa ba nữ nhân vào trong nhà gỗ.

– Cho dù mày có chiến lực cường đại, còn là Võ Đồ cấp chín, thì sau một kích vừa rồi ngươi cũng nỏ mạnh hết đà rồi!

Trác Siêu rút ra một thanh kiếm laser, từng bước một đi tới chỗ Vương Hạo.

– Vương Hạo quả này xong đời rồi.

Mọi người thất kinh, cho dù Trác Siêu mất đi cơ giáp, thì vẫn là thiên tài nổi danh trên Trái Đất, há là người Vương Hạo bây giờ có thể đối phó.

Chỉ có điều, trong lòng mọi người lại có một tia vui vẻ, nếu như Vương Hạo bị Trác Siêu thu thập, bọn họ chỉ còn cần đối phó với Trác Siêu nữa thôi, ngư ông đắc lợi, chuyện này không phải là tương đương với có thể loại bỏ hai người cạnh tranh có thực lực mạnh nhất rồi hay sao?

– Trác Siêu, có vẻ ngươi quên rồi, Vương Hạo không phải là người chuyên ra mặt chiến đấu.

Nhạc Huyền đi tới trước người Vương Hạo, chắn hắn ở phía sau.

Mặc dù Hạ Vi Vi đang bủn môi tới mức có thể treo gì đó lên được, nhưng cũng tiến lên bảo vệ Vương Hạo.

Trác Siêu biến sắc, có hai Võ Sư cấp một thì phiền toái lớn rồi.

Đồng thời, trong lòng Trác Siêu cũng có chút hối hận, hắn ý có cơ giáp trong người, không coi đồng đội của mình vào đâu, hành động đơn độc, hiện giờ cho dù muốn tìm người đến giúp đỡ thì chắc cũng không có nữa.

– Ô ô, bảo bối Nhạc Huyền của ta, chúng ta thực sự là hoạn nạn thấy chân tình mà!

Vương Hạo ôm lấy Nhạc Huyền từ phía sau, giống như thật sự bị cảm động.

Gương mặt thanh tú của Nhạc Huyền trong nháy mắt đỏ bừng, nổi giận quát:

– Mau buông tay ra, bằng không tôi và Vi Vi sẽ lập tức đi.

– Ài!

Vương Hạo lưu luyến buông tay ra, bày ra bộ dáng như đứa trẻ phải chịu tội thân mà không dám nói ra.

Nhạc Huyền hưng hăng trọn mắt nhìn Vương Hạo, tên này không chỉ có thời thời khắc khắc nghĩ cách chiếm tiện nghi, còn có khả năng giả bộ như vậy nữa...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Đi chứ, tại sao lại không!

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Hồ Đào Tâm.

Trác Siêu và Hạ Vi Vi, Nhạc Huyền đứng đối diện nhìn nhau, cảnh giác lẫn nhau, nhưng cũng không có ai động thủ trước.

Đình Hạo Kiệt dựa lưng vào một cây đại thụ, thở hổn hển nặng nề, vừa rồi vì tạo cơ hội cho Đình Hạo Hiên, hắn đã dùng hết toàn lực, hiện giờ cũng không có khí lực tái chiến nữa.

Còn Đình Hạo Hiên sau khi bị cơ giáp cự lang đánh trúng, cũng đã chỉ còn lại có nửa cái mạng, nằm bên cạnh hắn chờ cứu viện.

Đồng thời, những học sinh khác cũng bắt đầu rục rịch, bốn hạt giống lớn trong đợt trăm trường tranh bá lần này, hai huynh đệ Đình Hạo Kiệt, Đình Hạo Hiên đã không còn sức tái chiến, Tuyết Thiên Cảm bị Vương Hạo loại, Trác Siêu mất đi cơ giáp, chiến lực tổn hao nhiều.

Ngay cả siêu cấp hắc mã Vương Hạo, sau khi chém cơ giáp cự lang một trăm, cũng đã mất đi chiến lực.

Cho nên lần trăm trường tranh bá này, những hạt giống kia đã không còn sức uy hiếp nữa.

Còn như Hạ Vi Vi, Nhạc Huyền cũng sở hữu tu vi Võ Sư cấp một, căn bản là không có cách nào tạo thành mối nguy hại cho bọn họ, bởi vì bọn họ cũng không phải là không có người tu vi Võ Sư cấp một.

Cho dù chiến lực của hai cô gái này rất mạnh, hai đánh một thì cũng không phải là vấn đề, nếu vẫn không đủ thì lấy ba đánh một cũng được.

– Chúng ta làm gì bây giờ?

– Lúc đầu chúng ta vốn không có cơ hội gì, nhưng bây giờ cơ hội đã bày ở trước mặt, chúng ta nhất định phải liều mạng đánh một lần.

– Không sai, top 10 là có thể được Tứ Đại trong đại học trọng điểm tuyển chọn, một khi được lựa chọn, thì chính là như cá chép hóa rồng rồi.

– Lời này không sai, chỉ cần giết chết hai huynh đệ Đình gia, lại xử lý Trác Siêu, là có thể lấy được ba vị trí rồi.

– Sao không tính cả Vương Hạo?

– Vương Hạo chỉ là một tên nghèo, người xem trên người hắn có bao nhiêu Tích Phân Bài chứ?

– Chết tiệt, tên này có chiến lực mạnh như vậy, vì sao chỉ có mấy khối Tích Phân Bài như thế?

– Nhất định là vì mái phong lưu ở nhà gỗ nhỏ, nên không đi thu thập, định cuối cùng bạo phát, nhưng ai biết người tính không bằng trời tính.

– Hừ, đúng là đáng đời, lão tử ngay bây giờ sẽ đi chém hắn làm mấy khúc.

– Hắn cũng không có Tích Phân Bài, người giết hắn có ích gì?

– Lão tử chính là thấy hắn ngứa mắt, muốn giáo huấn hắn có được không.

– Huynh đệ, ông lợi hại thật đó, Vương Hạo mà ông cũng dám động đến, về sau tôi nhất định sẽ thấp hương cho ông.

– Thấp hương cái gì cơ?

– Ông bị ngốc à? Vương Hạo đã lĩnh ngộ Tinh Thông Cự Kiếm và bộ pháp Hồn Nhiên Thiên Thành, trúng cử Tứ Đại đại học trọng điểm đã là chuyện đã định, ông đi trêu chọc hần, có phải ông muốn chết hay không!

– Ách... Khí trời hôm nay thật tốt...

– ...

Nhưng đúng lúc này, Vương Hạo lại ngồi dưới đất, lấy từ trong túi đeo lưng ra, nào là ống nghiệm, đèn cồn, cốc đong đo và các loại công cụ phối được khác.

Thấy thế, mọi người đều sùng sốt, hần làm vậy là có ý gì đây?

Một thoáng sau, trong thiên địa lại lần nữa trở nên im ắng, chỉ thấy tốc độ tay kinh khủng của Vương Hạo, không ngừng vung vẩy, lưu lại đạo đạo ảo ảnh, nhất là động tác tựa như nước chảy mây trôi, như là sinh ra đã biết vậy.

Rất nhanh sau đó, một bình dược tề tản ra ánh sáng đỏ thắm được Vương Hạo chế biến ra, sau đó Vương Hạo không hề nghỉ ngơi liền uống vào, dưới ánh mắt của mọi người, khí tức toàn thân trong nháy mắt đã khôi phục hoàn toàn.

Ngay cả một ít tổn thương trên người cũng đều hoàn toàn khôi phục, giống như chưa từng bị thương vậy.

– Cấp ba, là Khôi Phục Dược Tề cấp ba...

Trác Siêu tròn to hai mắt nhìn Vương Hạo, bộ dạng giống như là gặp ma.

Ngoại trừ Khôi Phục Dược Tề cấp ba có thể trong nháy mắt khiến người ta khôi phục lại, hần thực sự không nghĩ ra còn có loại dược tề nào có thể có công hiệu như vậy.

Nhưng Khôi Phục Dược Tề cấp ba không phải Dược Tông cấp ba mới có thể phối chế được sao? Sao tên Vương Hạo đó lại biết, Lẽ nào hần đã đạt đến đã đạt đến Dược Tông cấp ba rồi? Sao có thể có chuyện đó, hần mới chỉ có mười bảy tuổi?

Chuyện khiến người ta không thể tiếp thu được nhất chính là tên học sinh trường cấp ba mười bảy tuổi này còn nắm giữ hai môn vũ kỹ Hồn Nhiên Thiên Thành, không đúng, là ba môn mới đúng, thủ pháp mới phối chế được tề kia tuyệt đối cũng đạt tới Hồn Nhiên Thiên Thành rồi.

Nghĩ như thế, Trác Siêu không còn chút dũng khí chiến đấu nào nữa, đi so đo với tên yêu nghiệt như thế, không phải là tự chuốc lấy phiền phức sao?

– Ai ui, rốt cục cũng khôi phục!

Vương Hạo đuổi người, từ dưới đất đứng dậy, nhìn bốn phía, hiếu kỳ hỏi:

– Mọi người sao đều đứng đơ ra thế? Tiếp tục đi! Ta còn có thể đại chiến thêm ba trăm hiệp nữa, yên tâm, tới đây đánh đi!

Tiếp tục em gái người thì có!

Trong lòng mọi người điên cuồng nhổ nước bọt vào lời vừa rồi, vừa mới đánh người chảy máu, người lại lập tức có thể sinh khí dồi dào, sinh long hoạt hổ như vậy, bọn họ như thế nào mà tiếp tục?

Hơn nữa, ngay cả Vương Hạo đứng để cho bọn họ đánh, bọn họ cũng không dám đánh.

Trước không nói thiên phú của Vương Hạo kinh khủng bao nhiêu, giờ lại có tu vi của Dược Tông cấp ba, còn ai dám động đến? Thật sự nghĩ là danh tiếng của Dược Tề Công Hội được thổi phồng lên sao?

Cho dù người ta không dụng võ, chỉ dùng tiền cũng đủ đập chết bọn họ rồi, còn ai dám xằng bậy?

– Độc dược của người có vẻ không có đất dụng võ rồi.

Hạ Vi Vi liếc mắt nhìn Vương Hạo, có chút há hê nói.

– Sớm muộn cũng sẽ có chỗ dùng.

Vương Hạo nhún vai, lần này không dùng được, vậy để lần sau dùng là được rồi.

...

Trường THPT số 11, phòng Hiệu trưởng.

Mạc Lệ không nhịn được lại hỏi:

– Tô lão đầu, Vương Hạo lĩnh ngộ ba môn vũ kỹ Hồn Nhiên Thiên Thành, ông thật sự không cảm thấy nhục như đang sống nhờ trên thân chó sao?

– Cút!

Tô Mộc tức giận quát, không muốn để ý tới tên lão đầu Mạc Lệ không biết xấu hổ này.

Thật ra trong lòng Tô Mộc cũng vô cùng khiếp sợ, hẳn thực sự không nghĩ ra, sao Vương Hạo có thể lĩnh ngộ vũ kỹ nhanh như vậy? Lẽ nào trên thế giới này thực sự có người có thể luyện võ dễ như chơi đùa vậy sao?

– Tô Mộc tiền bối, bây giờ chúng ta còn để cho Vương Hạo tham gia thi tuyển vào Tứ Đại đại học trọng điểm sao?

Chung Ly hiệu trưởng có chút lo lắng nói.

Với thiên phú Vương Hạo thể hiện ra, khi thi tuyển chắc chắn sẽ quét ngang toàn trường, căn bản thi cũng như không.

Hơn nữa, đến lúc đó nhất định Tứ Đại đại học trọng điểm sẽ phái người đi xem tranh tài, Vương Hạo bị các đại học khác thấy hợp mắt chung quy cũng sẽ có chút phiền phức, dù sao ai cũng không muốn buông tha cho thiên tài như vậy.

– Đi chứ, tại sao lại không!

Tô Mộc nhếch miệng lên thành nụ cười cổ quái, hẳn chính là muốn chào hỏi ba lão gia hỏa kia, hơn nữa phải thể hiện cho bọn họ thấy thật rõ ràng, Vương Hạo thuộc về Đại học Thiên Bắc.

Nếu không cho Vương Hạo tham gia thi đấu, hẳn sao có thể thấy bộ dạng hối hận đến nghẹn họng của mấy lão già đó chứ.

– Hừ, muốn cho Vương Hạo tham gia thi tuyển cũng không có cửa đâu, hẳn chỉ có thể thuộc về Dược Tề Công Hội bọn ta thôi.

Sắc mặt Mạc Lệ trong nháy mắt lạnh xuống, vỗ mạnh xuống bàn, vung tay áo, hàm hừ tức giận rời đi.

– Chết tiệt, Mạc lão đầu này còn dám được đà lấn tới nữa à.

Trong lòng Tô Mộc dâng lên nỗi tức giận, dám đập bàn trước mặt hắn sao, có phải không muốn sống nữa hay không!

– Tô tiền bối xin bớt giận, xin bớt giận, ngài bớt giận...

La Dược liền vội vàng tiến lên, ngăn Tô Mộc lại, khuyên nhủ. Nhưng trong lòng lại dờ khóc dờ cười, mới vừa rồi còn đang yên lành, sao lại biến sắc nhanh vậy được chứ?

– Hừ, Mạc lão đầu, hôm nay lão phu không thêm chấp nhặt với ngươi.

Tô Mộc hừ lạnh, mở vòng tay trí năng ra, hẳn muốn thương lượng một chút cùng ba lão gia hỏa kia, chuyển giờ thi tuyển sớm hơn, tránh cho Mạc lão đầu này khỏi phải ngày đêm nghĩ đến Vương Hạo...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Tâm phục khẩu phục

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Hồ Đảo Tâm

Học sinh từ tất cả các trường đang đứng xung quanh đều ừ ừ cúi đầu, đem Tích Phân Bài chính mình thu thập được giao cho Vương Hạo.

Bọn họ cũng không muốn giao ra, nhưng cơ giáp cự lang bị chặt đứt đầu bên cạnh lại làm cho bọn họ không thể không làm vậy, bọn họ cũng không muốn có kết cục như cơ giáp cự lang, bị Vương Hạo chặt đầu.

– Vương Hạo, làm việc không cần thiết làm tận tuyệt như vậy đâu?

Đình Hạo Kiệt lạnh mặt nói.

Vương Hạo bĩu môi:

– Cái gì gọi là tận tuyệt? Vừa rồi Trác Siêu đã một lưới bắt hết bọn nguoi, là ta cứu các nguoi, vì việc này, ta hao tổn mất mấy chục năm công lực, lẽ nào ta còn không nên làm như vậy?

Hạo tổn mấy chục năm công lực em gái nguoi!

Nguoi mới có bao nhiêu tuổi! Còn dám nói mấy chục năm công lực!

Mọi người đen mặt nhìn Vương Hạo, tên này nhất định chính là người không biết xấu hổ điển hình.

Đình Hạo Hiên vừa tỉnh lại nghe vậy nhin không được bật cười, hắn có vẻ có chút rõ ràng Vương Hạo đang có chủ ý gì.

Nghĩ tới đây, Đình Hạo Hiên miễn cưỡng đứng dậy, về mặt kính nể nhìn Vương Hạo:

– Lần này thua ở trên tay Vương huynh, huynh đệ ta tâm phục khẩu phục, không bằng mọi người cùng nhau trao đổi cự kiếm để làm kỷ niệm có được không?

Đình Hạo Kiệt sùng sốt, đệ đệ của hắn bị đánh đến choáng váng nên đột nhiên bị ngu sao?

Cự kiếm trong tay Vương Hạo là của Đình Hạo Hiên, là cự kiếm hợp kim cấp 3, mà cự kiếm của hắn là cự kiếm hợp kim cấp bốn, huống chi hai thanh cự kiếm này đều là của nhà bọn hắn, tại sao còn muốn trao đổi với Vương Hạo, đồng thời còn muốn cho Vương Hạo chiếm lợi, lấy thanh cự kiếm cấp bốn?

Vương Hạo híp mắt, liếc nhìn cự kiếm hợp kim cấp bốn, về mặt bội phục nói:

– Ta đối với anh em nhà họ Đình hai người cũng rất bội phục, nếu mọi người cùng chí hướng như vậy, trao đổi một cái cự kiếm cũng không thành vấn đề.

Thấy hai người bắt đầu trao đổi cự kiếm, Đình Hạo Kiệt càng thấy trong lòng gấp gáp, đệ đệ này của hắn đúng là phá của mà.

Cự kiếm hợp kim cấp bốn giá trị có thể đến hơn hai tỷ, lại vô duyên vô cớ đưa cho Vương Hạo, thật sự là đầu mới bị lừa đá hay sao.

– Vương huynh, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, chúng ta hiện giờ cáo từ, lần sau gặp lại.

Đình Hạo Hiên chấp tay, liền muốn rời đi.

Nhưng đúng lúc này, Vương Hạo kéo Đình Hạo Hiên lại, về mặt thành thật nói:

– Nếu chúng ta đã là huynh đệ, sau trận đại chiến này, nhất định phải đi uống một chén đó.

Đình Hạo Hiên nở nụ cười, liền tục gật đầu nói:

– Nam tử hán đại trượng phu, nên như vậy, ta đây cùng với ca ca sẽ ở bên cạnh chờ Vương huynh, sau đó chúng ta không say không nghỉ.

Vừa nói xong, liền kéo ca ca Đình Hạo Kiệt đi đến bên dưới một cây lớn ngồi xuống, còn chuyện của Tích Phân Bài, hai bên đều bày vẽ như đã quên mất rồi giống nhau, không ai nhắc lại nữa.

Thấy vậy, lúc này Đình Hạo Kiệt mới phản ứng được, cho Đình Hạo Hiên một ngón tay cái, mặt mang vẻ bội phục.

Một thanh cự kiếm hợp kim cấp bốn không chỉ đổi lấy được hai danh ngạch trong đợt thi tuyển của Tứ Đại đại học trọng điểm, còn đổi được tình hữu nghị với Vương Hạo, vậy thì vụ đổi trác buồn bán này, bọn họ cũng không phải là thua thiệt.

– Leng keng, chúc mừng chủ nhân làm ra một việc đổi trả, thu được 10000 điểm phản diện.

Vương Hạo bĩu môi bĩu môi, chỉ có một vạn điểm, thực sự chẳng đáng là bao, aiz...

Lúc này, cũng có rất nhiều người cũng sinh bắt đầu ngộ ra ẩn ý bên trong, nhao nhao tiến lên lôi kéo làm quen với Vương Hạo.

– Lần này thua ở trong tay Vương huynh, ta tâm phục khẩu phục, không bằng mọi người trao đổi một chút được không?

Vương Hạo vừa nhìn dao găm hợp kim cấp bốn, quyết đoán lại đổi trả một phen, dùng dao găm cấp 2 trao đổi với đối phương, sau đó qua cửa đi đến bên cạnh nghỉ ngơi, vào nhóm những người sẽ cùng hắn không say không về.

– Leng keng, chúc mừng chủ nhân làm ra một việc đổi trả, thu được 10000 điểm phản diện.

– Lần này thua ở trong tay Vương huynh, ta cũng là tâm phục khẩu phục, hay là chúng ta trao đổi một cái nhẫn điện tử để kỷ niệm có được không?

Vương Hạo vừa nhìn thấy nhẫn điện tử cấp hai chân chính, cách biệt một trời một vực với loại thứ phẩm của hắn, chuyện này còn phải nói thêm sao, liền đồng ý trao đổi, sau đó để cho người này qua cửa, đi đến bên cạnh nghỉ ngơi...

– Thực lực của Vương huynh thật khiến cho ta bội phục, cái chuỗi kiếm laser cấp ba này ở trong tay ta quả thực giống như áo gấm đi đêm, không được ta trọng dụng, hy vọng Vương huynh có thể dẫn nó nổi danh.

– Quân tử không đoạt cái người khác thích.

Vương Hạo nghĩa chính ngôn từ cự tuyệt.

– Nhưng quân tử cũng có thể giúp người thành công mà!

– Chuyện này... Vậy được rồi!

Vương Hạo nhận lấy kiếm laser cấp ba.

...

Nhìn Vương Hạo trao đổi đồ đặc với những học sinh khác, những người này sau khi đổi đồ xong đều có thể ngồi dưới gốc cây chờ đợi thắng lợi cuối cùng, các học sinh còn lại trong lòng đều trở nên gấp gáp vô cùng.

Bọn họ cũng rất muốn tiến lên trao đổi, nhưng phần lớn vũ khí trong tay bọn họ đều là vũ khí cấp một cấp hai, lúc này đưa ra, Vương Hạo nhất định sẽ nhìn không thuận mắt.

Một gã mập mạp đi ra, chấp tay nói:

– Vừa rồi Vương huynh cứu chúng ta, tổn thương nguyên khí nặng nề, tiểu đệ thực sự băn khoăn, cố ý báo tin cho gia phụ, cho ta 10 ức (1 ức = 100 triệu) coi như tiền điều dưỡng cho Vương huynh, hy vọng Vương huynh sớm ngày khôi phục.

– 10 ức là quá nhiều rồi, sao ta có thể lấy được.

Người học sinh mập mạp kia có chút mất hứng nói:

– Lễ nào ở trong mắt Vương huynh, mạng nhỏ của bọn ta còn không đáng 10 ức?

– Thất lễ rồi.

Vương Hạo áy náy chặn lại nói.

– Vậy ta đành nhận lấy vậy.

Người học sinh mập mạp thở mẫn gật đầu, cũng đi đến dưới tán cây lớn nghỉ ngơi...

Những học sinh khác trợn mắt há mồm, như vậy cũng được sao?

Trác Siêu nhìn thấy nhóm của Vương Hạo đã chiếm mất tới tám danh ngạch, bây giờ mà còn không đi thì sẽ không còn cơ hội nữa. Vì vậy, đành cắn răng một cái, giậm chân phi đến phía trước, cũng đổi trả nói:

– Thiên phú của Vương huynh kinh thiên động địa, tương lai nhất định lên như điều gặp gió, bay lên chín tầng trời, vừa rồi tại hạ đã đắc tội, hy vọng Vương huynh đừng để trong lòng.

Vương Hạo thờ dài nói:

– Trác huynh nói đi đâu rồi, ta cũng là nhờ có vận khí tốt, may mắn thắng được mà thôi, chứ thực ra cơ giáp của Trác huynh khiến ta kinh hồn bạt vía đó.

Kinh hồn bạt vía em gái người!

Nghe hắn nói đến cơ giáp, lửa giận trong lòng Trác Siêu lại bùng lên.

Trong lòng Trác Siêu chửi rủa Vương Hạo là đồ vô sỉ, lại còn làm ra bộ dạng như hận không thể đoạt được cơ giáp cự lang từ trong tay mình.

Phải biết rằng, cơ giáp này được trang bị những loại vũ khí chỉ có quân bộ của Liên Bang Tinh Tế mới có thể mua, trên thị trường căn bản mua không được, hơn nữa con cơ giáp cự lang này hao tốn hơn ba tỷ mới chế tạo xong.

Bây giờ bảo hấn đưa cho Vương Hạo vô điều kiện, nếu trong lòng vẫn có thể thoải mái thì chắc đầu óc hấn không bình thường rồi.

Trác Siêu mặt đen lại, đang định từ chối Vương Hạo thì đột nhiên bên tai vang lên một đạo âm thanh vừa đầy vừa nặng:

– Đưa cơ giáp cự lang cho Vương Hạo, đồng thời đáp ứng phục hồi cơ giáp cự lang cho hấn.

Trác Siêu biến sắc, đây là tiếng của cha hấn, nhưng tại sao muốn cha lại muốn tặng không cơ giáp cự lang cho Vương Hạo chứ?

– Quên đi, khi trở về hỏi sau vậy!

Trác Siêu hít sâu một cái, tiếp tục đối trả nói:

– Nếu Vương huynh thấy cơ giáp cự lang kinh hồn bạt vía, ta đây liền tặng nó cho Vương huynh, như vậy Vương huynh cũng sẽ không phải e ngại nữa rồi.

Hai mắt Vương Hạo tỏa sáng, hô hấp có chút gấp gáp, nói:

– Thật sự tặng cho ta sao?

– Nam tử hán đại trượng phu, lời đã nói ra tất nhiên phải tuân thủ!

Trác Siêu gật đầu nói.

– Đồng thời, ta cũng sẽ phục hồi cơ giáp cự lang rồi mới giao cho Vương huynh.

Vương Hạo cười lớn, nhiệt tình đỡ Trác Siêu đến dưới cây để nghỉ ngơi, lại còn lấy hoa quả, đồ ăn uống các loại ra chiêu đãi Trác Siêu.

Mọi người thấy thể khỏe miệng co giật một cái, tên Vương Hạo này đúng là tên thực dụng điển hình.

Chỉ có điều, khiến người ta cảm thấy quý dị là sao Trác Siêu lại tặng không cơ giáp cự lang cho Vương Hạo, đồng thời còn hứa hẹn sẽ phục hồi cơ giáp cự lang rồi mới giao...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Dễ dàng thu được trên dưới mấy tỷ

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Trải qua một hồi trao đổi, người may mắn thứ mười đã xuất hiện.

Chỉ có điều anh bạn này cũng lấy ra 10 ức làm tiền điều dưỡng cho Vương Hạo.

Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền xoa trán một cái, cảm thấy lần trăm trường tranh bá này tuyệt đối là độc nhất vô nhị và đen tối nhất từ trước tới nay.

Mà những người không có tiền hối lộ Vương Hạo trong nháy mắt mất hứng, liên tục bước ra chỉ trích Vương Hạo.

– Vương Hạo, ngươi làm như vậy không thấy có lỗi với bốn chữ công bình công chính sao?

– Bọn ta khổ tu mười mấy năm, chính là vì muốn thi đậu vào Tứ Đại đại học trọng điểm, ngươi làm như vậy, quả thực đúng là thứ bại hoại của nhân loại.

– Thiên phú của ngươi mạnh thì là chuyện của ngươi, sao lại có thể một tay che trời, ta sẽ đi kiện ngươi.

– Tuyệt đối không thể để cho loại người như hấn trưởng thành, nếu không thì nhất định sẽ tạo thành mối nguy hại cho toàn bộ Liên Bang Tinh Tế.

– Không sai, chúng ta đi cơ quan Chính phủ kiện Vương Hạo.

– Nếu như Chính phủ Trái Đất mặc kệ, chúng ta sẽ đi đến Đế Tinh, ta không tin không có ai có tấm lòng chính nghĩa để ý tới chuyện này.

– Đả đảo Vương Hạo, khôi phục lại sự trong sạch cho Trái Đất.

– Đả đảo Vương Hạo, khôi phục lại sự trong sạch cho Trái Đất.

– ...

Hạ Vi Vi nhìn có chút hả hê nói:

– Vương Hạo, lần này anh chọc trúng tổ ong vò vẽ rồi.

Nhạc Huyền thấp giọng nói:

– Hiện giờ truyền thông đang truyền trực tiếp đi khắp nơi, anh muốn tốt thì mau sửa sai đi.

– Sự cái gì chứ!

Vương Hạo vén tay áo lên, tay cầm cự kiếm, chân dùng Thiểm Điện Bộ Hồn Nhiên Thiên Thành, hóa thành từng đạo từng đạo tàn ảnh, lướt về phía đám học sinh đang âm ỉ đằng xa.

– A...

Ngay giây sau, có tiếng kêu thảm thiết vang lên, đám học sinh mới vừa rồi còn gây âm ỉ náo loạn, trong nháy mắt đều ngã nhào trên đất không nhúc nhích.

Khi thân ảnh Vương Hạo xuất hiện trở lại, vẻ mặt vô cùng chẳng đáng:

– Ngay cả một kích của Võ Đồ cấp chín như ta cũng không tiếp nổi, lại còn có mặt mũi ở đây đòi công bình công chính, đúng là phế vật của bang.

– Vương Hạo, ngươi dám sỉ nhục bọn ta.

Một gã học sinh gầy gò phun ra một ngụm máu tươi, ngẩng đầu, không cam lòng nhìn Vương Hạo.

– Sĩ nhục các ngươi?

Vương Hạo bĩu môi.

– Vậy cũng phải xem các ngươi có đủ tư cách không đã.

– Ngươi...

Tên học sinh gầy gò tức đến nghẹn họng.

– Vương Hạo.

Nhạc Huyền trừng mắt nhìn Vương Hạo, ra hiệu bảo hắn đừng sỉ nhục người khác.

Vương Hạo bĩu môi, vác cự kiếm rời đi.

Thấy thế, bảy người ngồi tán đại thụ nghỉ ngơi đều rất ngạc nhiên, không ngờ Vương Hạo lại thành thật nghe lời Nhạc Huyền như vậy.

Ngay cả Hạ Vi Vi cũng thấy vô cùng bất ngờ, với lý giải của nàng ta về Vương Hạo trong mấy ngày này, Vương Hạo là loại người, người càng mắng ta, ta càng phách lối, nhưng hôm nay chuyện gì xảy ra đây?

Lẽ nào giữa Nhạc Huyền và Vương Hạo có bí mật gì không thể cho người khác biết sao?

Sự thật là Vương Hạo bỏ đi là vì bên tai vang lên âm thanh của hệ thống:

– Leng keng, chúc mừng chủ nhân lần nữa bị người đời phi nhổ, tổng cộng thu được 1000 vạn điểm phản diện.

– Số điểm này kiếm thật quá dễ dàng đi!

Vương Hạo nhún vai, chỉ cần làm mấy chuyện đơn giản, liền dễ dàng khiến trên dưới mấy triệu người phi nhổ, hiện tại hắn lại có tổng cộng 1310 vạn điểm phản diện, trong nháy mắt lại trở nên giàu có rồi.

– Anh không sao chứ?

Nhạc Huyền cảm thấy có gì đó không đúng, đưa khăn tay cho người học sinh gầy gò.

Người kia ngơ ngác nhận lấy khăn tay, cảm thấy Nhạc Huyền thật là ôn nhu, mỹ lệ.

Nhạc Huyền thấy đối phương không có chuyện gì, để lại một chai Khôi Phục Dược Tề do Vương Hạo phối chế, sau đó xoay người rời đi.

Người học sinh gầy gò thấy thế liền vội vàng hét lớn:

– Bạn học Nhạc Huyền, tôi tên là Lý Vân Dương.

Nhạc Huyền quay đầu, mỉm cười gật đầu một cái.

Lý Vân Dương trong nháy mắt chìm trong vẻ say mê, hần thấy dường như mình yêu rồi.

– Lý Vân Dương?

Trác Siêu nhìn Lý Vân Dương thật sâu, Lý Vân Dương này là học sinh trường THPT số 2, tu vi cũng không tính là xuất chúng, nhưng cha hắn đã từng nói với hắn, nếu như trong khi thi đấu ở trăm trường tranh bá, gặp người tên là Lý Vân Dương, có thể nương tay thì nương tay, chuyện này với hắn về sau sẽ có lợi.

Nhưng khi hắn nhìn kỹ Lý Vân Dương một lượt, vẫn không thấy người này có điểm gì đặc biệt.

– Quên đi, khi nào trở về hỏi cha sau vậy.

Trác Siêu thở dài, những chuyện hắn biết đến vẫn còn quá ít.

Rất nhanh sau đó, trăm trường tranh bá đại tái kết thúc, mười đại biểu của Trái Đất tham gia thi tuyển vào Tứ Đại đại học trọng điểm toàn bộ đã được xác định.

Chỉ có điều, trong đó ngoại trừ sáu người Vương Hạo, Hạ Vi Vi, Nhạc Huyền, Đinh Hạo Kiệt, Đinh Hạo Hiến, Trác Siêu, bốn người còn lại nếu không bỏ tiền ra đổi lấy danh ngạch, căn bản không đủ tiêu chuẩn để được dự thi.

Vì thế, hiệu trưởng các trường chỉ có thể tro mắt nhìn Tô Mộc, hy vọng Tô Mộc có thể cho bọn họ một lời giải thích thỏa đáng.

– Được rồi, được rồi, ta cho Trái Đất các ngươi thêm năm danh ngạch, tất cả cút hết cho ta.

Tô Mộc xoa xoa mi tâm, bị Vương Hạo chọc tức không nhẹ, đang thi đấu yên lành, cuối cùng lại biến thành một hồi thu hồi lộ, chuyện này mà tên nhóc khôn nặn đó lại có thể nghĩ ra được.

– Tô Mộc tiền bối, điều này cũng không thể trách một mình Vương Hạo.

Hiệu trưởng Chung Ly an ừ:

– Thực lực của đứa nhỏ này mạnh như vậy, nhưng hắn cũng cần có trang bị để thăng cấp. Không có ai chuẩn bị những thứ đó cho hắn, hắn chỉ có thể làm như vậy thôi.

– Ai!

Tô Mộc thở dài, thốn thức không ngồi.

Hắn cũng hiểu chỗ khó khăn của đứa nhỏ Vương Hạo này, nhưng gặp khó khăn thì nói cho hắn biết không phải là được rồi sao? Hay là sợ sẽ bị hắn từ chối?

Trước đây khi hắn đưa Vương Hạo đến Trái Đất, đã để lại phương pháp liên lạc, để cho nếu Vương Hạo có khó khăn gì thì có thể tìm hắn, nhưng đứa nhỏ này ngược lại cũng rất kiên cường, chưa từng liên lạc với hắn.

Thậm chí tiền mỗi tháng hắn cho Vương Hạo, đứa nhỏ này cũng đều gửi trả nguyên vẹn, đồng thời còn nói phải dựa vào chính mình, khiến cho hắn còn có thể nói gì đây?

Chỉ là Tô Mộc lúc này chưa từng nghĩ tới, Vương Hạo sẽ vì tiền mà ngay cả mặt mũi cũng không cần, chuyện này thật sự nằm ngoài dự tính của hắn.

– Thôi bỏ đi.

Tô Mộc khoát tay.

– Người trẻ có những chặng đường buộc phải tự mình đi qua, lão gia hỏa ta cũng không cần nhọc lòng nữa.

Nói xong, Tô Mộc vuốt chòm râu, cười vui vẻ, tuy nhân phẩm của Vương Hạo chẳng có bao nhiêu, nhưng biểu hiện khắp mọi mặt khác thật tình không

thể chẻ vào đầu được, điều này khiến cho hình ảnh của bất kể là học sinh hay giáo viên Học viện Hoàng Gia đều trong đầu hần đều bị quét sạch...

Thậm chí khi nghĩ đến lúc đợt thi tuyển của Tứ Đại đại học trọng điểm kết thúc, có thể nhìn thấy vẻ mặt khó coi như sắp chết của ba lão đầu kia, hần liền không nhịn được muốn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng.

...

Trăm trường tranh bá đại tái kết thúc, toàn bộ Trái Đất đều sôi trào.

– Có nhầm không vậy, trong mười người lần này lại có bốn người mua danh ngạch?

– Chuyện này còn không phải do tiện nam Vương Hạo làm ra sao, những người đi tham gia thi tuyển chính là đại biểu cho Trái Đất, vậy mà hần cũng vẫn dám giờ trò.

– Thật ra thì có bốn người kia hay không cũng không quan trọng, chỉ cần có Vương Hạo, lần này Trái Đất muốn không nổi danh cũng khó.

– Lời này không sai, tuy là Vương Hạo vô sỉ thấp hèn, nhưng mà thiên phú của hần quả thật là kinh khủng đến dọa người.

– Trang đặc biệt trang đặc biệt đây, theo nguồn tin tức đáng tin cậy, ngày mai sẽ cử hành một lời đài thi đấu, đề lần nữa tuyển chọn ra năm người tham gia thi tuyển của Tứ Đại đại học trọng điểm.

– Tại sao lại làm như vậy?

– Ai mà biết được? Nghe nói là có đại nhân vật không ưa dáng vẻ kiêu ngạo của Vương Hạo nên cố ý thêm năm danh ngạch nữa.

– Vậy mọi người còn chờ gì nữa, mau đi tìm vị đại nhân vật đó kể tôi tên tiện nam Vương Hạo vô sỉ này thôi.

– ...

Mà lúc này, ba người đã Vương Hạo đi máy bay riêng về tới Trường THPT số 11, chỉ là ngay khi cửa máy bay mở ra, đã thấy rất nhiều các cô gái ăn mặc đẹp để đứng bên ngoài, nhìn hần chăm chăm đầy mê luyến...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Giờ mua bảo hiểm còn kịp không?

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

– Chuyện gì xảy ra thế?

Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền cả kinh, những cô gái này là ai?

Vương Hạo cau mày suy nghĩ một chút, đột nhiên sắc mặt đại biến, hần nhớ ra rồi, thuộc tính thứ hai của Y Trùng Mím Cười, nếu dùng cho nữ vương hộp đêm, có thể tạo được hiệu quả trợ công trăm phần trăm.

Đồng thời, hần cũng nhớ ra lời răn của Tiểu Y Trùng đại sư, “Hộp đêm mím cười có nguy hiểm, chuẩn bị bảo vệ thận cho tốt.”

– Cái này, cần chuẩn bị bảo vệ thận thế nào mới chống đỡ nổi đây?

Khóe miệng Vương Hạo giật một cái, nếu để cho đám nữ vương hộp đêm như lang như hổ này bắt lại, hần nhất định sẽ chết ở trên giường.

– Vương Hạo ở chỗ này, mọi người mau bắt hần lại, đưa đến Cục Cảnh Sát!

Đúng lúc này, một đoàn dân chúng tức giận cũng vọt vào Trường THPT số 11, hô to khẩu hiệu vì dân trừ hại.

Thấy tình cảnh này, Vương Hạo lại nghĩ tới tổng kết cuộc sống của Lang Thai Tiểu Cầm Thú, “Cuộc sống rất nguy hiểm, nhớ phải mua bảo hiểm!”

– Ta giờ mua bảo hiểm còn kịp không?

Về mặt Vương Hạo như đưa đám, tuy là sau khi tên tuổi lan rộng, có thể dễ dàng kiếm được trên dưới mấy triệu điểm, nhưng cái giá phải trả cũng thật không nhỏ!

Trong mắt Hạ Vi Vi cũng có vẻ đồng tình:

– Đại bại hoại, bảo hiểm người không kịp mua nữa rồi, thế nhưng ngày này năm sau ta sẽ đốt tiền vàng cho người.

Nói xong, Hạ Vi Vi bụm miệng cười, vừa cười vừa lui lại.

Vương Hạo hung hăng tròn mắt nhìn Hạ Vi Vi, giao phó cho Nhạc Huyền:

– Giúp tôi cản họ lại một chút, tôi đi trước.

Nhạc Huyền bắt đầu đi lách đầu, tiến lên trước một bước, đem Vương Hạo ngăn cản ở sau lưng.

Hạ Vi Vi có chút không vui:

– Nhạc Huyền, cậu giúp tên đại bại hoại này làm cái gì?

– Mọi người đều là bạn học của nhau, nên giúp đỡ lẫn nhau, lại nói trong khi thi đấu ở trăm trường tranh bá, hẳn đã giúp chúng ta không ít việc.

– Cậu thật đúng là lương thiện quá rồi.

Hạ Vi Vi phồng má, nhưng cũng lên trước ngăn cản đoàn người phần nộ và mấy cô gái diêm dúa kia.

Khóe miệng Nhạc Huyền nổi lên một nụ cười, tuy là Hạ Vi Vi thấy Vương Hạo không vừa mắt, nhưng khi gặp phải phiền phức vẫn có thể giúp đỡ lẫn nhau, điều này cũng chứng minh, Vương Hạo thật ra thì cũng không quá xấu, Hạ Vi Vi cũng không phải là người quá bạo lực.

Sau khi Vương Hạo nhảy vào phi thuyền Giao Long, lập tức điều khiển nó bay đi, hóa thành một vệt sáng biến mất ở phía chân trời.

...

Phòng Hiệu trưởng

Tô Mộc nhìn Vương Hạo rời đi, bình tĩnh không nói gì.

Sau lưng, hiệu trưởng Chung Ly hiếu kỳ hỏi:

– Tô Mộc, người để cho những người dân đang phần nộ này đi vào trường học, không phải là để cho bọn họ giáo huấn Vương Hạo sao? Nhưng bây giờ lại để cho Vương Hạo rời khỏi đây là ý gì?

Tô Mộc hỏi ngược lại:

– Người cho rằng mấy người thường này có thể bắt được Vương Hạo? Người nghĩ Thiểm Điện Bộ Hỗn Nhiên Thiên Thành chỉ để trang trí thôi sao?

– Người là muốn cho Vương Hạo phải thu liễm lại một chút?

Hiệu trưởng Chung Ly thử thăm dò.

Tô Mộc gật đầu:

– Ngọc bắt trác bắt thành khí, đây là một khối đá bướng bỉnh, lão phu phải dốc toàn lực chậm rãi cùng cố mới được!

Hiệu trưởng Chung Ly nhìn hướng phi thuyền Giao Long vừa rời đi, lộ ra ánh mắt đồng tình, hy vọng sau lần này Vương Hạo đã được cảnh cáo, nếu không lần sau sẽ thảm là cái chắc.

...

Trái Đất, khu vực quân sự.

Trong Liên Bang Tinh Tế, trên mỗi tinh cầu đều sẽ có một khu vực quân sự trú đóng.

Đương nhiên dựa vào cấp bậc của tinh cầu khác nhau, chiến lực của khu vực quân sự trú đóng cũng khác nhau.

Chỉ có điều, bọn họ đều thuộc về một trong năm đại thể lực của Liên Bang Tinh Tế, Quân Bộ.

Lúc này, một chiếc máy bay chiến đấu đột nhiên hạ xuống trên đường băng của quân khu, Trác Siêu rất tự nhiên từ trong chiến cơ bước xuống, hướng về chỗ của quan chỉ huy cao nhất khu vực quân sự, phòng làm việc của Thiếu tướng Trác Vũ mà đi tới.

– Cha, người bảo con đưa cơ giáp cự lang cho Vương Hạo là có ý gì?

Trác Siêu vừa vào cửa, liền hướng về phía Trác Vũ, người lúc nào cũng mang vẻ mặt lạnh nhạt, hỏi.

Trác Vũ mặt không chút thay đổi nói:

– Con còn quá nhỏ, có một số việc con không nên biết.

– Thế nào gọi là còn quá nhỏ?

Trác Siêu không phục nói:

– Con đã mười bảy tuổi rồi, mấy ngày nữa cũng sẽ đi thi lên đại học.

– Lên đại học thi sao, lên đại học thì rất đáng gờm sao?

Trác Vũ hỏi ngược lại một câu, làm Trác Siêu ghen hờn, nói không thành lời.

Trác Vũ thấy Trác Siêu còn không phục nhìn chính mình, bắt đắc dĩ thờ dài nói:

– Ai, quên đi, ta có thể cho con biết một chuyện, tránh để cho con làm ra chuyện gì sai lầm, nhưng con nghe xong tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài dù chỉ là nửa lời, nếu không ta cũng không bảo vệ được con đâu.

Hai mắt Trác Siêu tỏa sáng, liên tục gật đầu.

Trác Vũ hai tay chấp ở sau lưng, nói rõ ràng từng từ một:

– Cha của Vương Hạo, chính là Trần Uy Nguyên Soái, Vương Thiên Dật.

– A, thì ra hẳn là con trai của Vương Thiên Dật! Khoan đã, cái gì? Vương Hạo là con trai của Vương Thiên Dật sao!

Trác Siêu sững sốt, sau đó đứng ngậy ra, há hốc mồm, trong đầu trống rỗng, hẳn thực sự không cách nào tiếp thu được chuyện Vương Hạo, tên tiện nam kia có quan hệ với thân tượng từ nhỏ của hắn, Trần Uy Nguyên Soái cương trực công chính.

– Không đúng!

Trác Siêu đột nhiên phản ứng lại.

– Nếu Vương Hạo là con trai của Nguyên Soái, tại sao phải ở Trái Đất?

– Chuyện này liên quan đến bốn trong năm đại thế lực của Liên Bang Tinh Tế, ta cũng không biết nên nói cho con như thế nào.

Trác Vũ thờ dài, năm đại thế lực là đại diện của Liên Bang Tinh Tế, nhưng cũng luôn trong tối trong sáng cạnh tranh lẫn nhau, mà Vương Hạo, có thể nói chính là vật hi sinh trong tràng cạnh tranh này.

– Không phải chứ?

Trác Siêu ngăn người, tuy là Vương Hạo có thiên phú vô song, nhưng cũng không thể làm gì liên lụy đến bốn đại thế lực kia chứ?

Trác Vũ đi tới bên người Trác Siêu, vỗ vai hắn một cái:

– Việc này về sau con sẽ biết, hiện giờ thời kì thuộc về Vương Hạo đã mở ra, con biết nên làm như thế nào chưa?

Trác Siêu trầm mặc, ý tứ của cha hắn, hắn biết rõ, chính là muốn hắn có quan hệ tốt với Vương Hạo, để đến khi ngọn gió đông này nổi lên, có thể mượn sức của hắn.

– Con xin lỗi, con muốn đi trên con đường riêng của mình.

Trác Siêu cúi đầu, chờ Trác Vũ khiển trách.

– Hô hô...

Trác Vũ nổi giận, hít thở sâu mấy hơi liền, sau đó thờ dài nói:

– Quên đi, con có suy nghĩ riêng cho bản thân là chuyện tốt, nhưng ta vẫn muốn nhắc lại cho con câu nói kia, đừng nên đối địch với Vương Hạo, hắn không giống như Trần Uy Nguyên Soái đâu, người này đủ xảo quyệt, xuống tay được chứ không e dè gì đâu.

Trác Siêu gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

– Còn có một chuyện nữa, con cũng không nên trêu chọc Lý Vân Dương, người này cũng không động vào được đâu.

Trác Vũ có chút đau đầu, hắn dù gì cũng là Thiếu tướng, nhưng vẫn có những người khiến hắn hết lần này tới lần khác không thể động đến, thực sự rất khó chịu mà không thể nói với ai.

Trác Siêu hiểu kỳ hỏi:

– Tu vi của tên Lý Vân Dương này rất bình thường, không có gì đặc biệt, vì sao cũng không thể động đến ả?

– Hắn là đệ tử của Quan Kiệt Anh.

Trác Vũ nhẹ giọng nói.

– Quan Kiệt Anh!

Sắc mặt Trác Siêu lại biến đổi, cảm giác như tim sắp chịu không nổi, đột nhiên xuất hiện con trai của Trần Uy Nguyên Soái không nói, lại xuất hiện thêm một đệ tử của Quan Kiệt Anh.

Quan Kiệt Anh và cha của Vương Hạo, Vương Thiên Dật là những người của cùng một thế hệ, Quan Kiệt Anh là học sinh mạnh nhất trong lịch sử của Học viện Hoàng Gia, vốn nên được vạn người chú ý, là thiên tài đứng đầu của thời đó.

Đáng tiếc cuối cùng lại xuất hiện một người như Vương Thiên Dật, nên vĩnh viễn phải sống dưới hào quang của Vương Thiên Dật.

Động tới đệ tử của Quan Kiệt Anh, con trai của Vương Thiên Dật, sẽ xảy ra chuyện gì dùng cái mông nghĩ cũng biết.

– Nhưng tu vi của Lý Vân Dương...

Trác Siêu thực sự không hiểu được, nhân vật có cấp bậc này, sao lại chọn người như Lý Vân Dương làm đồ đệ?

Trác Vũ cười khổ nói:

– Lý Vân Dương chính là một thiên tài siêu cấp, chỉ là vì nguyên nhân của công pháp tu luyện, nên trước mắt hắn vẫn còn ở trong trạng thái tiềm long, nhưng một khi bộc phát ra, hắn cùng Vương Hạo, ai thắng ai thua thực sự cũng khó nói!

– Tiềm long?

Trác Siêu suy nghĩ một chút, sau đó sắc mặt hoảng sợ nói:

– Lễ nào hấn tu luyện công pháp đó?

Trác Vũ nặng nề gật đầu.

Trong nháy mắt, Trác Siêu mồ hôi lạnh từng giọt nhỏ xuống, hắn thấy tốc độ tu luyện của mình quá chậm rồi, cần nỗ lực tu luyện hơn nữa, có hai tên yêu nghiệt này tồn tại, thời đại này tuyệt đối sẽ không còn yên bình nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Thiên Địa Thăng Long Quyết

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Trái đất, trên đỉnh núi mây mù bao phủ.

Một người đàn ông trung niên tóc hoa râm đang ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, người này chính là Quan Kiệt Anh. Nếu như có người con gái nào nhìn thấy ông chắc chắn sẽ bị mê hoặc bởi vẻ ngoài anh tuấn và khí chất thành thục của ông, và phải hét lên.

Phì phò...

Một âm thanh xé tan ngọn gió vang lên, Lý Vân Dương đã đặt chân lên đỉnh núi và quỳ xuống bên cạnh Quan Kiệt Anh, uể oải nói:

– Sư phụ, đệ tử về rồi.

Quan Kiệt Anh mở mắt ra bình tĩnh không chút lay động nói:

– Thua rồi!

Lý Vân Dương gật đầu không cam tâm.

Quan Kiệt Anh khẽ cười nói:

– Không tồi.

– Con không giống trước kia, luôn tìm mọi lý do.

Lý Vân Dương mở miệng ra thở dài nói:

– Lần này đồ đệ thực sự đã thua rồi, thua một cách tâm phục khẩu phục.

– Ồ...

Quan Kiệt Anh nổi hứng mở chiếc vòng tay trí năng và tìm video Trầm Trường Tranh Bá ra và bắt đầu coi.

Sau khi coi xong Quan Kiệt Anh im lặng không nói gì, nhưng ngược lại ánh mắt của ông lại tràn đầy sự dao động. Thiểm Điện Bộ Hồn Nhiên Thiên Thành, kiếm thuật tinh thông cùng với tốc độ pha chế được tề đồ và năng lực Dược Tông cấp ba của Vương Hạo khiến cho ông có cảm giác đó không phải là chân thật.

Đồng thời cũng khiến cho ông nhớ lại khoảnh khắc ông gặp Vương Thiên Dật năm đó, đó là một cảm giác “trời đã sinh Du, sao còn sinh Lượng.”

Năm đó ông là một thiên tài của Học viện Hoàng gia, cũng là một thiên tài trong lịch sử của Học viện Hoàng gia, đã phá vỡ các kỷ luật của các vị tiền bối, tất cả mọi người đều cho rằng ông là nhân vật dẫn dắt cả một thời đại, ngay cả bản thân ông cũng cho rằng như vậy.

Nhưng năm đó sau khi ông chiến đấu với Vương Thiên Dật xong, tất cả đều tan biến như bọt biển, cùng với sự thất bại là danh dự, địa vị đều rời xa ông.

Ông quá đau lòng nên đã rời khỏi Đế Tinh, bắt đầu chuyến du lịch vòng quanh vũ trụ, một người đã từ bỏ tất cả như ông cho dù là tu vi hay là tâm cảnh tất cả đều được trùng sinh.

Đáng tiếc lúc mà ông muốn tìm Vương Thiên Dật quyết đấu lại thì Vương Thiên Dật đã mất tích khiến cho nguyện vọng của ông biến thành sự nuối tiếc.

– Vương Thiên Dật, anh vẫn đúng là đối thủ lâu năm của tôi!

– Ha ha...

Quan Kiệt Anh cảm khái nói, sau đó ông không kìm nổi cảm xúc mà bật cười, cười vui vẻ đến như vậy, thoải mái đến như vậy.

Sau khi Vương Thiên Dật mất tích, ông đau lòng rất lâu và lại bắt đầu đi du lịch các hành tinh khác. Ông đã gặp được Lý Vân Dương, ngay khi gặp được đứa trẻ có tài năng thiên phú này ông đã muốn bồi dưỡng cho Lý Vân Dương, để sau này quyết chiến với con trai của Vương Thiên Dật bù đắp lại sự nuối tiếc của ông ta.

Nhưng ai có thể ngờ được rằng, đường đường là con trai của Trần Uy Nguyên Soái lại đi chơi được tề, điều này khiến cho ông thêm một lần nuối tiếc.

Có điều bây giờ cũng xem ra sau cơn mưa trời lại sáng, thăng nhóc Vương Hạo đã quay đầu, tu luyện võ đạo khiến cho ông có cơ hội bù đắp lại sự nuối tiếc của mình.

– Vương Thiên Dật, Vương Hạo, lẽ nào...

Lý Vân Dương giương to mắt, cuối cùng cũng nhớ ra đối thủ lâu năm mà Quan Kiệt Anh xác định cho anh lúc đầu đó chính là con trai của Vương Thiên Dật.

– Đúng, Vương Hạo chính là con trai của Vương Thiên Dật, con có niềm tin là có thể chiến thắng cậu ta không!

Quan Kiệt Anh cười hỏi.

Lý Vân Dương nhếch mép, anh ta phải chiến thắng Vương Hạo như thế nào, hai người bọn họ đang trên một sự bắt đầu nữa sao!

Quan Kiệt Anh vỗ vào vai Lý Vân Dương, nghiêm túc nói:

– Vân Dương, công pháp mà con tu luyện là Thiên Địa Thăng Long Quyết mà tổng thống đời thứ nhất của Liên Bang Tinh Tế tu luyện, hàng trăm ngàn năm nay ngoài tổng thống đời thứ nhất ra thì chỉ có con mới học được, con có biết điều này có ý nghĩa gì không?

Lý Vân Dương lắc đầu, trong lòng muốn chửi bậy. Sự phụ ngày ngày rót lời đường mật vào tai ta, nói bản thân tu luyện Thiên Địa Thăng Long Quyết lợi hại như thế nào, nhưng không chỉ tu vi của ta tăng lên rất chậm mà đến ngay cả sức chiến đấu cũng chẳng ra làm sao, khiến cho ta cũng muốn đổi cuốn bí kíp tu luyện này.

– Con vẫn còn quá nhỏ nên vẫn chưa biết được rằng Thiên Địa Thăng Long Quyết đại diện cho cái gì.

Quan Kiệt Anh thở dài, sau đó nghiêm túc nói:

– Năm đó tổng thống đời thứ nhất chính là dựa vào Thiên Địa Thăng Long Quyết mà tung hoành trái đất, trên đường đi thần cản thì giết thần, phật cản thì giết phật đã xác lập nên vị trí bá chủ không thể lay động của Liên Bang Tinh Tế trong Dải Ngân Hà.

Lý Vân Dương ngẩn người ra một lúc, tại sao sức chiến đấu của anh ta và tổng thống đời thứ nhất không giống nhau, lẽ nào cuốn Thiên Địa Thăng Long Quyết mà ta tu luyện là giả!

Quan Kiệt Anh tiếp tục nói:

– Thiên Địa Thăng Long Quyết tiền kỳ cần phải lấy tinh khí thần dùng chín phần của bản thân để nuôi dưỡng Long Thai, điều này cũng dẫn tới sức chiến đấu của con không mạnh.

– Khi mà con dưỡng thành Long Thai, sau đó phóng thích nó ra sức chiến đấu của con sẽ phát sinh sự biến hóa trời long đất lở, cho nên tu luyện Thiên Địa Thăng Long Quyết cần nhẫn nại và bền lòng.

Lý Vân Dương hiểu kỳ hỏi:

– Vậy phải đến khi nào con mới có thể phóng thích Long Thai của mình!

– Khi mà con không thể nào ngăn chặn được sự bộc phát của nó.

Quan Kiệt Anh vỗ vai Lý Vân Dương sau đó ngưng thanh nói:

– Có điều, khả năng thiên phú của Vương Hạo là thứ mà trước nay ta chưa hề thấy nó tồn tại, cho dù con có luyện Thiên Địa Thăng Long Quyết, cũng không nhất định là đối thủ của nó, ta cần đưa con đến một nơi tiến hành huấn luyện đặc biệt đối với con, để cho con có thể so tài cao thấp với Vương Hạo.

– Rời khỏi trái đất sao!

Lý Vân Dương trong lòng hồi hộp, thần sắc có chút lẩn lộn, rời khỏi trái đất, điều này cũng đồng nghĩa với việc sau này không thể gặp được Nhạc Huyền nữa.

Quan Kiệt Anh gật đầu...

...

Bệnh viện Thánh Tâm.

Sau khi Tuyết Thiên Cầm bị đào thải liền bị đưa đến đây để trị liệu.

Lúc này, Tô Mộc tới phòng bệnh của Tuyết Thiên Cầm, nhìn về mặt cảnh giác của Tuyết Thiên Cầm, ông không nhịn nổi cười nói:

– Cô bé, ông không phải là người xấu.

– Ông là ai!

Tuyết Thiên Cầm vẫn cảnh giác hỏi.

– Ông là Tô Mộc.

Tô Mộc vượt chòm râu và tự giới thiệu bản thân.

– Ông là Tô Mộc hiệu trưởng trường Đại học Thiên Bắc!

Tuyết Thiên Cầm ngẩn người ra, sau đó giương to mắt, cảm thấy điều này là không thể tưởng tượng được.

– Cô bé, ông có một người bạn tốt đang đi khắp nơi tìm kiếm đệ tử, nhưng vẫn chưa tìm được người vừa ý.

Tô Mộc cười nói:

– Trong đó nguyên nhân chủ yếu là ông ấy giống con đều là ám linh thể, không biết con có hứng thú hay không!

Tuyết Thiên Cầm ngạc nhiên bậm đôi môi hồng, liên tục gật gật cái đầu nhỏ, cảm giác như bản thân sắp ngạt thở rồi, cô bé thực sự không thể nào tin nổi bản thân có thể gặp được một chuyện tốt như thế này, bạn tốt của Tô Mộc, nghĩ thử xem thực lực cũng không phải đơn giản.

Đột nhiên, Tuyết Thiên Cầm lấy lại tinh thần, dừng mơ mộng lại nói:

– Vậy việc con thi đại học thì...

– Yên tâm đi!

Tô Mộc xua tay nói:

– Con đi tu luyện cùng với bạn tốt của ta, nhưng học bạ sẽ được ghi tại Đại học Thiên Bắc, chỉ cần bài kiểm tra cuối kỳ mỗi năm quay về là được rồi.

– Đa tạ, Tô Mộc tiền bối!

Tuyết Thiên Cầm hưng phấn khom lưng cảm tạ, trong lòng đang nghĩ, đợi đến cái ngày thành công và quay trở về, nhất định sẽ treo tên tiền nhân Vương Hạo lên và đánh cho thừa sống thiếu chết, để trả mối thù bị Vương Hạo rút máu.

Nhưng Vương Hạo lúc này, không hề biết rằng vô duyên vô cớ anh ta đã có thêm vài đối thủ, mà là tiêu tốn 20 triệu để mua được thảo, chuẩn bị về để bào chế một chi Dược Tề Phá Mạch, dự tính chính thức đột phá Võ Sư.

Sau khi Vương Hạo mua xong dược tề, thì nhận được tin, hội thi tuyển của bốn trường đại học trọng điểm lần này hai ngày sau sẽ được tổ chức, đồng thời cũng tuyên bố hội thi tuyển lần này có tiến hành cải cách, hy vọng các tuyển thủ tham gia có thể chuẩn bị trước.

– Máy lão này có nhầm không vậy!

Vương Hạo chịu không nổi thốt ra một câu. Trăm Trường Tranh Bá thay đổi quy tắc, bây giờ hội thi tuyển cũng thay đổi quy tắc, mấy trăm năm đều không thay đổi, đến khi ta thi thì tất cả đều đổi.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Cửa Hàng Trang Bị Quang Viễn

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Trong nhà.

Vương Hạo ngồi xếp bằng trên giường, đường gân xanh trên trán nổi lên, đầy từng dòng mồ hôi lị ti.

Sau khi pha chế thành công Dược Tề Phá Mạch, Vương Hạo uống luôn, bắt đầu vận Vũ Diệu Thiên Ma Quyết chuẩn bị ngưng tụ chân khí về đan điền, sau đó vỗ tác khí làm vỡ kinh mạch trong cơ thể mình, đột phá trở thành Võ Sư.

Khi là Võ Đồ, các võ giả đều lấy việc cường hóa thân xác làm chủ, nhưng sau khi thân xác được cường hóa chín lần cũng đến mức cực hạn của cơ thể con người, dù cho có tiếp tục cường hóa cũng khó mà làm cho thân xác được cường hóa lên.

Cho nên muốn trở thành Võ Sư, bắt buộc phải ngưng tụ chân khí, sau đó phá vỡ tĩnh mạch trong cơ thể, khiến cho chân khí chuyển động khắp cơ thể từ ngoại luyện chuyển đến nội luyện, dùng chân khí đi nuôi ẩm thân xác, khiến cho thân xác một lần nữa đạt được sự cường hóa.

Mà chân khí ngoài tác dụng nuôi ẩm thân xác ra còn là phương pháp công kích của Võ Sư, chỉ cần sử dụng chân khí trong lúc giao đấu với đối thủ không những chỉ phá hoại được thân xác của đối phương mà còn công kích đến cơ quan nhu nhuyển trong cơ thể đối phương, phương pháp này được gọi là âm kinh.

Khi Trầm Trường Tranh Bá, lúc mà anh ta giao đấu cùng với Đinh Hạo Kiệt, đá chọi đá với đối phương một lúc, ngay tức khắc trong cơ thể cuộn cuộn kịch liệt, nếu không phải là có Thiểm Điện Bộ Đăng Phong Tạo Cực giao đấu với Đinh Hạo Kiệt thì nhiều nhất là không quá ba bốn chiêu, anh ta nhất định phải quỳ gối.

Đột nhiên, trong cơ thể Vương Hạo truyền ra một âm thanh nặng nề, mùi vị của một luồng khí ác bao trùm khắp trên cơ thể.

Cơ thể Vương Hạo bỗng nhiên chấn động, nơi đan điền sản sinh ra một luồng chân khí dễ dàng chuyển dời và chạm vào một đường kinh mạch, trong phút chốc chân khí giống như nước lũ vỡ đê, điên cuồng chảy vào khắp nơi trong cơ thể.

Nửa ngày sau, Vương Hạo mở mắt ra từ từ, thở một hơi, cảm nhận được luồng chân khí vô cùng mạnh trong cơ thể, cảm giác khoan khoái khắp cơ thể không thể nào diễn tả được.

Một quyền của Vương Hạo đánh ra mang theo quyền phong mạnh mẽ mang đến cho con người một loại áp bức cảm dũng mãnh.

Vương Hạo cảm nhận một cách tỷ mỉ luồng chân khí trong cơ thể, khóe miệng để lộ ra một nụ cười gượng, Vũ Diệu Thiên Ma Quyết quả nhiên lợi hại, sau khi phá vỡ một mạch thì chân khí được tu luyện ra tuyệt nhiên là gấp ba bốn lần người bình thường.

Hơn nữa theo như hệ thống nói, Vũ Diệu Thiên Ma Quyết càng tu luyện đến cùng thì sự chênh lệch này càng rõ ràng, trừ khi là thần công cùng đẳng cấp nếu không thì không có cách nào sánh được.

Leng keng!

– Chúc mừng chủ nhân đột phá Võ Sư, hệ thống sẽ khởi động khuôn mẫu thăng cấp, dự tính ba giờ đồng hồ sau sẽ hoàn thành việc thăng cấp, trong thời gian này chức năng hoán đổi có thể được tiến hành, còn các chức năng khác tất cả đều tắt, chủ nhân có thể tạm thời làm một người tốt.

– Tạm thời làm một người tốt!

Vương Hạo nhếch mép, danh tiếng của hắn hiện nay đã xấu khắp mọi nơi rồi, còn có cơ hội để làm người tốt ư!

Có điều, trong lòng lại vô cùng hy vọng, hệ thống sau khi thăng cấp sẽ có những biến hóa như thế nào!

“Hệ thống thăng cấp rồi, tiếp theo đó cần làm gì?”

Vương Hạo nghĩ đi nghĩ lại, lấy trang bị trên cơ thể hắn ra và bắt đầu kiểm tra.

Nhấn điện từ cấp hai, nhấn lực vô cùng lớn mạnh, có thể sản sinh ra hiệu quả tê liệt lớn mạnh, và tổn thương điện lực đối với Võ Sư.

Áo tàng hình cấp hai, Võ Sư sau khi ẩn thân khó có thể nhận ra, trừ khi có người có cảm nhận hiếm có nếu không ai cũng không thể phát hiện ra.

Kiểm laser cấp ba, vô cùng nhỏ nhắn tinh xảo, chỉ có bàn tay to nhỏ, khi sử dụng mới có thể bắn ra một đường tia laser, có tính sát thương cực mạnh đối với Võ Tông, tiền đề là có thể công kích tới Võ Tông.

Súng tự động Ngân Lang cấp ba, uy lực rất mạnh, có khả năng phá vỡ phòng ngự của Võ Tông, nếu là tập kích, chỉ cần bắn một phát Võ Tông ắt chết, chỉ tiếc sức giết quá mạnh, chỉ dựa vào tu vi Võ Sư cấp một của hắn, nhiều nhất chỉ bắn được hai phát.

Dao hợp kim cấp bốn, vừa nhỏ nhắn tinh xảo vừa linh hoạt, chỉ cần dao khí đủ lớn, xuyên qua phòng ngự của Võ Vương là không có vấn đề gì.

Cự kiếm hợp kim cấp bốn, nặng hơn 100 kg cũng có khả năng sát thương rõ rệt đối với Võ Vương, đáng tiếc hắn không có cách nào phát huy được uy lực thực sự của cự kiếm hợp kim.

“Lực công kích này bây giờ ta không thiếu một chút nào, hình như chỉ thiếu chút trang bị phụ trợ.”

Vương Hạo gãi cằm, mở thẻ ngân hàng của mình ra nhìn trong thẻ còn dư một tỷ chín trăm tám mươi triệu, hắn nghĩ với số tiền này thì mua bộ trang bị phụ trợ chắc là không có vấn đề gì.

“Võ giả quả là một nghề tiêu tốn tiền bạc nhất.”

Vương Hạo thu lại trang bị của mình, chỉ với vài bộ trang bị này ít nhất đáng giá mấy tỷ, nếu như người thường sử dụng thì mấy đời cũng không dùng hết.

Đương nhiên người mới là Võ Sư cấp một mà có được giá trị con người như hắn, cũng rất hiếm tồn tại.

Có điều, điều này cũng nói rõ hơn, giữa võ giả và người thường có một khoảng cách không thể vượt qua.

Trước khi đi ra ngoài, Vương Hạo còn đeo khẩu trang, tránh việc trên đường bị người khác nhận ra, sau đó bị ném trứng thối.

...

Cửa Hàng Trang Bị Quang Viễn, một cửa hàng buôn lậu vũ khí.

Nghe nói bà chủ của cửa hàng rất lợi hại, không chỉ bán vũ khí hợp kim, vũ khí quân hòa, vũ khí khoa học kỹ thuật ngay cả cơ giáp thứ vũ khí mà cảm cá nhân được buôn bán, cô cũng có thể làm được, hơn thế nữa còn dám quang minh chính đại mang ra bán.

Hơn nữa sau đó người của quân bộ còn coi như chưa nhìn thấy vậy.

Khi mà Vương Hạo bước vào trong Cửa Hàng Trang Bị Quang Viễn, bỗng chốc ngăn người ra đứng im một chỗ, hẩn nhìn thấy Nhạc Huyền và Hạ Vi Vi cũng ở trong cửa hàng.

– Tiểu bảo bối Huyền Huyền của anh, chúng ta thật sự có duyên!

Vương Hạo chủ động tiến gần.

Nhạc Huyền và Hạ Vi Vi vừa nghe thấy tiếng gần trong phút chốc toàn thân cảm thấy bất ổn, thế nào mà đi đâu cũng gặp phải tên vô sỉ khốn nạn này!

Đặc biệt là Nhạc Huyền, sau khi nghe xong câu nói tiểu bảo bối Huyền Huyền của Vương Hạo liền rung mình một cái, sồn da gà. Thật là quá ghê tởm.

– Tiểu Huyền, vị này là!

Trước bàn lễ tân một người đàn bà xinh đẹp hiếu kỳ hỏi, đây chính là bà chủ của Cửa Hàng Trang Bị Quang Viễn, Vân Sơ Dao.

Toàn thân trên dưới toát ra một nét nữ tính rung động lòng người, vô hình trung có thể khơi dậy dục vọng nguyên thủy nhất của đàn ông, tuyệt đối không phải là thứ mà Nhạc Huyền, Hạ Vi Vi có thể có được.

– Di Sơ Dao, anh ta là một tên cặn bã.

Hạ Vi Vi lễ phép trả lời câu hỏi của Vân Sơ Dao.

Vân Sơ Dao che miệng cười khúc khích, từ ngữ khí của Vương Hạo và thái độ cũng như mức độ tùy ý của Nhạc Huyền, Hạ Vi Vi có thể thấy rằng, người này hai đứa nhất định rất quen, nếu không thì không thể nào vô lễ như vậy được.

– Mẹ, người này chính là Vương Hạo!

Nhạc Huyền vuốt chán, vô lực thốt lên.

Từ cái thời khắc mà cô về nhà, đã bị Vân Sơ Dao thẩm vấn giống như phạm nhân, không ngừng hỏi giữa cô và Vương Hạo có phát sinh quan hệ gì hay không.

Cuối cùng dưới sự giải thích mạnh mẽ và khẳng định của cô, mẹ cô mới tin lời cô nói, nhưng có điều không biết là ảo tưởng hay là nhìn nhầm rồi, rõ ràng cô nhìn thấy vẻ thất vọng hiện lên trong ánh mắt Vân Sơ Dao.

Điều này khiến cho Nhạc Huyền ngăn người ra đứng yên một chỗ, lẽ nào trong lòng mẹ cô ta, cô ta đáng bị tên tiện nhân Vương Hạo này chà đạp sao?

Vương Hạo, Vi Vi ngăn người, không ngờ rằng Cửa Hàng Trang Bị Quang Viễn này là do nhà Nhạc Huyền mở, cũng không biết rằng là có thể đưa ra một cái giá hữu nghị hay không!

– Cậu chính là Vương Hạo!

Trước mắt Vân Sơ Dao sáng lên cô quan sát tỷ mỉ Vương Hạo, bỏ khẩu trang ra chính là Vương hạo sao!

Đối với Vương Hạo, Vân Sơ Dao thật lòng có cảm nhận không tồi, tài năng thiên phú không cần phải nói tới, chỉ cần là những người đã gặp qua đều biết, thời đại thuộc về Vương Hạo bắt đầu rồi.

Hơn nữa khả năng kiếm tiền của Vương Hạo cũng rất tốt, đây tuyệt đối là khả năng cần có của con rể cực phẩm.

Còn vấn đề nguồn gốc của tiền có chính quy hay không, bà ta hoàn toàn không để tâm tới, bởi vì việc bà ta mở Cửa Hàng Trang Bị Quang Viễn, những vũ khí mà cửa hàng bán bề ngoài là những trang bị hợp pháp nhưng vẫn có rất nhiều loại trang bị không hợp pháp.

Vì thế trong suy nghĩ của cô, việc tiền kiếm được là chính quy hay không cũng chẳng là gì, điều quan trọng nhất là có khả năng kiếm tiền.

Chính vào lúc này, bên ngoài cửa lại bước vào một vị thiếu niên gầy gò.

Khi nhìn thấy người thiếu niên gầy gò này, Nhạc Huyền nghĩ một lát và nhận ra vị thiếu niên này hình như là Lý Văn Dương.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Võ Đế

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

– Nhạc Huyền tiểu thư, nàng còn nhớ ta không?!

Lý Văn Dương ngây ngốc nhìn Nhạc Huyền.

Nhạc Huyền gật đầu một cái rồi cười nói:

– Ta nhớ người, người tên là Lý Văn Dương đúng không?

Nghe vậy Lý Văn Dương lập tức kích động, cảm giác mình được hạnh phúc to lớn bao quanh, Nhạc Huyền lại nhớ tên của hắn.

Hạ Vi Vi kéo kéo vạt áo của Vương Hạo, nhỏ giọng hỏi:

– Người này không phải bị người đánh hôm qua sao? Thế nào lại xuất hiện ở nơi này?

Wương Hạo bĩu môi.

– Chuyện này còn cần phải hỏi sao? Nhất định là bị Tiểu Huyền Huyền nhà ta làm cho mê mẩn.

Hạ Vi Vi cho Vương Hạo một ánh mắt khinh bỉ,

– Ta thấy cho dù đàn ông trong vũ trụ này chết sạch, Nhạc Huyền cũng không vừa ý người.

– Ai biết được!

Wương Hạo nhún vai, bắt đầu tìm kiếm trang bị phụ trợ mình cần trong tiệm.

Vân Sơ Dao mỉm cười hỏi:

– Vương Hạo, con muốn mua trang bị gì?

– Con muốn trang bị phụ trợ.

Wương Hạo nhẹ nhàng nói.

Vân Sơ Dao lập tức sáng mắt lên, nhiệt tình lấy ra mấy món trang bị, vũ khí tính công kích mặc dù tốt nhưng không có thực lực tương xứng, sử dụng sẽ rất khó khăn.

Mà trang bị phụ trợ thì không yêu cầu những thứ đó, chỉ cần mặc vào là có thể sử dụng ngay được.

Dĩ nhiên, cũng là vì trang bị phụ trợ thuận tiện như vậy, nên giá tiền cũng đặc biệt đắt.

– Đây là áo chống đạn cấp ba, có thể ngăn cản công kích của Võ Tông.

– Đây là giày phi tốc cấp ba, có thể giúp cho tốc độ con tăng lên gấp đôi.

– Đây là áo ẩn thân cấp ba, chỉ cần khởi động, thì Võ Tông cũng khó phát hiện ra con.

– Đây là bao tay điện quang cấp ba, mang theo nó, cầm thêm vũ khí hợp kim, có thể làm cho vũ khí có thêm thuộc tính điện.

– Đây là...

Nhìn Vân Sơ Dao giới thiệu từng món trang bị, ánh mắt Vương Hạo càng ngày càng sáng, còn mạnh mẽ nuốt nước miếng một cái. Nhưng sau khi hắn nhìn thấy giá cả, thì lập tức cảm giác bản thân thất tình rồi.

Áo chống đạn cấp ba, giá bán hai tỷ.

Giày phi tốc cấp ba, giá bán hai tỷ năm trăm triệu.

Áo ẩn thân cấp ba, giá bán ba tỷ.

Bao tay điện quang cấp ba, giá bán ba tỷ.

...

Nhìn giá bán hờ cái là mấy tỷ, hắn làm sao mua nổi chứ!

– Sao vậy? Không mua nổi?

Vân Sơ Dao mỉm cười nhìn Vương Hạo.

Về mặt Vương Hạo quần quýt một chút, cuối cùng vẫn gật đầu một cái.

– Nhóc con không mua nổi cũng là bình thường, chỗ của di còn có trả tiền theo từng kỳ, con xem một chút đi, nếu không có vấn đề gì thì ký vào bản hợp đồng này là được.

Vân Sơ Dao thành thạo lấy ra một bản hợp đồng đưa cho Vương Hạo.

Vương Hạo ngơ ngác nhìn Vân Sơ Dao, mua trang bị còn được trả tiền theo kỳ?

Nhưng sau khi Vương Hạo nhìn hợp đồng xong, thì toàn thân cảm thấy run rẩy, cái này đâu phải là trả tiền theo kỳ, rõ ràng là vay nặng lãi mà!

Hạ Vi Vi đứng bên cạnh che miệng không cho mình bật cười thành tiếng, nhưng bà vai run run đã cho thấy nàng sắp không nhịn nổi. Con tiểu hồ ly Vương Hạo này gặp phải hồ ly tinh Vân Sơ Dao, lập tức bị ăn gât gao luôn.

– Vân tỷ tỷ, con có thể hỏi một chút, nếu con không trả nổi thì sẽ thế nào không?

Vương Hạo khôn khéo hỏi.

Nghe thấy Vương Hạo gọi mình là chị, ánh mắt Vân Sơ Dao sáng lên, nhanh chóng rút bản hợp đồng trên bàn về, lấy ra một bản hợp đồng mới tinh đưa cho Vương Hạo,

– Nhóc con miệng thật ngọt, hôm nay tỷ tỷ tâm tình tốt, ký phần này.

Vương Hạo cầm lên nhìn một cái, đậu xanh rau má, một tiếng tỷ tỷ đã biến thành hợp đồng trả tiền theo kỳ bình thường, đương nhiên lợi tức vẫn cao hơn ngân hàng một chút xiu.

– Vân tỷ tỷ, con nổi danh vụng miệng, không biết nói chuyện, nếu không cũng sẽ không đắc tội nhiều người như vậy.

Vương Hạo mặt mũi nghiêm trang nói:

– Người thực sự là chị, nếu đi ra ngoài với Nhạc Huyền nhất định sẽ bị người khác gọi là chị em, nhưng mà Nhạc Huyền là chị, người là em.

Vân Sơ Dao che miệng cười khúc khích không ngừng, tay nhỏ trắng nõn lại rút phần hợp đồng thứ hai về, lấy ra phần hợp đồng thứ ba.

Hạ Vi Vi mở to miệng nhỏ, tròn mắt nhìn một màn này, nhẹ phun ra một tiếng,

– Chuyện này em cũng được?

Vương Hạo nhìn phần hợp đồng thứ ba, đây là hợp đồng không có lợi tức, chỉ cần trong thời gian quy định trả đủ tiền thì không có bất kỳ chuyện gì.

– Nhạc Huyền tiểu thư, nàng nhất định phải chờ ta.

Đột nhiên, Lý Vân Dương bên kia gào lên một câu nhiệt huyết thanh xuân.

Vương Hạo quay đầu nhìn thì thấy Nhạc Huyền vẻ mặt lúng túng đứng ở đó, trong hai mắt Lý Vân Dương thì lóe lên ngọn lửa cố chấp.

– Lại là một thằng nhóc nghèo thổ lộ với Nhạc Huyền nhà chúng ta.

Vân Sơ Dao lắc đầu một cái, đối với loại chuyện này đã thấy nhiều thành quen.

Vương Hạo nhỏ giọng hỏi:

– Nếu là con, con nhất định không chọn Nhạc Huyền, mà chọn Vân tỷ tỷ.

Vân Sơ Dao hí hóp mắt, cẩn thận quan sát Vương Hạo

– Thằng nhóc nhà ngươi, nhìn một cái cũng biết chẳng phải hạng tốt lành gì.

– Ai bảo Vân tỷ tỷ mê người như vậy chứ!

Vương Hạo thâm tình chân thành nhìn Vân Sơ Dao.

– Nhóc thật đúng là một tên láu cá.

Vân Sơ Dao phong tình vạn chủng liếc Vương Hạo một cái, trong lòng có chút vui vẻ. Mặc dù nàng biết Vương Hạo là vì giảm giá mua trang bị, nhưng không có người phụ nữ nào lại không thích người khác khen mình xinh đẹp, có mị lực.

Chỉ là Vân Sơ Dao cũng có chút hiếu kỳ, Vương Hạo phải là một học sinh trung học cấp hai mới đúng, nhưng biểu hiện này rõ ràng là một lãng tử tình trường!

Hạ Vi Vi bên cạnh nhích nhích cái mông nhỏ, kéo ra một khoảng cách với Vương Hạo, đồng thời cảnh giác đề phòng tên hèn hạ Vương Hạo này.

Ngay tại lúc này, Quan Kiệt Anh đẩy cửa ra, trực tiếp nói một câu:

– Vân Dương, chúng ta nên lên đường.

Nhưng trong khoảnh khắc cửa mở ra, Vân Sơ Dao đầu tiên là sùng sốt một chút, sau đó trong mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo, lạnh lùng hô một tiếng:

– Quan Kiệt Anh!!

Đừng!!!

Lúc này, lấy Vân Sơ Dao làm trung tâm, một cỗ khí tức kinh khủng lập tức bộc phát, trong nháy mắt thổi bay Vương Hạo và Hạ Vi Vi, hai người bọn họ ngay cả thời gian phản ứng cũng không có.

– Võ Đế!!

Khi Vương Hạo bò dậy được, hai con mắt trừng thật to, chỉ thấy hai chân Vân Sơ Dao cách mặt đất, lơ lửng giữa không trung. Đây chính là năng lực phi hành mà phải đến cường giả Võ Đế mới có thể lĩnh ngộ đó!

– Đùa gì vậy?! Mẹ của Nhạc Huyền lại là Võ Đế!!

Hạ Vi Vi bị dọa tới trợn mắt há mồm, loại cường giả trong truyền thuyết này mà nàng lại có thể tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy.

– Má của ta ơi, trên Trái Đất này thật đúng là đàn rồng hang hổ mà!

Vương Hạo cảm thán một câu, trên Võ Sư là Võ Tông, trên Võ Tông là Võ Vương, mà trên Võ Vương mới là Võ Đế.

Loại cao thủ cấp bậc này, Liên Bang Tinh Tế cũng không có bao nhiêu, một người xuất hiện cũng là bảo bối, nhưng bây giờ hắn lại gặp được một người trên cái tinh cầu cấp một – Trái Đất này.

– Sơ Dao, không ngờ em cũng bước tới cảnh giới này.

Quan Kiệt Anh có chút cảm khái nói.

Vừa nói xong, ánh mắt mọi người ở đây đều giật giật, em cũng tới cảnh giới này? Chẳng lẽ người đàn ông này cũng là Võ Đế?

Nghĩ tới đây, mọi người đều hít thở dồn dập, chuyện cmm đùa này có chút lớn rồi đó!

Vân Sơ Dao vươn tay nắm lại, một thanh kiếm nhỏ phóng vào trong tay, lạnh lùng nói:

– Thật là lão thiên gia mở mắt, lại đưa tên phụ tình nhà ngươi tới trước mặt ta, hôm nay ta nhất định phải làm thịt ngươi.

– Tên phụ tình?!

Vương Hạo sáng mắt lên, cảm giác có bất quá, còn là bất quá cầu huyết liên quan tới cường giả cấp bậc Võ Đế.

Không do dự, hần lấy một ghế nhỏ ra, đổi bông ngô, ngồi chờ kịch bất quá cầu huyết diễn ra.

Hạ Vi Vi thấy vậy, cũng không khách khí, xách thêm một ghế nhỏ ngồi cạnh Vương Hạo, ăn bông ngô...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Một Điểm Khí Tiết Cũng Không Có

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Vân Sơ Dao đối mặt với Quan Kiệt Anh.

Nhạc Huyền về mặt khẩn trương nhìn mẹ mình, hiển nhiên đã biết mẹ nàng là Võ Đế.

Trong lòng Lý Vân Dương có chút mơ hồ, sự phụ mình hình như đã phụ lòng mẹ Nhạc Huyền, vậy có phải chứng minh giữa hần và Nhạc Huyền có ngăn cách không?

Vương Hạo ăn một miếng bông ngô, nghiêng đầu tò mò hỏi Hạ Vi Vi:

– Người nói Nhạc Huyền có phải con của người đàn ông này hay không?

Hạ Vi Vi suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

– Thật sự có khả năng, ta vẫn chưa từng thấy cha của Nhạc Huyền, bây giờ đi lại gọi người này là tên phụ tình, ta thấy đúng tám chín phần mười rồi.

Vương Hạo hỏi tiếp:

– Vậy người nói xem, nếu ta theo đuổi Nhạc Huyền thì có hy vọng hay không?

Hạ Vi Vi cho Vương Hạo một ánh mắt khinh bỉ, cái tên này thật không biết xấu hổ, thấy Nhạc Huyền có hai Võ Đế bảo bọc, lập tức ngay cả khí tiết cũng không cần.

– Vương Hạo, Nhạc Huyền là của tao, mày đừng hòng có ý đồ với nàng.

Lý Vân Dương nghe thấy lập tức giận dữ. Hần tuyệt đối không cho phép tên hèn hạ Vương Hạo này có ý đồ gì với nữ thần Nhạc Huyền của hần, tuyệt đối không cho phép.

Hạ Vi Vi đẩy đẩy Vương Hạo,

– Tình địch của người xuất hiện.

Vương Hạo phì cười, khinh thường nói:

– Cái loại hàng này, người cảm thấy ta sẽ coi trọng sao?

– Vương Hạo...

Lý Vân Dương tức giận tới tái xanh mặt, thật sự có loại xung động liều mạng, muốn thả Long Thái ra ngoài đại chiến một trận với Vương Hạo.

– Vân Dương!

Giọng nói Quan Kiệt Anh vang lên, trong nháy mắt áp chế lại tâm tình nóng nảy của Lý Vân Dương.

– Thật xin lỗi sư phụ!

Trên trán Lý Văn Dương toát ra mồ hôi lạnh, suýt chút nữa bị Vương Hạo chọc tức mà phá hủy tiền đồ.

Quan Kiệt Anh vẫy vẫy tay, lại chuyển mắt nhìn Vân Sơ Dao, nhẹ giọng nói:

– Sơ Dao, chúng ta đã không còn trẻ nữa, có một số việc hẳn là nên lãng quên theo thời gian.

– Hay cho một câu không còn trẻ nữa.

Vân Sơ Dao cười lạnh nói:

– Vậy tại sao lúc trước ngươi lại làm cái chuyện đó.

Vương Hạo và Hạ Vi Vi nhanh chóng nhét từng miếng bỏng ngô vào miệng, toàn thân kích động, chẳng lẽ mê đề được vạch trần nhanh chóng như vậy sao?

Đùng đùng...

Nhưng vào lúc này, ngoài tiệm vang lên từng tiếng va chạm, sau đó mấy chục cơ giáp hình người từ trên trời hạ xuống.

– Những người này ở bên quân khu, bọn họ tới làm gì?

Hạ Vi Vi có chút sững sốt.

Vương Hạo ăn miếng bỏng ngô:

– Hẳn là cảm ứng được khí tức Võ Đế của Vân tỷ nên tới xem một chút.

...

Thiếu tướng Trác Vũ về mặt đau khổ từ ngoài đi vào. Thiếu tướng trú đóng ở Trái Đất như hẳn thật là quá khổ sở rồi!

Những năm này không biết có chuyện gì, mỗi một người tới Trái Đất đều là một nhân vật lớn, hẳn chọc không chọc nổi, đánh không đánh lại, chỉ có thể nở nụ cười, nhỏ giọng hạ khí, bán manh gọi cha mẹ.

– Trác Vũ, ngươi còn dám tới tiệm của ta sao!

Hai mắt Vân Sơ Dao trừng lên, một cỗ khí tức rét lạnh cuốn về phía Trác Vũ.

– Sơ Dao, nàng làm loạn đủ chưa.

Chân mày Quan Kiệt Anh nhíu lại, một cái quang thuần xuất hiện, cản lại cỗ hàn khí kia.

– Vân tiền bối, tại hạ thật sự không phải cố ý giấu diếm, mà là thật sự không biết hai vị có ân oán mà!

Trác Vũ vội vàng nhận lỗi, thái độ thành khẩn tới không thể thành khẩn hơn. Hẳn tuyệt đối không thể để cho hai vị này khai chiến trên Trái Đất, nếu không thì to chuyện rồi.

Nếu như ví dụ Võ Tông thành một quả bom nguyên tử, vậy thì Võ Vương chính là một trăm quả bom nguyên tử. Mà Võ Đế còn lợi hại hơn cả Võ Vương, đây chính xác là hơn ngàn quả bom nguyên tử tập hợp.

Nếu hai vị đại gia này đại chiến trên Trái Đất, ước chừng chỉ trong giây lát Trái Đất sẽ biến thành bụi bặm, biến mất khỏi vũ trụ.

Đến lúc đó, hẳn bàn giao thế nào với Liên Bang Tinh Tế chứ?

– Hừ!

Vân Sơ Dao hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên cũng biết rõ hậu quả khi khai chiến trên Trái Đất.

Vương Hạo thấy hai vị Võ Đế không đánh nhau, bày tỏ thất vọng mười phần, đứng dậy đi tới bên người Nhạc Huyền, tay cũng rất tự nhiên ôm lấy eo nhỏ của Nhạc Huyền, về mặt thành thật nói:

– Ba, mẹ, nếu hai người đều ở đây, vậy con cũng không giấu nữa, con và Tiểu Huyền Huyền đã có đứa nhỏ, hai người được làm ông nội bà nội rồi, có thấy vui vẻ không, có thấy kích động không.

Hạ Vi Vi hoảng sợ cảm rớt xuống mặt đất. Không phải nàng chưa từng gặp người vô sỉ, nhưng vô sỉ tới trình độ như Vương Hạo thì thế gian hiếm thấy.

Không hề nghĩ ngợi, trực tiếp gọi người ta là cha mẹ. Người thật là một chút khí tiết cũng không cần mà!

Vân Sơ Dao tức giận tái xanh mặt, nổi giận nói:

– Tên nhóc thói miệng thói nói lời thói, bà đây sao có thể sinh con với tên phụ tình này, Nhạc Huyền không phải con của tên phụ tình này.

Quan Kiệt Anh bình tĩnh nói:

– Ta không có con, đứa trẻ này không phải con ta.

Vương Hạo có chút sùng sốt, kịch tình này có chút không đúng rồi?! Chẳng lẽ còn có người thứ ba nhúng tay vào?

Bộp một tiếng, Nhạc Huyền tát rưng cái tay của Vương Hạo, hung hăng trừng mắt nhìn Vương Hạo một cái. Cái tên vô sỉ khốn kiếp này, thật đúng là thời thời khắc khắc không quên sàm sỡ nàng, quý mới có con với hắn.

Lý Vân Dương đứng cạnh hai mắt lóe hung quang. Nếu ánh mắt có thể giết người, Vương Hạo đã bị hắn giết vô số lần.

– Haizz, đã như vậy, thì ta chỉ có thể hy sinh bản thân, tự mình tới hóa giải đoạn ân oán này.

Vương Hạo thở dài, bộ dạng ta không vào địa ngục thì ai vào.

Sau đó hắn đi tới bên người Quan Kiệt Anh, nghiêm túc nói:

– Sư phụ trên cao, xin nhận của đồ nhi một lạy!

Phụt...

Tất cả người có mặt ở đây đều sặc nước miếng. Vô sỉ, quá cmn vô sỉ rồi, vì có thể có hai vị Vô Đế làm chỗ dựa cho hắn, người này đã hoàn toàn vứt bỏ hết khí tiết.

Càng khiến cho người ta không chịu nổi là, tên Vương Hạo này lại còn có thể bày ra tư thái vì người quên mình. Thật là rừng lớn, loại chim gì cũng có.

Quan Kiệt Anh khoát tay chặn lại, một cỗ khí lãng nâng Vương Hạo đang muốn quý đứng lên, nhẹ giọng nói:

– Người thật là chả giống cha người chút nào.

Vương Hạo sùng sốt:

– Ngài biết lão đầu từ nhà ta!

Quan Kiệt Anh gật đầu một cái, sau đó có chút cảm thán nói:

– Hắn ta là địch nhân cả đời của ta, cũng là bằng hữu duy nhất cả đời này của ta.

– Vậy ngài là Quan thúc thúc của ta sao?

Vương Hạo lại sáng mắt, chớp tay nói:

– Hôm nay lần đầu gặp mặt thúc, còn mong thúc tặng lễ ra mắt cho cháu, tránh cho người ngoài nói thúc không có lễ nghi.

Phụt...

Mọi người ở đây lại bị công kích vô sỉ của Vương Hạo đánh trúng, còn là một lần tổn thương có bạo kích.

Còn cmn không có lễ nghi!

Rốt cuộc là ai không có lễ nghi, trong lòng tiểu tử người không có một chút chướng ngại nào sao? Làm gì có tiểu bối nào trắng trợn đòi lễ gặp mặt như vậy chứ!

Vân Sơ Dao nhú đôi mày liễu, quay đầu nhìn Vương Hạo, hừ lạnh một tiếng:

– Hóa ra người là con trai của tên kia, bảo sao nhìn có chút quen mắt.

Vương Hạo vô tội nháy mắt, nghe giọng sao giống như có mâu thuẫn với lão đầu tử, đừng nói lão đầu tử chính là người thứ ba năm đó nhá! Chẳng lẽ Nhạc Huyền là chị ruột của hắn?

Nghĩ tới đây, Vương Hạo dò xét kêu một tiếng:

– Mẹ hai?!

Mọi người trong nháy mắt đổ mồ hôi. Trình độ vô sỉ thế này, thế gian là duy nhất, tuyệt đối không có người thứ hai.

– Cút!

Vân Sơ Dao nổi giận quát một tiếng.

– Hóa ra không phải, hù chết bảo bảo con rồi.

Vương Hạo vỗ ngực một cái, nặng nề thở ra một hơi.

Hạ Vi Vi tò mò nhìn mọi người ở chỗ này, mẹ của Nhạc Huyền là Võ Đế, sư phụ của Lý Văn Dương là Võ Đế, bây giờ cha của Vương Hạo có thể được Quan Kiệt Anh coi là địch nhân cả đời, đoán chừng cũng là Võ Đế.

Trong tiệm này có tổng cộng bốn học sinh THPT, núi dựa sau lưng ba người đều là Võ Đế, vậy núi dựa Võ Đế của nàng ở nơi nào rồi!?

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 56: Được Bình Kim Thủy Tinh

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Quan Kiệt Anh lấy một đôi giày ống màu trắng được mạ vàng trong túi đeo lưng ra, có chút thương cảm nói:

– Năm đó tốc độ của cha ngươi quá nhanh, ta không thể không chuẩn bị đôi giày tốc độ âm thanh cấp năm này. Đáng tiếc, nguyện vọng đánh với hắn một trận vẫn chưa thể thực hiện, hôm nay bèn đưa giày này cho ngươi, hy vọng ngươi không nên cô phụ uy danh của cha ngươi.

Nói xong thì ném đôi giày tốc độ âm thanh cấp năm cho Vương Hạo, làm cho Hạ Vi Vi bên cạnh trợn mắt há mồm, quá đại gia rồi!

Giày tốc độ âm thanh cấp năm, bảo bối nói ít thì cũng phải mấy chục tỷ mới có thể mua được, nói nhiều thì cho dù có tiền cũng chưa chắc có thể mua được, tuyệt đối là một vật tượng trưng cho thân phận.

Nhưng bây giờ Quan Kiệt Anh nói đưa là đưa, ngay cả chân mày cũng không nhíu một cái, thật là vô cùng hào phóng.

Vương Hạo nhanh chóng nhét đôi giày tốc độ âm thanh cấp năm vào ngực, như rất sợ người khác cướp đi vậy, sau đó nhìn chằm chằm cự kiếm Quan Kiệt Anh công sau lưng, nghiêm túc nói:

– Người xưa có Bá Nha đập đàn vì Chung Tử Kỳ, cảm khái đời người không có một tri kỷ. Vì sao hôm nay Quan thúc không noi theo Bá Nha, phong kiếm vì cha ta. Người cứ yên tâm, con thấy kiếm của ngài cũng là danh kiếm, nên sẽ cố nhận lấy, sẽ không khiến nó bị chôn vùi mất vẻ sắc bén.

Vô sỉ!

Thiên hạ đệ nhất vô sỉ!

Trong đầu mọi người lập tức dán cho Vương Hạo cái danh hiệu này, người ta đã đưa ngươi một đôi giày tốc độ âm thanh cấp năm, ngươi không biết cảm ơn thì thôi đi, lại có cớ ý đồ với cự kiếm của người ta. Loại người vô sỉ như thế nào, mọi người đều bày tỏ đời này chưa từng thấy qua.

– Ngươi thật sự một chút cũng không giống ba ngươi.

Quan Kiệt Anh lắc đầu bật cười nói:

– Cái thanh cự kiếm này tên là Duệ Quang, là một trong mười vũ khí hợp kim cấp 6 trong cả Liên Bang Tinh Tế, ta đã định truyền nó cho Văn Dương, ngươi không nên có ý đồ gì với nó. Nói đi cũng phải nói lại, cha ngươi không phải là không có, ngươi muốn nhiều như vậy làm gì?

Vừa nói xong, ánh mắt mọi người tại đây đều chột co lại, thanh cự kiếm này lại là Duệ Quang!?

Phải biết vũ khí hợp kim cấp 6 tuyệt đối là thần binh lợi khí, cho dù Liên Bang Tinh Tế tiêu hao vô số tài nguyên, cũng chỉ có thể chế tạo mười cái, có thể thấy nó khó chế tạo bao nhiêu, mà người có thể có được chúng, suy nghĩ một chút cũng sẽ biết là người như thế nào.

Khiến cho Nhạc Huyền, Hạ Vi Vi cảm thấy không thể tưởng tượng nổi là, Quan Kiệt Anh lại nói cha của Vương Hạo cũng có một cái. Chuyện này càng làm cho trong lòng các nàng tràn ngập tò mò, cha của Vương Hạo rốt cuộc là ai?!

– Ha ha, nơi này thật sự rất náo nhiệt!

Một tiếng cười già nua vang lên, sau đó Tô Mộc mặt mũi vui vẻ đi vào trong tiệm, đồng hành còn có Mạc Lệ – Dược Đế cấp năm, hiệu trưởng Chung Ly, hội trưởng La Dược.

– Tô tiên bối, Mạc tiên bối.

Hai người Quan Kiệt Anh, Vân Sơ Dao không dám khinh thường, vội vàng tiến lên hành lễ.

Vương Hạo ngơ ngác nhìn Tô Mộc, trí nhớ sâu trong đầu lập tức tuôn ra ngoài.

Năm đó ở đế tinh, một đám người lao vào phủ Trần Uy Nguyên Soái muốn bắt thằng xui xẻo, nhưng ngay tại thời khắc nguy cơ, Tô Mộc xuất hiện, không có bất kỳ do dự nào lập tức đại sát tứ phương, giết cho tất cả mọi người không dám tiến lên, giết cho những thế lực kia kinh hãi run sợ.

Cuối cùng không biết chuyện gì xảy ra, Tô Mộc mang thằng xui xẻo an toàn rời khỏi đế tinh, trải qua nhiều trắc trở đi tới Trái Đất.

Sau đó, Tô Mộc có chuyện rời đi, nên cho thằng xui xẻo một khoản tiền, nhưng thằng xui xẻo sống chết không nhận, nhất định muốn tự nuôi mình.

Mà từ đó về sau, thằng xui xẻo cũng không còn xuất hiện trước mặt vị lão gia gia này nữa.

– Ông nội. . .

Trong hốc mắt Vương Hạo không biết nước mắt ở đâu tuôn ra, âm thanh cũng nghẹn ngào.

– Đứa nhỏ tới đây, cho ông nội nhìn con thật kỹ xem nào.

Tô Mộc cũng ngẩn lẹ, cả đời ông không có con cháu, rót hết toàn bộ tâm huyết lên trên người tên đệ tử Vương Thiên Dật, nên có thể nói Vương Thiên Dật chính là con trai ông, Vương Hạo chính là cháu trai ông.

– Hu hu hu. . .

Dưới chân Vương Hạo cũng không khống chế được, chạy như bay nhào vào trong ngực Tô Mộc, tiếng khóc ti tê vang lên, thật giống như một người lưu lạc tìm được thân nhân.

Thật ra thì trong trí nhớ thằng xui xẻo, từ sau khi Vương Thiên Dật mất tích, Tô Mộc đã trở thành thân nhân thân nhất của hắn.

Đáng tiếc Tô Mộc vẫn chưa từng xuất hiện, điều này làm cho thằng xui xẻo càng ngày càng lạnh nhạt, dành toàn bộ thời gian lên phương diện dược tề.

Dĩ nhiên Tô Mộc cũng để lại phương pháp liên lạc, nhưng có thể là thằng xui xẻo cho rằng nếu vô duyên vô cớ liên lạc với Tô Mộc thì sẽ quấy rầy đối phương, nên vẫn chưa từng liên lạc.

– Đứa bé ngoan, những năm này con chịu khổ rồi.

Đôi mắt già nua của Tô Mộc hàm chứa nước mắt, vuốt ve đầu Vương Hạo.

Hạ Vi Vi nhích dần tới bên cạnh Nhạc Huyền, nhỏ giọng hỏi:

– Người biết Vương Hạo rốt cuộc là có thân phận gì hay không?

Nhạc Huyền lắc đầu một cái, bây giờ nàng cũng rất muốn biết rốt cuộc Vương Hạo là ai? Dựa theo lời của Quan Kiệt Anh, cha của Vương Hạo là Vô Đế giống hắn, còn có một trong mười vũ khí hợp kim cấp 6 của Liên Bang Tinh Tế, chứng tỏ địa vị tuyệt đối rất cao.

Bây giờ lại xuất hiện thêm một ông nội, mà vị ông nội này ngay cả cường giả Vô Đế như Quan Kiệt Anh, Vân Sơ Dao gặp cũng phải hết mực cung kính, có thể thấy thân phận của ông nội này cũng không thấp.

Nghĩ xong, Nhạc Huyền và Hạ Vi Vi lập tức sợ tới ngây người, nhà Vương Hạo lại có hai vị Vô Đế, chuyện đùa này có chút quá mức rồi đi!?

Vương Hạo lau nước mắt, chỉ Quan Kiệt Anh vừa khóc vừa kể lể:

– Ông nội, người này ý vào tu vi mình cao, đoạt cự kiếm của con, người phải làm chủ cho con với!

Vừa dứt lời, mọi người ở đây lập tức đỏ mặt. Tên Vương Hạo này không chỉ không mang theo khí tiết, còn còn mở mắt nói mò.

Lúc này, trong lòng Quan Kiệt Anh thật sự như có một con sóng thần quét qua. Mới vừa rồi hắn không nên đưa đôi giày tốc độ âm thanh cho Vương Hạo, bây giờ thì hay rồi, chuẩn xác là một tấm cao da chó, gỡ không gỡ ra được, còn thay đổi phương pháp muốn cự kiếm Duệ Quang của hắn.

Vương Hạo nhìn về phía Vân Sơ Dao nháy mắt một cái, giống như nói, bây giờ còn không trị Quan Kiệt Anh thì đợi tới lúc nào?

Vân Sơ Dao phong tình vạn chủng trợn mắt nhìn Vương Hạo một cái, lời lẽ chính nghĩa chỉ Quan Kiệt Anh,

– Không sai, Tô tiên bối, mới vừa rồi chính mắt ta thấy Quan Kiệt Anh đoạt cự kiếm của người bạn nhỏ Vương Hạo này.

Sắc mặt Quan Kiệt Anh tối sầm lại, Vân Sơ Dao này đã đột phá tới Vô Đới rồi, như thế nào lại cùng đưa trẻ như Vương Hạo làm loạn chứ!

Trác Vũ nhìn mấy vị tai to mặt lớn ở nơi này, chỉ có thể cúi đầu rút cổ, trong lòng vẫn luôn thầm lẩm nhẩm, không nên hỏi ta, không nên hỏi ta.

– Ha ha, một cái cự kiếm có gì tốt.

Mạc Lệ cười lớn một tiếng đi tới bên cạnh Vương Hạo, búng ngón tay một cái, La Dược nhanh nhẹn tiến lên, mở ra một cái rương kim loại, bên trong là một bộ công cụ dược tề mới tinh.

Chỉ là so với đám công cụ ông nghiệm thủy tinh kia, thì tất cả số công cụ này đều tản ra màu vàng nhạt, nhìn hình dáng không thôi cũng đủ biết, tuyệt đối không ít tiền.

– Dược bình kim thủy tinh!

Ánh mắt mọi người có mặt ở đây đều giật giật, hô hấp có chút gấp gáp.

Mặc dù trong số những người ở đây, không có bao nhiêu người biết phối chế dược tề, nhưng đối với danh từ dược bình kim thủy tinh vẫn là như sấm bên tai.

Nếu như đối với võ giả mà nói, vũ khí hợp kim cấp 6 chính là thứ cao nhất bọn họ theo đuổi, thì đối với dược tề sư mà nói, dược bình kim thủy tinh chính là thứ cao nhất bọn họ theo đuổi.

Theo truyền thuyết, sử dụng dược bình kim thủy tinh phối chế dược tề, không chỉ có thể tăng tỷ lệ thành công, còn có thể đề cao dược liệu.

Chỉ là những dược bình kim thủy tinh này đều là chọn những tài liệu đặc biệt luyện chế thành, cho dù trong nội bộ công hội Dược Tề cũng là vật phẩm hiếm có, người bình thường hoàn toàn không thể sử dụng...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Hơi Thở Đại Gia

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Vương Hạo chảy nước miếng, nhìn chằm chằm dược bình kim thủy tinh.

Mạc Lệ thấy vậy, nụ cười trên mặt càng rõ hơn,

– Vương Hạo, chỉ cần con tới công hội Dược Tề của chúng ta, vậy thì những dược bình kim thủy tinh này sẽ thuộc về con, còn có phòng thí nghiệm dược tề tư nhân, kinh phí nghiên cứu mỗi tháng ba chục tỷ, ra cửa có ba mươi Vô Vương đi theo, muốn mua gì có thể nói với công hội Dược Tề, cho dù muốn mua phi thuyền tổng thống tư nhân Thiên Long cũng không thành vấn đề...

Vương Hạo càng nghe mắt càng sáng, công hội Dược Tề này quả nhiên không thẹn danh tiếng đại gia trâu bò nhất Liên Bang Tinh Tế, ra tay một cái là thấy hơi thở đại gia đập thẳng vào mặt.

Mọi người ở đây nghe thấy thì đều chặc lưỡi hít hà, này cmn quá kinh khủng rồi!

Kinh phí nghiên cứu ba chục tỷ, cái này cho dù ngày ngày mua đồ sinh hoạt, cũng không cách nào xài hết trong vòng một tháng đi!?

Còn có ba mươi hộ vệ cấp bậc Võ Vương đi theo, phô trương như vậy cũng quá lớn rồi đi?

Đáng sợ nhất là, công hội Dược Tề lại vì Vương Hạo muốn mà mua phi thuyền tổng thống Thiên Long, đại gia như vậy, người nào ở Liên Bang Tinh Tế có thể so sánh?!

Tô Mộc thấy hai mắt Vương Hạo lấp lánh kim quang, hiển nhiên đã sắp bị lão khốn nạn Mạc Lệ này dụ dỗ đi, không biết làm thế nào bèn tăng hắng một tiếng:

– Khụ khụ, chẳng lẽ Hạo nhi quên đài ngộ năm đó mà học viện Hoàng Gia dành cho con rồi sao?

Vương Hạo chợt thức tỉnh, trong đầu hiện lên hình ảnh năm mười tuổi ấy.

Trong phòng thí nghiệm của học viện Hoàng Gia, thằng xui xẻo đang phối chế dược tề, sau đó mấy người xông vào, không nói hai lời đã nhấc hắn ném ra khỏi cửa học viện Hoàng Gia.

Đồng thời, mấy tên thầy giáo còn chế nhạo hắn, con trai của một thường dân cho dù được đóng gói, cũng không thể nào trở thành quý tộc chân chính, vẫn là bình dân để tiện.

Mà những học sinh tự nhận là tài trí hơn người, sau khi nghe tin Trần Uy Nguyên Soái không rõ tung tích cũng vội vàng gia nhập hội chế nhạo, làm nhục hắn, thậm chí còn có rất nhiều học sinh ra tay với hắn, ném trứng gà thối, lá rau nát...

Mặc dù thằng xui xẻo vẫn không nói gì, chỉ là yên lặng rồi đi, nhưng đoạn trí nhớ này khắc cực sâu trong trí nhớ hắn, có thể thấy thằng xui xẻo lúc đó khó chịu biết bao nhiêu.

– Ta phải luyện võ, ta muốn phá hủy học viện Hoàng Gia, ta muốn học viện Hoàng Gia diệt vong, cho nó trở thành lịch sử...

Hai mắt Vương Hạo lóe lên hung quang, quanh thân tản ra một cỗ khí tức hung ác. Hắn không vì cái gì khác, chỉ vì tôn nghiêm của thằng xui xẻo cũng phải phá hủy học viện Hoàng Gia.

Mọi người ở đây chợt rung mình, không ai hoài nghi lời của Vương Hạo, chỉ dựa vào thiên phú kinh khủng kia, một khi lớn lên việc học viện Hoàng Gia bị diệt vong là chuyện đã định trước.

Mạc Lệ không biết làm sao chỉ có thể thở dài, coi bộ chuyện năm đó đối với Vương Hạo mà nói, tuyệt đối là một đả kích nặng nề, muốn kéo Vương Hạo vào công hội Dược Tề, có lẽ không thành.

Hạ Vi Vi kéo Nhạc Huyền, tò mò hỏi:

– Trước kia Vương Hạo từng học ở học viện Hoàng Gia?

Nhạc Huyền lắc đầu một cái,

– Ta không biết, nhưng ta biết, học viện Hoàng Gia lần này gặp phiền toái lớn rồi.

Hạ Vi Vi đồng tình gật đầu một cái, một thiếu niên ở tuổi mười bảy có thể lĩnh ngộ ba môn võ kỹ Hồn Nhiên Thiên Thành, tương lai có thành tựu như thế nào, đừng mong nghĩ cũng ra.

Điểm mấu chốt là, tên Vương Hạo này còn là người vô sỉ như vậy, không có bất kỳ khí tiết nào.

– Học viện Hoàng Gia cũng không phải nơi người muốn diệt là có thể diệt.

Giọng nói bình tĩnh của Quan Kiệt Anh đột nhiên vang lên.

Tô Mộc liếc nhìn Quan Kiệt Anh, lại nhìn Lý Vân Dương một chút, hỏi:

– Kiệt Anh, đây là con trai người?

– Dạ thưa Tô tiên bối, đây là đệ tử ta, tên là Lý Vân Dương.

Quan Kiệt Anh trả lời.

– Đệ tử của người?

Tô Mộc nhún mày một cái, cảm giác có chút ngoài ý muốn. Thiên phú của Quan Kiệt Anh mạnh bao nhiêu, ông hết sức rõ ràng, nhưng bây giờ lại thu một đệ tử tư chất bình thường như thế, thật khiến người khác khó hiểu.

Thiếu tướng Trác Vũ đi tới bên cạnh Tô Mộc, nhỏ giọng nói:

– Tô tiên bối, đứa nhỏ này tu luyện Thiên Địa Thăng Long quyết.

Con người Tô Mộc chợt co rút, nhìn chằm chằm Quan Kiệt Anh một cái:

– Không tồi, đây chính là phong cách của người, đứa nhỏ này sẽ tham gia cái cuộc so tài kia chứ?

Quan Kiệt Anh gật đầu một cái.

– Nói vậy thì, đứa nhỏ này chính là lá bài tẩy cuối cùng của học viện Hoàng Gia các người?

Sắc mặt Tô Mộc có chút nặng nề, ông vẫn vô cùng kiêng kỵ Thiên Địa Thăng Long quyết.

Quan Kiệt Anh lắc đầu một cái:

– Ta cũng không biết, đã mấy năm rồi ta chưa trở về học viện Hoàng Gia, không biết bọn họ có tìm được mầm non nào tốt hơn không.

Tô Mộc gật đầu:

– Bất kể như thế nào, ta hy vọng người giữ bí mật thay Hạo nhi, thân phận của hắn bây giờ rất nhạy cảm.

Quan Kiệt Anh nhìn Vương Hạo một cái,

– Không thành vấn đề, ta cũng hy vọng thấy Văn Dương tỷ thí với Vương Hạo.

Nói xong, Quan Kiệt Anh mang theo Lý Văn Dương đi một bước quay đầu ba lần, nhớ nhưng không thôi, rồi đi.

– Ông nội, cự kiếm của con.

Vương Hạo vội vàng nhảy căng lên, chẳng lẽ cứ như vậy nhìn cự kiếm hợp kim cấp 6 rời khỏi mình sao!?

Tô Mộc sờ đầu Vương Hạo, an ủi:

– Yên tâm đi! Khi con tỷ thí với nhóc Lý Văn Dương đó, con sẽ cảm vũ khí của cha con quyết một trận thư hùng với hắn.

– Vũ khí của lão đầu tử?

Vương Hạo có chút sững sờ, vũ khí của cha hắn không phải là cũng không rõ tung tích với cha hắn rồi sao?

Tô Mộc thở dài nói:

– Năm đó cha con hình như đã phát hiện chuyện gì, lúc gần đi thi đến tìm ta, còn để vũ khí lại chỗ ta, hơn nữa nhờ ta thường xuyên chú ý sự an toàn của con.

– Năm đó lão đầu tử đã phát hiện cái gì?

Chân mày Vương Hạo nhíu lại, hỏi.

Tô Mộc hơi mỉm cười nói:

– Cho dù nói cho con thì có tác dụng gì? Vẫn nên tăng thực lực lên đi! Không cần phải để tâm chuyện xa vời.

Nói xong, Tô Mộc vỗ một cái lên gáy Vương Hạo, sau đó biến mất không thấy.

– Ông nội, người đi nơi nào vậy?

Vương Hạo vội vàng kêu to, đây chính là núi dựa của hắn, không thể cứ vậy mà đi chứ!

Hiệu trưởng Chung Ly đi tới, cười nói:

– Tô tiên bối bảo ta tới nói cho em biết, trong bốn trường đại học trọng điểm lớn thì chọn đại học Thiên Bắc.

Vương Hạo kéo hiệu trưởng Chung Ly,

– Có thể nói cho em biết, ông nội em rốt cuộc là thần thánh phương nào hay không?

Hiệu trưởng Chung Ly vô tội lắc đầu một cái, sau đó xoay người rời đi, một chút ý giải thích cũng không có.

– Chết tiệt, lão đầu từ thôi.

Vương Hạo tức giận không ngừng trợn mắt. Trong trí nhớ của thằng xui xẻo, chỉ nhớ từ nhỏ tới lớn đã kêu Tô Mộc là ông nội, còn việc người ông này tên là gì, trong trí nhớ của hắn không có.

Cho dù người khác có nói cho thằng xui xẻo, thì thằng xui xẻo cũng bày tỏ không có thời gian lắng nghe, hắn cần phải đi nghiên cứu được tề.

– Haizz...

Mạc Lệ thở dài, đưa một cái huy hiệu ba sao cho Vương Hạo,

– Đứa nhỏ, đây là huy hiệu Dược Tông cấp ba, bất kể con có đi công hội Dược Tề hay không, con vẫn là người của công hội Dược Tề. Hãy nhớ, nếu có chuyện khó giải quyết gì, công hội Dược Tề đều làm hậu thuẫn kiên cường cho con.

Nói xong, Mạc Lệ vỗ vỗ bả vai Vương Hạo, xoay người mang La Dược rời đi, đồng thời còn mang theo bộ dược bình kim thủy tinh.

Vương Hạo nhìn huy hiệu Dược Tông trong tay, trong lòng chảy máu. Sao người không kiên trì thêm một chút chứ? Chẳng lẽ người không biết lực ý chí của hắn không kiên định sao!

Thiếu tướng Trác Vũ lau mồ hôi trên trán, đặt mông ngồi trên đất, thở hên hà hên hên. Máy vị gia gia này rốt cuộc đã rời khỏi Trái Đất rồi, cuộc sống tốt đẹp của hắn sắp bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Cơ Giáp Tới Tay

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

– Tất cả cắt hết cho ta.

Sau khi mọi người đi, Vân Sơ Dao rất không khách khí đuổi hết cả đám người ra ngoài.

Vương Hạo vô tội đứng bên ngoài cửa hàng trang bị Viễn Quang, một món trang bị hắn cũng chưa kịp mua, người đàn bà này thật không biết làm ăn, không thấy hắn nịnh bợ cả nửa ngày sao?

Trác Vũ có chút xoắn xuýt nhìn Vương Hạo một cái, cuối cùng hình như đã hạ một cái quyết định gì đó, gửi một tin tức rồi rút về quân khu.

Hạ Vi Vi đi vòng vòng quanh Vương Hạo, lẩm bẩm nói:

– Tên vô sỉ này, sao lại có thể có núi dựa trâu bò như vậy chứ?

Sắc mặt Vương Hạo tối sầm lại, đây là khen hắn hay là chửi hắn vậy chứ!

– Đúng rồi, nha đầu Mạnh Mạnh kia đâu rồi? Người với nàng ấy không phải là như hình với bóng sao?

Vương Hạo tò mò hỏi.

Hạ Vi Vi lập tức ừ ừ cúi đầu,

– Mạnh Mạnh bị lão đầu lúc nãy nhìn trúng, bây giờ đã đi tổng bộ của công hội Dược Tề rồi. Cái nhỏ không có lương tâm đó còn không chờ ta trở lại.

– Đi công hội Dược Tề à!

Vương Hạo bừng tỉnh gật gật đầu, lấy thiên phú của Mạch Mạnh Mạnh, được công hội Dược Tề nhìn trúng cũng không phải là chuyện lạ.

Chỉ là sau này ít đi một đối tượng trên đũa, thật là có chút đáng tiếc.

Àm...

Ngay tại lúc này, trên bầu trời có một bóng đen đang rơi xuống, nặng nề đáp xuống mặt đất cách chỗ Vương Hạo không xa. Cần thận nhìn một chút, đó là một cơ giáp hình cự lang, còn lớn hơn một chút so với cơ giáp cự lang của Trác Siêu.

Hơn nữa, vũ khí được gắn trên đó cũng mạnh hơn rất nhiều, tất cả đều là vũ khí tồn thương cấp ba.

Nhất là hai vai cơ giáp cự lang, mỗi bên được gắn sáu ống súng máy chuyên dụng, nếu khai hỏa, đạn từ mười hai nòng súng này bắn ra tuyệt đối có thể bắn cho Võ Tông thành cái sàng trong nháy mắt.

— Thật là đẹp quá!

Hai mắt Hạ Vi Vi lấp lánh sao nhỏ, bất kể là hình dáng cự lang, hay là những vũ khí tồn thương cấp ba kia, đều tràn đầy khí tức hoang dã ngông cuồng.

Trác Vũ đi tới bên cạnh Vương Hạo, cười nói:

— Vương Hạo, cơ giáp cự lang mà thằng nhỏ đáp ứng ngươi chắc phải sửa mấy tháng, vì không làm ngươi chậm trễ tham gia cuộc so tài tuyển chọn, ta cố ý chuẩn bị cho ngươi một cơ giáp cự lang cấp ba.

— Con trai ngài là Trác Siêu?

Vương Hạo thử hỏi.

Trác Vũ gật đầu một cái.

Vương Hạo lập tức tỉnh táo tinh thần, chỉ chỉ mình,

— Cái này thật sự cho con?

Trác Vũ gật đầu lần nữa, đưa chìa khóa cho Vương Hạo. Sau khi thấy công hội Dược Tề tận hết sức lực lôi kéo Vương Hạo, cùng với mong đợi của Tô Mộc đối với Vương Hạo, hắn lập tức biết cho dù Vương Hạo có đắc tội với học viện Hoàng Gia, thì học viện Hoàng Gia cũng không có cách nào gây khó dễ cho Vương Hạo.

Đối mặt với loại tiềm lực này, nếu hắn không nghĩ hết biện pháp kéo quan hệ tốt, thì thật là ngu ngốc.

Cho nên sau khi hắn cân nhắc kỹ lưỡng, thì đưa cho Vương Hạo một cái cơ giáp hình thú tồn thương cấp ba. Như vậy đủ cho Vương Hạo sử dụng cơ giáp trong một thời gian rất dài, hơn nữa cũng sẽ nghĩ tới người tặng cơ giáp là hắn, đối với chuyện tạo quan hệ tốt sau này rất quan trọng.

Sau khi nói tiếng cảm ơn, Vương Hạo không kịp đợi mà chui vào trong cơ giáp cự lang, bắt đầu lái thử.

Vừa tiến vào buồng lái cơ giáp, một cái mũ giáp đội lên đầu Vương Hạo, sau đó trước mắt là một màu đen nhánh, nhưng rất nhanh đã được khôi phục bình thường. Đây là hình ảnh cơ giáp thấy, tất cả đều truyền tới một cách rõ ràng vào đầu hắn, cho dù nhắm mắt lại cũng có thể nhìn thấy hình ảnh bên ngoài.

— Đây chính là kỹ thuật cảm ứng não sao?

Vương Hạo về mặt mới lạ, thử điều khiển cơ giáp cự lang xê dịch.

Đùng...

Khi Vương Hạo mất nửa ngày mới có thể làm cho cơ giáp cự lang bước ra một bước, hắn mới phát hiện, hóa ra khống chế cơ giáp lại tốn sức như vậy.

— Vương Hạo, nếu ngươi tạm thời không khống chế được, có thể khởi động trí não khống chế.

Trác Vũ ở bên ngoài quát to một tiếng.

— Trí não khống chế.

Vương Hạo nhẹ giọng.

— Khởi động trí não khống chế.

Một tiếng máy móc vang lên, cơ giáp cự lang bắt đầu chậm rãi di chuyển về phía trước, chỉ cần Vương Hạo có một ý nghĩ, cơ giáp cự lang sẽ hoạt động theo ý tưởng của hắn.

Sau khi chơi nửa ngày, Vương Hạo mới quyền luyện không dứt rời khỏi cơ giáp cự lang.

– Vương Hạo, trí não khổng lồ sẽ giúp ngươi tiết kiệm không ít sức lực, nhưng dạng này cũng sẽ tồn tại không ít nguy hiểm.

Trác Vũ dẫn dò.

Vương Hạo gật đầu một cái, thứ như trí não sẽ không nhận người, nếu như bị đối phương bí mật xâm nhập, sẽ lập tức chữa hòng súng về phía mình. Phương pháp duy nhất có thể tránh khỏi chính là không khởi động trí não, dùng não người khổng lồ chế nó.

– Còn nữa, nếu như ngươi muốn sử dụng cơ giáp trong cuộc so tài tuyển chọn, vậy thì trí não sẽ tạm ngưng. Bọn họ tuyệt đối không cho phép cơ giáp có trí não khổng lồ xuất hiện trong đấu trường.

Trác Vũ đặc biệt dẫn dò.

Vương Hạo gật đầu lần nữa tỏ vẻ đã hiểu. Nếu như mang loại cơ giáp có trí não này xuất hiện trong cuộc so tài tuyển chọn, vậy thì cho dù đối phương có tới bao nhiêu người, cũng có thể càn quét trong nháy mắt, tranh giải cũng không còn có ý nghĩ gì nữa.

Hơn nữa, cuộc so tài tuyển chọn sở dĩ cho cơ giáp xuất hiện, là muốn biết tinh thần lực của học sinh có mạnh hay không, có thể khống chế cơ giáp tới mức nào.

Dù sao thì trong mắt những người điều khiển cơ giáp, trí não khổng lồ chỉ có thể xưng hùng một thời, tinh thần lực khống chế mới là vương đạo.

– Ngươi là cảm trị giả trời sinh, tinh thần lực mạnh mẽ, trở về luyện tập nhiều một chút.

Trác Vũ vỗ bả vai Vương Hạo, tiến vào trong một cơ giáp hình người, một bước lên trời.

Hạ Vi Vi chọc chọc Vương Hạo, thẹn thùng nói:

– Trúng thối, không, Vương Hạo ca, ta có thể đi thử cơ giáp một lần hay không?

Vương Hạo hí mắt nhìn Hạ Vi Vi, thời điểm không cần thì chính là đồ hèn hạ trúng thối, thời điểm cần nhờ vả thì là Vương Hạo ca, thật đúng là biết vuốt đuôi!

– Đinh đinh, hệ thống thăng cấp xong.

Vương Hạo sáng mắt lên, rốt cuộc hệ thống đã thăng cấp xong rồi.

– Vậy thì ngươi cứ chơi từ từ đi, nhớ lái nó về nhà ta.

Vương Hạo ném chìa khóa cho Hạ Vi Vi, bản thân thì leo lên phi thuyền Giao Long. Hắn muốn về xem chức năng của hệ thống sau khi thăng cấp.

– Cảm ơn đồ hèn hạ, không, Vương Hạo ca!

Hạ Vi Vi nhận được chìa khóa, ánh mắt hí lại như vàng trắng lưỡi liềm. Giờ khắc này, nàng cảm giác thật ra Vương Hạo cũng không quá xấu.

...

Sau khi về đến nhà, Vương Hạo không kịp đợi lập tức hỏi hệ thống sau khi thăng cấp thì có chức năng gì mới không.

– Sau khi hệ thống thăng cấp, đã có thể mở ra chiến trường Ảo Mộng, ký chủ ở trong đó có thể dùng điểm phản diện, lựa chọn cao thủ ở các cấp bậc để tỷ thí, gia tăng kinh nghiệm thực chiến của mình, hơn nữa không cần lo lắng mình bị giết chết, còn có thể trong nháy mắt cảm ngộ thể nghiệm sinh tử.

– Gia tăng kinh nghiệm thực chiến?

Vương Hạo gật đầu một cái, kinh nghiệm thực chiến quả thực phải gia tăng, nếu không cho dù có tu vi kinh khủng, nhưng không biết vận dụng như thế nào, thì rất khó xử.

– Vậy còn những chức năng nào khác nữa không?

Vương Hạo hỏi.

– Tạm thời không có, chờ ký chủ đột phá Võ Tông, hệ thống sẽ tăng cấp lần nữa, mang đến cho ký chủ bộ chức năng mới.

Vương Hạo gật đầu một cái, tỏ vẻ đã biết, sau đó hỏi dò:

– Trên người ta bây giờ còn 13.100.000 ngàn điểm, có cái gì hay không, giới thiệu đi!

– Ký chủ có thể sử dụng bốn loại đá thuộc tính cấp 2!

Vương Hạo sáng mắt, lần trước sau khi sử dụng bốn loại đá thuộc tính cấp 1, chiến lực đã tăng vọt một cách kinh khủng, hiện tại nếu sử dụng đá thuộc tính cấp 2, vậy không phải là sẽ xưng vương xưng bá trong cấp Võ Sư sao!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Tật Phong Chi Dục

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

– Đậu xanh rau má, giá tiền này cũng quá khoa trương đi!

Vương Hạo nhìn giá cả của bốn loại đá thuộc tính trước mắt, có loại xung động muốn chửi cmn.

Đá sức mạnh cấp 2: tu vi sử dụng Võ Sư, sau khi sử dụng có thể tăng cường sức mạnh cơ sở, sử dụng tối đa mười viên, điểm trao đổi: 500.000 điểm.

Đá tốc độ cấp 2:... Sau khi sử dụng có thể làm cho tốc độ tăng lên,... mười viên, điểm trao đổi: 500.000 điểm.

Đá tinh thần cấp 2:... Sau khi sử dụng có thể làm cho tinh thần lực trở nên mạnh mẽ,... mười viên, điểm trao đổi: 500.000 điểm.

Đá thể lực cấp 2:... Sau khi sử dụng có thể tăng cường thời gian chịu đựng lâu hơn,... mười viên, điểm trao đổi: 500.000 điểm.

– Ta nhớ vốn là 1000 điểm một viên, tại sao bây giờ đã biến thành 500.000 điểm một viên rồi.

Vương Hạo trợn mắt há mồm, nếu mua hết chỗ này sẽ phải dùng 20 triệu điểm. Lấy số điểm hiện có trên người hắn, chỉ có thể mua hai loại đá thuộc tính.

– Thứ lúc trước ký chủ mua là đá thuộc tính cấp một, đây là cấp hai, hiệu quả không giống nhau.

– Điều này cũng không thể làm giá chênh lệch tới 500 lần chứ!

Vương Hạo kêu lên.

– Nếu như ký chủ ngại đắt có thể mua đá thuộc tính cấp một, cái đó thì rẻ hơn.

– Ta cmn...

Vương Hạo trợn trắng mắt, đá thuộc tính cấp một là cho Võ Đồ dùng, hơn nữa giới hạn cũng chỉ là mười viên, hắn mua cái rắm ấy!

– Được rồi, cho ta đổi đá sức mạnh cấp hai, đá tinh thần cấp hai.

Vương Hạo thở dài, còn đá tốc độ và đá thể lực chỉ có thể tiếp tục cố gắng rồi.

– Đình, chúc mừng ký chủ tiêu phí 10 triệu điểm, mua mười viên đá sức mạnh cấp hai, mười viên đá tinh thần cấp hai.

Chỉ trong chốc lát, khi Vương Hạo dùng hết đá sức mạnh và đá tinh thần, sức mạnh lập tức trở nên mạnh mẽ gấp năm sáu lần, cả người cũng có tinh thần hơn, toàn thân thoải mái dễ chịu, nếu bây giờ đi điều khiển cơ giáp cự lang, nhất định rất dễ dàng.

– Bây giờ chỉ còn lại 3.100.000 điểm, lại nghèo.

Vương Hạo vừa đau lòng, vừa suy tính tới đây phải làm chút chuyện xấu gì đó để kiếm điểm về.

– Đình...

Ngay tại lúc này, vòng tay trí năng của Vương Hạo vang lên, mở ra nhìn thì là hiệu trưởng Chung Ly thông báo hắn ngày mai tới trường THPT số 11, sau đó đi phi thuyền vũ trụ tới sân cuộc so tài tuyển chọn.

– Phi hành vũ trụ sao!

Vương Hạo có chút mong đợi, cũng không biết phi hành trong vũ trụ sẽ có cảm giác gì.

– Được rồi, vẫn nên đi ngủ trước đã!

Vương Hạo nhìn thấy bên ngoài trời đã tối thì bò lên giường, ngả đầu là ngủ, phải bồi dưỡng tinh thần, mới ứng phó tốt với cuộc so tài tuyển chọn.

Trong lúc Vương Hạo ngủ, đứa trẻ bạo lực – Hạ Vi Vi lại lái cơ giáp cự lang phá hoại khắp nơi.

Một hồi lên trời, một hồi xuống biển, lúc sau thấy núi phía trước khó chịu, thì bắn một pháo, lại còn lái cơ giáp cự lang xuất hiện trên đường phố phồn hoa, huyết sát đùa bỡn lưu manh với người đẹp...

Tin tức liên quan tới việc Hạ Vi Vi lái cơ giáp cự lang, nhanh chóng truyền khắp các thể lực lớn lớn trên Trái Đất.

Đương nhiên, cũng đã truyền tới tai người nhà Hạ Vi Vi.

...

Hạ gia, một gia tộc vô cùng cổ xưa.

Lịch sử của nó có thể kể ra trước cả khi Liên Bang Tinh Tế được thành lập.

Tục truyền, năm đó Hạ gia vô cùng mạnh mẽ, vẻ vang, cường giả Vô Đế có hơn ba người.

Nhưng cuối cùng không biết xảy ra chuyện gì, khiến cho Hạ gia đột nhiên rời khỏi Đế tinh, trở lại mẫu tinh – Trái Đất này, trải qua cuộc sống không tranh với đời.

Lúc này, trong đại sảnh của Hạ gia, gia chủ Hạ gia – Hạ Đông Thăng đang nghe hạ nhân báo cáo.

– Gia chủ, dựa vào tin tức có được, cơ giáp cự lang mà tiểu thư đang lái là của Trác Vũ tặng cho Vương Hạo.

Hạ nhân báo cáo.

Hạ Đông Thăng vầy vầy tay, tỏ ý cho hạ nhân đi xuống.

Sau khi người đi khuất, Hạ Đông Thăng nhìn con trai ngồi phía dưới, cũng chính là cha của Hạ Vi Vi – Hạ Danh Dương, nhẹ giọng nói:

– Danh Dương, tới thời điểm Hạ gia chúng ta xuất thế rồi.

– Xuất thế?

Hạ Danh Dương kêu lên một tiếng, sững sờ nhìn Hạ Đông Thăng.

Hạ Đông Thăng gật đầu một cái nói:

– Hiện giờ, tên yêu nghiệt Vương Hạo xuất hiện, Lý Vân Dương lại tu luyện Thiên Địa Thăng Long quyết, còn các tin tức từ các tinh cầu lớn truyền tới, đều có một vài thiếu niên thiên tài lần lượt xuất thế. Chuyện này cũng đồng nghĩa với việc, thời đại thiên tài lớp lớp đã tới rồi. Thử hỏi trong thời đại như thế này, sao có thể thiếu Hạ gia ta?

– Nhưng... Vi Vi năm nay mới mười sáu tuổi, còn vị thành niên...

Hạ Danh Dương muốn nói lại thôi.

– Vị thành niên thì đã làm sao?

Hạ Đông Thăng hừ lạnh một tiếng,

– Năm đó tổ tiên mới mười tuổi đã có thể gánh vác trọng trách, nó hiện giờ đã mười sáu tuổi rồi, có cái gì không thể gánh chứ? Chẳng lẽ phải trưởng thành mới có thể gánh hay sao?

Hạ Danh Dương thờ dãi,

– Vậy để con đi gọi Vi Vi về, tranh thủ trước khi lên đường ngày mai thì xong.

Hạ Đông Thăng khoát tay một cái, Hạ Danh Dương cung kính lui xuống.

...

Cửa hàng trang bị Viễn Quang.

Vân Sơ Dao khiêng ra một cái rương lớn màu bạc, đưa cho Nhạc Huyền,

– Đây là đồ ba con để lại cho con, bây giờ con đã trưởng thành, mẹ giao lại nó cho con.

Nhạc Huyền nhẹ nhàng mở nắp rương, chỉ thấy bên trong có rất nhiều máy tính xách tay, ghi chép đủ loại tâm đắc khi tu luyện, còn có rất nhiều kiến thức liên quan tới phương diện súng ống.

Hơn nữa bìa của mỗi bộ sách đều vẽ một đôi cánh, nếu có người nhìn thấy ký hiệu này, lập tức sẽ khiếp sợ kêu thành tiếng, đây là ký hiệu của tay súng thần đệ nhất Liên Bang Tinh Tế, Tật Phong Chi Dực – Nhạc Viễn Quang.

Mười mấy năm trước, Liên Bang Tinh Tế bị cường địch xâm nhập, đại quân các hướng vội vàng tới tiền tuyến chiến đấu với quân địch, nhưng đối phương quả thực rất mạnh.

Thời điểm tuyển phòng ngự của Liên Bang Tinh Tế sắp bị công phá, thì Trần Uy Nguyên Soái – Vương Thiên Dật làm một quyết định kinh người, liên thủ với hiệp khách độc hành – Nhạc Viễn Quang trăm tướng đối phương.

Lúc đó, tất cả mọi người đều cho là Vương Thiên Dật điên rồi, chỉ dựa vào hai người, làm sao có thể chém chết thủ lĩnh đối phương ở trong thiên quân vạn mã?

Phải biết, nơi đây không phải cổ đại, mặc quần áo phe địch là có thể tiến vào nội bộ bên địch. Đây là chiến tranh vũ trụ, các loại công nghệ cao nhiều vô số kể, sao có thể bị người khác tùy tiện chạy tới trăm tướng?

Nhưng tại thời điểm mọi người cho là hai người điên đó không trở về được, thì bọn họ lại thật sự trở về, biến điều không thực tế thành sự thật.

Từ đó về sau, mọi người thân thiết gọi Nhạc Viễn Quang là Tật Phong Chi Dực, gọi Vương Thiên Dật là Thiểm Điện Chi Vương, dùng biệt hiệu đó để ca tụng sự tích lui tới tự nhiên trong thiên quân vạn mã của hai người.

– Đều tại cha của tiểu khốn khiếp Vương Hạo kia, nếu không, Viễn Quang sao có thể biến mất không tung tích.

Vân Sơ Dao bức bối vỗ mạnh xuống bàn.

– Vương Hạo?

Nhạc Huyền nghi hoặc nhìn mẹ mình, mất hạnh đột nhiên trọn to, cảm giác hình như mình đã biết cha của Vương Hạo là ai.

Năm đó, cha nàng nhận được lời mời của Vương Thiên Dật, nói muốn cùng đi thực hiện nhiệm vụ gì đó, kết quả lại cùng nhau biến mất, bảy năm qua vẫn luôn không rõ tung tích.

Bây giờ mẹ nàng lại nói, đều tại cha của Vương Hạo, liên tưởng với chuyện xảy ra ban ngày hôm nay, cha Vương Hạo là cao thủ cấp Vô Đế, có thể có được một trong mười vũ khí hợp kim cấp 6, hơn nữa còn là họ Vương. Toàn bộ chuyện này không phải nói cha Vương Hạo chính là Trần Uy Nguyên Soái – Vương Thiên Dật sao?

– Haiz... Bây giờ nói những thứ này cũng vô ích.

Vân Sơ Dao thở dài, sau đó ôn nhu nói:

– Con gái ngoan, mẹ đã bàn bạc xong với Tô Mộc tiền bối rồi, sẽ dời cửa hàng trang bị Viễn Quang vào trong đại học Thiên Bắc, như vậy chúng ta cũng không phải tách ra.

Khỏe miệng Nhạc Huyền có chút co gật, Vô Đế quả nhiên đủ tự do phóng khoáng nhỉ. Nào có ai lại mở tiệm vũ khí trong đại học bao giờ chứ? Còn nữa, nàng đã không còn là đứa trẻ nữa rồi mà...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Làm Hư Thanh Thiếu Niên

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Sáng sớm hôm sau.

Vương Hạo lái cơ giáp cự lang xuất hiện ở trường THPT số 11, phi thuyền Giao Long lặng lặng đặt ở hệ thống trong túi đeo lưng, còn những trang bị khác đều mang trên người.

Bởi vì theo lý giải của hắn, Liên Bang Tinh Tế không có loại vật trang bị có không gian, cho nên đề phòng ngừa bị người hoài nghi, hắn chỉ có thể khổ cực vũ trang toàn thân.

Khi Vương Hạo bước xuống khỏi cơ giáp cự lang, học sinh của trường THPT số 11 lập tức mất bình tĩnh.

– Tên nhà nghèo Vương Hạo kia sao lại có cơ giáp?

– Là Trác Siêu đưa cho hắn ở Bách Giáo Tranh Bá.

– Người này nhất định là sĩ nhục của trường THPT số 11 chúng ta. Người ta tranh giải, còn hắn bán danh hiệu.

– Anh em phải nghĩ thoáng một chút, thiên phú của Vương Hạo thế nhân đều hiểu, chỉ cần hắn không phản bội Liên Bang Tinh Tế, những chuyện này đều là chuyện nhỏ.

– Haizz, còn chưa tốt nghiệp THPT, Vương Hạo đã cho chúng ta một giờ học xã hội sinh động.

– Không sai, chỉ cần có bản lĩnh, thối nữa cũng có người thường thức.

– Sai, theo ta thì phải là, chỉ cần nguoi đủ vô sỉ, khắp nơi là thiên đường.

– Các nguoi sai rồi, ta thấy phải là, người không vô sỉ uống thanh xuân.

– Ta lại lĩnh ngộ là, người phải phóng túng, lòng phải phóng túng, người mạnh hơn, ta vô sỉ nhất...

...

– Đình, chúc mừng ký chủ làm hư thanh thiếu niên, đạt được tổng cộng 200.000 điểm phản diện.

Vương Hạo tròn trắng mắt rồi. Những người này vốn điển hình của ngoài lạnh trong nóng, bây giờ chỉ là biến thành nóng hoàn toàn thôi, dựa vào cái gì nói hắn làm hư chứ?

Lúc này, Nhạc Huyền vác đôi mắt thâm quầng đi tới, còn luôn miệng ngáp dài, nhìn một cái cũng biết tối qua không ngủ.

– Tối hôm qua nguoi đi tìm hoan hả?

Vương Hạo nhìn Nhạc Huyền từ đầu tới chân một lượt, thật không ngờ nha, tuổi còn nhỏ đã có loại yêu thích này.

– Ngâm cái miệng chó của nguoi lại!

Nhạc Huyền hung tợn trừng mắt nhìn Vương Hạo,

– Tối hôm qua ngồi xem ghi chép mà cha ta để lại, kết quả xem đến quên ngủ.

Lửa bà tám trong Vương Hạo lập tức bốc cháy,

– Cha nguoi rốt cuộc là thần thánh phương nào? Có quan hệ thế nào với vị Quan thúc hôm qua? Còn nữa, mẹ nguoi là Võ Đế, sao lại ở Trái Đất vậy?

– A a!

Nhạc Huyền trả cho Vương Hạo hai chữ.

Ngay tại lúc này, một tiếng kêu thảm thiết vang lên:

– A...

Hai người quay đầu nhìn, chỉ thấy đứa trẻ bạo lực Hạ Vi Vi đang cẩn thận đi tới, chỉ là mỗi một bước đạp xuống mặt đất, sẽ làm cho mặt đất xuất hiện vết nứt, đặc biệt là khiến người xung quanh hoảng sợ né tránh Hạ Vi Vi.

Mà phía trước Hạ Vi Vi, một học sinh ôm cánh tay gào thê thảm, hiển nhiên là mới vừa rồi đã đụng phải Hạ Vi Vi.

– Cô nhóc bạo lực này sức lực thật là lớn đó!

Mặt Vương Hạo tái mét, loại sức lực này còn lớn hơn cả hắn đã dùng mười viên đá sức mạnh cấp hai.

Chỉ là xem tình huống Hạ Vi Vi hiện giờ, muốn khống chế loại sức mạnh này còn cần chút thời gian.

– Hình như là sức mạnh đột nhiên tăng vọt.

Nhạc Huyền nhưn mày liễu một cái, chẳng lẽ Hạ Vi Vi sử dụng thuốc cấm gì đó?

– Người xảy ra chuyện gì đây?

Vương Hạo đi tới trước mặt Hạ Vi Vi, tò mò hỏi.

Hạ Vi Vi nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn cầu nhàu:

– Ta cũng không biết, ngày hôm qua đang chơi cơ giáp rồi vui, kết quả bị cha ta mang về nhà, nói là phải tiếp nhận truyền thừa cái gì ấy. Sau đó ta chết đi sống lại, cuối cùng sáng sớm hôm nay đã trở thành như vậy.

– Truyền thừa gia tộc!

Nhạc Huyền và Vương Hạo tròn to bốn mắt, nhìn chăm chăm Hạ Vi Vi. Thân phận của cô nhóc bạo lực này không tầm thường nha! Gia tộc có thể có được truyền thừa, đều là quý tộc danh môn, là nền tảng cho Liên Bang Tinh Tế xưng bá tinh hệ Ngân Hà.

– Gia tộc Vi Vi có truyền thừa, tại sao lại ở Trái Đất?

Nhạc Huyền nghi ngờ hỏi.

Dựa vào tin tức nàng lấy được từ chỗ mẹ, gia tộc có truyền thừa, bất kể nó có suy sụp tới cỡ nào, chỉ cần vẫn còn truyền thừa, thì vẫn có thể tiến vào học viện Hoàng Gia học tập.

Nhưng bây giờ rõ ràng nhà Hạ Vi Vi có truyền thừa, tại sao không tới học viện Hoàng Gia học tập?

– Trái Đất được gọi là mẫu tinh, đương nhiên không thể dùng so sánh nó với những tinh cầu cấp một bình thường khác. Các em còn quá nhỏ, còn có rất nhiều chuyện không biết.

Hiệu trưởng Chung Ly đi tới, ánh mắt nhìn về phía Hạ Vi Vi có chút nặng nề. Hạ gia làm thế này là muốn chuẩn bị xuất thế sao?

Vương Hạo khẽ nhíu mày, chẳng lẽ trên Trái Đất này còn có bí ẩn nào chưa được giải hay sao!

– Được rồi, các em đều lên phi thuyền đi!

Hiệu trưởng Chung Ly ngẩng đầu nhìn một chiếc phi thuyền đang đáp xuống.

– Cái này cũng quá nhỏ rồi đi!

Đám người Vương Hạo có chút thất vọng, cái này cũng chỉ lớn hơn phi thuyền Giao Long của hắn một vòng mà thôi.

– Đây chỉ là phi thuyền tới đón các em thôi, phi thuyền chân chính ở trong không gian.

Hiệu trưởng Chung Ly mang ba người Vương Hạo lên phi thuyền, cơ giáp cự lang bị treo phía sau bay theo phi thuyền mô hình nhỏ.

Sau khi tiến vào phi thuyền mô hình nhỏ, toàn bộ tuyển thủ dự thi được chọn ra trên Trái Đất đã đến đông đủ.

Chỉ là Vương Hạo có chút kỳ lạ là hắn không thấy Tuyết Thiên Cầm đâu cả. Dựa vào chiến lược của Tuyết Thiên Cầm nhất định có thể thắng được trong tranh tài mới đúng.

Nhưng vì cái gì không thấy bóng dáng nàng ấy đâu cả?!

Tại lúc Vương Hạo còn đang không hiểu nổi vì sao Tuyết Thiên Cầm không được chọn, thì phi thuyền mô hình nhỏ đã vào vũ trụ, trước mặt mọi người xuất hiện một vật khổng lồ, một chiếc phi thuyền vũ trụ dài hai ngàn thước.

– Đây là Thương Long!

Trác Siêu ngơ ngác nhìn phi thuyền, khiếp sợ trên mặt không cách nào miêu tả được.

Sau khi phi thuyền mô hình nhỏ tiến vào Thương Long, đám người Vương Hạo gặp được rất nhiều thiếu nam thiếu nữ tầm tuổi bọn họ.

– Nơi này có ít nhất là mấy trăm ngàn người, những người này đều tới tham gia cuộc so tài tuyển chọn sao?

Nhạc Huyền kêu lên một tiếng.

Trác Siêu nhỏ giọng nói:

– Không sai, những người này cũng giống như các ngươi, đều là tới tham gia cuộc so tài tuyển chọn. Nhưng ngươi nói có một điểm sai rồi, người dự thi không chỉ mấy trăm ngàn, mà là 5.300.000.

– 5.300.000?

Mọi người kinh ngạc hét lên một tiếng.

– Liên Bang Tinh Tế có hơn mười triệu tinh cầu cấp một, mỗi tinh cầu có năm suất, 5.300.000 còn chưa được coi là nhiều đâu.

Hiệu trưởng Chung Ly thở ra một hơi nói:

– Mà các em phải bộc lộ tài năng trong 5.300.000 người này, đoạt được vị trí trước 500.

– Triệu người chọn một!

Đám học sinh nuốt nước miếng, áp lực này quá khổng lồ.

Hiệu trưởng Chung Ly lắc đầu nói:

– Không phải triệu thí sinh chọn một, cho dù các em có trở thành một trong 500 người, cũng chỉ có thể tiến vào phân viện của bốn trường đại học trọng điểm lớn, chứ không phải chủ viện, hoàn toàn không được coi là học sinh thuộc về bốn trường đại học trọng điểm lớn, chỉ có thể coi là học sinh dự bị.

– Không thể nào!

Mọi người gào to, triệu thí sinh chọn một đã quá kinh khủng, nhưng lại vẫn chưa được coi là học sinh của bốn trường đại học trọng điểm lớn, đây là ép bọn họ hoài nghi nhân sinh sao?

Trác Siêu trầm giọng nói:

– Ta nghe cha nói, bốn trường đại học trọng điểm lớn không chỉ thu nhận học sinh từ các tinh cầu cấp một, mà còn thu nhận học sinh từ các tinh cầu cấp... hai, ba. So với những người được sinh ra ở những tinh cầu cao cấp kia, tu vi của người tinh cầu cấp một chúng ta thua kém rất nhiều.

Hiệu trưởng Chung Ly gật đầu một cái:

– Không sai, bốn trường đại học trọng điểm lớn thu nhận học sinh ở toàn bộ Liên Bang Tinh Tế, tinh cầu cấp một cũng chỉ chiếm một phần nhỏ, chân chính khiến cho bốn trường đại học trọng điểm lớn nổi tiếng Liên Bang Tinh Tế chính là, học sinh trên tinh cầu cao cấp.

– Nói cách khác, những cái phân viện đó thật ra là mở cho học sinh tinh cầu cấp thấp như chúng ta?

Nhạc Huyền hỏi.

– Mặc dù sự thật này rất khó tiếp nhận, nhưng đúng là như vậy.

Hiệu trưởng Chung Ly thở dài:

– Chỉ có người bộc lộ tài năng ở trong những phân viện này, mới có tư cách trở thành học sinh chân chính của bốn trường đại học trọng điểm lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Kho Quân Dụng Di Động

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Sau khi nghe xong lời hiệu trưởng Chung Ly nói, đám học sinh Trái Đất đều yên lặng không nói.

Bất kể là áp lực triệu thí sinh chọn một, hay là tiến vào phân viện, đối mặt với những học sinh trên tinh cầu cao cấp kia, đều khiến cho bọn họ cảm nhận được bản thân nhỏ bé thế nào.

Vương Hạo bĩu môi, hoàn toàn không đếm xỉa đến chuyện này, có loại hệ thống nghịch thiên bàn tay vàng của hắn, hoàn toàn không cần phải cân nhắc đối thủ trước mặt là ai, chỉ cần cân nhắc như thế nào mới có thể làm ra chuyện xấu xa kinh thiên động địa.

Lúc này, một mỹ nữ chân dài đi tới, rất lễ phép nói:

– Các vị chắc là học sinh dự thi trên Trái Đất rồi! Mời các vị được chọn tham dự cuộc so tài giao vũ khí ra, để kiểm tra.

– Kiểm tra trang bị?

Mọi người có chút sững sờ, theo bản năng nhìn về phía hiệu trưởng Chung Ly.

– Có thủ tục này, năng sẽ tạm thời lấy trang bị của các em đi đăng ký, đến khi tới nơi tham gia tranh đấu thì sẽ giao lại cho các em.

Hiệu trưởng Chung Ly còn nói thêm,

– Đây là vì phòng ngừa có học sinh gây chuyện trên phi thuyền.

– Nhưng trang bị của em rất đắt, nếu như bị người ta tráo đổi, hoặc thiếu mất một món thì phải làm sao?

Vương Hạo cau mày, nếu như không có đôi giày tốc độ âm thanh cấp năm mà Quan Kiệt Anh cho hắn, thì hắn sẽ vô cùng phôi hợp.

Nhưng hắn đã mang theo đôi giày tốc độ âm thanh cấp năm đó, nên hắn không dám bảo đảm những người này có thể thấy tiền sáng mắt hay không.

– Vị bạn học này yên tâm, lúc chúng tôi lấy đi trang bị của các vị sẽ lập ra một danh sách, nếu thiếu mất trang bị nào, chúng tôi sẽ ra giá mua bù lại.

Mỹ nữ chân dài vẫn lễ phép trả lời lại, chỉ là trong mắt tràn đầy khinh thường.

Trong mắt nàng, Vương Hạo chỉ là một thằng nhà quê chưa thấy việc đời, một tên đến từ hành tinh cấp một thì có thể có trang bị tốt cỡ nào? Thật là làm như mọi người đều chưa từng thấy qua trang bị vậy?

– Yên tâm, có ta ở đây, không ai dám động vào trang bị của em.

Hiệu trưởng Chung Ly vỗ vỗ bả vai Vương Hạo, ý bảo hắn yên tâm.

– Được rồi, nếu hiệu trưởng đã nói vậy, thì em sẽ phôi hợp một chút.

Vương Hạo nhún vai, bắt đầu lôi trang bị ra.

Mỹ nữ chân dài vẫn mỉm cười như trước, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ, đợi lát nữa Vương Hạo lấy ra trang bị gì đó, nhất định phải cười nhạo tên nhà quê này một chút mới được.

Khi Vương Hạo đưa kiếm laser cấp ba bên hông cho mỹ nữ chân dài, vẻ mặt nàng biểu hiện “quả nhiên là vậy”, thật là một tên nhà quê, ngay cả kiếm laser cấp ba cũng xem như bảo bối.

Nhưng ngay khi mỹ nữ chân dài định mở miệng cười nhạo, thì Vương Hạo lại rút ra một cây súng tự động ở bên hông.

Nhận lấy xem xét, mỹ nữ chân dài quả thực có chút bất ngờ, lại là vũ khí quân hỏa tồn thương cấp ba, súng tự động Ngân Lang!

Phải biết, mặc dù kiếm laser là vũ khí công nghệ cao, nhưng dù sao vẫn có đặc điểm của vũ khí lạnh, cho nên giá cả không quá đắt. Nhưng vũ khí quân hỏa thì khác, đây chính là đồ giá trị thật, huống chi còn là vũ khí quân hỏa tồn thương cấp ba.

Thấy vậy, mỹ nữ chân dài thu hồi tâm muốn giễu cợt. Một học sinh THPT có thể có vũ khí quân hỏa, chứng minh gia thế của hắn không đơn giản.

Lúc này, Vương Hạo lại đưa nhẫn điện từ cấp hai trên ngón tay cho mỹ nữ chân dài.

– Nhẫn điện từ, còn là tồn thương cấp hai.

Mỹ nữ chân dài hoàn toàn thu hồi lòng khinh thường.

Khi Vương Hạo bắt đầu cởi quần áo, giao ra áo ẩn thân, mỹ nữ chân dài đã có chút không bình tĩnh. Sao người này lại mang nhiều trang bị tới tranh giải vậy? Hơn nữa còn đều là hàng cao cấp.

Khi Vương Hạo đưa cự kiếm hợp kim cấp 4 sau lưng, rồi dao quân dụng cấp 4 ở cổ chân ra đưa hết cho mỹ nữ chân dài, thì nàng đã cảm giác bản thân muốn nổi điên. Đây chuẩn xác là một kho quân dụng di động mà!

– Đúng rồi, còn có bộ cơ giáp cự lang kia cũng là của ta.

Vương Hạo chỉ chỉ cơ giáp cự lang sau lưng mỹ nữ chân dài.

Nghe vậy, mỹ nữ chân dài thấy đầu óc quay cuồng. Lúc nàng mới tới đã thấy được cơ giáp cự lang tổn thương cấp ba kia, nàng còn cho rằng đó là của hiệu trưởng Chung Ly, ai ngờ lại là của một học sinh THPT?

Càng làm cho nàng khó tiếp nhận hơn là, một học sinh THPT đã có cơ giáp cự lang cấp ba, tại sao còn muốn mang nhiều trang bị trên người như vậy? Chẳng lẽ là muốn buộc đối thủ đầu hàng trong cuộc so tài sao?

Không nghĩ ra, nên mỹ nữ chân dài chỉ có thể dùng một câu “vạn ác, người có tiền” để hình dung Vương Hạo.

Vương Hạo ngồi xổm xuống, bắt đầu cởi giày, đưa ra đôi giày tốc độ âm thanh cấp năm trên chân.

– Cái này, cái này...

Mỹ nữ chân dài hoàn toàn bị sợ tới ngây người. Loại giày tăng tốc độ cấp bậc này, sao lại xuất hiện trên người một học sinh THPT vậy?

Nếu nàng nhớ không lầm, sau khi đi vào đôi giày tốc độ âm thanh cấp năm này, là có thể kích hoạt bấp thịt trên chân người đi, làm cho bấp thịt trong thời gian ngắn tràn đầy sức sống, cho dù là cường giả Võ Đế cũng có thể tăng tốc độ lên tới năm lần.

Nhưng mà lấy trình độ cường hãn của thân xác Vương Hạo hiện giờ, nhiều nhất cũng chỉ tăng lên gấp đôi, mà còn chỉ duy trì được mười phút.

Nếu để quá mười phút, thì bấp thịt trên chân sẽ bị thương tổn, nghiêm trọng hơn là thương tổn mang tính vĩnh viễn.

Điểm quan trọng nhất là, loại giày tăng tốc độ cấp bậc này, chỉ có Võ Đế của Liên Bang Tinh Tế mới có tư cách đặt mua, những người khác theo luật là không có tư cách.

Chẳng lẽ sau lưng thiếu niên này, là một vị Võ Đế?

Nghĩ tới điều này, mỹ nữ chân dài đổ mồ hôi lạnh, thậm chí run rẩy mà bản thân không xúc động.

– Vị bạn học này, trang bị của bạn chúng tôi sẽ cất giữ đặc biệt, đây là danh sách của bạn, mời bạn nhìn một chút xem có sai sót gì không.

Vương Hạo gật đầu một cái, tỏ ý không có sai sót.

Thấy vậy, mỹ nữ chân dài gật đầu lui xuống, bắt đầu đi thu trang bị của người khác, chỉ là trong lòng vẫn chưa thể bình tĩnh lại, hiển nhiên là còn chưa lấy lại được hồn từ đồng trang bị của Vương Hạo.

– Nhóc con, em mang nhiều trang bị như vậy làm cái gì?

Hiệu trưởng Chung Ly cũng bị Vương Hạo dọa sợ không nhẹ. Đây quả thực là kho quân dụng di động mà, thế này thì tới lúc tranh tài, ai dám một mình đấu với Vương Hạo chứ?

Vương Hạo nhún vai,

– Không mang theo trên người, chẳng lẽ ném ở nhà à?!

Hiệu trưởng Chung Ly gật đầu một cái, cảm giác cũng đúng.

Ngay tại lúc này, trên mặt đất dâng lên từng luồng ánh sáng, cứ cách mấy thước là có thể thấy một cái, ánh sáng này nhanh chóng biến thành một người đàn ông trung niên.

– Các vị bạn học, tiếp theo ta sẽ giới thiệu cho mọi người một chút, quy tắc của cuộc so tài tuyển chọn lần này của bốn trường đại học trọng điểm lớn.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều tập trung tinh thần lắng nghe.

Người đàn ông trung niên tiếp tục nói:

– Lần này cuộc so tài tuyển chọn sẽ dựa theo chế độ tính điểm. Các bạn sẽ được để lại trên một tinh cầu, mà khắp nơi trên tinh cầu này đều là tù nhân bị phán tội tử hình, đồng thời trên tay mỗi tù nhân đều có một cái vòng tay màu đen, trong đó có điểm mà các bạn cần. Còn việc làm thế nào lấy được điểm

từ tay tù nhân, thì phải xem bản lĩnh của các vị bạn học đây. Đặc biệt nhắc nhở, lần so tài tuyển chọn này có thể sẽ nguy hiểm tới tính mạng, muốn rút lui hãy thông báo sớm.

Vừa dứt lời, toàn trường lập tức ảm ỉ.

– Có làm hay không, phải chiến đấu với tù nhân?

– Chúng ta còn chưa từng giết người, làm sao có thể là đối thủ của tù nhân?

– Những người này đều là hung thủ giết người không nháy mắt, rơi vào trong tay bọn họ còn có thể sống sót sao?

– Không được, thanh xuân của bản thiếu gia vừa mới bắt đầu, tuyệt đối không thể chết như vậy. Ta muốn rút lui!

– Ta cũng muốn rút lui...

...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Thu Mua Người

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Vương Hạo cau mày, cuộc so tài tuyển chọn lần này cũng quá máu tanh đi?

– Haizz, đây cũng là chuyện không còn cách nào khác.

Hiệu trưởng Chung Ly thở dài một cái, sau đó giải thích:

– Ta nhận được tin tức, hai năm nay Liên Bang Diệu Thiên của tinh hệ sao Tiên Nữ lại bắt đầu rục rịch, vì để ngừa vạn nhất hiệu trưởng của bốn trường đại học trọng điểm lớn quyết định, để cho nhóm học sinh gặp chút máu trước thời hạn. Nếu không tới lúc chiến tranh thật sự xảy ra, sợ rằng chân nhũn sẽ uổng công vứt bỏ mạng nhỏ.

– Tinh hệ sao Tiên Nữ, Liên Bang Diệu Thiên.

Vương Hạo lẩm bẩm khẽ nói.

Nếu hắn nhớ không lầm, mười mấy năm trước, cái Liên Bang Diệu Thiên này lấy tư thái cường thế tấn công tinh hệ Ngân Hà, cuối cùng bị cha hắn và một người tên là Tật cái gì Dực gì gì đó, giết chết tướng lĩnh, nên mới bắt buộc phải lui về.

– Được rồi, không cần nghĩ những chuyện này, vẫn nên suy nghĩ xem lúc so tài tuyển chọn thì nên làm như thế nào đối phó với những tù nhân kia đi!

Hiệu trưởng Chung Ly nhắc nhở.

Vương Hạo bĩu môi:

– Em cũng không phải chưa từng thấy máu, ai sợ ai chứ!

Hiệu trưởng Chung Ly cười một tiếng, cũng không biết ai đó lần đầu tiên giết người, sợ tới đặt mộng ngồi trên đất.

...

Thương Long đen nhánh an tĩnh chạy mấy ngày trong vũ trụ, cuối cùng đáp xuống một tinh cầu rất hoang vu, tinh cầu cấp một, Gia Đạt tinh.

Đồng thời, trong mấy ngày này, 5.300.000 người dự thi đã rời đi mất 500.000 người, kiên quyết bày tỏ bọn họ sẽ không mang sinh mạng đi mạo hiểm.

Còn lại 4.800.000 người dự thi, tất cả đều ký thư sinh tử, chứng minh sống chết trong lần thi này là tự nguyện.

Nhưng bốn trường đại học trọng điểm lớn cũng phát cho người dự thi rất nhiều các biện pháp bảo vệ, ví dụ như phát cho mỗi một thí sinh một cái vòng tay truyền tống, chỉ cần đập bẻ, là có thể trực tiếp truyền tống đến khu an toàn.

Đồng thời, còn thiết lập không ít khu an toàn trên Gia Đạt tỉnh, chỉ cần đi vào trong đó sẽ có quân đội bảo vệ an toàn, còn có thể an tâm ngủ và tiếp tế ở trong đó.

Thậm chí còn có mấy trăm vệ tinh bao vây Gia Đạt tỉnh tầng tầng lớp lớp, nếu phát hiện có chuyện gì ngoài ý muốn, sẽ có binh lính lập tức chạy tới.

...

Đoàn người Vương Hạo đi xuống khỏi Thương Long, ngắm nhìn bốn phía, phát hiện bản thân ở trong một màn hào quang rất lớn, trong đó còn có một tòa nhà cao lớn, là nơi nghỉ ngơi và ăn uống của thí sinh, chắc là khu an toàn trong truyền thuyết.

Lúc này, trong màn hào quang rậm rạp toàn người là người, mấy chục chiếc Thương Long lần lượt hạ xuống, thí sinh dự thi không ngừng đi ra.

– Mấy đứa các em, có lòng tin đánh vào trước 500 hay không?

Hiệu trưởng Chung Ly cười dài nói.

– Có!

Mọi người gật đầu thật mạnh, khí thế cực lớn.

Vương Hạo không nhịn được nói:

– Hiệu trưởng, ngài cũng không cần nói mấy lời nhảm nhí này làm gì, nhanh nhanh nói một chút tin tức nội tình gì đó đi.

Ánh mắt mọi người sáng lên, tất cả đều nhìn chăm chăm hiệu trưởng Chung Ly. Trên đường tới đây, bọn họ nghe nói hiệu trưởng Chung Ly đã lên chức, bây giờ là hiệu trưởng của một phân viện thuộc đại học Thiên Bắc, nói không chừng là hiệu trưởng sau này của bọn họ, như vậy nhất định có tin tức bên trong.

– Nhóc thối, không biết lớn nhỏ.

Hiệu trưởng Chung Ly tròn mắt nhìn Vương Hạo, sau đó nhỏ giọng nói:

– Ta nghe nói, trong đại học Thiên Bắc cũng không dùng tiền để trao đổi, mà là dùng một loại điểm cống hiến. Lần này các ngươi có thể lấy được bao nhiêu điểm, thì sau khi tiến vào đại học, sẽ có bấy nhiêu điểm cống hiến.

– Không thể nào!

Trác Siêu kêu lên một tiếng:

– Em nghe nói, mỗi một học sinh khi mới tiến vào bốn trường đại học trọng điểm lớn, không phải chỉ có 100 điểm cống hiến thôi sao?

– Lần này tuyển thủ dự thi có 4.800.000 người, tù nhân chỉ có 500.000 người, một người có 10 điểm, tổng cộng chỉ có 5.000.000 điểm. Tính ra thì một học sinh cũng chỉ có được hơn 1 điểm, hơn nữa các em dùng tiền, chỉ có 500 người đứng đầu mới được chọn. Như vậy cũng đồng nghĩa có rất nhiều người có điểm không đủ tư cách bước vào bốn trường đại học trọng điểm lớn trở thành điểm cống hiến.

Hiệu trưởng Chung Ly nhắc nhở.

– Haizz!!!

Mọi người đồng loạt thất vọng, cứ vậy mà tính, đoán chừng trong 500 người trúng tuyển, sẽ có vài người ngay cả 100 điểm cũng không có đủ.

Đĩ nhiên đối với những học sinh thực lực cường đại khác mà nói, đây tuyệt đối là một lần trúng mùa lớn.

Lúc này, mấy trăm học sinh từ xa xa đang bước tới gần, dẫn đầu là một tên thiếu niên trắng trẻo.

– Mấy người này định làm gì?

Hạ Vi Vi tò mò hỏi.

– Hình như là đi về phía chúng ta.

Thân thể Nhạc Huyền căng thẳng, chuẩn bị ứng phó với tình trạng bất ngờ.

Một thiếu niên tóc vàng đi ra, nhìn về phía đoàn người Vương Hạo, kêu căng nói lớn:

– Học sinh THPT mạnh nhất Trái Đất các ngươi là ai?

Nghe vậy, toàn bộ mọi người đều nhìn về phía Vương Hạo, thật giống như đang hỏi Vương Hạo có biết những người này hay không?

Vương Hạo về mặt đầy nghi ngờ, tiến lên hỏi:

– Các ngươi là ai?

– Tân Trình lão đại chúng ta đang chiêu mộ chiến đội, nếu ngươi là người mạnh nhất trong đội dự thi Trái Đất, vậy thì đi cùng chúng ta thôi!

Thiếu niên tóc vàng chỉ chỉ thiếu niên trắng trẻ dẫn đầu, tên là Tân Trình.

– Ngu ngốc!

Vương Hạo tròn cặp mắt trắng dã, hắn còn tưởng là có chuyện gì chứ!

– Nhóc con, ngươi nói gì?

Thiếu niên tóc vàng lập tức nổi giận, muốn tiến lên động thủ.

– Chờ một chút!

Tân Trình ngăn cản thiếu niên tóc vàng, đi tới bên cạnh Vương Hạo đánh giá, lắc đầu nói:

– Thật là một tên nhà nghèo, ta ra giá 30 tỷ thu mua ngươi, đi với ta thôi!

– Ha ha!

Đám người Hạ Vi Vi đều không nhìn được, lập tức bật cười.

Bởi vì trang bị của Vương Hạo vô cùng quý trọng, cho nên được bảo quản trong một kho riêng biệt, thế nên khi mọi người xuống khỏi phi thuyền lấy được trang bị rồi, thì trang bị của Vương Hạo vẫn còn chưa tới, cần phải có nhân viên đặc biệt hộ tống tới.

Cho nên Vương Hạo lúc này, ở trong mắt người khác, đúng là một học sinh nghèo ngay cả một món vũ khí cũng không mua nổi.

Thiếu niên tóc vàng đứng ra lần nữa:

– Nhóc con, lời Tân Trình lão đại mày không nghe thấy sao? Còn không cảm ơn sự nhân từ của lão đại, 30 tỷ này chỉ là phí nhập đội của ngươi, nếu biểu hiện tốt sẽ có thêm nữa. Chờ sau khi trở về Trái Đất, bảo đảm mày có gãy hết chân vẫn có thể sống tốt qua nửa đời sau.

Khóe miệng Vương Hạo giật giật, chẳng lẽ trên mặt mình có khắc chữ nghèo hay sao?

– Ta không nhìn được nữa rồi, đám người này thật quá tức cười.

Hạ Vi Vi cười tới gập cả người, nằm sấp trên người Nhạc Huyền lôi lôi kéo kéo.

– Nhìn dáng vẻ của ngươi, hình như không quá vừa lòng với số tiền đó hả?

Sắc mặt Tân Trình có chút không vui:

– Những người sau lưng ta đều là các tinh cầu lớn hạng nhất, ngươi chỉ cần có thể đánh hạ một người trong số bọn họ, ta sẽ tăng lương cho ngươi.

Vương Hạo không nói gì, cái tên này tự cảm thấy bản thân quá tốt đẹp rồi? Cứ vậy coi hắn thành nhân viên rồi?

Ngay tại lúc này, một đội binh lính hộ tống cơ giáp cự lang cấp ba của Vương Hạo đi tới, dọc theo đường đi hấp dẫn tất cả học sinh chỉ chỉ chỏ chỏ.

– Đây là cơ giáp cự lang của người nào?

– Quả thực là quá trâu bò, đây chính là cơ giáp cự lang cấp ba, mở hết hỏa lực có thể giết chết Võ Tông trong nháy mắt.

– Cho dù trâu bò thì đã sao, có thể phát huy ra toàn bộ thực lực hay không mới là vấn đề.

– Không sai, trong tranh tài cần sử dụng trí não khổng lồ, nếu người này không khổng lồ được, cơ giáp cự lang đó chính là một phiên toái.

– ...

Nhìn cơ giáp cự lang, đám học sinh chưa chút chần chừ.

– Người là thí sinh Vương Hạo phải không?

Binh lính dẫn đầu hỏi.

Wang Hao gật đầu một cái, lấy ra danh sách của mình, cùng các loại giấy tờ chứng minh.

Sau khi binh lính dẫn đầu kiểm tra cẩn thận, vung tay lên, binh lính phía sau vội vàng tiến lên, mở ra mấy cái rương kim loại...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Lau khô nước mắt làm lại từ đầu!

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Trong khoảnh khắc chiếc rương được mở ra, lập tức sáng mù mắt chó đám học sinh chung quanh.

– Mẹ nó, đó là Nhẫn Điện Từ cấp hai, giá bán ít nhất cũng phải một tỉ rưỡi.

– Kia là Áo Ẩn Thân cấp hai, không có ba tỉ tuyệt đối không mua được.

– Trời ạ, mình vậy mà nhìn thấy Súng tự động Ngân Lang cấp ba, đây là vũ khí quân hỏa có thể trị giá tới ba tỉ rưỡi.

– Còn có Kiếm laser cấp ba, cái này ít nhất cũng phải hai tỉ.

– Các cậu nhìn kia, kia là Lưỡi đao quân đội hợp kim cấp bốn, đừng thấy nó chỉ lớn cỡ bàn tay, nhưng ít nhất cũng đến hai tỉ rưỡi.

– Lưỡi đao quân đội đã tính là gì a! Cậu nhìn thanh Cự Kiếm kia, cũng là hợp kim cấp bốn, một thanh ít nhất là 15 tỉ.

– Mẹ kiếp, tên này rốt cuộc có lai lịch gì!?

– Còn có Cơ Giáp Cự Lang kia hình như cũng là của hắn, cái này ít nhất cũng phải 30 tỉ đi!?

– Đây là vật cấm buôn bán, người bình thường cho dù có tiền cũng không mua được.

– Mẹ kiếp, các cậu nhìn kia, trong chiếc rương nhiều khóa nhất kia là gì vậy?

– Giày vận tốc âm thanh cấp năm!!

– Đồ vật này sao lại xuất hiện ở đây!?

– Tên này là ai!? Cũng quá giàu có rồi đi!?

– Đây nào phải đến tranh tài a!/? Rõ ràng là đến khoe của a!

– ...

Sau khi Vương Hạo mặc vào tất cả các trang bị, ánh mắt Tân Trình lập tức ngây dại, đây cũng quá giàu đi!

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên:

– Các bạn học sinh thân mến, quy tắc vòng loại hẳn là tất cả mọi người đã hiểu, chỉ cần các bạn có thể lấy được điểm tích lũy trong tay những tù phạm tội ác tày trời kia, mặc kệ các bạn ghép nhóm, hay là gì khác, đều không vấn đề gì; còn nữa, mọi người cũng không cần có gánh nặng tâm lý, những người này đều đã bị phán tử hình, cho dù mọi người không giết bọn hắn, chờ sau khi vòng loại kết thúc, bọn hắn cũng phải chết, còn không bằng để bọn hắn dẫn dắt các bạn trưởng thành, vậy thì bây giờ vòng loại chính thức bắt đầu...

– Rống...

Vừa dứt lời, mấy trăm học sinh lớn tiếng reo hò, nhanh chóng lao ra khỏi khu vực an toàn.

Trác Siêu chấp tay với đám người:

– Các vị, sói nhiều thịt ít, mình cũng không ghép đội với mọi người nữa, đi trước đây.

Nói xong, lên Cơ Giáp Cự Lang của mình, lao đi.

Hai anh em Đinh Hạo Kiệt, Đinh Hạo Hiền cũng chấp tay, quay người rời đi, hiển nhiên cũng không có ý định ghép đội với người khác.

Mà những học sinh khác đều nhìn Vương Hạo một chút, sau đó nhanh chóng ghép đội, rời đi.

Bọn hắn đều hiểu, đi theo Vương Hạo nhất định sẽ rất an toàn. Nhưng bọn họ đều không hiểu được Vương Hạo kia, nếu như hắn đột nhiên nổi điên đem bọn hắn bán đi, tại nơi lạ nước lạ cái này, quả là gọi trời trời không biết, gọi đất đất chẳng hay a!

Dù sao tiền lệ Lâm Thính Bạch bị bán còn ở đó, ai cũng không dám mạo hiểm như vậy.

– Hai người các cô cũng định bỏ tôi mà đi sao!?

Vương Hạo vẻ mặt bi thương nhìn Hạ Vi Vi cùng Nhạc Huyền đang tay trong tay chuẩn bị rời đi.

Nhạc Huyền nghiêm túc nói:

– Vương Hạo, lần trước trăm trường tranh bá, chúng ta đã chiếm lợi quá nhiều của anh, lần này chúng tôi muốn chứng minh bản thân.

Nói xong, Nhạc Huyền cho Vương Hạo một thủ thế cổ lên, sau đó rời đi cùng Hạ Vi Vi.

Hạ Vi Vi thấp giọng hỏi:

– Cậu thật sự muốn chứng minh bản thân!?

Nhạc Huyền cho Hạ Vi Vi một ánh mắt ghét bỏ:

– Nói đùa gì vậy, biện pháp để chứng minh bản thân có rất nhiều, nhưng đi theo tiện nam này, nghĩ đã thấy sợ.

Hạ Vi Vi tán thành, gật đầu:

– Không sai, lúc trước trăm trường tranh bá cũng không biết Vương Hạo có thể đề tiện đến mức này, nếu biết, đánh chết mình cũng không ghép đội với hắn.

Vương Hạo nghe vậy, lặng lẽ rơi nước mắt, bản tính của mình không đề tiện chút nào, tất cả đều là lỗi của hệ thống.

Hiệu trưởng Chung Ly tiến lên an ủi:

– Con à, đừng khóc, lau khô nước mắt làm lại từ đầu đi!

Làm lại cái em gái ông a!

Vương Hạo trừng mắt nhìn hiệu trưởng Chung Ly một cái, lão nhân này có biết nói chuyện không vậy, chẳng lẽ mình không phải là người sao!?

Không thèm để ý tới hiệu trưởng Chung Ly, Vương Hạo nhảy lên Cơ Giáp Cự Lang, lao đi.

– Tinh thần lực của tên này hình như lại mạnh lên a!

Hiệu trưởng Chung Ly không thể không cảm khái một câu yêu nghiệt, đây chính là Cơ Giáp hình thú cấp ba, Vương Hạo lại có thể khống chế dễ dàng như vậy, thực sự là khó lường.

Chỉ dựa vào điều này, vòng loại lần này, phỏng chừng không có ai có thể là đối thủ của Vương Hạo.

Khi tất cả đám người Vương Hạo đều rời đi, chiến đội lấy Tân Trình cầm đầu, tất cả mọi người đều hâm mộ nhìn Vương Hạo đã rời đi, Cơ Giáp Cự Lang cấp ba, điều này có hiệu quả thế nào trong vòng loại, kẻ ngốc đều hiểu.

...

Đài chỉ huy tại khu vực an toàn.

Tô Mộc đang ngồi cùng ba ông lão tóc bạc.

Ba ông lão tóc bạc này chính là hiệu trưởng của ba trường Đại học trọng điểm khác, hiệu trưởng Vương Côn Luân của Đại học Đông Diệu, hiệu trưởng Hoa Tử Húc của Đại học Tây Hoa, hiệu trưởng Vũ Thiên Luân của Đại học Vũ Nam, ba vị này đều là nhân vật lớn cùng cấp bậc với Tô Mộc.

Vốn dĩ vòng loại cấp một như này căn bản không thể kinh động bọn họ, nhưng không biết Tô Mộc tự nhiên nổi điên cái gì, nhất định phải mời bọn họ đến uống rượu.

– Tô lão đầu, trong hồ lô của ông rốt cuộc bán thuốc gì a?

Hiệu trưởng Vương Côn Luân không nhịn được lên tiếng hỏi. Từ sau khi Vương Thiên Dật xảy ra chuyện, Tô Mộc liền trở nên vô cùng gian trá xảo hoạt, không cẩn thận liền gài bẫy bọn hắn, không thể không đề phòng.

– Có thể bán thuốc gì chứ!

Tô Mộc tự rót rượu cho ba người,

– Lần này ta mời ba vị đến, một là uống rượu ôn chuyện, hai là để các ông xem tiểu bối nhà tôi thế nào.

Hiệu trưởng Hoa Tử Húc của Đại học Tây Hoa, suy nghĩ một chút nói:

– Có phải là thiếu niên lần trước để chúng tôi viết thư, không cần tranh đoạt, hình như tên là Vương Hạo đúng không!?

Tô Mộc gật đầu cười nói:

– Chính là đứa trẻ này, nếu như có thể, có thể lại nhường hai người nữa cho tôi được không!?

Hiệu trưởng Vũ Thiên Luân Đại học Vũ Nam tròn trố mắt:

– Ông còn muốn nữa?

Tô Mộc thở dài, thần sắc khó mà mở miệng:

– Nói ra không sợ ba vị chê cười, vốn dĩ tôi cũng chỉ định xin một mình Vương Hạo, nhưng là tên tiểu tử khốn đó thật không phải thứ gì tốt, làm cho bụng của hai nữ sinh to lên, vậy nên tôi muốn cho bọn hắn ở cùng nhau, về sau cũng tiện hơn.

Vừa dứt lời, ba vị hiệu trưởng lập tức cười ra tiếng, Tô Mộc vốn nổi danh là giữ mình trong sạch, lần này trên người tiểu bối lại xảy ra vụ bê bối lớn như vậy, thật là khiến người ta vui vẻ a!

– Tô lão đầu, ông trở về nhất định phải quản giáo nghiêm khắc tên tiểu bối này, chẳng những bắt cả hai tay không nói, thế mà còn làm ra chuyện như vậy, thực là thương phong bại tục.

Hiệu trưởng Vương Côn Luân của Đại học Đông Diệu khiển trách gay gắt loại hành vi này.

– Tô lão đầu, không phải chúng tôi nói ông, ông cũng làm trong ngành giáo dục, sao có thể dung túng tiểu bối làm ra chuyện như vậy cơ chứ!?

Hiệu trưởng Hoa Tử Húc Đại học Tây Hoa vô cùng đau lòng, phê bình Tô Mộc.

– Thật là chả ra sao cả, Tô lão đầu ông cũng không thể đùn đẩy trách nhiệm.

Hiệu trưởng Vũ Thiên Luân Đại học Vũ Nam vẻ mặt ghét ác như thù, chỉ kém việc rút đao vì dân trừ hại.

– Đúng, đúng, ba vị lão ca dạy phải...

Tô Mộc tựa như nàng dâu nhỏ bị bắt nạt, cúi đầu, nhận lấy phê bình. Nhưng trong lòng lại khinh bỉ ba lão đầu này, rồi đến lúc các ông phải khóc.

Sau khi hắn nghe nói Hạ Vi Vi tiếp nhận truyền thừa gia tộc sớm hơn dự kiến, lập tức biết được Hạ gia sắp xuất thế, gặp được chuyện tốt như vậy, nếu là hắn bỏ qua, vậy chính là ngu ngốc a!

Còn Nhạc Huyền nữa, hắn cũng không ngờ lại là con gái của Nhạc Viễn Quang cùng Vân Sơ Dao, trên người có gen ưu tú như vậy, quả là miễn chê, nhất định phải thu lấy.

Đồng thời, còn có Tuyết Thiên Cầm được bạn cũ của hắn thu làm đồ đệ, cũng là một người có tiềm lực khủng bố.

Có bốn người Hạ Vi Vi, Nhạc Huyền, Tuyết Thiên Cầm, Vương Hạo, Đại học Thiên Bắc bọn hắn lập tức trở thành địa chủ, còn sợ gì nữa...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64: Bạo Long hình người

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Gia Đạt Tĩnh.

Cơ Giáp Cự Lang từ không trung hạ xuống, Vương Hạo bước ra từ trong buồng phi cơ, lắc lắc cái đầu có chút choáng váng.

Mặc dù hắn có thể khống chế chiếc Cơ Giáp Cự Lang cấp ba này, nhưng ngoại trừ hai thanh Gatling chỗ hai vai, có rất nhiều công năng khác đều không thể khởi động.

Hơn nữa mức độ tiêu hao tinh thần lực cũng vô cùng khủng khiếp, như vừa rồi bay một vòng trên bầu trời, đầu liền có chút choáng, nôn khan muốn ói.

— Khó trách những tên kia sẽ đồng ý để Cơ Giáp dự thi, nếu không có trí thông minh bên cạnh phụ trợ, khống chế quả là phí sức.

Wương Hạo ngồi xuống, tựa vào trên Cơ Giáp nghỉ ngơi.

Trong chiến tranh Liên Bang Tinh Tế, Cơ Giáp tuyệt đối là sát khí lớn trên chiến trường.

Nhưng một khi bị hacker của quân địch xâm nhập, như vậy thì sẽ đem hòng súng nhắm thẳng người mình, trở thành hung khí đồ sát người mình.

Vì vậy để tránh chuyện như vậy xảy ra, Liên Bang Tinh Tế liền quyết định áp dụng não người để khống chế Cơ Giáp, cũng chính là dùng tinh thần lực để khống chế năng lực hành động của Cơ Giáp.

Nhưng làm như vậy, yêu cầu đối với người điều khiển lại trở nên vô cùng cao, nhưng so với tổn thất trong chiến tranh, điểm ấy lại chẳng đáng là gì, dù sao nhân khẩu của Liên Bang Tinh Tế đông đảo, cho dù là chục tỷ người chọn một, cũng có thể tìm ra đủ số người điều khiển.

Thế là, từ đó về sau, điều khiển Cơ Giáp trở nên vô cùng khó khăn, chiến sĩ Cơ Giáp liền trở nên giống với Võ giả, thuộc về chức nghiệp tu luyện, chỉ có tu vi càng cao, mới có thể điều khiển Cơ Giáp cao cấp hơn.

Có điều, sau khi Võ giả có thể dùng vũ khí trong tay đánh bại chiến sĩ Cơ Giáp, trực tiếp dẫn đến trong các trận đấu về sau, liên tiếp xuất hiện cảnh tượng chiến sĩ Cơ Giáp cùng Võ giả quyết đấu.

Cuối cùng khiến cho tất cả mọi người đều cho rằng, Cơ Giáp chỉ có thể được xem là một loại vũ khí, có thể vận dụng tự nhiên thành vũ khí này hay không, điều này phải xem tu vi của người điều khiển có lợi hại hay không.

Điều này cũng giống như xem tu vi khi giao đấu cùng Võ giả, không có cách nói ai chiếm lợi, ai không chiếm lợi.

— Kết kết...

Đột nhiên, một tiếng vang nhỏ vang lên, Vương Hạo đột nhiên đứng dậy nhìn quanh bốn phía:

— Ai!

— Vậy mà là một tiểu oa nhi có tiền.

Bốn người đàn ông hung thần ác sát đi tới, trên mặt hiện vẻ dữ tợn, dù sao cho dù là ai khi biết mình là con mồi của một đám học sinh non nớt, đều vô cùng tức giận, nhất là những ác đồ như bọn hắn

những kẻ giết người không chớp mắt.

— Tôi còn tưởng là ai cơ! Hóa ra người có tu vi cao nhất cũng chỉ có Võ Đò cấp hai.

Wương Hạo nhếch miệng, rút ra Kiếm laser bên hông, căn bản không hề đặt bốn người trong mắt, cũng không có ý định sử dụng Cự Kiếm.

Cho dù bốn trường Đại học trọng điểm phát vũ khí cho những tù phạm này, cũng khó tạo thành uy hiếp gì với hắn.

– Khẩu khí của tiểu oa nhi rất lớn, thế mà không dùng Cơ Giáp, đây là định liều mạng với chúng ta sao.

Người đàn ông dẫn đầu hừ lạnh một tiếng, đại đao trong tay chấn động kêu lên ong ong, chân khí đáng sợ lưu chuyển trên đao, đột nhiên nhấc lên đám mạnh về phía Vương Hạo.

– Thật là nhàm chán!

Vương Hạo hoạt động một chút thân thể, chân đạp Thiểm Điện Bộ Hồn Nhiên Thiên Thành, trong nháy mắt biến mất ở chỗ cũ.

– Phốc!!

Một giây sau, máu tươi bắn tung toé, sau đó người đàn ông dẫn đầu như điều đứt dây ngã nhào trên đất, trên mặt lưu lại một dấu vết mờ mờ.

Hắn đến chết đều không hiểu, tại sao chỉ nhìn thấy tàn ảnh, mà không nhìn thấy bản thân Vương Hạo.

– Ưc ực...

Ba tên tù phạm còn lại nhấp nhô một chút yết hầu, cảm nhận được sát ý lạnh như băng tràn ngập bốn phía, khiến cho bọn hắn không hiểu sao rùng mình một cái.

Vừa rồi bọn hắn tuyệt đối không nhìn lầm bộ pháp kia, nhất định là bộ pháp của Hồn Nhiên Thiên Thành, nhưng loại bộ pháp này sao lại xuất hiện trên người một học sinh trung học!?

Phốc!

Máu bắn tứ tung.

Còn không đợi ba tên tù phạm kia nghĩ xem rốt cuộc tại sao, liền cảm thấy trên cổ đau đớn, sau đó ngã nhào trên đất, mất đi ý thức.

– Keng keng, chúc mừng chủ nhân giết được tính mạng người khác, tổng cộng thu được 4 vạn điểm Điểm Phán Diện.

Hai mắt Vương Hạo tỏa sáng, hắn vậy mà quên mất, giết người là có thể đạt được điểm số, mặc dù để hắn ra tay với những bách tính bình dân kia có chút gánh nặng tâm lý, nhưng động thủ với những tù phạm này, hắn lại không hề có một chút gánh nặng tâm lý.

Nghĩ tới đây, Vương Hạo nhanh chóng tiến lên, dùng vòng tay thông minh của mình quét qua vòng tay màu đen trên cổ tay tù phạm, tất cả đạt được 40 điểm tích lũy.

– Nhẹ nhàng liền được 40 điểm tích lũy, xem ra sau khi đến Đại học Thiên Bắc, mình nhất định có thể trở thành đại gia trong lòng các sư tỷ.

Vương Hạo nhảy lên Cơ Giáp Cự Lang, bắt đầu tìm kiếm tù phạm trong Gia Đạt Tinh hoang vu.

...

Hai người Hạ Vi Vi, Nhạc Huyền đang lái một chiếc mô tô bay, chạy trên Gia Đạt Tinh hoang vu.

Dù sao sân thi đấu cũng là toàn bộ Tinh cầu, cho nên để tiện cho các học sinh tăng tốc, bốn trường Đại học trọng điểm đều sẽ cung cấp công cụ đi lại.

– Hạ Vi Vi, đừng sờ lung tung. – Nhạc Huyền quay đầu trừng mắt liếc nhìn Hạ Vi Vi ngồi phía sau lưng, tiểu la lỵ bạo lực này không chỉ có khí lực lớn khiếp người, còn vô cùng háo sắc, nhìn thấy mỹ nữ liền muốn tiến lên đùa giỡn một phen, hiện giờ cái móng vuốt nhỏ kia đang từ hông của cô dần dần di chuyển lên trên.

– Quý hạp hời! – Hạ Vi Vi phồng má, vẻ mặt vô cùng không vui.

– Ừm, có kẻ địch!

Lông mày Nhạc Huyền khẽ nhíu, nhanh chóng dừng xe lại, chỉ thấy đối diện xuất hiện hai tù phạm, đang lao tới với khí thế hùng hùng.

Hai mắt Hạ Vi Vi lóe ra kim quang, rút Cự Kiếm sau người ra, nhảy lên một cái, lực đạo khủng bố khiến không khí rung động, trên Cự Kiếm còn có thể nhìn thấy ánh lửa.

– Hừ!!

Hạ Vi Vi hét lớn một tiếng, cự kiếm đập mạnh vào trên người một tên tù phạm.

– Âm âm!!

Một tiếng vang thật lớn, mặt đất đột nhiên lắc lư một cái, trên mặt đất xuất hiện từng vết rách.

– Ấy...

Tù phạm phát ra tiếng nói cuối cùng, sau đó liền biến thành một vũng bùn thịt.

– Đây, đây...

Một tù phạm khác sợ đến mức hai mắt tròn tròn, tè ra quần tại chỗ, đây nào phải một học sinh cấp ba, rõ ràng là một con Bạo Long hình người a!

– Hạ Vi Vi, cậu có thể nhẹ một chút hay không? Thật sự là buồn nôn chết đi được.

Nhạc Huyền thấy dạ dày cuộn cuộn, rút súng ra quay bắn một phát vào tên tù phạm còn lại. Chỉ là một phát súng này của Nhạc Huyền cũng không sử dụng đạn, mà là dùng chân khí ngưng tụ ra một viên đạn chân khí.

– Mình đã rất nhẹ rồi, dùng chưa đến một phần mười khí lực.

Về mặt Hạ Vi Vi tràn ngập tủi thân, từ sau khi tiếp nhận truyền thừa của gia tộc, khí lực của cô liền vô cùng khủng khiếp.

Nhạc Huyền lắc đầu, tiến lên thu lấy điểm tích lũy, mỗi người mười điểm, sau đó hai người điều khiển xe mô tô bay rời đi.

...

Đài chỉ huy trong khu vực an toàn.

Bốn trường Đại học trọng điểm phái ra rất nhiều giảng viên, hiệu trưởng đang xem tỉ mỉ cảnh tượng được truyền về từ vệ tinh truyền.

Bọn hắn cần tìm ra những học sinh có thiên phú tu luyện trong hơn bốn trăm vạn học sinh kia.

Về phần tu vi? Chẳng có giảng viên nào sẽ để ý đến thứ này, dù sao những học sinh này đều đến từ Tỉnh cầu cấp một, tu vi thường là không cao.

Hiệu trưởng Chung Ly lúc này cũng đang trong phòng chỉ huy, nhưng hắn hoàn toàn không giống các giảng viên khác, đang tìm kiếm học sinh có thiên phú. Mà là nhân nhả uống trà chiều, điều này khiến cho rất nhiều giảng viên khác đều nhao nhao ném tới ánh mắt khinh bỉ.

Lý Hạo, hiệu trưởng một phân viện của Đại học Tây Hoa, do hắn làm việc cẩn thận có trách nhiệm, cho nên Đại học Tây Hoa liền giao trách nhiệm chọn lựa học sinh có thiên phú lần này cho hắn.

Nhưng sau khi Lý Hạo tiến vào đài chỉ huy, lại vô cùng khó chịu đối với hiệu trưởng Chung Ly

người phụ trách của Đại học Thiên Bắc.

Bọn hắn đều làm ngành giáo dục, sao có thể nhân nhả như vậy cơ chứ!? Điều này căn bản là không có trách nhiệm với học sinh, bôi đen bốn trường Đại học trọng điểm...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Không Phải Đồ Bỏ Đi, Coi Như Tôi Thua

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Lý Hạo nhíu mày, bước đến bên cạnh hiệu trưởng Chung Ly,

– Hiệu trưởng Chung, dù sao ông cũng là hiệu trưởng của một trường Đại học, làm sao có thể an nhàn như vậy.

Hiệu trưởng Chung ngược mắt nhìn Lý Hạo, cười nói,

– Tôi già rồi, làm sao sánh được với người trẻ tuổi như các anh, đương nhiên phải an nhàn rồi.

Nét mặt Lý Hạo hiện lên vẻ giận dữ, không chỉ đối nhân xử thế an nhàn. Ông ta còn cật mình nhiều tuổi, tìm mọi lý do, đúng là điều sỉ nhục của ngành giáo dục.

– Hiệu trưởng Chung, những sinh viên này đều là những sinh viên ưu tú được tuyển chọn từ các hành tỉnh, ông lấy thái độ như vậy để xét duyệt chúng, quả thật là đang sỉ nhục chúng, bây giờ tôi sẽ đi nói với tiền bối Tô Mộc.

Lý Hạo lạnh lùng nói, vung tay, mặt lạnh như tiền rời đi.

Hiệu trưởng Chung chớp mắt, Lý Hạo ngay thẳng quá, anh ta không bao giờ khoan nhượng những việc mà bản thân không vừa ý.

Tiếng động ở đây làm kinh động các giảng viên khác ở bên cạnh, mọi người đều ngăn cản Lý Hạo.

– Hiệu trưởng Lý, có việc gì mọi người cùng nhau nói chuyện, không nhất thiết phải phiền tiền bối Tô Mộc.

– Đúng, lần này tiền bối Tô Mộc bọn họ có thể đến, là vinh hạnh của Thiên Bắc, không nên vì một chuyện nhỏ như thế này mà đi tìm họ.

– Mọi người đều làm trong ngành giáo dục, không nhất thiết phải như vậy.

– Hiệu trưởng Chung, đừng ngồi đó nữa, còn không mau qua đây nói vài lời.

...

Về mặt hiệu trưởng Chung buồn rầu, không phải là uống trà chiều thôi sao? Ông đã đắc tội với ai rồi.

Ôi!

Hiệu trưởng Chung thở dài.

– Hiệu trưởng Lý, nói thật! Hội thi tuyển lần này, có bốn triệu sáu trăm nghìn học sinh tham dự, tôi chỉ xem trọng ba em, còn lại tất cả đều là đồ bỏ đi.

Vừa dứt lời, tất cả các giảng viên ở đó đều ngạc nhiên, Chung Ly thật sự làm trong ngành giáo dục sao!?

Lại có thể mắng bốn triệu sáu trăm nghìn học sinh đều là đồ bỏ đi, đây là lời mà một tấm gương đối nhân xử thế như hiệu trưởng có thể nói ra sao!?

– Khốn nạn!

Lý Hạo tức giận hét lên.

– Lễ nào trong mắt ông, các học sinh khác từ nhỏ đến lớn vất vả luyện võ, là đang lãng phí thời gian sao?

Hiệu trưởng Chung Ly lắc đầu, cứ tiếp tục tranh cãi với Lý Hạo như thế này, thời gian trà chiều của ông phải kết thúc rồi.

Nghĩ đến đây, hiệu trưởng Chung Ly bèn chỉ rõ tên ba học sinh là Vương Hạo, Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền.

– Đây là ba học sinh mà tôi chọn, nếu sau khi xem xong chúng thể hiện, mọi người vẫn giữ quan điểm cho rằng: Các học sinh khác không phải là đồ bỏ đi, thì coi như tôi thua.

Hiệu trưởng Chung Ly nói xong, tiếp tục ung dung uống trà chiều.

Video vừa phát lên, trong phút chốc toàn bộ giảng viên xôn xao.

– Mọi người xem kìa, tiểu la lỵ này rất khỏe!

– Trong chốc lát có thể đập nát con người thành bột mịn, mà vẫn chưa dùng hết sức, làm thế nào mà một học sinh cấp ba lại có thể làm được điều này!?

– Đó chưa là gì cả, mọi người xem kìa, nữ sinh này tên là Nhạc Huyền, đó là Đan Chân Khí, cái này không phải là kỹ năng chỉ Võ Tông mới có thể hiểu sao? Một Võ Sư như cô bé này sao có thể hiểu được?

– Có ai biết không!? Hai nữ sinh này quá lợi hại.

– Mọi người xem, đây là Vương Hạo khi còn niên thiếu, lại có thể điều khiển Cơ Giáp hình thú cấp ba.

– Thật lợi hại, học sinh cấp ba lại có thể điều khiển Cơ Giáp cấp ba, đây là một việc hiếm gặp trong Liên Bang Tinh Tế.

– Cậu ta không sử dụng Cơ Giáp giao đấu với bốn tên tù nhân. Cậu ta muốn chết sao!

– Đây là gì, Thiểm Điện Bộ Hồn Nhiên Thiên Thành sao!?

– Yêu nghiệt, yêu nghiệt có một không hai!

– Diên rồi, loại yêu nghiệt thiên bẩm này sao lại xuất hiện ở đây!

– Cậu ta mạnh hơn Vương Thiên Dật năm xưa, không được, tôi nhất định phải báo cho lãnh đạo.

...

Xem xong, tất cả giảng viên đều phấn khích, so với ba người này, tất cả các học sinh khác đều là đồ bỏ đi, căn bản không có một chút nào có thể sánh được.

Đặc biệt là Vương Hạo, cậu ta không phải là người, mà là yêu thú đội lột người.

Hiệu trưởng Chung Ly nhấp một miếng trà, lạnh nhạt nói:

– Nếu như muốn báo cho lãnh đạo, tôi khuyên mọi người không nên phí công.

Nghe thấy câu nói này, tất cả hiệu trưởng, giảng viên ở đây mới phản ứng, ba học sinh này là do hiệu trưởng Chung Ly phát hiện.

Khụ khụ...

Lý Hạo ho lên một tiếng, che giấu sự ngượng ngùng của bản thân.

Nếu như anh có thể phát hiện ra ba học sinh có tài năng vượt trội này, có lẽ anh cũng giống hiệu trưởng Chung Ly.

Nói cho cùng, có ba học sinh này ở đây, dù không tuyển được học sinh nào nữa, anh cũng đồng ý.

– Hiệu trưởng Chung, việc vừa nãy cho tôi xin lỗi nhé.

Lý Hạo xin lỗi, sau đó nghiêm túc nói:

– Hiện tại ba học sinh này vẫn chỉ là tuyển thủ tham dự kỳ thi, mọi người đều có cơ hội cạnh tranh, không thể chỉ vì ông phát hiện trước, mà được tính là sinh viên của trường Đại học Thiên Bắc.

Vừa nói dứt lời, tất cả hiệu trưởng, giảng viên đều gật đầu tán thành.

– Câu này không tồi, bây giờ chúng ta hãy báo cho lãnh đạo, xem lãnh đạo nói như thế nào.

Mặc dù quyền lựa chọn cuối cùng nằm trong tay bọn trẻ, nhưng ngộ nhỡ muốn chọn Đại học Tây Hoa chúng tôi thì sao!?

– Cái gì mà Đại học Tây Hoa? Chúng là của Đại học Đông Diệu chúng tôi.

– Tất cả không cần phải tranh giành nữa, chỉ có Đại học Vũ Nam chúng tôi mới có thể cho chúng một sự giáo dục tốt nhất.

Hừ.

– Các người nghĩ đơn giản quá, bất kể là phải trả giá thế nào, thì ba học sinh này phải là của chúng tôi.

....

Hiệu trưởng Chung Ly trông thấy các hiệu trưởng, giảng viên tranh cãi mặt đỏ tía tai, bèn âm thầm mở ra bản ký kết giữa Tô Mộc với ba vị hiệu trưởng trường Đại học.

– Mọi người, thật ngại quá, hiệu trưởng của trường các vị đã khẳng định rõ ràng, sẽ từ bỏ quyền tranh đoạt đối với ba học sinh này, cho dù mọi người có tranh giành thì cũng vô ích.

Hiệu trưởng Chung Ly khẽ cười, đã có thể dự liệu được đáng về vênh vênh tự đắc chút nữa của Tô Mộc trước mặt ba vị hiệu trưởng.

– Đây, đây là chữ ký của Hiệu trưởng Đại học Tây Hoa chúng tôi!?

Lý Hạo cảm thấy đầu óc choáng váng, tên hiệu trưởng vô dụng này, lại có thể tay không dâng tặng ba học sinh thiên tài như vậy cho người khác.

Lập tức, âm thanh bi thương vang vọng khắp Tháp chỉ huy, hô to rằng hiệu trưởng trường tôi mù mắt rồi, không hiểu tốt xấu là gì.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66: Chúng Ta Lại Gặp Nhau Rồi

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Trên sa mạc.

Mấy trăm chiếc mô tô bay đang lao vun vút.

Dẫn đầu là anh cả Tân Trình ở khu an toàn. Anh ta muốn mua chuộc Vương Hạo.

Từ khi cuộc thi bắt đầu, vị anh cả Tân Trình này đã bắt đầu chiêu mộ binh sỹ, mua chuộc mấy trăm tuyến thủ quán quân trên các hành tinh, để những người này tích điểm cho anh ta.

Nhưng những người này cũng tự biết khả năng của bản thân, muốn trở hết tài năng trong hơn bốn nghìn người căn bản là không có cơ hội, chỉ bằng kiếm một khoản tiền, sau đó đi trường đại học khác.

Cách này được, khi cuộc thi vừa bắt đầu thì Tân Trình sẽ vượt qua các đối thủ, chiếm vị trí đầu bảng, tổng điểm đạt được là 270 điểm.

Xoẹt!

Bỗng nhiên, một âm thanh xé nát máu thịt vang lên, khiến cho mặt mày những người đang chạy mô tô thay đổi.

A...

Tiếp đó là một tiếng kêu thảm thương vang lên, một học sinh rơi xuống mô tô bay, bị một mũi tên đỏ tươi đâm xuyên lưng.

— Kẻ địch tập kích!!

Có người hô lớn lên, mọi người nhanh chóng dừng mô tô bay, bố trí phòng bị.

Rầm rầm...

Chính vào lúc này, bốn phía vang lên tiếng bước chân rầm rầm

Mấy trăm học sinh mở mắt ra từ từ, mồ hôi toát ra khắp trên trán, từng giọt chảy xuống theo gò má.

Chỉ nhìn thấy xung quanh họ, mấy chục nghìn tên tù nhân mặt mày dữ tợn đang nhìn chằm chằm vào họ, có một số tên còn rót nước miếng, giống như đang nhìn thấy một đĩa thức ăn vậy.

— Không xong rồi, chúng ta đã bị bao vây, phải lập tức quay về mới được.

Một nam sinh dáng người nhỏ bé sợ hãi, đập vỡ chiếc vòng vận chuyển trên cổ tay, sau đó một luồng ánh sáng màu đen xuất hiện, trong phút chốc người đã biến mất.

— Thật là ngu ngốc!

Người xung quanh nhìn thấy vậy, không chịu được cũng phải thốt lên.

— Bọn chúng muốn bỏ chạy, anh em mau xông lên!!

Đám tù nhân nhìn thấy cảnh đó, không cần nói nhiều nữa, tót tấp xông lên, đây đúng là thú săn của chúng, tuyệt đối không để cho đám học sinh này chạy thoát.

Hạ Dung Hiền đứng trên sườn núi, bình tĩnh xem cảnh này, khẽ cười nói:

— Bốn trường Đại học trọng điểm quả là đã bỏ ra một khoản tiền lớn, có thể trang bị cho mỗi học sinh một chiếc vòng vận chuyển.

Vòng vận chuyển có thể đưa con người về khu an toàn, cũng không quá có giá trị, chỉ mười ngàn tệ thôi.

Nhưng Tháp vận chuyển nơi nhận thông tin, thì tuyệt đối không rẻ, không có trên trăm tỷ thì không thể nào xây dựng được.

Theo như anh ta hiểu, trên Hành tinh Gia Đạt tổng cộng có thiết lập mười khu an toàn, điều này có nghĩa là sẽ có mười Tháp vận chuyển, cộng thêm các hành tinh khác có khu thí điểm, xem ra lần này Bốn trường Đại học trọng điểm lớn tuyệt đối đã đem hết tài sản của mình ra rồi.

– Đại ca Tân Trình, chúng ta không ổn rồi, tù nhân quá nhiều, căn bản chống cự không nổi, chúng ta đi thôi!

Một cậu bé đầy sợ hãi, toàn thân run lên bần bật, so với đám tù nhân giết người không chớp mắt này, thì những học sinh chưa rời khỏi ghế nhà trường như họ, chỉ giống như một lũ cừ non.

– Không được đi, đi đồng nghĩa với việc thất bại.

Tân Trình thấy đã có sự thương vong, không cam tâm.

Rầm rập!!

Đột nhiên, một âm thanh vang lên, trên mặt đất xuất hiện một bóng đen lớn, một chiếc Cơ Giáp Cự Lang từ trên trời rơi xuống, tứ chi thép vững chắc oanh kích trên mặt đất.

– Là cậu ấy!

Các học sinh bên dưới bỗng nhiên đồng tử co lại, tất cả đều nghĩ đến Cơ Giáp Cự Lang này thuộc về ai rồi.

– Cơ Giáp Cự Lang cấp ba!

Về mặt Hy Dung Hiền thay đổi, trong cuộc thi đẳng cấp này, làm sao có thể xuất hiện trò vui như thế này được!

– Ha ha...

– Đúng là phát tài rồi!

Vương Hạo hưng phấn hét lên, trong nháy mắt súng Gatling M134 hai bên vai Cơ Giáp Cự Lang nhắm chuẩn mục tiêu phía dưới.

Bằng bằng bằng bằng bằng bằng

Khi mười hai nòng súng, lập lòe ánh sáng, các viên đạn bắn vút lên bầu trời, bắn về phía tên tội phạm trên mặt đất, xé tan bầu không khí, sinh ra khí lực lớn mạnh, âm thanh chói tai xé tan ngon gió vang lên bên tai mọi người.

A...

Giây tiếp theo, tiếng kêu bi thảm vang lên giữa trời đất, từng đường máu đỏ tươi bắt tung tóe tách ra trên mặt đất

Leng keng.

– Chúc mừng chủ nhân sát hại thành công tính mạng của người khác, đạt được 10000 điểm phản diện.

– Chúc mừng chủ nhân sát hại thành công tính mạng của người khác, đạt được 10000 điểm phản diện.

– Chúc mừng chủ nhân sát hại thành công tính mạng của người khác, đạt được 10000 điểm phản diện.

...

Nghe thấy tiếng thăng cấp vang lên, tinh thần của Vương Hạo càng trở nên phấn khích, một lần nữa gia tăng sức mạnh tinh thần, khiến cho tốc độ bắn ra một lần nữa tăng nhanh.

Ừng ực...

Hạng người như Tân Trình, chỉ biết nuốt nước miếng, thực sự đây là học sinh cấp ba sao? Như vậy là quá mạnh rồi!? Ở cấp độ hoàn toàn khác so với bọn họ!

Dù sức công phá của Cơ Giáp rất lớn, nhưng nếu không có một sức mạnh tinh thần đủ mạnh để chống đỡ, thì ngay cả việc bắn súng thôi cũng không thể làm được.

Nhưng Vương Hạo đã bắn bao nhiêu phát súng rồi? Một trăm phát? Ba trăm phát? Hay là năm trăm phát!?

Nhưng không cần biết là bao nhiêu phát, đây tuyệt đối không phải là sức mạnh tinh thần mà một học sinh cấp ba nên có, hơn nữa cái mà Vương Hạo điều khiển đó là Cơ Giáp hình thú sát thương cấp ba, việc này yêu cầu rất lớn đối với sức mạnh tinh thần.

– Âm thanh vừa rồi, sao lại quen thuộc như vậy!?

Hy Dung Hiền nhíu mày, lúc này, trong Cơ Giáp vang lên câu nói phát tài rồi, câu nói này tuyệt đối anh đã nghe ở đâu rồi, hơn nữa là mới nghe thấy gần đây, nếu không thì rất khó giải thích tại sao lại có thể quen như vậy.

– Là Vương Hạo!!

Cuối cùng Hy Dung Hiền đã nghĩ ra là ai, nhưng điều khiến anh ta không thể ngờ được là, Vương Hạo có thể điều khiển Cơ Giáp cấp ba tới mức độ như vậy, còn là loại Cơ Giáp hình thú khó điều khiển nhất.

Vù vù...

Đột nhiên, súng Gatling M134 hai bên vai Cơ Giáp Cự Lang ngừng bắn, nhưng làn khói tỏa ra từ nòng súng vẫn khiến cho đám tù nhân không dám xông lên.

Oẹ....

Sau khi Vương Hạo hai chân mềm nhũn từ trong Cơ Giáp Cự Lang bò ra, không nghĩ gì, cậu ta vừa ra đã nôn ói.

Bây giờ đầu cậu ta không chỉ choáng váng, mà còn đau muốn chết, giống như bị người khác bắt đi khách ba ngày ba đêm vậy, toàn thân mềm nhũn không chút sức lực, hai mắt lấp lánh sao vàng.

Hù hù...

Hạng người như Tân Trình thở phào, hóa ra tên nhóc này vẫn còn là người, sức mạnh tinh thần cũng có mức tối đa.

Có điều, với tu vi của Võ Sư cấp một, mà có thể điều khiển Cơ Giáp hình thú cấp ba tới trình độ này, tuyệt đối là có một không hai trong Liên Bang Tinh Tế, tuyệt đối không phân thứ hạng.

– Ôi mẹ ôi!

Vương Hạo ói ra mặt xanh mặt vàng rồi, lần sau cậu ta chắc chắn không dám sử dụng Cơ Giáp như vậy nữa, quá nguy hiểm đến tính mạng rồi.

Nhìn thấy sức mạnh tinh thần của Vương Hạo đã qua mức cho phép, tất cả đám tù nhân xung quanh bắt đầu rục rịch trở lại, từ từ mò đến chỗ Vương Hạo.

Vương Hạo bấu môi, khinh thường chỉ ngón tay giữa vào đám tù nhân, sau đó lấy ra một bình Dược tề hồi phục cấp ba, uống một hơi.

Nhìn thấy Dược tề hồi phục cấp ba, trong lòng đám tù nhân giống như hàng vạn con ngựa đất đang chạy như bay, gấp phải yêu nghiệt điều khiển Cơ Giáp hình thú tới mức độ như vậy quả là đủ sợ hãi rồi, nhưng bây giờ cậu ta còn có Dược tề hồi phục cấp ba để uống, anh hai anh có tiền cũng không nên giàu đến như vậy chứ!?

– Tất cả các người lui xuống.

Hy Dung Hiền bước ra, mỉm cười tiến về phía Vương Hạo.

– Vương Hạo, chúng ta lại gặp nhau rồi, cậu không quên tôi chứ!?

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Giúp Anh Vượt Ngục

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

– Lại là anh!!

Vương Hạo vô cùng bất ngờ.

Hi Dung Hiền đi tới bên người Vương Hạo, quan sát Vương Hạo từ trên xuống dưới, trong lòng nổi lên cơn sóng dữ dội.

Cũng đã hơn nửa tháng không gặp, tu vi của Vương Hạo không chỉ đạt đến Vô Sư mà còn điều khiển cơ giáp hình thú cấp ba, nhất là bộ trang bị trên người kia khiến hắn nhìn thấy mà trông mắt như sắp lồi ra ngoài.

Xem ra trong đoạn thời gian này, Vương Hạo nhất định đã có được kỳ ngộ thiên đại *.

*Kỳ ngộ thiên đại: Cơ hội tốt trời cho

Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng Vương Hạo dựa vào sự hèn hạ vô sỉ, âm hiểm hạ lưu để phát lên. Dù sao hắn cũng tận mắt nhìn thấy qua cảnh tượng Vương Hạo bán đấu giá nam nữ nhà lành.

– Vương Hạo, mọi người cũng coi như là quen biết đã lâu, tôi cũng không nói quanh co lòng vòng nữa.

Hi Dung Hiền trầm giọng nói:

– Trong tay tôi có năm vạn nhân mã, chỉ cần cậu đáp ứng tôi một việc, thì tôi lập tức dâng hai tay đưa năm mươi vạn điểm tích lũy của năm vạn người trong tay tôi cho cậu.

– Năm mươi vạn điểm tích lũy!!

Đám người Tân Trình lập tức mê muội đầu óc, thật sự quá kinh khủng rồi!

Vào lúc người khác tăng lên mười điểm tích lũy thì Vương Hạo lại có thể có được năm mươi vạn điểm tích lũy, loại bá khí ngoài ta ra còn ai này còn ai có thể so sánh!?

– Hãy nói mọi chuyện nghe xem.

Sắc mặt Vương Hạo bình tĩnh như trước, nói đến năm mươi vạn điểm tích lũy, cậu không động tâm là giả nhưng cũng phải có bản lĩnh cảm được mới được chứ!

Cậu cũng không cho rằng chuyện mà Hi Dung Hiền tìm cậu sẽ đơn giản.

– Tôi muốn sống sót.

Về mặt Hi Dung Hiền thành thật nhìn Vương Hạo.

– Sống sót!?

Vương Hạo sững sờ.

– Ý của anh là muốn tôi giúp anh vượt ngục!?

Hi Dung Hiền nhẹ gật đầu.

– Sau khi tôi tới nơi này liền bắt đầu kéo người nhập bọn, nhưng nghĩ hết tất cả biện pháp đều không thể thoát khỏi tình cầu này, nhưng tôi biết cậu nhất định có biện pháp.

– Anh cũng quá coi trọng tôi rồi!?

Vương Hạo cười cười:

– Bây giờ toàn bộ hành tinh Garda bị bốn trường đại học trọng điểm lớn bao vây ba tầng trong, ba tầng ngoài, ngay cả quân đội đều tham gia vào, còn có mấy chục chiếc phi thuyền hiệu Thương Long ghé bên khu vực an toàn, anh lại cho rằng hợp tác với tôi thì có thể vượt ngục, anh vẫn chưa tỉnh ngủ à!?

– Ngủ hay tỉnh thì tôi không biết.

Hi Dung Hiền nhìn chằm chằm Vương Hạo.

– Nhưng tôi biết, tôi muốn hợp tác với người gọi là Vương Hạo là được rồi.

– Anh thật đúng là biết tặng bốc tôi.

Vương Hạo nghĩ nghĩ.

– Giúp anh vượt ngục cũng không phải là không thể, nhưng anh không thật sự cho rằng năm mươi vạn điểm tích lũy có thể thỏa mãn mong muốn của tôi chứ!?

Đám người Tân Trình liên lú lườ, ánh mắt nhìn Vương Hạo tràn đầy sùng bái. Một học sinh trung học không chỉ chuyện trò vui vẻ trước mặt những phạm nhân giết người không chớp mắt này mà còn trao đổi như làm thế nào để vượt ngục.

Làm cho mọi người cảm thấy mê muội nhất chính là năm mươi vạn điểm tích lũy mà còn không thỏa mãn mong muốn của Vương Hạo.

Phải biết rằng tổng điểm tích lũy của lần tuyển chọn thi đấu này cũng là năm trăm vạn điểm, lại có đến bốn trăm sáu mươi vạn người chờ phân chia. Nhưng bây giờ một mình Vương Hạo lại có thể có được một phần mười của tổng điểm, thế mà còn tỏ ý không vừa lòng. Việc này khiến những người khác còn sống thế nào đây!?

Trên mặt Hi Dung Hiền lộ ra nụ cười sớm biết là như thế.

– Tôi biết Vương Hạo cậu nhất định sẽ có biện pháp, chỉ cần chúng ta...

– Chờ một chút!

Vương Hạo ngắt lời Hi Dung Hiền.

– Tôi có biện pháp, còn về phần có thành công hay không là việc của anh, không liên quan gì đến tôi.

Chỗ sâu trong mắt Hi Dung Hiền lộ ra một tia thất vọng, hẳn còn muốn thừa dịp cơ hội này kéo Vương Hạo xuống nước, để Liên Bang Start biết Vương Hạo và tổ chức DY bọn hắn cấu kết với nhau, nhưng Vương Hạo lại hoàn toàn không mắc mưu.

Có đôi khi hắn vô cùng hoài nghi, Vương Hạo thật sự là học sinh cấp ba sao!?

– Mặc kệ là biện pháp gì, tôi đều sẽ thử một lần.

Hi Dung Hiền thu hồi tâm tình thất vọng, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

– Vậy phương pháp của cậu là gì!?

Vương Hạo nhếch miệng.

– Trước khi chưa nhìn thấy năm mươi vạn điểm tích lũy vào sổ, anh cảm thấy tôi sẽ nói ra sao!?

Hi Dung Hiền cũng không hàm hồ búng tay một cái, đám đàn em sau lưng lập tức xếp thành đội ngũ chỉnh tề, từng người tiến lên, đem điểm tích lũy trên vòng tay màu đen chuyển sang cho Vương Hạo.

Bọn người Tân Trình trừng to mắt nhìn một màn phát rồ này, điểm tích lũy này đến quá dễ dàng rồi!?

...

Đài chỉ huy, khu vực an toàn.

Hiệu trưởng Chung Ly bỗng nhiên nhảy dựng lên từ trên chỗ ngồi, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chấn động.

Chỉ thấy điểm tích lũy của Vương Hạo lại tăng vọt, hơn nữa còn không ngưng thúc đẩy, chỉ mấy phút ngắn ngủi mà tăng vọt đến hơn ba ngàn điểm.

– Lập tức phong tỏa vị trí của Vương Hạo, tôi muốn xem bây giờ thằng nhóc này đang làm gì!?

Hiệu trưởng Chung Ly lớn tiếng phân phó nhân viên kỹ thuật.

Đồng thời, giáo viên và hiệu trưởng trong đài chỉ huy cũng đều bị điểm tích lũy tăng vọt của Vương Hạo làm chấn kinh, vội vàng phong tỏa vị trí của Vương Hạo bắt đầu xem xét.

Mặc dù bọn họ đều biết thiên phú của Vương Hạo là nhân gian hiếm thấy nhưng cũng không thể xoát điểm tích lũy mức độ lớn như thế!

– Tại sao có thể như vậy!?

Khi Vương Hạo xuất hiện trong video, tất cả mọi người đều ngây ngốc rồi, chỉ thấy từng phạm nhân lại đứng xếp hàng hàng hoàng giao điểm tích lũy cho Vương Hạo.

Hiệu trưởng Chung Ly nhìn không hiểu tình huống này, các vị giáo viên, hiệu trưởng tỏ ý mình cũng không hiểu.

– Người này là...

Hiệu trưởng Chung Ly phát hiện Hi Dung Hiền đứng phía trên Vương Hạo.

– Hiệu trưởng Chung biết người này sao!?

Lí Hạo nhú mày hỏi.

– Người này là người phụ trách tổ chức DY trên địa cầu.

Sắc mặt hiệu trưởng Chung Ly có chút ngưng trọng, những người này rốt cuộc muốn làm gì?

– Tổ chức khủng bố DY!!

Tất cả các vị giáo viên, hiệu trưởng đều bắt đầu xôn xao.

Đối với danh hào tổ chức khủng bố DY, những người làm giáo viên, hiệu trưởng bọn họ sao lại không hiểu. Bởi vì có tổ chức đáng chết này hại một số học sinh trong những học sinh xuất sắc mà bọn họ gian khổ giáo dục trở thành phần tử khủng bố.

– Lập tức phát tin tức cho đội tuần tra gần nhất để bọn họ nhanh chóng đánh chết các thành viên của nhóm tổ chức DY này, tuyệt đối không thể để cho bọn hần mê hoặc siêu cấp thiên tài Vương Hạo này.

Lí Hạo gấp giọng kêu lên.

– Hiệu trưởng Lý không cần như vậy.

Hiệu trưởng Chung Ly ngăn Lí Hạo lại.

– Thầy có thể còn không biết, lúc ở Địa Cầu, người này đã từng tiếp xúc với Vương Hạo, nhưng cuối cùng hần xem thường học sinh cấp ba Vương Hạo này, bị Vương Hạo đưa vào cục cảnh sát, hơn nữa còn bị tận diệt.

– Cái gì!?

Đám người sững sốt lại có chút hoài nghi lẫn tai mình nghe nhầm.

Một học sinh trung học lại đưa một phần tử khủng bố vào cục cảnh sát, đồng thời còn khiến đối phương tận diệt, việc này sao lại giống như đang nghe tiểu thuyết thần thoại vậy?

– Mọi người không cần khẩn trương.

Hiệu trưởng Chung Ly cười cười.

– Với Vương Hạo, mọi người tuyệt đối không thể dùng ánh mắt nhìn một học sinh trung học để nhìn nó, nó là một tên tiểu hồ ly giáo hoạt, hơn nữa còn là tên tiểu hồ ly không có lợi thì không làm.

Ánh mắt mọi người nhìn hiệu trưởng Chung Ly, thực sự không hiểu rõ lòng tin của hần với Vương Hạo đến từ đâu?

Lí Hạo nhìn kỹ hiệu trưởng Chung Ly, lại nhìn Vương Hạo trong video:

– Hiệu trưởng Chung, chúng tôi có thể tạm thời xem xem, nhưng nếu thật sự có cái gì không đúng, chúng tôi sẽ lập tức áp dụng hành động. Dù sao thiên tài cấp bậc như Vương Hạo này quá hiếm có, chúng ta tuyệt đối không thể sai sót.

Hiệu trưởng Chung Ly thở dài, nghĩ thầm, tên nhóc khôn nạn Vương Hạo này thật sự không để người ta bớt lo, mới ngày đầu tiên đã gây ra động tĩnh lớn như vậy, hại ông phải từ bỏ cuộc sống vốn nhàn nhã để đi theo sát nó hai mươi bốn giờ xem có nguy hiểm hay không...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: 500.000 Điểm Tích Lũy

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Hành tỉnh Gia Đạt

Theo điểm tích lũy của Vương Hạo tăng lên điên cuồng, thì tuyển thủ dự thi trên hành tỉnh cũng sôi trào.

– Mẹ kiếp! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

– Vương Hạo là ai?

– Chẳng lẽ là lỗi hệ thống.

– Mẹ kiếp! Năm này là năm nào, còn nói lỗi hệ thống.

– Vậy điểm tích lũy tăng vọt hơn 200.000 điểm thì phải giải thích thế nào. Hơn nữa còn không dừng lại.

– Đúng thế! Dù Vương Hạo giết mấy chục nghìn con gà, cũng không thể giết nhanh như vậy.

– Trừ khi hắn sử dụng bom nguyên tử, nếu không thì không thể tăng kinh khủng như vậy.

– Mẹ kiếp! Bây giờ đã tăng lên 300.000 điểm. Đây chẳng phải là giết 30.000 tù nhân.

– Mẹ kiếp! Một học sinh cấp ba lại giết 30.000 tù nhân, hơn nữa còn không dừng lại. Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này.

– Chẳng lẽ tên này là Hacker?

– Hack còn mẹ mày. Cuộc thi này là do bốn trường Đại học liên kết tổ chức. Ai dám làm loạn ở chỗ này.

– Điên rồi. Lần này quả thật điên mất rồi.

...

Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền nhìn điểm tích lũy của Vương Hạo. Trái tim đều sắp văng ra ngoài.

– Vi Vi! Tôi cảm thấy hình như chúng ta đã sai.

Nhạc Huyền cắn môi. Sắc mặt rất xoắn xuyết. Bây giờ, cô nên đi tìm Vương Hạo để bị chiếm tiện nghi, hay tiếp tục làm một mình.

– Tên khốn kiếp vô sỉ, nhanh như vậy mà đã làm ra chuyện lớn thế này.

Hạ Vi Vi cau mày, phồng miệng, hừ hừ nói:

– Nếu như hắn gây chuyện tiếp, thì điểm tích lũy cũng nhanh hết sạch. Chúng ta phải thu ít đàn em mới được.

– Thu đàn em!

Khóe mắt Nhạc Huyền giật giật. Tại sao cô cảm thấy mình giống như xã hội đen.

...

Hai huynh đệ Đinh Hạo Kiệt và Đinh Hạo Hiên liền bị thương nặng, tiêu diệt được bốn tên tù nhân, đang thu điểm tích lũy.

– Anh! Anh em mình đã có 40 điểm tích lũy, chỉ cần tiêu diệt thêm tù nhân. Lần này chúng ta nhất định sẽ trúng tuyển.

Đinh Hạo Hiên cười nói.

Đinh Hạo Kiệt gật đầu.

– Đúng thế! Chỉ cần anh em mình tiêu diệt được 40 tên tù nhân. Thì chúng ta chắc chắn sẽ trúng tuyển.

– Anh! Anh em mình tiêu diệt bốn tên tù nhân nhanh như vậy, có vào bảng xếp hạng không nhỉ.

Đinh Hạo Hiên hỏi.

– Xem thì biết...

Đình Hạo Kiệt khởi động vòng tay trí năng xem bảng xếp hạng. Sau đó, hai anh em trợn mắt, mãi mới lấy lại tinh thần, chỉ trông thấy tên Vương Hạo xếp trên cao. Điểm tích lũy lên đến sáu chữ số 500.000 điểm.

Mà người thứ hai, tên là Tân Trình. Điểm tích lũy chỉ có ba chữ số 270 điểm.

– Nửa ngày sau, Đình Hạo Kiệt mới phun ra một câu:

– Súc vật!

Đình Hạo Hiền ngơ ngác gật đầu.

...

Trác Siêu lái Cơ Giáp Cự Lang cấp hai, tung hoành trên hành tinh Gia Đạt.

Ngay từ khi tranh tài bắt đầu, gã đã không chế bầu trời, tiêu diệt được khá nhiều tù nhân, đạt được 120 điểm tích lũy, xếp hạng 36.

– Lại tiêu diệt một tên nữa, không biết mình xếp hạng bao nhiêu.

Trác Siêu cười tủm tỉm mở ra bảng xếp hạng, sau đó ngạc nhiên ngậy người.

...

Lúc này, trong đài chỉ huy đầu tiên là trăm mặt, sau đó là cười to liên tục.

Sau khi thu hình lại, thì tất cả hiệu trưởng và giáo viên đều biết, tại sao những tù nhân đó lại xếp hàng đưa điểm tích lũy cho Vương Hạo.

– Những tên tù nhân này chắc bị điên rồi, lại đi tin một học sinh cấp ba giúp chúng vượt ngục.

Một giáo viên cười không đứng lên nổi.

– Mặc kệ sau cuộc thi này, những tù nhân này có chết hay không, thì chúng đều bị xử bắn, có lẽ chúng coi Vương Hạo là nhánh cỏ cứu mạng cuối cùng.

– Nếu biết có kết quả này. Tại sao trước đây lại làm như vậy.

– Những tù nhân này đều là những người có tội ác tày trời, chết cũng đáng.

– Bọn họ làm ra nhiều chuyện động trời như vậy. Nên trước khi chết, bọn họ cần phải cống hiến ít máu cho Liên Bang Tinh Tế mới được.

– Nhưng tại sao bọn họ vẫn không hiểu, vẫn vùng vẫy giãy chết.

– Bây giờ, rất nhiều tù nhân đều nghĩ trước khi chết phải kéo một người chết cùng.

– Điều này khiến sức chiến đấu của bọn chúng tăng lên kinh khủng.

– Thế nên cuộc thi này, số lượng học sinh mới gấp mười lần tù nhân.

– Số lượng gấp mười lần. Nhưng những học sinh này vẫn chưa bao giờ thấy máu, nên không có ưu thế quá lớn.

– Đây cũng không thể làm gì. Võ giả đều cần một quá trình trưởng thành, không ai là cường giả trời sinh.

– Vậy 500.000 điểm tích lũy của Vương Hạo thì sao.

...

Hiệu trưởng Lý Hạo khẽ nói:

– Kỳ thật Vương Hạo đã lĩnh ngộ bộ pháp Hồn Nhiên Thiên Thành, nên đã có tư cách trúng tuyển vào bốn trường Đại học trọng điểm. Cá nhân tôi cho rằng, cho 500.000 điểm tích lũy cũng không có gì.

Các hiệu trưởng và giáo viên còn lại đều gật mình. Một thiên tài siêu cấp như vậy hoàn toàn có tư cách khiến bọn họ mở cửa sau.

– Nhưng điểm tích lũy lần này, ngang với điểm cống hiến sau khi nhập học. Như vậy, Vương Hạo đã có 500.000 điểm cống hiến. Thế này có được hay không?

Một giáo viên đưa ra câu hỏi.

Các vị hiệu trưởng và giáo viên đều yên lặng. Nếu 500.000 điểm cống hiến vào Đại học, nhất định sẽ gây nên động đất cấp mười hai.

Lúc này, Hiệu trưởng Chung Ly cũng mở miệng nói:

– Chúng ta có thể xem sau này Vương Hạo biểu hiện như thế nào. Nếu nó không biểu hiện được gì, thì chúng ta cũng không cho nó hồi đoái. Loại hành vi không làm mà hưởng này, chúng ta không thể cho phép. Nhưng nếu nó biểu hiện rất đặc sắc, thì cho nó hồi đoái cũng không sao.

Các vị hiệu trưởng và giáo viên đều gật đầu, cảm thấy cách này không tệ.

Còn chuyện Vương Hạo giúp Hi Dung Hiền. Tất cả mọi người đều cười một tiếng, căn bản không để trong lòng.

Bây giờ, hành tỉnh Gia Đạt đã bị giám sát toàn bộ. Trên hành tỉnh càng có mấy trăm nghìn quân và mấy chục chiếc phi thuyền công kích Thương Long, càng có hiệu trưởng của bốn trường Đại học trọng điểm trấn giữ.

Thử hỏi dưới tình huống này, ai có thể vượt ngục thành công.

Hiệu trưởng Chung Ly nhìn thấy mọi người đồng ý, trong lòng cũng đang tính toán. Sau khi mấy người Vương Hạo kiếm được 500.000 điểm tích lũy, thì mình nên thu phí bao nhiêu.

Dù sao, nếu không có ông trấn giữ, thì 500.000 điểm tích lũy của Vương Hạo có thể bị đổ xuống sông xuống biển.

Về phần Vương Hạo có giữ được 500.000 điểm tích lũy hay không, thì hiệu trưởng Chung Ly không lo lắng chút nào. Bây giờ, Thực lực Vương Hạo biểu hiện ra, chưa bằng một phần ba thực lực. Khi nào Vương Hạo biểu hiện ra toàn bộ thực lực, chắc chắn sẽ khiến tất cả mọi người ngạc nhiên đến rơi cằm.

Đồng thời, hiệu trưởng Chung Ly cũng gọi bảng xếp hạng cho Tô Mộc, để Tô Mộc thưởng thức, Vương Hạo quét ngang bảng xếp hạng.

Các hiệu trưởng và giáo viên trong đài chỉ huy tuyên bố. Vương Hạo đạt được điểm tích lũy là thật, không có lừa đảo. Ban tổ chức mong các học sinh đi tìm tù nhân, kiếm điểm tích lũy. Vì bây giờ, một phần mười điểm tích lũy đã bị Vương Hạo chiếm. Điểm tích lũy còn lại, dù chia đều, thì mỗi người chưa được 0.1 điểm tích lũy.

Nếu như không nhanh, rất có thể sau khi cuộc thi kết thúc. Vẫn có người không kiếm được điểm tích lũy nào...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Tức Chết

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Sau khi đài chỉ huy xác nhận điểm tích lũy của Vương Hạo, thì các tuyển thủ dự thi trên hành tỉnh Gia Đạt đều sôi trào.

Bọn họ không thể tưởng tượng nổi. Làm thế nào mà một học sinh cấp ba có thể kiếm được 500.000 điểm tích lũy trong một ngày ngắn ngủi.

Nhưng các học sinh đều hiểu rằng, 500.000 tù nhân đã bị Vương Hạo diệt một phần mười. Bây giờ, nếu họ không nắm chặt thời gian kiếm điểm tích lũy, thì bọn họ sẽ không có cơ hội trúng tuyển.

Nhưng lúc này, lại có tin tức truyền đến, có đám tù nhân đoàn kết lại, số người cao đến 200.000. Điều này khiến các học sinh dự thi không dám tấn công tùy tiện.

Chỉ có thể tìm kiếm tù phạm còn sót lại trên hành tỉnh Gia Đạt, thu được một ít điểm tích lũy.

...

Lúc này, trong đài chuyển huy, bốn hiệu trưởng của bốn trường Đại học trọng điểm đang thảo luận cuộc thi này.

– Đám tù nhân đoàn kết lại.

Sắc mặt hiệu trưởng Vương Côn Luân của Đại học Đông Diệu hơi nghiêm nghị, nhìn đại quân 200.000 tù nhân.

Hiệu trưởng Hoa Từ Húc của Đại học Tây Hoa khoát tay.

– Đây là chuyện đã đoán trước, dù sao bọn họ chỉ có 500.000 người. Nếu như họ không đoàn kết lại, thì sao đầu nổi 4.600.000 học sinh.

– Dùng sự tàn nhẫn của tù nhân, dạy cho những học sinh này không được mềm yếu. Điều này có hiệu quả hơn giảng bài trên lớp rất nhiều.

Hiệu trưởng Vũ Thiên Luân của Đại học Vũ Nam cười nói.

– Bây giờ, 200.000 tù nhân đoàn kết lại, thì rất khủng bố. Nhưng bọn họ cũng là tảng mỡ dày. Bây giờ, chúng ta ngồi xem xem, có ai dám ăn tảng mỡ dày này không?

Hoa Từ Húc nhìn màn hình, rồi cười nói.

Tô Mộc vuốt râu, cười nói:

– Muốn chiến thắng 200.000 tù nhân, thì nhất định phải có người từ bỏ trứng tuyến, nguyện làm binh sĩ, bị người khác chĩa huy. Nhưng những học sinh này đều là hạng người kiêu căng tự mãn, không đánh nhau chết sống, thì không phục ai. Cuộc chiến như vậy, có thể giúp chúng ta quan sát được tổ chất của một học sinh.

– Đúng vậy!

Vũ Thiên Luân cười lớn.

– Những học sinh tuyển chọn trước đây, chỉ là tu vi cao, thiên phú mạnh. Nhưng khi ra chiến trường lại là phế vật, không có tí nhiệt huyết nào của võ giả. Lão phu hận không cho bọn nó mấy cái tát.

– Tôi muốn lần tuyển chọn này, học sinh phải có tính tình. Sau này, chúng nhập học với đám cừu non trong trường kia. Tôi nghĩ sẽ xảy ra rất nhiều chuyện thú vị. Đại học sẽ náo nhiệt hơn.

Hoa Từ Húc cười lớn.

– Bây giờ, tôi muốn xem xem, ai có thể chinh phục được đám học sinh. Sau đó mang theo chúng đánh bại đám tù nhân.

Vương Côn Luân rất mong chờ.

– Người tài giỏi như vậy mới là người chúng ta phải bồi dưỡng trọng điểm. Người đó không chỉ có can đảm, có thủ đoạn, mà còn biết lãnh đạo. Quan trọng nhất là người đó có sức chiến đấu không thấp. Nếu không thì đám học sinh sẽ không thần phục.

Tô Mộc bóp cổ tay, nhìn thoáng qua bảng xếp hạng do hiệu trưởng Chung Ly gọi đến. Trong nháy mắt, ông ngây người.

– Tôi sợ nhất chính là không có người tài giỏi như vậy. Tất cả đều là nhân tài kém hơn một bậc, xây dựng đoàn đội nhỏ, sau đó từng người tự chiến.

Hoa Từ Húc hơi lo lắng.

– Không nên nghĩ những thứ này.

Vương Côn Luân khoát tay, cười nói:

– Từ khi bắt đầu, tôi đã không ôm hi vọng với những học sinh này. Chẳng lẽ anh cho rằng thanh danh của bốn trường Đại học trọng điểm, là dựa vào những học sinh ở hành tinh cấp một này xây nên.

Hoa Từ Húc bật cười, biểu thị mình nghĩ nhiều.

Mặc dù hành tinh cấp một đã từng có khá nhiều thiên tài, thậm chí còn có loại kỳ tài như Vương Thiên Dật.

Nhưng chỉ dựa vào mấy người này, tuyệt đối không thể tạo nên thanh danh của bốn trường Đại học trọng điểm.

Thế nên, loại kỳ tài như vậy không xuất hiện, bọn họ cũng không cảm thấy tiếc.

– Lão Tô, anh sao vậy?

Vũ Thiên Luân nhận ra Tô Mộc khác thường, tò mò hỏi.

Tô Mộc hít thở sâu, sau đó đưa bảng xếp hạng cho ba người nhìn.

– Mẹ kiếp! 500.000 điểm tích lũy.

Vũ Thiên Luân bỗng nhiên chửi tục.

Điểm tích lũy của cuộc thi này, ngang với điểm cống hiến sau khi vào đại học.

Nếu như 500.000 điểm tích lũy này là thật, thì sau khi người này vào Đại học, sẽ đạt được 500.000 điểm cống hiến.

Ba vị hiệu trưởng nghĩ đến đây, đều không bình tĩnh. Bọn họ biết: Bây giờ, một điểm cống hiến có thể hối đoái được 100.000 đồng. Điều này có nghĩa 500.000 tích lũy có thể hối đoái được 50 tỷ.

– Thằng bé đó tên là Vương Hạo.

Lông mày Vũ Thiên Luân nhíu lại, nhìn về phía Tô Mộc.

– Nhân viên đâu, mang video của Vương Hạo đến đây.

Hoa Tử Húc quát to một tiếng. Trong lòng ông có dự cảm xấu.

Các hiệu trưởng và giáo viên nghe thấy mấy vị này muốn xem video của Vương Hạo, thì không đứng dậy nổi.

Khi bọn họ biết ba vị hiệu trưởng trao Vương Hạo cho Tô Mộc vô điều kiện, thì bọn họ vẫn cố giấu những tin tức này, chỉ mong ba vị hiệu trưởng không nên hối hận.

Nhưng hết lần này đến lần khác, sợ điều gì sẽ gặp điều đó. Bây giờ, ba vị hiệu trưởng lại yêu cầu xem video của Vương Hạo, đây không phải muốn bị đá kích hay sao.

– Hiệu trưởng! Các vị muốn nhìn video của Vương Hạo à?

Lý Hạo hỏi.

– Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, nhanh lên.

Hoa Tử Húc tròn mắt nhìn Lý Hạo. Ngày bình thường, thằng nhóc này không phải làm việc rất trôi chảy, sao hôm nay lại khác thường như vậy.

Lý Hạo thờ dài, nếu không gạt được, thì thân nhiên đối mặt đi.

Sau khi Lý Hạo bật video của Vương Hạo lên. Sắc mặt ba vị hiệu trưởng bắt đầu âm trầm, nghìn phòng vạn phòng mà vẫn rơi vào cái bẫy của lão cáo già Tô Mộc.

– Ba vị! Ta cụng ly cái nhì.

Tô Mộc rất tự giác mời rượu ba người.

– Uống làm gì nữa.

Hoa Tử Húc nổi giận gầm lên một tiếng.

– Đây chính là học sinh cấp ba lĩnh ngộ bộ pháp Hồn Nhiên Thiên Hành. Bây giờ, nó bị ông lừa đi. Tôi còn có tâm trạng uống rượu sao, chắc đời này tôi cũng không uống nổi nữa.

– Lão Tô! Anh đúng là một tên...

Vương Côn Luân che ngực.

Vũ Thiên Luân hét Lý Hạo:

– Nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau mở video của Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền. Dù tôi chết, cũng muốn biết tại sao mình chết.

Trong lòng Lý Hạo nói thầm một câu. Bây giờ không bị tức chết, nhưng xem tiếp thì tỉ lệ bị tức chết sẽ tăng lên.

Thế nhưng gã không dám dài dòng, vội vàng mở video của Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền.

– Cô bé Hạ Vi Vi này khỏe quá, không đúng, nó họ Hạ, chẳng lẽ nó là...

Sắc mặt ba vị hiệu trưởng ngưng trọng nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc gật đầu, ý bảo đúng như họ nghĩ.

– Mẹ kiếp! Hạ gia xuất thế.

Ba vị hiệu trưởng lại chửi tục.

– Không đúng! Mọi người xem cô bé Nhạc Huyền này, tu vi chỉ là Võ Sư mà có thể dùng đạn chân khí. Điều này giống như đã gặp ở đâu rồi thì phải.

Lông mày Hoa Từ Húc nhăn lại.

– Phá Không Chân Khí và Tật Phong Chi Dực. Chúng là bí kỹ độc môn của Nhạc Viễn Quang.

Tô Mộc có lòng tốt nên nhắc nhỏ.

Ba vị hiệu trưởng nghe xong, thì sắc mặt đen như mực. Tên cáo già đáng chết này, đã bỏ ba cục cưng quý giá này vào túi, một người không chia cho bọn họ.

Điều khiến ba người hận nhất chính là, lão cáo già này còn lấy danh nghĩa uống rượu, kêu bọn họ sang đây, để khoe khoang.

Tô Mộc nhìn mặt ba người so với than còn đen hơn. Ông giống như uống nước mát giữa trưa tháng sáu. Các người hay khoe nhà mình có thiên tài lắm mà, lần này thì tròn mắt chưa.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Chính Nhân Quân Tử

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Trên sa mạc.

Sau khi Vương Hạo được 500000 điểm, nụ cười luôn hiện trên gương mặt, có thể thấy tâm trạng của cậu rất vui.

– Vương Hạo, cậu được điểm rồi, bây giờ có thể nói cho tôi biết biện pháp của cậu rồi chứ!?

Hy Dung Hiền hỏi.

Vương Hạo gật đầu, mắt nhìn vào Tân Trình, cười nói:

– Hy Dung Hiền, người đứng đầu này rất giàu có, mối quan hệ của gia đình cũng nhất định không đơn giản, nếu như anh bắt thêm vài người là con của những gia đình giàu có này, tôi tin rằng: Bốn trường Đại học trọng điểm lớn chắc chắn sẽ thoả hiệp.

Vừa dứt lời, trong lòng Tân Trình như hàng vạn con ngựa đất đang phi nhanh, quả nhiên Vương Hạo là một tên khôn nạc, không chỉ cấu kết với đám tù nhân làm điều sai trái, hơn nữa còn bán đứng lợi ích của bạn bè.

Hy Dung Hiền nhếch mép, biện pháp này của Vương Hạo thật đặc biệt!

Nhưng mà những học sinh này đều đeo vòng vận chuyển, nếu như không thể một chiêu giết chết người, thì chúng nhất định sẽ chạy về khu an toàn.

Làm thế nào bắt được những học sinh này!?! Lẽ nào bắt cóc xác của chúng sao!?!

– Vương Hạo, bây giờ không phải là lúc để đùa cợt.

Hy Dung Hiền hơi thất vọng.

Vương Hạo nhún vai, nhảy lên Cơ Giáp Cự Lang,

– Có phải là trò đùa hay không, sau này anh sẽ biết, bây giờ hãy tiếp tục lôi kéo người vào hội cho tôi, tôi muốn có nhiều điểm hơn nữa.

– Việc này...

Hy Dung Hiền trong lòng rối bời, bây giờ anh không biết có nên tin Vương Hạo không.

– Được, tôi sẽ lôi kéo thêm một ít tù nhân vào hội.

Hy Dung Hiền cắn răng đồng ý, bây giờ anh không có con đường nào khác để đi, ngoài việc tin tưởng Vương Hạo ra, thì không có cách nào khác.

Vương Hạo, cậu muốn đi, hãy đưa chúng tôi đi cùng!

Tân Trình nhìn Vương Hạo đầy vẻ đáng thương, nếu như Vương Hạo không đưa họ đi, thì họ chỉ có thể lựa chọn quay về khu an toàn, điều này đồng nghĩa với việc bị đào thải.

Vương Hạo nhìn Tân Trình lực bất tòng tâm, sau đó điều khiển Cơ Giáp Cự Lang bay lên trời.

– Vương Hạo, chúng ta còn chưa xong đâu!!

Tân Trình tức giận hét lên, cuối cùng đành phải đập vỡ vòng tay trở về khu an toàn.

Leng keng,

– Chúc mừng chủ nhân đưa ra kế hoạch vượt ngục cho đám tù nhân tội ác tày trời, đạt được 1000000 điểm phản diện.

– Như vậy mà cũng được điểm sao, nếu như bọn chúng thật sự vượt ngục, thì không phải lại có thêm một khoản tiền bất chính nữa sao!/?

Đôi mắt Vương Hạo sáng lên, vừa nãy anh giết nhiều tù nhân như vậy cũng được 2,300000 điểm, cộng thêm điểm anh có lúc đầu, tổng số điểm bây giờ là 6,664,000 điểm.

– Lần trước đổi lấy đá Sức Mạnh và đá Tinh Thần cấp hai, lần này lại có thể đổi lấy thứ khác.

Vương Hạo không chút do dự, đổi lấy mười viên đá Tốc Độ cấp hai, tổng cộng mất 5,000000 điểm.

– Chỉ còn 1,640000 điểm, phải tìm cách kiếm thêm điểm mới được, vẫn còn chưa đổi được đá Thể Lực cấp hai.

Vương Hạo mở vòng tay trí năng, vào website của cuộc thi lần này, theo dõi tình hình gần đây.

Hử!!

Mắt Vương Hạo sáng lên, hai trăm nghìn tên tù nhân hợp thành đại quân, chỉ cần đi một vòng trong đó, là đã có được toàn bộ đá Thể Lực cấp hai.

Nghĩ đến đây, Vương Hạo điều khiển Cơ Giáp Cự Lang, bay về phía đại quân tù nhân hai trăm nghìn người.

Lúc này, Hạ Vi Vi vác Cự Kiếm, đứng trước mười mấy học sinh.

– Cô, cô định làm gì!/?

– Đám học sinh răng va vào nhau cập cập, sợ hãi nhìn tiểu la ly đầy sức mạnh.

Hạ Vi Vi chìa Cự Kiếm, lạnh lùng nói:

– Kể từ bây giờ, các người chính là thuộc hạ của tôi, tôi muốn các người làm gì thì các người làm cái đó, nếu như dám chống đối, hoặc bỏ trốn...

Rầm rập!!

Một giây sau, Cự Kiếm vừa đánh lên mặt đất, một vết nứt khổng lồ lan rộng ra.

Vèo...

Đám học sinh hít một hơi mát lạnh, liều mạng gật đầu, cúi đầu nghe theo tiểu la ly ngoại hình dễ thương này.

Ôi,

– Như vậy có được không!/?

Nhạc Huyền khẽ vuốt trán, cô cảm thấy đau đầu.

...

Buổi tối, tại hành tinh Gia Đạt.

Vương Hạo điều khiển Cơ Giáp Cự Lang đến khu an toàn gần đại quân hai trăm nghìn tù nhân nhất, dự định nghỉ ngơi một đêm ở đây, tiện thể ăn chút đồ, bổ sung thể lực.

Dừng xong Cơ Giáp Cự Lang, Vương Hạo đi vào khu an toàn.

Binh lính canh gác ở đây, nhìn thấy Cơ Giáp Cự Lang của Vương Hạo đều rất ngưỡng mộ.

– Nếu như tôi cũng có thể điều khiển Cơ Giáp thì tốt biết mấy.

– Đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, chỉ với năng lực tinh thần đáng thương của anh, căn bản không có cách nào khởi động Cơ Giáp.

– Trong số những học sinh lần này, chỉ có cậu học sinh lúc này lợi hại, trẻ tuổi đã có thể điều khiển Cơ Giáp hình thú cấp ba.

– Thiếu niên này, trong tương lai chắc chắn sẽ trở thành một chiến sỹ Cơ Giáp lợi hại trong quân đội.

– Bây giờ tù nhân hợp thành đại quân, lần này các học sinh gặp rắc rối rồi.

– Muốn đánh thắng được chúng, nhất định phải liên kết với nhau, nhưng chỉ với năm trăm người, nếu không có bản lĩnh thật sự thì không thể trúng tuyển.

– Cho nên, khu an toàn cách đại quân tù nhân gần nhất này, chút nữa thôi sẽ trở nên náo nhiệt.

...

Sau khi vào đại sảnh của khu an toàn, Vương Hạo nhìn thấy khắp nơi đều là học sinh.

Có những học sinh đang bàn bạc với nhau coi ngày mai cần phải làm như thế nào, cũng có học sinh nam đang bốc phét, hôm nay mình đã dũng cảm như thế nào với các bạn nữ, còn một số học sinh cũng đang lôi kéo người nhập hội, chuẩn bị cho cuộc chiến ngày mai.

Một hotgirl mặc đồng phục tiến đến, lễ phép hỏi:

– Bạn học sinh này, muốn ăn cơm trước hay muốn nghỉ ngơi trước, hoặc là ở lại đại sảnh nói chuyện cùng với mọi người một lúc.

– Vương Hạo đang định trả lời, thì cậu nghe thấy tiếng Nhạc Huyền,

– Vương Hạo, ở đây!!

Nghe thấy tiếng, Vương Hạo quay đầu nhìn, cậu thấy Nhạc Huyền đang ngồi trên ghế xô-pha, vẫy cậu.

– Phiên anh, mang đồ ăn qua đây giúp tôi, tôi ăn ở đây.

– Vương Hạo vỗ nhẹ cánh tay hotgirl đồng phục, sau đó đi về phía Nhạc Huyền.

– Vương Hạo? Anh ta chính là Vương Hạo!?

– Hotgirl đồng phục ngẩn người, ngơ ngác nhìn theo bóng dáng Vương Hạo.

Bây giờ cả hành tinh Gia Đạt chắc không có ai không biết đến cái tên Vương Hạo, trong ngày thi tuyển thứ nhất đã đạt được 500000 điểm. Hơn vị trí thứ hai mấy chục lần.

Khí chất ngang ngược chỉ có Vương Hạo mới có này, khiến cho tất cả mọi người phải quỳ lạy.

Lúc này, các học sinh ở xung quanh nghe thấy Nhạc Huyền gọi tên Vương Hạo, cũng quay đầu nhìn.

– Tại sao chỉ có mình cô? Hạ Vi Vi đâu!?

Vương Hạo ngồi xuống chiếc xô-pha trước mặt Nhạc Huyền, hiếu kỳ hỏi.

Nhạc Huyền bĩu môi nhìn về phía xa, chỉ nhìn thấy Hạ Vi Vi cầm Cự Kiếm, dẫn mấy trăm học sinh đi tuần tra quanh đại sảnh, chỉ cần thấy học sinh nào có tư vi tốt, không cần nói nhiều lập tức đánh cho một trận.

Sau đó đe dọa dụ dỗ, thu nạp người đó về làm đàn em dưới trướng.

Việc này...

Vương Hạo nhếch mép, việc này còn khoa trương hơn cả xã hội đen thu nhận đàn em

– Này, anh mau nói cho tôi biết, tại sao hôm nay điểm của anh có thể tăng năm trăm ngàn?

Nhạc Huyền đứng dậy, tiến đến ngồi cạnh Vương Hạo, đôi mắt nhấp nháy đầy thắc mắc, giống như một em bé tò mò.

Vương Hạo nhún vai,

– Hôm nay, tôi gặp được người đứng đầu đám tù nhân, anh ta muốn tôi giúp anh ta vượt ngục, sau đó sẽ bắt đầu cho tôi điểm.

– Vượt ngục!!

Nhạc Huyền tròn mắt,

– Vậy anh đồng ý chưa!?

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Anh Ta Chính Là Vương Hạo!

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

– Vậy anh dự tính sẽ giúp tù nhân vượt ngục thế nào?

Nhạc Huyền hiếu kỳ hỏi.

– Không thể nói cho cô việc này.

Vương Hạo lắc lắc ngón tay,

– Tôi là người có đạo đức nghề nghiệp.

Nhạc Huyền trừng mắt nhìn Vương Hạo, không hỏi thêm nữa, nhưng trong lòng bắt đầu cảnh giác, với hiểu biết của cô về Vương Hạo, anh ta không chỉ là người không có đạo đức, mà còn là người không sợ đất, không sợ trời.

Lần này, nếu làm ra việc gì quá giới hạn, cô cũng không chút kinh ngạc.

Đặc biệt Vương Hạo vô cùng gian xảo, thường dùng một số thủ đoạn dễ tiện mà người khác không ngờ tới, cho nên không thể không đề phòng.

– Vương Hạo, anh coi những thứ này có hợp khẩu vị không.

Hotgirl đồng phục mang tới một khay thức ăn, chỉ là dây sự nghiệp trước ngực bị kéo xuống thấp hơn, chỉ lo Vương Hạo không nhìn thấy, cố ý cúi thấp xuống.

– Cảm ơn!

Vương Hạo nhận lấy thức ăn, không chút phản ứng với hotgirl đồng phục, điều này khiến cô thất vọng, chỉ có thể ngoan ngoãn lui xuống.

– Người ta đã đưa đến tận miệng, anh lại không ăn, điều này không giống tính cách của anh.

Nhạc Huyền không chịu nổi, trêu chọc.

– Từ xưa đến nay chính nhân quân tử đều vượt qua được sự mê hoặc.

Vương Hạo lườm Nhạc Huyền, sau đó khẽ cười nói:

– Hôn nữa có người đẹp Nhạc Huyền bên cạnh, tôi làm sao có thể ngấm nhìn người con gái khác!?

– Háo sắc!

Nhạc Huyền lườm Vương Hạo, nhưng trong lòng đầy đắc ý, không có người con gái nào ghét bỏ lời khen của người khác, cho dù người đó là một tên tiểu nhân vô sỉ.

Chính vào lúc này, nghe thấy tiếng Hạ Vi Vi tức giận đằng xa:

– Tiểu tử muốn kiếm chuyện đúng không!?

Vương Hạo và Nhạc Huyền quay đầu nhìn, chỉ nhìn thấy một thiếu niên đang đối mặt với Hạ Vi Vi, hơn nữa một chút cũng không nhượng bộ, theo sau là hơn nghìn học sinh, gấp mấy lần mấy trăm người của Hạ Vi Vi.

– Người này là Tiền Vạn Dương của Hành tỉnh Lam Từ, tu vi đột phá tới Võ Sư cấp bốn, là tuyển thủ hấp dẫn của hội thi lần này, chỉ trong một ngày, cậu đã triệu tập được trên ba nghìn học sinh, thủ đoạn không thể xem thường.

Nhạc Huyền hạ giọng giới thiệu.

Vương Hạo nhìn Tiền Vạn Dương, lạnh nhạt nói:

– Người rất cận bã, có điều trang bị trên người thì không tồi.

Nhạc Huyền lườm Vương Hạo, mặc niệm ba phút vì Tiền Vạn Dương, cậu ta lại có thể bị Vương Hạo nhắm trúng, đúng là ra khỏi nhà không xem lịch.

– Hạ Vi Vi đúng không!?

Tiền Vạn Dương cười nói:

– Cô thu nạp người ở chỗ tôi, là cô sai, có điều chỉ cần cô đồng ý làm bạn gái tôi, chúng ta liên thủ chắc chắn sẽ đánh thắng đại quân tù nhân.

Ha ha,

– Phen này, Tiền Vạn Dương gặp chuyện lớn rồi.

Nhạc Huyền che mắt không dám nhìn, những người đàn ông dám trêu ghẹo Hạ Vi Vi, sau cùng đều phải nhập viện.

Đương nhiên ngoài tên yêu nghiệt hơn người Vương Hạo này ra, còn lại không ai thoát được.

Ha ha...

Hạ Vi Vi nhếch mép, cười lạnh lùng, từ từ gợn Cự Kiếm lên, một nguồn năng lực vô cùng lớn mạnh bao trùm toàn thân,

– Chết đi!

Hạ Vi Vi quát lớn, chém ngang Cự Kiếm, sinh ra luồng kiếm khí xé tan ngọn gió.

Tiền Vạn Dương sợ hãi, gợn cánh tay lên, trên cổ tay đeo một chiếc vòng, trong phút chốc biến thành lá chắn vững chắc.

Rầm rập!!

Âm thanh lớn vang lên, cuồng phong xuất hiện xung quanh hai người, trong phút chốc tất cả những người xung quanh đều bị hút bay.

Á...

Mọi người té nhào xuống đất, vẻ mặt sợ hãi, đây gọi là sức mạnh đáng sợ của tiểu la ly!

– Đại tỷ lợi hại nhất, cừ quá!!

Đám đàn em đằng sau Hạ Vi Vi phát cờ hò reo, tinh thần vô cùng kích động.

Thấy cảnh này, Vương Hạo thật sự không còn lời nào để nói, đám người này quả đúng là hèn hạ! Lẽ nào họ đã quên vừa nãy là ai đã đánh mình, sau đó ép họ trở thành đàn em rồi sao!?

Cánh tay Tiền Vạn Dương buông thõng xuống, cong queo biến dạng, vẻ mặt đau đớn tột cùng, ánh mắt tràn đầy chán động, thật sự không thể ngờ rằng với tu vi Võ Sư cấp ba như anh, lại không thể đỡ nổi một kiếm của Võ Sư cấp một.

– Lão đại, anh không sao chứ!?

Đám đàn em đằng sau Tiền Vạn Dương vội vàng hỏi.

– Lên cho ta!

Tiền Vạn Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói.

– Vâng

Đám đàn em gật đầu, đồng loạt giơ tay, hô lớn

– Tất cả xông lên, báo thù cho lão đại!!

– Giết!!

Một giây sau đó, tiếng chém giết vang lên, vài nghìn người khí thế hùng mạnh xông về phía Hạ Vi Vi.

Hừ,

– Không biết sống chết

Hạ Vi Vi lạnh lùng nói, tay nắm chặt Cự Kiếm, nhảy vọt lên. Đám đàn em đằng sau Hạ Vi Vi nhìn thấy đại tỷ dũng mãnh như vậy, cũng không nhiều lời, rút vũ khí xông lên.

Nhạc Huyền rút súng lục ra, lạnh băng nói:

– Xem như ta không tồn tại sao! Dám đánh nhau tập thể.

Vương Hạo chống mắt lên, con gái tức giận quả đáng sợ, có điều, có kịch hay để xem cũng không tồi.

– Rầm rập...

Trong phút chốc, âm thanh lớn vang lên không ngừng trong đại sảnh, Hạ Vi Vi mạnh mẽ như rồng, tất cả những chỗ cô đi qua đều biến thành mớ hỗn độn.

Nhạc Huyền giống như tiên nữ, lẩn trong đám người, từng viên đạn ngưng tụ chân khí không ngừng bắn ra, giống như không cần tiền vậy.

Vương Hạo ăn tối, xem đánh nhau, vô cùng bất lịch sự, hơn nữa luôn miệng nói vài câu.

– Đây, đồ ngọc, người ta đánh vào đầu, tại sao lại nhắc chân làm gì!?

– Còn cậu, không nhìn thấy có người tập kích phía sau sao!?

– Đúng là đồ ngọc, chính là nói cậu đó, bên cạnh cậu đều là người cùng phe mà cũng đánh, không phải là đồ ngọc thì là gì!?

– Đây cậu, trốn gì chứ? Tu vi của cậu ta còn không cao bằng cậu, sợ gì chứ, lên đi!

...

Rất nhanh, Vương Hạo đã bị đám học sinh phản nộ đó để ý.

– Dám kiếm chuyện với tôi, mấy người chưa tỉnh ngủ sao!?

Vương Hạo bủ môi, chân giẫm lên Thiểm Điện Bộ Hồn Nhiên Thiên Thành, nhẹ nhàng tránh đòn tấn công của đám học sinh này.

Đồng thời, tay vẫn cầm khay cơm, đang ăn.

Nhìn thấy Thiểm Điện Bộ Hồn Nhiên Thiên Thành, trong phút chốc đám học sinh xung quanh ngăn người đứng im tại chỗ, trong đầu hiện lên thắc mắc, đây là ai!?

– Người này là ai!?

– Tôi nghe nữ sinh cầm súng lục kia gọi anh ta là Vương Hạo.

– Anh ta chính là Vương Hạo!!

Học sinh xung quanh nhìn thấy, tất cả đều hét lên, quả nhiên không hổ danh là người có thể đạt được 500000 điểm trong ngày thi đầu tiên, chỉ dùng Thiểm Điện Bộ Hồn Nhiên Thiên Thành, đã trấn áp được bốn triệu sáu trăm nghìn học sinh.

Nhưng điều khiến tất cả mọi người tò mò là, dù cho Vương Hạo lĩnh ngộ được Thiểm Điện Bộ Hồn Nhiên Thiên Thành, cũng không thể nào đạt 500000 điểm trong một ngày!?

Lúc này, đám học sinh đang bao vây công kích Vương Hạo, đều dừng lại, sau đó bỏ chạy, tuyệt đối không dám dừng lại một phút.

Đồng thời, trong lòng buồn bực vô cùng, có cần phải đen đủi như vậy không!?

Tùy ý bao vây công kích một người, người đó lại là người đứng đầu bảng Vương Hạo, hơn nữa còn là một quái thú siêu cấp lĩnh ngộ được Thiểm Điện Bộ Hồn Nhiên Thiên Thành...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Hoài Nghi Nhân Sinh

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Tháp chỉ huy.

Các hiệu trưởng và giảng viên đang xem cuộc hỗn chiến trong đại sảnh khu an toàn, đồng thời chỉ trở vào học sinh trong video.

- Em này không tồi, thầy xem Thiểm Điện Bộ, đã đạt tới mức Dung Hội Quán Thông rồi.
- Em này cũng không tồi, tuy cơ hội được chọn rất thấp, nhưng cũng có thể vào học năm nhất, sau đó tiếp tục bồi dưỡng thêm, cũng có thể thành tài.
- Em này cảm nhận rất tốt, thích hợp làm Cẩm tri giả, hoặc tiến cử vào Quân đội làm chiến sĩ Cơ Giáp.
- Còn em này, lại có thể đột phá trong lúc chiến đấu, là hạt giống tốt hiếm gặp.
- Không tồi, nếu như em này đến Hành tinh Cao Cấp, nhất định có thể nhanh chóng đột phá.
- Em này là Hạ Vi Vi, thật lợi hại, sức mạnh này đúng là khiến người khác khiếp sợ.
- Chỉ với Cự Kiếm đã quét sạch đối thủ, rõ ràng còn chưa dùng toàn bộ sức mạnh.
- Nói nhảm, đương nhiên là chưa dùng hết toàn bộ sức mạnh rồi, nếu như tiểu la ly này dùng toàn bộ sức mạnh, thì sẽ đập nát người thành bột.
- Em này là Nhạc Huyền, cũng không tồi, các thầy xem cũng có chút khái niệm bước đầu về múa súng.
- Kỹ năng múa súng này, là tuyệt kỹ của thần súng, chân khí hóa thành đạn, tâm tư thả trôi theo gió, có chút mùi vị rồi.
- Đặc biệt là Vương Hạo, ông xem Thiểm Điện Bộ liền một mạch đó, chỉ nhìn thôi cũng khiến tôi rớt nước miếng.
- Bảy tám người bao vây công kích, mà có thể vừa ăn com, vừa nhẹ nhàng đối phó, thật là quá lợi hại.
- Đáng tiếc, tất cả đều bị tiên bối Tô Mộc thu nhận hết rồi.

Ôi...

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người có mặt ở đây đều thờ dài tuyệt vọng.

Hiệu trưởng Chung Ly nhìn Vương Hạo không rời, ông có dự cảm, Vương Hạo sẽ gây ra sự việc kinh thiên động địa.

Lẽ nào, Vương Hạo thật sự có cách, bắt được những học sinh này?

Nhưng điều này không đúng!

Mỗi học sinh đều đeo vòng vận chuyển, chỉ cần gặp chuyện sẽ lập tức trở về khu an toàn, căn bản không thể bắt được, nếu bắt được thì chỉ bắt được người chết, như vậy cũng không có chút giá trị uy hiếp nào với họ!?

– Hiệu trưởng Chung, ông đang nghĩ gì vậy!?

Lý Hạo tò mò hỏi.

Hiệu trưởng Chung Ly nhíu mày đáp:

– Tôi đang nghĩ, cậu nhóc xấu xa Vương Hạo này đang muốn làm gì!?

– Vương Hạo!?

Lý Hạo có chút bất ngờ, nhìn Vương Hạo trong video.

– Tôi từng nói, tuyệt đối không thể đánh giá Vương Hạo như cách đánh giá học sinh cấp ba, cậu ta là hồ ly tinh, hơn nữa là hồ ly tinh không có lợi thì không làm.

Hiệu trưởng Chung Ly nhíu mày nói:

– Sau khi dặn dò Hy Dung Hiền tiếp tục lôi kéo thêm tù nhân, thì cậu ta lại xuất hiện ở nơi tập trung hai trăm nghìn đại quân tù nhân, ông nói xem, cậu ta có thể bỏ qua miếng mồi béo bở này không!?

– Ý ông là, Vương Hạo muốn giết sạch hai trăm nghìn đại quân tù nhân sao!?

Lý Hạo nhếch mép, trong lòng muốn chửi thề, nếu như điểm của hai trăm nghìn tù nhân này lại bị Vương Hạo cướp đi.

Có nghĩa là, một nửa số điểm của cuộc thi lần này đã thuộc về Vương Hạo, ngay cả đến một con đường sống cũng không chừa cho các học sinh khác!

Còn việc có thể thành công không, thì Lý Hạo cảm thấy rất có khả năng thành công, bởi vì ngay cả điểm số đám tù nhân kia cũng có thể cho Vương Hạo, thì việc giúp Vương Hạo đánh trận cũng không phải việc khó.

Điều này cũng có nghĩa là, hiện nay trong tay Vương Hạo có năm mươi nghìn đại quân dùng dao giết người, mạnh hơn rất nhiều so với đại quân của các học sinh khác.

– Lòng ham muốn của cậu nhóc này còn lớn hơn nhiều so với ông tưởng tượng.

Hiệu trưởng Chung Ly hít sâu,

– Tôi nghi ngờ, rất có thể một nửa số điểm vẫn không phải là mục tiêu của cậu ta.

– Hiệu trưởng Chung, ông chắc chắn mình không nói đùa chứ!?

Lý Hạo hít sâu, cảm thấy hơi mơ hồ, một học sinh cấp ba lại muốn giết sạch năm trăm nghìn tù nhân, đồng thời cướp miếng ăn trên tay bốn triệu sáu trăm nghìn học sinh khác.

Hiệu trưởng Chung Ly cười,

– Hiệu trưởng Lý, tôi nhắc ông, Vương Hạo bây giờ, vẫn chưa bộc lộ tới một nửa tài năng và xảo quyệt, sau khi ông nhìn thấy toàn bộ tài năng và xảo quyệt của cậu ta, ông sẽ phát hiện, ông không nhìn thấu được thế giới này, và bắt đầu nghi ngờ nhân sinh của chính mình.

– Có đến mức như vậy không!?

Lý Hạo nhìn hiệu trưởng Chung Ly có chút nghi ngờ.

Tuy Vương Hạo mới 17 tuổi, đã lĩnh ngộ được Thiểm Điện Bộ Hồn Nhiên Thiên Thành khiến người đời khiếp sợ, nhưng cũng không đến nỗi khiến cho ông không nhìn thấu thế giới,

Nghi ngờ nhân sinh!?

Hiệu trưởng Chung Ly cười, không nói thêm nữa, tuyệt kỹ võ công Hồn Nhiên Thiên Thành loại ba, thành tựu Dược Tông cấp ba, còn có khí lực mạnh mẽ, tốc độ, dai sức và sức mạnh tinh thần, khi tất cả những thứ này hội tụ trên cơ thể một người, nếu vẫn chưa thể khiến con người nghi ngờ nhân sinh, như vậy mới thực sự kỳ lạ.

...

Khu an toàn, trong đại sảnh.

Cuộc hỗn chiến vẫn đang tiếp tục.

Dựa vào năng lực mạnh mẽ của mình, Hạ Vi Vi càn quét mọi nơi, khiến cho tất cả mọi người cảm thấy vô cùng sợ hãi, bên trong con người tiểu la ly dễ thương này, tuyệt đối là một ác thú bạo lực.

Còn Nhạc Huyền, bước đi linh hoạt, và thân hình uyển chuyển, khiến cho người khác không thể động vào người dù chỉ là vạt áo, thêm vào đó, đạn ngưng tụ chân khí có thể bắn ra ở mọi góc độ mà người khác không thể ngờ tới, khiến cho người khác không có cơ hội né tránh.

– Vi Vi, cô còn có thể tiếp tục được bao lâu!?

Ngực Nhạc Huyền nhấp nhô dữ dội, trận đấu vừa rồi, khiến chân khí của cô tiêu hao rất nhanh, bây giờ chỉ còn lại mấy phần.

– Tôi không mệt chút nào, bây giờ tôi đang nghĩ có nên dùng toàn bộ sức mạnh không.

Mặt Hạ Vi Vi trầm ngâm, nếu như dùng toàn lực, một chọi mấy trăm cũng không sao, nhưng đồng nghĩa với việc, tất cả những học sinh giao đấu với cô đều đi châu Diêm Vương.

– Biến thái

Nhạc Huyền liú lười không nói thành lời, kể từ khi Hạ Vi Vi tiếp nhận kế thừa gia tộc, dường như dùng không hết sức mạnh này, sức sống tràn trề mỗi ngày.

Hạ Vi Vi bủn rủn,

– Tôi không phải biến thái, Vương Hạo mới biến thái.

Nhạc Huyền lắc đầu, trong lòng nghĩ, hai người đều biến thái!

Đột nhiên, vang lên một tiếng cười lớn,

– Khu an toàn này thật náo nhiệt!?

Nghe thấy tiếng, mọi người quay đầu nhìn ra ngoài cửa, chỉ nhìn thấy hai thiếu niên một cao một thấp dẫn theo một đám người đang tiến vào.

– Người cao đó là Mạnh Thiên Dương, nghe nói tu vi của anh đã đạt tới Võ Sư cấp bốn.

– Tu vi Võ Sư cấp bốn có là gì, tôi nghe nói, anh ta sắp lĩnh ngộ được Trường Thương Tinh Thông Đăng Phong Tạo Cực rồi.

– Sắp lĩnh ngộ? Có nghĩa là chưa lĩnh ngộ, có những người chỉ thiếu một bước, nhưng đến chết mà vẫn chưa lĩnh ngộ được.

– Người thấp đó là Trần Diệu, tu vi Võ Sư cấp bốn, nghe nói vô cùng thần bí, chưa ai nhìn thấy anh ta ra tay.

– Tại sao hai người này lại cùng đến đây!?

– Chắc đã bắt tay với nhau rồi! Mọi người xem, đằng sau họ có lẽ có hơn ba mươi nghìn học sinh.

– Thủ đoạn thật đáng sợ, chỉ trong một ngày đã thu phục được hơn ba mươi nghìn học sinh, thật lợi hại.

...

Mạnh Thiên Dương và Trần Diệu không thèm để ý tới Hạ Vi Vi đang đánh nhau kia, mà họ tiến thẳng đến trước mặt Vương Hạo.

– Mày chính là Vương Hạo!?

Mạnh Thiên Dương nhìn Vương Hạo từ đầu đến chân, kỳ thực không thể nhìn ra Vương Hạo có điểm nào đặc biệt.

Lúc này, một học sinh với vẻ mặt sợ hãi tiến đến bên cạnh Mạnh Thiên Dương, nói nhỏ mấy câu với anh.

Mạnh Thiên Dương sợ hãi, chăm chú nhìn Vương Hạo,

– Mày đã lĩnh ngộ Thiểm Điện Bộ Hồn Nhiên Thiên Thành!?

Wang Hào không thèm nhìn, nhẹ nhàng nói một từ:

– Cút!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Tạm thời không nghe thấy

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Sắc mặt Mạnh Thiên Dương liền thay đổi, Vương Hạo này có phải quá không coi hấn ra gì rồi không.

Cho dù Vương Hạo lĩnh ngộ được bộ pháp Hồn Nhiên Thiên Thành, nhưng dù sao tu vi vẫn chỉ là Võ Sư cấp một, chênh lệch ba cấp so với hấn.

– Vương Hạo đúng không?

Trần Diệu đi tới.

– Chớ cho rằng đã lĩnh ngộ được bộ pháp Hồn Nhiên Thiên Thành thì có thể không coi ai ra gì, với tao thì cho dù mày lĩnh ngộ được cũng chẳng có tác dụng gì cả.

Vừa dứt lời, không gian xung quanh lập tức vang lên những tiếng xôn xao.

– Trần Diệu này có ý gì? Chẳng lẽ nó muốn ra tay với Vương Hạo sao?

– Lần này thú vị rồi, nghe nói Trần Diệu rất lợi hại, nhưng rốt cuộc lợi hại đến mức nào không ai biết được.

– Sao tôi có cảm giác quan hệ của Mạnh Thiên Dương và Trần Diệu không phải quan hệ hợp tác nhỉ.

– Tôi cũng có cảm giác này, chẳng lẽ Mạnh Thiên Dương đã bị Trần Diệu thu phục rồi sao?

– Có thể lắm, hiện giờ Trần Diệu nhắm mục tiêu tới Vương Hạo rồi.

– Nhưng Vương Hạo lĩnh ngộ bộ pháp Hồn Nhiên Thiên Thành, Trần Diệu này sao phải đánh bại Vương Hạo?

– Không sai, nhờ có bộ pháp Hồn Nhiên Thiên Thành, cho dù tu vi Trần Diệu có mạnh hơn Vương Hạo, nhưng Vương Hạo vẫn bắt bại mà.

– Chẳng lẽ Trần Diệu có loại võ kỹ nào đó?

– Ý cậu muốn nói...

– Loại võ kỹ không ngại bất cứ dạng phòng ngự gì, lực sát thương và phạm vi sát thương đều cực lớn.

– Nếu là loại võ kỹ đó, bộ pháp của Vương Hạo xác thực vô dụng.

– ...

Vương Hạo ăn cơm xong, ném khay qua một bên, đứng dậy, trực tiếp rút thanh kiếm lớn đằng sau lưng ra:

– Cả đám đều chọn đúng thời gian ông đây ăn cơm mà đòi so tài, thật sự coi ông đây không biết tức giận có phải không.

Vừa dứt lời, những học sinh vây xem xung quanh đều lùi về sau mấy bước, nhưng nét mặt lại tỏ vẻ vô cùng kích động, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy cuồng nhân mạnh thế nào rồi.

Sắc mặt Mạnh Thiên Dương nhanh chóng biến đổi, sau đó rút trường thương sau lưng ra, hét lớn một tiếng, nhảy vọt lên:

– Vương Hạo, xem thương!!

Trong mắt Vương Hạo xuất hiện tinh quang, một tiếng oanh vang lên, trên người bỗng nhiên ngập tràn một cỗ năng lượng vô cùng khí thế. Tay phải hấn nâng lên, lập tức một khí tức trầm trọng mãnh liệt tuôn ra trên cự kiếm, một cỗ năng lượng mũi nhọn bao phủ về hướng Mạnh Thiên Dương.

Không khí trong cả đại sảnh lập tức ngưng lại.

Đồng tử Mạnh Thiên Dương co rụt lại, hoảng sợ nói:

– Tinh thông cự kiếm Hồn Nhiên Thiên Thành!

Oanh!

Vương Hạo chém ra một kiếm, hung hăng đánh trúng trường thương của Mạnh Thiên Dương, hơn nữa Mạnh Thiên Dương vẫn bay ngược ra sau như ngôi sao chổi, những nơi hắn bay qua đều bị kéo lê thành một rãnh rộng một mét trên mặt đất, chiều dài bằng mấy chục cái hố, đá vụn tứ phía hóa thành bột mịn.

Một kiếm thật khủng khiếp!

Trái tim những học sinh ở đây đều nhảy dựng lên, Tinh Thông Cự Kiếm Hồn Nhiên Thiên Thành xác thực kinh hãi thế tục, nhưng sức mạnh này cũng quá kinh khủng rồi.

– Không hổ là người mạnh mẽ cái thế một ngày điển cường tích 500.000 điểm, quả nhiên vô cùng lợi hại.

Sắc mặt Trần Diệu trong nháy mắt trở nên ngưng trọng, nhờ bộ pháp Hồn Nhiên Thiên Thành không nói, còn có thể lĩnh ngộ Tinh Thông Cự Kiếm Hồn Nhiên Thiên Thành, loại người này sao có thể chỉ là học sinh cấp 3 được?!

– Thăng nhóc này thật sự coi bản tiêu thư đây không dám sử dụng toàn lực có phải không.

Đúng lúc này, Hạ Vi Vi cách đó không xa cũng nổi giận, hét lớn một tiếng, phi tới, cầm cự kiếm trong tay nặng nề nện xuống đất.

Ầm ầm!!

Tiếng gầm rú khổng lồ vang lên, đất rung núi chuyển, một vết nứt hẹp dài lan tỏa trong nháy mắt.

Cả khu an toàn xuất hiện hiện tượng không ổn định, nhìn qua trông như sắp sụp rồi.

– Con mẹ nó!!

Đối thủ của Hạ Vi Vi là Tiền Vạn Dương trọn tròn hai mắt, hoảng sợ nhìn một màn trước mắt này, loli bạo lực này còn có sức lực lớn đến như vậy, đùa nhau à! Con người thực sự có loại sức mạnh kinh khủng như vậy sao?!

Xoạt xoạt...

Lúc này bên ngoài khu an toàn, từng đội binh lính nhanh chóng vọt vào, trong tay cầm theo mấy cỗ máy đặt trong bốn góc khu đại sảnh an toàn, một đạo ánh sáng màu lam nhanh chóng xuất hiện duy trì khu an toàn sắp bị sụp đổ.

Đội trưởng dẫn đầu vung tay lên, binh lính nhanh chóng tạo thành đội hình rời đi.

Lúc gần đi, đội trưởng vẫn còn lễ phép lên tiếng chào hỏi với các học sinh.

– Chúc các bạn học sinh có một đêm vui vẻ!

Các học sinh không nói gì.

Khó trách bọn họ đánh nửa ngày rồi không có người quản thúc, thì ra là đang đứng xem cuộc vui rồi.

Sắc mặt Trần Diệu ngưng trọng liếc nhìn Hạ Vi Vi, lại nhìn Vương Hạo, một loli sức mạnh quái dị, một Vương Hạo biến thái, lần tuyển chọn thi đấu này quả thật là ngoạn hổ tàng long!

Lúc này, Vương Hạo khiêng cự kiếm đi tới cạnh Mạnh Thiên Dương, nhìn miệng Mạnh Thiên Dương trào máu tươi, không có một chút lòng thương hại nào, cự kiếm gõ một cái, kẻ kia trong nháy mắt hôn mê bất tỉnh.

– Đây là... áo chống đạn!

Hai mắt Vương Hạo tỏa sáng, bên trong Mạnh Thiên Dương mặc một cái áo giống như T-shirt, đây là loại áo sợi chống đạn công nghệ cao đấy.

Nghe nói loại áo sợi chống đạn này không chỉ vô cùng mỏng, còn mềm mại, thoáng khí, quan trọng nhất là có thể ngăn cản đạn, cho dù là đạn do chân khí ngưng tụ thành cũng có thể ngăn cản được.

Vương Hạo gặp được thứ tốt này đương nhiên sẽ không bỏ qua, hắn lập tức ngồi xổm xuống, bắt đầu lột quần áo Mạnh Thiên Dương ra.

Thấy vậy, mí mắt mọi người run lên, có phải quá lộ liễu rồi không? Cho dù thêm thường thì cũng không thể làm vậy chứ?!

– Vương Hạo mau dừng tay!

Trần Diệu hét lớn một tiếng rút khẩu laser ra bắn tới Vương Hạo.

Xi xào!

Hai con người Vương Hạo xuất hiện hàn ý, hôm nay lại một lần nữa có người khiêu khích hắn, đã chạm đến ranh giới tức giận của hắn rồi, thật sự cho rằng hắn không phát tiết được có phải không.

Vút...

Ngay sau đó, âm thanh cự kiếm bén nhọn xé gió vút đến, một đạo kiếm quang nhanh chóng chém tới Trần Diệu.

Oanh!!!

Hai mắt Trần Diệu tròn tròn, giọng nói trở nên vô cùng chói tai, khiến tất cả mọi người trong hội trường đều phải ngừng lại.

– Vô kỹ Sóng Âm

Hai đầu lông mày Vương Hạo cau chặt lại, hắn cũng biết một chút về loại vô kỹ này.

Vô kỹ Sóng Âm có thể thay đổi hoàn toàn đề-xi-ben giọng nói, thông qua không khí truyền vào trong lỗ tai đối thủ, sau đó qua lỗ tai xâm nhập vào não bộ.

Một khi đã trúng chiêu, không chỉ màng tai bị thương, đến cả não bộ cũng sẽ xuất hiện khoảng thời gian trì độn ngắn, khiến đối thủ có cơ hội ra tay.

Nếu giọng đủ độ cao đề-xi-ben còn có thể khiến lỗ tai đối thủ chảy máu, sau đó trở nên ngu ngốc.

Nhưng Trần Diệu đã tính toán sai lầm một chút, hắn có được tinh thần lực cường đại, ý chí tinh thần vốn không sợ loại sóng âm này.

Tuy nhiên lỗ tai nhất định sẽ đau đớn một lúc, không chừng còn có thể mất đi thính giác một khoảng thời gian.

Oanh!!

Vương Hạo chịu đựng cơn đau ở lỗ tai, hất cự kiếm lên, một tiếng va chạm vang lên, Trần Diệu trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài, súng laser trong tay tức khắc bị một kiếm của Vương Hạo chặt đứt.

– Con mẹ nó, thực con mẹ nó đau...

Vương Hạo xoa lỗ tai, màng nhĩ bên trong đau chết đi được, chắc hẳn thính lực của hắn phải qua mấy tiếng nữa mới có thể khôi phục lại bình thường.

Ngay khi Vương Hạo quyết định tiếp tục cởi áo chống đạn của Mạnh Thiên Dương, liền thấy Trần Diệu miễn cưỡng ngẩng đầu liếc nhìn phía này,

Hai mắt Vương Hạo tỏa sáng, tên này rõ ràng không sao, thú vị rồi đây, trên người Trần Diệu có phải còn có áo chống đạn mạnh cao cấp hơn cả của Mạnh Thiên Dương không?!

Nghĩ tới đây, Vương Hạo mỉm cười đi tới bên cạnh Trần Diệu, nhìn kỹ một chút, áo chống đạn cấp 3, giá bán hơn 6 tỷ.

Vương Hạo nở nụ cười quái dị, sau đó vươn bàn tay tội ác đến, những âm thanh đang nói xấu sau lưng xung quanh kia, xin lỗi lỗ tai mất đi thính giác rồi, tạm thời không nghe được...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Quá phóng túng rồi đi!

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Đài chỉ huy, không khí tĩnh lặng bao trùm.

Tất cả giáo viên lẫn hiệu trưởng đều ngỡ ngàng nhìn màn hình, nhìn Vương Hạo đang lột lớp áo chống đạn cấp 3 của Trần Diệu.

– Con mẹ nó, đây là yêu nghiệt chuyển thể à?!

Một thầy giáo bạo câu chửi tục, khiến những người khác choàng tỉnh.

Lý Hạo ngỡ ngàng nhìn Hiệu trưởng Chung Ly:

– Ông đã sớm biết Vương Hạo đã Tinh Thông Cự Kiếm Hồn Nhiên Thiên Thành?!

Hiệu trưởng Chung Ly gật đầu, thờ dãi nói:

– Đâu chỉ biết, chính mắt tôi còn thấy cậu ta lĩnh ngộ, điều khiến người khác không ngờ nhất, cũng không dám nghĩ tới nhất là mức độ lĩnh ngộ của cậu ta đã đạt tới tinh thông đỉnh cao rồi, mà chỉ vèn vện trong có một ngày, chỉ mất một ngày đã lĩnh ngộ Tinh Thông Cự Kiếm Hồn Nhiên Thiên Thành.

Nhiều tiếng rầm vang lên, mấy giáo viên và hiệu trưởng ở đây chân như nhũn ra, không đứng vững được trực tiếp ngã nhào xuống mặt đất, con mẹ nó quá đã kích người khác!

Thật sự coi võ kỹ Hồn Nhiên Thiên Thành là cái thảo à?! Muốn lĩnh ngộ như nhỏ cây ra khỏi đất một cái là được à?!

Thứ này phải cực khổ tu luyện mấy chục năm, cộng với thiên phú không gì sánh kịp mới có thể lĩnh ngộ được ý nghĩa sâu xa cuối cùng của bộ võ kỹ.

– Hiệu trưởng Chung thì tôi không nghi ngờ gì rồi, chẳng qua loại chuyện này ông cảm thấy có thể hay không?

Về mặt Lý Hạo bàng hoàng hỏi.

Hiệu trưởng Chung Ly không tức giận nói:

– Không cần anh phải nghi ngờ, chính tôi cũng đang hoài nghi không biết có phải thật nữa không đây. Có thể anh không biết, thật ra cậu ta không chỉ lĩnh ngộ bộ pháp Hồn Nhiên Thiên Thành và Tinh Thông Cự Kiếm, mà còn có một bộ chương pháp.

Vài tiếng rầm vang lên, mấy giáo viên và hiệu trưởng nữa lại té ngã.

Cái gì, như vậy con mẹ nó quá đã kích người khác rồi mà!

Bọn họ chưa bao giờ cảm thấy cuộc đời của bản thân sống như một con chó cẩu, nhưng lúc này đây bọn họ bắt đầu hoài nghi nhân sinh của chính bản thân mình.

Lý Hạo trợn mắt há hốc mồm, rốt cuộc biết tại sao hiệu trưởng Chung Ly khi ban đầu nói với hắn rằng chờ sau khi hắn biết được toàn bộ thực lực của Vương Hạo sẽ bắt đầu hoài nghi nhân sinh của mình rồi!

So sánh với yêu nghiệt này, có ai không nghi ngờ nhân sinh của mình kia chứ?!

– Khụ khụ!

Hiệu trưởng Chung Ly ho khan hai tiếng, tiếp tục nói

Còn có một điều tôi cần phải nhắc nhở các vị, lần trước Vương Hạo phục dụng được tề khôi phục cấp 3 thực sự không tuân theo quy định.

Lý Hạo nhướng mày:

– Hiệu trưởng Chung Ly, tuyển chọn thi đấu có quy định học sinh cấm sử dụng được tề, cho dù thiên phú của Vương Hạo tốt, nhưng lộ liễu bao che cho cậu ta như vậy chẳng công bằng với các học sinh khác chút nào.

Hiệu trưởng Chung Ly thờ dãi:

– Tôi cũng biết rõ sử dụng được tề không công bằng với học sinh khác, nhưng nếu thuốc này do Vương Hạo tự chế thành, anh còn có thể nói gì được sao?!

– Cậu ta còn là Dược Tề Sư?!

Mọi người kinh ngạc hô lên, đầu óc có chút choáng váng, cho dù bắt đầu dường như từ trong bụng mẹ cũng không thể khủng bố đến mức này được chứ?!

– Các vị có thể không biết quá khứ của thằng nhóc này.

Hiệu trưởng Chung Ly bèn giải thích

Các vị không nên chỉ coi thằng nhóc này năm nay mới 17 tuổi, nhưng thời gian luyện võ của nó mới chỉ có mấy tháng, thời gian còn lại đều học tập tri thức được tề, hiện giờ đã đạt Được Tông rồi.

– Mấy tháng? Được Tông!

Khóc miệng Lý Hạo co giật, cảm thấy bản thân chắc hẳn đang nằm mơ rồi.

Thật sự có người có thể chỉ trong mấy tháng đã đạt tới tu vi Võ Sư không? Còn lĩnh ngộ ba cửa võ kỹ Hồn Nhiên Thiên Thành, còn đạt cấp Được Tông ở tuổi 17?

– Các vị không tin sao?

Hiệu trưởng Chung Ly liếc mắt nhìn bao nhiêu giáo viên, hiệu trưởng đã té ngã, thờ dài nói:

– Huy chương Được Tông của cậu ta do chính Phó Hội trưởng công hội Được Tề Mạc Lệ đích thân trao đấy.

Lại những tiếng rầm vang lên, Lý Hạo cũng không kiềm chế được nữa mà ngã té nhào xuống đất, nhìn Vương Hạo hiển thị trong màn hình, đầu óc trở nên mơ màng, có Tô Mộc bảo vệ còn chưa tỉnh, lại còn có công hội Được Tề làm chỗ dựa sau lưng, cậu học sinh cấp 3 này muốn nghịch thiên à!

Nhưng điều chính thức khiến Lý Hạo cảm thấy sợ hãi chính là thiên phú kinh khủng kia của Vương Hạo, tên này chắc chắn không phải một học sinh cấp 3 chưa trưởng thành, mà là một lão yêu quái chuyển thế mà.

...

Sau khi Vương Hạo lột sạch áo chống đạn của Trần Diệu xuống, những học sinh xung quanh cũng thờ dài.

Hóa ra là lột đồ bên trong, hại bọn họ còn tưởng Vương Hạo này là gay chứ.

Lúc này, Hạ Vi Vi và Tiền Vạn Dương cũng đang ngưng chiến, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung trên người Vương Hạo.

Sau khi Vương Hạo phô diễn hai cửa võ kỹ Hồn Nhiên Thiên Thành, tất cả mọi người đều biết cái tên độc lĩnh trên bảng xếp hạng ngoài Vương Hạo ra còn ai, thực cô chấp mà.

Điều này cũng khiến cho những kẻ cho rằng Vương Hạo đập phải vận cứt chó cũng không dám tiến lên khiêu khích Vương Hạo nữa.

– Vương Hạo, anh có sao không?

Nhạc Huyền gọi Vương Hạo vài tiếng, thấy Vương Hạo không đáp lại mình liền tiến lên phía trước xem xét.

Vương Hạo vô tội chớp mắt, thấy miệng Nhạc Huyền cử động, nhưng lại không nghe được tiếng gì, chỉ có thể bắt lực chỉ lỗ tai mình, tỏ vẻ bản thân không nghe thấy được.

Hạ Vi Vi cũng đi tới, nắm một phát lấy cổ tay Vương Hạo, tùy tiện nói:

– Khách khí với thằng nhóc này làm gì, cũng đâu phải không quen biết nhau.

Nhạc Huyền tròn mắt, quả nhiên chỉ có biến thái mới có thể nói chuyện với biến thái mà thôi.

Khi Hạ Vi Vi kéo Vương Hạo đến trước mặt một học sinh bị thương thì Vương Hạo giống như đã hiểu ra ý tứ Hạ Vi Vi muốn biểu đạt:

– Cô muốn tôi chữa trị cho cậu ta?

Hạ Vi Vi gật đầu, dựng một ngón cái làm dấu OK.

Vương Hạo giải cảm, chỉ Tiền Vạn Dương, sau đó lại chỉ xuống vòng tay mà Tiền Vạn Dương đang đeo:

– Tôi muốn cái đó.

Hạ Vi Vi vỗ ngực, tỏ vẻ không thành vấn đề, sau đó vác cự kiếm đi về hướng Tiền Vạn Dương.

– Cô muốn làm gì?

Tiền Vạn Dương bị hù dọa liên tiếp lùi lại phía sau. Sau khi đã được chứng kiến quái lực kinh khủng của Hạ Vi Vi, cho hẳn mười lá gan hẳn cũng không dám tìm loại bạn gái này đâu.

– Vòng tay mà cậu đang đeo chính là vòng tay năng lượng hộ thuẫn cấp 3 phải không?

Cự kiếm của Hạ Vi Vi phịch một tiếng nện xuống đất

Không muốn chịu nổi đau da thịt thì tự giác giao ra đây.

Về mặt Tiền Vạn Dương cầu xin, lặng yên đưa cái vòng tay năng lượng hộ thuẫn cấp 3 có thể phòng ngự công kích Vô Tòng trị giá 5 tỷ cho Hạ Vi Vi.

Đồng thời, Tiền Vạn Dương cũng tự an ủi trong lòng, chỉ cần tuyển chọn thi đấu kết thúc có thể lấy vòng tay về là được.

Căn cứ theo quy tắc tuyển chọn thi đấu, trong một trận đấu mà trang bị hỏng là chuyện bình thường, nhưng sau trận đấu đó phải trả lại cho người mất, nếu không bốn trường đại học trọng điểm sẽ lựa chọn cường chế là sai lầm.

Hơn nữa, trước trận đấu, trang bị của tất cả những người dự thi đều phải nộp lên, vì để ghi chép lại những trang bị mà mỗi người có, đề phòng trận đấu sau xảy ra vấn đề.

– Cho cậu!

Hạ Vi Vi ném vòng tay năng lượng hộ thuẫn cấp 3 cho Vương Hạo.

Sau khi Vương Hạo nhận lấy cũng không dây dưa, lập tức đưa hơn mười bình dược tề khôi phục cấp 3 cho Hạ Vi Vi, sau đó lảng lảng đi về phòng.

Nhưng đúng lúc này, một đội binh lính vọt vào, ngăn cản Vương Hạo, hơn nữa còn muốn lấy đi dược tề khôi phục cấp 3 trong tay Hạ Vi Vi.

– Dị chút!

Hạ Vi Vi trừng liếc nhìn đám binh lính, sau đó đi lên phía trước không nói không rằng bắt đầu lột quần áo của Vương Hạo.

Vương Hạo tròn tròn mắt...

Đám lính tròn tròn mắt...

Các học sinh tròn tròn mắt...

Các giáo viên, hiệu trưởng cũng tròn tròn mắt...

Loli bạo lực này có phải quá phóng túng rồi không? Lột đồ con trai trước mặt bao nhiêu người...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Sự tích ác liệt

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

– Cô Hạ, cô đang làm gì vậy? Tôi nói cho cô biết, tôi không phải loại người như vậy.

Vương Hạo liều mạng phản kháng kêu to

Nếu cô nhất định phải làm như vậy, vậy thì nhẹ nhàng với tôi một chút.

Mọi người đang có mặt trong nháy mắt tròn tròn, đây là cuồng nhân mạnh nhất bảng xếp hạng hả? Sao lại có thể dễ dàng đến mức hết thuốc chữa thế này?

– Nhẹ nhàng em gái cậu ấy!

Hạ Vi Vi hung hăng trợn mắt liếc nhìn Vương Hạo, lấy huy hiệu Dược Tông trong cổ áo Vương Hạo ra.

Nhìn thấy huy hiệu Dược Tông, cả hội trường lặng ngắt như tờ.

Con mẹ nó, tên này còn là Dược Tông sao?

Một lát sau, trong đại sảnh lập tức sôi trào.

– Đây là Vương Hạo một ngày điên cuồng kiếm 500.000 điểm tích lũy sao?

– Quá con mẹ nó kinh khủng, tên này còn là người sao?

– Hai cửa võ kỹ Hồn Nhiên Thiên Thành, cộng thêm thân phận Dược Tông, cho dù là cao cấp nhất tinh cầu cũng không quá ư như thế này đi!

– Tôi là người Trái Đất, tất cả những gì liên quan đến Vương Hạo tôi đều biết cả, cậu ta không chỉ có hai cửa võ kỹ Hồn Nhiên Thiên Thành đâu, mà là ba cửa.

– Cái gì? Ba cửa?

– Đúng vậy, Vương Hạo còn có một môn chủng pháp, cũng là Hồn Nhiên Thiên Thành.

– Con mẹ nó, so với Vương Hạo, tôi cảm thấy bản thân phải thật sự xin lỗi công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ rồi.

– Người anh em à, cậu không cần phải có lỗi với cha mẹ mình đâu, ít nhất cha mẹ cậu đã dạy dỗ nuôi dưỡng cậu thành người, còn Vương Hạo lại chính là một súc vật chính cống.

– Xin chỉ giáo thêm!

– Vương Hạo khi còn trong trường cấp 3 đã bán đấu giá một thiếu niên xinh đẹp quý giá như hoa cho một phụ nữ nặng 300 cân làm chồng.

– Khốn kiếp, hủy cả một đời con nhà người ta rồi, chỉ có kẻ hèn hạ mới làm việc này mà!

– Còn chưa tính là gì đâu, hắn còn đi thuê phòng với Hạ Vi Vi mà không trả tiền, cuối cùng còn phải để một cô gái trả tiền cho.

– Chết tiệt, hành vi này là của tra nam mà!

– Hắn còn dùng mị dược hỏi lộ hiệu trưởng, trong trường cấp 3 muốn làm gì thì làm.

– Con mẹ nó, dâm tài à! Rõ ràng tặng mị dược...

– Trong trận đấu, hắn còn cưỡng chế dắt một nữ sinh đi vào một ngôi nhà gỗ nhỏ, hắc hắc... khi ấy trong căn nhà gỗ có ba cô gái.

– Shit, cảm thú à!

– Hơn nữa còn có rất nhiều đại tỷ hắc bang điểm danh muốn ngủ với Vương Hạo.

– Tôi đi... khụ khụ, tôi đi! Phải xem xem hộp đêm thường thể nào.

– Các cậu có thể tới Trái Đất tham quan một vòng, sự tích ác liệt của Vương Hạo căn bản nói không hết đâu.

– ...

Mặc dù mọi người khinh thường Vương Hạo, nhưng cũng không ai dám tiến lên trừ hại cho dân.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết thiên phú mà Vương Hạo biểu hiện ra ngày hôm nay, tương lai không biết sẽ còn tạo ra những thành tựu như thế nào nữa.

Nếu Vương Hạo thật sự như người Trái Đất nói, vậy thì đánh chết bọn họ cũng không dám gây sự với Vương Hạo, chẳng lẽ thật sự chờ sau khi Vương Hạo thành công rồi trở về tìm bọn họ báo thù sao?

Cho nên tất cả mọi người đều tự thầm nhủ trong lòng rằng, Vương Hạo này không thể chọc vào, nhưng cũng không thể kết giao, vẫn cần phải quan sát thêm một chút thì tốt hơn.

– Thấy rõ ràng chưa?

Hạ Vi Vi đặt huy hiệu Dược Tông trước mặt đám lính, tức giận nói

Mau trả lại dược tề khôi phục cấp 3 cho bản tiểu thư.

Đội trưởng đội lính sừng sờ nhìn huy hiệu Dược Tông cấp 3, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì?

Đúng lúc này, trong tai nghe của đội trưởng đội lính truyền tới mệnh lệnh trả lại dược tề cho Hạ Vi Vi, sau đó ngoan ngoãn dẫn thủ hạ đi tuần tra.

Sau khi lấy được dược tề, Hạ Vi Vi ném trả lại huy hiệu cho Vương Hạo, sau đó dẫn mấy tiểu đệ bị thương bỏ đi.

Thấy vậy, Vương Hạo vỗ ngực, hít thở thật sâu, thì ra không phải muốn thương hắn. Thấy bản thân đã vô sự, hắn xoay người đi về phía khu phòng an toàn, quyết định trở về ngủ một giấc thật ngon, hi vọng sáng mai thính lực có thể khôi phục lại bình thường.

...

Ban đêm trên sa mạc.

Hi Dung Hiền ngồi trên một gò đất, tự hỏi bản thân kế tiếp nên làm gì.

Bảo hắn hoàn toàn tin tưởng Vương Hạo, điều này rõ ràng là không thể, nhưng với kẻ như hắn mà nói, ngoại trừ lựa chọn tin tưởng ra, căn bản không thể lựa chọn thứ khác.

– Đại ca, anh thật sự tin tưởng thằng nhóc Vương Hạo kia sao?

Đám tiểu đệ của Hi Dung Hiền không kiềm chế được hỏi.

Dù sao ở Trái Đất thì bọn họ xác thực từng bị Vương Hạo lừa, thậm chí cũng không ai ngờ được rằng tố chất tâm lý của một học sinh cấp 3 như Vương Hạo lại tốt như vậy, trò chuyện vui vẻ trước mặt bọn họ chưa tính, còn có thể hốt gọn bọn họ chỉ trong một mẻ như vậy.

– Mà cảm thấy với tình hình hiện tại của chúng ta, có thể không tin được sao!

Hi Dung Hiền thở dài, nếu hắn còn có đường sống để lựa chọn, hắn chắc chắn sẽ không hợp tác với gã hồ ly nhỏ Vương Hạo này.

Bởi vì không ai biết được câu nói kia của Vương Hạo rốt cuộc là thật hay giả, đáng sợ nhất chính là tố chất tâm lý của Vương Hạo thực sự quá tốt, vốn dĩ không phải tố chất mà một học sinh trung học nên có.

– Đại ca, hôm nay chúng ta mới thu nhận thêm 100 tên tù nhân, nếu phải tiếp tục, Vương Hạo có khi nào chơi xỏ chúng ta hay không?

Một tiểu đệ dè dặt hỏi.

– Đây cũng chính là điều khiến tao đau đầu.

Hi Dung Hiền nhăn mày lại

Nếu Vương Hạo thực sự chơi xỏ chúng ta, chúng ta căn bản không có cách nào cả.

Nghe vậy, các tiểu đệ trong nháy mắt trở nên khẩn trương, bọn họ không muốn chết, nhất là khi còn chết trong tay một học sinh yếu đuối tay chưa từng dính máu này.

– Đại ca, chỉ bằng chúng ta tìm Tư Đồ Từ, hiện giờ trong tay hắn có hai trăm nghìn tù nhân, em nghĩ Vương Hạo nhất định sẽ vui lòng tích được nghìn ấy điểm...

Một tiểu đệ muốn nói lại thôi.

Hai mắt những người xung quanh tỏa sáng, nếu thu nhận tù nhân hiệu quả rõ ràng như vậy, vậy thì cướp tài nguyên trong tay người khác dễ dàng rồi.

Đại quân năm mươi nghìn tù nhân nhanh chóng rầm rộ rời khỏi sa mạc.

...

Lúc này, ba vị hiệu trưởng của trường đại học Đông Diệu, đại học Tây Hoa, đại học Vũ Nam đang căm tức nhìn Tô Mộc, hận không thể quơ lấy hai con dao cắt dưa hấu chặt Tô Mộc thành tám khúc.

– Ba vị không nên kích động.

Tô Mộc mỉm cười nói

Thật ra đồng đồ chơi dược tề đó đối với Vương Hạo mà nói chỉ có thể tính là đánh nhỏ giỡn nhỏ mà thôi, khó trèo lên nơi thanh cao được, ba vị không cần tức giận vì loại chuyện này, ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe đâu.

Con mẹ nó ấy!

Dược Tông 17 tuổi còn gọi là đùa giỡn, vậy trong mắt Tô Mộc ông thì cái gì mới gọi là chuyện lớn hả?

Ba vị hiệu trưởng hận đến nghiêng răng ken kết, đều tự trách bản thân nhất thời không suy xét kỹ, kết quả là tin tưởng lão hồ ly Tô Mộc này, lần này thì hay rồi, một siêu cấp thiên tài phát triển toàn diện cứ mắt trắng như vậy.

Đồng thời còn liên lụy đến hai siêu thiên tài đẳng cấp là Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền nữa.

– Hừ!

Vương Côn Luân trừng mắt liếc nhìn Tô Mộc

Món nợ này ông nhớ kỹ cho lão phu, sớm muộn gì ông cũng sẽ phải trả lại.

Tô Mộc mỉm cười, nhưng trong lòng mắng to, ngu xuẩn, ông thật sự cho là loại thiên tài như Vương Hạo là củ cải trắng, sau này vẫn có thể mọc ra được thêm sao?

Cho dù có thể mọc thêm, đó cũng là giống của thằng nhóc Vương Hạo này, từ nay về sau nếu không phải thằng nhóc đó dẫn dắt thì ông cho rằng sẽ đến lượt của ông sao?

– Tô lão đầu, ông cũng đừng đắc ý quá.

Vũ Thiên Luân lạnh lùng nói

Căn cứ theo tin tức từ những khu thi đấu tinh cầu khác truyền tới, bọn họ cũng phát hiện ra rất nhiều thiên tài, không ít đều đã lĩnh ngộ võ kỹ đạt tới đỉnh cao, đồng thời cũng xuất hiện học sinh cấp 3 lĩnh ngộ võ kỹ Hồn Nhiên Thiên Thành không hề kém so với Vương Hạo.

Tô Mộc vuốt cằm râu cười lớn một tiếng nói:

– Thời nay thiên tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, vậy hãy để chúng ta nhìn xem rốt cuộc thiên tài nhà ai mạnh hơn nào!

– Ông có vẻ rất có lòng tin Vương Hạo sẽ đánh bại được tất cả thiên tài nhỉ?

Hoa Tử Húc nghi hoặc hỏi.

Về mặt Tô Mộc trong nháy mắt nghiêm túc hẳn lên:

– Cha cậu ta có thể dùng một cây trường thương quét ngang cả Liên Bang Tinh Tế, tại sao cậu nhóc đó lại không thể?

Đồng tử cả ba vị hiệu trưởng co rút mãnh liệt, kinh ngạc hô lên:

– Cậu ta là con trai của Vương Thiên Dật?

Tô Mộc hơi gật đầu.

Ba hiệu trưởng cùng liếc mắt nhìn nhau, trong nháy mắt hiểu ra ý tứ của Tô Mộc, hừ lạnh một tiếng nói:

– Yên tâm, chuyện xảy ra năm đó, đến khi chúng tôi nhận được tin tức thì đã kết thúc rồi, nhưng hiện giờ nếu học viện Hoàng Gia dám gây ra phiền toái gì, đảm bảo bọn họ có đến mà không có về.

Tô Mộc cười lớn một tiếng, đích thân rót rượu cho ba vị hiệu trưởng, bày tỏ lòng cảm ơn...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Quá non

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Sáng sớm hôm sau.

Hi Dung Hiền dẫn theo năm mươi nghìn tù nhân đến hội tụ cùng với đại quân hai trăm nghìn tù nhân.

– Ha ha, Hi Dung Hiền cậu rốt cuộc vẫn tới.

Một gã to con đầu trọc cười.

Hi Dung Hiền mỉm cười nhìn gã to con đầu trọc trước mặt, người này tên là Tư Đồ Tù, là thủ lĩnh của đại quân hai trăm nghìn tù nhân.

Nghe nói trước kia là một hải tặc Tinh Tế, chuyên đánh cướp phi thuyền vũ trụ cấp 1, cấp 2 trên tinh cầu, bản thân hắn cũng biết phi thuyền cấp 3 trở lên không thể chọc vào, gặp được thì sẽ núp xa, không dám tiến tới gần.

Nhưng Tư Đồ Tù không phải thiện nam tín nữ gì, hắn không chỉ vào nhà cướp của, mà cho tới bây giờ cũng không để đối tượng nào sống sót.

Chỉ cần là con mồi bị hắn để mắt tới, tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Cuối cùng còn chọc giận đám cảnh sát vũ trụ, bọn họ không tiếc bất cứ giá nào muốn bắt Tư Đồ Tù về.

– Gặp nguy hiểm ở bên ngoài, nên mới đến tìm đại ca Tư Đồ.

Hi Dung Hiền mỉm cười nói.

– Gặp nguy hiểm sao, cậu đến tìm tôi cũng vô dụng!

Tư Đồ Tù thở dài

Hiện giờ cho dù những tên nhóc con này không giết được chúng ta, nhưng chờ sau khi tuyển chọn thi đấu kết thúc, chúng ta vẫn sẽ chết như cũ thôi!

Tiểu đệ bên cạnh Hi Dung Hiền mở miệng:

– Thật ra bọn em...

– Thật ra chúng tôi lần này tới đây chính là tập hợp với đại ca Tư Đồ, giết một người là hòa vốn, giết hai người lãi được một.

Hi Dung Hiền ngăn lời tiểu đệ thủ hạ nói.

– Được, giết một người là hòa vốn, giết hai người lãi được một.

Sắc mặt Tư Đồ xuất hiện sự hung ác

Muốn đánh chủ ý tới con mồi của ông đây, ông đây sẽ khiến cho bọn họ nhìn xem ai mới là con mồi.

Tiểu đệ đứng sau lưng Hi Dung Hiền ra hiệu bằng mắt, tỏ vẻ không nên nói lung tung.

Tư Đồ Tù vỗ bả vai Hi Dung Hiền:

– Cậu và các anh em của cậu tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đi, để tôi bảo bọn họ dọn một khu cho các cậu ở lại.

Dứt lời, Tư Đồ Tù quay người rời đi.

Nhìn thấy Tư Đồ Tù rời đi, các tiểu đệ của Hi Dung Hiền gấp gấp hỏi:

– Đại ca, tại sao không nói ra chuyện Vương Hạo giúp chúng ta vượt ngục?

Hi Dung Hiền trừng liếc nhìn đám tiểu đệ:

– Loại chuyện này chúng ta biết là được, nói cho người khác biết để làm gì? Mà biết cuối cùng sẽ có bao nhiêu người vượt ngục thành công không? Bao nhiêu kẻ thành công như vậy, mà muốn đưa vị trí của chúng ta cho bọn chúng à?

Đám tiểu đệ bị dạy dỗ khiển trách mà cúi đầu, không dám nói lời nào.

...

Vương Hạo ăn sáng trong khu vực an toàn, sau đó điều khiển Mecha Wolf đi tới khu vực đại quân hai trăm nghìn tù nhân cách đó không xa.

Nhìn từ xa chỉ thấy một khu vực đen ngòm, đầu đầu cũng đều là tù nhân.

Đồng thời ở khoảng cách xa, Vương Hạo có thể cảm nhận được một cỗ sát khí kinh khủng, cùng với ý chí cao vút phóng thẳng lên trời.

– Lần này có chút phiền toái rồi.

Sắc mặt Vương Hạo thay đổi trở nên ngưng trọng, nếu chỉ có sát khí thì hẳn thật sự không biết sẽ có nguy hiểm gì, nhưng ý chí phóng thẳng lên trời này lại vô cùng khủng bố, khiến hắn cảm thấy bó tay.

Hiện giờ những tù nhân này đều biết bản thân đều sẽ phải chết, không phải chết oanh liệt trên chiến trường, còn sẽ kéo mạng những học sinh này chôn cùng mình, quyết tâm đến chết cũng phải chiến đấu, sức mạnh bạo phát chắc chắn không thể xem thường.

Đột nhiên Vương Hạo sửng sốt một chút, bởi vì hắn phát hiện Hi Dung Hiền và hơn năm mươi nghìn tù nhân dưới trường cũng ở đây.

– Có chút thú vị rồi đây!

Khóe miệng Vương Hạo hơi nhếch lên, hẳn dường như đã hiểu ra Hi Dung Hiền quyết định làm gì, chẳng qua Hi Dung Hiền chủ động như vậy, vậy hẳn chỉ lấy được hai triệu điểm tích lũy trong hai trăm nghìn tù nhân, hình như như vậy thật sự không đã nghiền lắm.

– Xem ra cần phải giúp Hi Dung Hiền một chút mới được.

Vương Hạo suy nghĩ một chút, điều khiển Mecha Wolf phi thẳng lên trời, xông thẳng tới giết hai trăm nghìn, không, là đại quân hai trăm năm mươi nghìn tù nhân.

– Dịch tập kích!!

Đám tù nhân quát to rống lên, có một số tù nhân có súng đều bắn lên trời.

Nhưng vũ khí mà bốn trường đại học trọng điểm phát cho đám tù nhân đều là vũ khí tổn thương cấp 2, nhiều nhất cũng chỉ để lại một số dấu vết lên thân Mecha Wolf cấp 3 mà thôi.

– Lần này có điểm mua đá thể lực cấp 2 rồi.

Hai mắt Vương Hạo tròn mạnh, hai khẩu súng máy trên hai vai Mecha Wolf nhắm hòng súng xuống phía dưới.

– Không hay rồi, đây là kỵ giáp cấp 3, mọi người mau tránh đi!

Đám tù nhân hoảng sợ hô lên, nhanh chóng tản ra, tìm nơi ẩn nấp.

Cũng có rất nhiều tù nhân nhìn chằm chằm Mecha Wolf trên bầu trời, đợi đến khi tinh thần lực của Vương Hạo tiêu hao hết rồi sẽ xông lên trước xử lý.

Đồng thời, bọn chúng cũng không tin một học sinh trung học có thể có bao nhiêu tinh thần lực khổng lồ chế kỵ thú giáp cấp 3.

Lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc...

Sau khi súng máy nổ súng, những viên đạn vô cùng nóng bỏng mà sắc bén, mãnh liệt tàn sát bừa bãi trong hư không, giống như một thanh kiếm sắc bén bắn liên tục xuống khắp nơi.

– A...

Lúc này những tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Hai mắt Hi Dung Hiền rũ xuống, thản nhiên nói:

– Máy đưa chờ ở đây, tao đi xem Vương Hạo quyết định làm gì!

Dứt lời, hắn phi thân nhảy lên, chạy như bay về hướng Vương Hạo.

– Tất cả tránh hết ra cho tao!

Một giọng nói hùng hậu trầm vang, khí tức hùng hậu mãnh liệt của Tư Đồ Từ tuôn trào, tay cầm một cái rìu cực lớn đi tới, trong ánh mắt thể hiện vẻ điên rồ.

Một học sinh trung học có thể lái kỵ giáp thú cấp 3, điều này không thể nghi ngờ rằng thiên phú của Vương Hạo mạnh đến mức nào.

Tư Đồ Từ tin tưởng một khi Vương Hạo bị giết, tuyệt đối có thể khiến lãnh đạo bốn trường đại học trọng điểm phải hối hận dẫm vào ngực.

– Là lão đại Tư Đồ!

Đám tù nhân bất ngờ vui mừng kêu lên, đều nhường đường.

Dáng người Tư Đồ Từ cao lớn đi ra khỏi đám người, ánh mắt hờ hững nhìn Vương Hạo:

– Nhóc con miệng còn hôi sữa, thực sự cho rằng bản thân vô địch ở trên trời phải không?

Vút...

Một âm thanh xé gió dồn dập bay lên, Tư Đồ Từ ném cái rìu cực đại trong tay về hướng Mecha Wolf.

Đồng tử Vương Hạo co rút lại, cảm thấy chiếc rìu cực đại giống như một con mãnh thú khao khát cắn người bay tới, ầm chứa khí tức mãnh liệt như dòng thác lũ.

Gương mặt Tư Đồ Từ lúc này thể hiện vẻ dữ tợn, phong thái lần cử chỉ ngập tràn mùi máu tươi, hai con ngươi híp lại, cả người nhảy lên, đánh tới Vương Hạo.

Vương Hạo muốn thay đổi súng máy bắn Tư Đồ Từ thành tổ ong, nhưng hiển nhiên đã trễ, chỉ đành nâng móng vuốt của Mecha Wolf lên nghênh địch.

Keng!

Cây rìu cực đại hung hăng đánh lên vuốt sói, đánh ra tia lửa, tiếng kim loại chói tai vang lên va chạm trên không trung.

– Vẫn chưa xong đâu!

Tư Đồ Từ bay vọt đến trước mặt Mecha Wolf, hai tay nắm thành quyền dẫn theo ý chí tiến lên nện một chương về hướng Mecha Wolf

Oanh Thiên Quyền!!

Một quyền này lấy mục đích là giết người, đơn giản mà nhanh nhẹn, không có bất cứ sự ngông cuồng nào.

Ầm ầm!!

Một quyền nặng nề đánh lên sắt vang lên, trong khoảnh khắc đó, một cỗ lực đạo dồi dào từ kỳ thú giáp lan tràn đến trên người Vương Hạo.

Phụt...

Vương Hạo coi như đã phải chịu trọng kích, một ngụm máu tươi phun ra, Mecha Wolf trong nháy mắt bắn ngược lại, ngã từ trên không trung xuống.

– Minh quả nhiên vẫn còn quá non...

Trong đầu Vương Hạo xuất hiện ý nghĩ này, hắn và những học sinh kia so ra xác thực có thể chiến thắng nhẹ nhàng, nhưng so sánh với những kẻ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú này, hắn hoàn toàn giống như một đứa trẻ cầm quả pháo, vốn không biết phải nổ súng từ đâu.

Xem ra, sau khi trở về phải tốn chút thời gian tới chiến trường huyền ảo tu luyện cho tốt, tăng cường kinh nghiệm thực chiến mới được...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Còn chưa đủ!

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Ầm ầm!!

Một tiếng vang thật lớn, thân thể to lớn của Mecha Wolf rơi từ trên trời xuống.

Sắc mặt Vương Hạo trắng bệch đi từ bên trong Mecha Wolf ra, nhìn Tư Đồ Từ sắc mặt dữ tợn trước mặt.

Hắn không phải thua trên chiến lực, mà là thua ở kinh nghiệm chiến đấu không đủ, nhưng bại ở trên chiến trường chính là thất bại, không có bất cứ có gì cả.

– Thằng nhóc này lại không chết!

Ánh mắt Tư Đồ Từ lạnh hẳn đi, nhặt chiếc rìu cực đại trên mặt đất lên, hai chân đạp mạnh một cái, cấp tốc phi về hướng Vương Hạo, cho dù Vương Hạo đã là nô mạng hết đà, hắn vẫn phải tốc chiến tốc thắng, tuyệt đối không thể để Vương Hạo sử dụng vòng tay truyền tống chạy trốn được.

Hi Dung Hiền hơi nhíu mày, tự hỏi rốt cuộc có nên tiến lên cứu Vương Hạo hay không? Dù sao Vương Hạo vẫn là hi vọng duy nhất của hắn.

Vương Hạo lau máu nơi khóe miệng, trước mặt tất cả các tù nhân, uống một bình dược tề khôi phục cấp 3, thân thể trong nháy mắt khôi phục lại như ban đầu.

– Dược tề khôi phục cấp 3!

Đồng tử Tư Đồ Từ co rút mạnh, địa vị học sinh cấp 3 kia chắc chắn không đơn giản, không chỉ có kỳ thú giáp cấp 3, còn mang theo bên người dược tề khôi phục cấp 3.

Nhưng càng như vậy chỉ càng khiến Tư Đồ Từ điên rồ hơn mà thôi, có loại thiên tài đến mức này chôn cùng, như vậy mới khiến cho những kẻ của bốn trường đại học trọng điểm phải đau lòng.

Ánh mắt Vương Hạo bình tĩnh nhìn chằm chằm Tư Đồ Từ đang bay vọt tới, bước chân khẽ nâng lên, thân thể nhẹ nhàng, kéo động thành tàn ảnh, trong nháy mắt biến mất trong tầm mắt Tư Đồ Từ.

– Người đâu rồi!

Tư Đồ Từ sững sờ.

Chỉ trong tích tắc, thân hình Vương Hạo vẫn còn như quỷ mị xuất hiện trước mặt Tư Đồ Từ, tay cầm cự kiếm, khí tức toàn thân xuất hiện giống như nước lũ tràn đê, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tư Đồ Từ.

Cự kiếm mãnh liệt chém xuống, bóng kiếm nặng nề cùng với ý chí khí thế chém về phía Tư Đồ Từ.

– Không tốt!!

Sắc mặt Tư Đồ Từ hoảng sợ, nhanh, thật sự quá nhanh, cự kiếm đó căn bản chính là tốc kiếm mà!

Hắn không còn kịp suy nghĩ tại sao Vương Hạo có thể nhẹ nhàng vung cự kiếm như vậy, Tư Đồ Từ giờ rìu cực đại trong tay ngăn cản.

Keng!!

Tiếng kim loại va chạm chói tai bỗng nhiên vang lên, trong khoảnh khắc, một cỗ lực đạo mạnh mẽ lan tràn từ rìu cực đại đến cơ thể Tư Đồ Từ, hắn nhận lấy trọng kích, cả người bay ngược ra sau, phải lùi về sau mấy bước, sắc mặt trắng bệch nhìn Vương Hạo đứng sừng sững trước mặt.

Chỉ trong mấy phút, vị trí của hai người trong nháy mắt đã đổi cho nhau, Vương Hạo từ kẻ bị đánh bại thoáng cái nắm chiến cuộc trong lòng bàn tay.

– Vẫn chưa xong đã muốn chạy sao!

Hai con người Vương Hạo xuất hiện lãnh ý, cự kiếm phá toái hư không vang lên những tiếng xèo xèo nhỏ, trong nháy mắt vọt tới trước đâm lên ngực Tư Đồ Từ, dòng máu nóng hồi tuôn ra ngoài.

Hi Dung Hiền kinh ngạc nhìn một màn này, đầu óc trở nên trống rỗng, bộ pháp Hỗn Nhiên Thiên Thành, Tinh Thông Cự Kiếm Hỗn Nhiên Thiên Hành, đùa phải không?

Chẳng lẽ chỉ mới nửa tháng không gặp, Vương Hạo đã phát triển đến mức yêu nghiệt thế này rồi sao?

– Lão đại Tư Đồ chết rồi!

Đám tù nhân hoảng sợ rống lên, sững sờ nhìn Vương Hạo và Tư Đồ Từ đã chết.

– Rống cái rầm!

Một gã mặt sẹo hừ lạnh một tiếng

Chúng ta đều là tù, có gì mà phải sợ, hiện giờ mọi người cùng nhau xông lên giết thiên tài này đi, trên đường xuống hoàng tuyền không sợ tịch mịch.

– Đúng, giết nó đi!

Lúc này từng tiếng hét giết chóc vang lên, sắc mặt đám tù nhân dữ tợn nhìn Vương Hạo, không quan tâm mà vọt tới hướng Vương Hạo, không có một chút ý định phòng ngự nào.

Hai mắt Vương Hạo sáng như đuốc, hai tay nắm thật chặt, giới chỉ điện từ cấp 2 trên ngón tay bọc phát ra những luồng điện sáng chói, bao phủ trăm mét xung quanh.

– A...

Cả đám tù nhân bị điện giật điên cuồng run lên, thảm thiết kêu to.

Đồng thời, cự kiếm trong tay Vương Hạo nâng lên, kiếm khí mãnh liệt bắn ra, nhảy bước thấp bước cao giống như nhàn nhả đi chơi chạy trong đám người chẳng chịt, không đếm xỉa đến những đao quang kiếm ảnh đáng sợ kia.

Quá đáng sợ!

Hi Dung Hiền nhìn bóng dáng lơ đãng bất định giống như quỷ mị của Vương Hạo, trên gương mặt chảy xuống vài giọt mồ hôi.

Bộ pháp Hồn Nhiên Thiên Thành cùng với Tinh Thông Cự Kiếm Hồn Nhiên Thiên Thành đã khiến Vương Hạo chiếm được vị thế bất bại, lại thêm sức lực kinh khủng kia, trang bị hoàn mỹ cùng với cảm giác lực cường đại, khiến hắn không sợ hãi bất kỳ thứ gì gọi là quần chiến.

Điều khiến Hi Dung Hiền cảm thấy sợ hãi nhất chính là tim của Vương Hạo này chưa bao giờ đập loạn nhịp, bất kể chuyện gì xảy ra hắn cũng sẽ không cảm thấy sợ hãi, giống như bất kể chuyện nào khó giải quyết trên thế gian này, hắn đều có thể thoải mái đối phó vậy.

Thật ra Hi Dung Hiền không biết sức mạnh của Vương Hạo đã được khôi phục lại nằm ở đồng kim tệ phục hồi được cho ở trong gói quà tân thủ.

Không chỉ sau khi chết có thể sống lại, còn có thể như Thiên Thần Phụ Thể.

Thử hỏi có loại bảo bối này trong người, trên đời còn có chuyện gì có thể khiến hắn cảm thấy sợ hãi đây?

– Leng keng, chúc mừng ký chủ sát hại tính mạng kẻ khác, đạt được mười nghìn điểm phản diện.

– Leng keng, chúc mừng ký chủ...

Sau khi Vương Hạo giết được Tư Đồ Từ, bên tai luôn vang lên âm thanh thông báo, khi Vương Hạo giết được năm trăm tù nhân, sau đó đạt được năm triệu điểm phản diện thì hắn mới ngừng lại.

Không phải hắn không muốn giết, mà vì thể lực đã chống đỡ hết nổi rồi.

Nếu như lại tiếp tục giết thêm nữa, một lát nữa hắn thật sự không thể đi nổi nữa rồi. Dù sao đối phương có đến hai trăm năm mươi nghìn tù nhân, cho dù đứng bất động để cho hắn giết cũng khó có thể chèo chống được.

Hơn nữa được tề khôi phục cấp 3 mỗi ngày đều có giới hạn, uống nhiều quá cũng sẽ không có hiệu quả gì.

Vương Hạo cảm kiếm, ánh mắt nhìn về phía những tù nhân không dám tiến lên phía trước kia, thản nhiên nói:

– Còn ai nữa?

Ừc, ực!

Đám tù nhân nuốt ngum nước miếng, toàn thân cảm thấy hàn ý lan tràn. Con mẹ nó, giết hơn năm trăm người mà đến cả mày cũng không nhả lại chút nào, có học sinh cấp 3 nào như thế này không?

Cho dù bọn chúng bị kết án tử hình, nhưng trong cả cuộc đời cũng chưa từng giết đến hơn năm trăm người đâu.

Vào giờ khắc này, Vương Hạo trong mắt đám tù nhân chính là một cuồng ma giết người, còn là một cuồng ma giết người trời sinh.

– Leng keng, chúc mừng ký chủ nhận được nhận định là Sát Nhân Cuồng, đạt được mười điểm phản diện.

– Leng keng, chúc mừng...

– Leng keng, chúc mừng ký chủ tổng cộng đạt được ba triệu điểm phản diện.

Vương Hạo vô tội trừng mắt, bị tù nhân nhận định là người xấu, loại cảm giác này tại sao lại không thoải mái như vậy nhỉ? Chẳng lẽ mình còn ác hơn cả so với những tử tù này sao?

– Thôi vậy, ghê tởm thì ghê tởm vậy!

Vương Hạo cầm cự kiếm trong tay đi tới Mecha Wolf, đi ngang qua Hi Dung Hiền liền đưa hai lọ dược tề màu trắng cho hắn, thân nhiên nói một câu

Hai trăm năm mươi nghìn còn chưa đủ!

Khóe miệng Hi Dung Hiền co giật, thật sự rất muốn tiến lên phía trước nắm lấy cổ áo Vương Hạo mà hét lớn: “Tổng cộng có năm trăm nghìn tù nhân, một mình cậu độc chiếm hai trăm năm mươi nghìn người còn chưa đủ sao. Con mẹ nó có thể để cho những học sinh khác con đường sống không hả?!”

Nhưng cuối cùng Hi Dung Hiền vẫn không nói ra, mà là hỏi:

– Đây là loại dược tề gì?

– Thuốc giải!

Vương Hạo khoát tay áo, nhảy lên Mecha Wolf phóng thẳng lên trời.

– Thuốc giải?!

Hi Dung Hiền nhíu mày nhìn lọ dược tề trắng trong tay, chẳng lẽ Vương Hạo định dùng độc? Nhưng hắn không sợ bốn đại học trọng điểm sẽ gây rắc rối cho hắn sao? Tuyển chọn thi đấu này rõ ràng đã quy định không thể sử dụng dược tề rồi mà, chứ chớ nói tới độc dược.

– Không đúng, khi này Vương Hạo cũng uống dược tề khôi phục cấp 3, nhưng vì sao lại không bị đá ra khỏi cửa?

Sắc mặt Hi Dung Hiền đột nhiên thay đổi rõ rệt, hắn nhớ ra trong tài liệu điều tra về Vương Hạo ở Trái Đất đã nói từ nhỏ hắn là thiên tài Dược Tề Sư thích nghiên cứu dược tề...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Trù tà

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Đài chỉ huy.

Các giáo viên và hiệu trưởng khen ngợi không ngớt lời với Vương Hạo của trong màn hình.

– Năng lực thích ứng của Vương Hạo rất mạnh, xem ánh mắt kia, thật sự quá bình tĩnh mà.

– Khi này sau khi bị Tư Đồ Tù đánh bại lập tức điều chỉnh tâm tình, thật hiếm có.

– Nhất là khi Vương Hạo thất bại lần đầu, không đi tiếp đường cũ, điểm này khiến tôi rất thích.

– Quan trọng nhất chính là điều chỉnh tâm trạng, người bình thường sau khi thất bại sẽ uể oải một thời gian ngắn, nhưng Vương Hạo có thể lập tức tái chiến, cho nên cậu ta là chiến sĩ trời sinh.

– Còn khi đối mặt với hai trăm năm mươi nghìn người mà mặt vẫn không đổi sắc, tâm thái này vô cùng khó lường.

– Đúng trong vòng vây công vẫn có thể giữ được tỉnh táo như cũ, cho dù là lão phu cũng không làm được.

– Vấn đề đào tạo Vương Hạo, tôi cảm thấy đã không cần phí thời gian về mặt tâm thái nữa, thứ cậu ta thiếu chính là kinh nghiệm thực chiến.

– Thật ra vấn đề tu luyện của Vương Hạo rất tốt, điều duy nhất cần chú trọng chính là tính cách của Vương Hạo.

– Đúng vậy, nói khi Vương Hạo giết người rất bình tĩnh, chẳng bằng nói cậu ta lạnh lùng trước mạng người, nếu cứ tiếp tục phát triển như vậy sẽ rất nguy hiểm.

– Tôi đã xem qua tư liệu của Vương Hạo, từ trong cuộc sống hàng ngày của cậu ta không khó để nhìn ra, mặc dù tính cách của cậu ta rất tệ, nhưng ít nhất vẫn có điểm quan trọng.

– Nắm chắc đường đi là chuyện tốt, nhưng điều này cũng không có nghĩa là chúng ta không cần đào tạo cách làm người của cậu ta.

– Ủ, nói có lý, đối với vấn đề đào tạo Vương Hạo, chắc chắn phải tăng thêm trên phương diện tư tưởng.

– ...

Hiệu trưởng Chung Ly không tham gia thảo luận, bởi vì hắn hiểu rõ Vương Hạo, đó là một tiện nam, nhưng chắc chắn không phải người xấu.

Mặc dù những chuyện đã làm vô cùng ác liệt, nhưng tổng thể mà nói chỉ có thể coi là một cậu nhóc thích đầu cơ trục lợi, thích mang thù, một tiểu hồ ly thích chiếm tiện nghi mà thôi.

Lúc này, hiệu trưởng Chung Ly đang xem trong màn hình một màn Vương Hạo ném lọ được tề màu trắng cho Hi Dung Hiền.

Nhất là khi nghe Vương Hạo nói là lọ thuốc giải, sắc mặt hiệu trưởng Chung Ly nháy mắt đại biến, mạnh mẽ nhảy dựng lên, thẳng nhóc khốn kiếp Vương Hạo kia không phải định dùng độc đấy chứ?

Hiệu trưởng Lý Hạo nhìn không được bật cười:

– Hiệu trưởng Chung, tôi thấy xem ra ông suy nghĩ nhiều rồi, cho dù Vương Hạo là Dược Tông thì độc dược chế ra cũng chỉ mang uy lực có hạn, căn bản không đáng để lo.

Hiệu trưởng Chung Ly suy nghĩ một chút, dường như cảm thấy đúng.

Dược Tông mặc dù cũng có thể chế được ra độc dược Kiến Huyết Phong Hài, nhưng thảo dược cần thiết đều bị chính phủ giám thị hết cả, với tình huống hiện tại của Vương Hạo sẽ không thể mua được.

Cho nên độc dược do Vương Hạo tạo ra cũng không gây ra thương tổn quá lớn, cũng không có bao nhiêu uy hiếp tới học sinh khác.

Suy khi suy nghĩ cẩn thận, hiệu trưởng Chung Ly khẽ thở ra, nhưng trong lòng luôn có cảm giác có gì đó không đúng.

Với cá tính của Vương Hạo thật sự sẽ vô duyên vô cớ cho Hi Dung Hiền thuốc giải sao?

...

Lúc này bên trong khu an toàn đã bùng nổ đến mức lật trời.

Khi này điểm của Vương Hạo đã tăng lên, điều này khiến các học sinh khác đều nghĩ đến Vương Hạo nhất định đã đi tới đại quân tù nhân kia.

Điều này khiến phần đông vô cùng hiếu kỳ, lập tức đi thẳng tới vị trí đại quân tù nhân, muốn xem Vương Hạo làm thế nào tăng điểm tích lũy.

Nhưng chưa nhìn còn đỡ, khi nhìn thấy rồi lại trực tiếp dọa sợ đám bọn họ.

Người đứng vị trí đầu bảng kia, cự kiếm khí phách kia, đáng vẻ giết người như thái rau, khí phách đó còn ai vào đây, khiến các học sinh phải hoảng sợ, rung động.

Khi Vương Hạo đã giết xong hơn năm trăm người, sau đó phui đít tiêu sái rồi đi, các học sinh hoàn toàn sôi trào.

Đơn thương độc mã đi vào giữa đại quân tù nhân hai trăm năm mươi nghìn người, cuối cùng không chỉ tiêu sái rồi đi, mà còn hù sợ cả đám tù nhân đến mức đứng khí cũng không còn, loại người này có còn là học sinh cấp 3 không?

Sau khi Vương Hạo đã đi vào khu vực an toàn, trong nháy mắt sừng sờ ngay tại chỗ, cả quân đoàn mỹ nữ oanh yến với hai mắt tỏa sáng, bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

– Tình huống gì vậy...

Vương Hạo nghi hoặc gãi đầu, hắn hoàn toàn không quen biết đám con gái này.

Nhưng còn chưa đợi Vương Hạo kịp phản ứng, đám con gái đã như ong vỡ tổ xông tới, bao quang lấy Vương Hạo.

– Anh Vương Hạo, anh quả nhiên khí vũ hiên ngang, đẹp trai kinh thiên động địa mà.

– Nhất là khi anh cầm cự kiếm, bộ dạng nhơn nhơ đi lại trong đám tù nhân, trong nháy mắt thật sự đã khiến em phải ngất ngây...

– Cơ thể này thật mạnh mẽ, cường tráng, tôi sắp không chịu nổi nữa rồi...

— ...

Một đám nữ sinh líu ríu nói không ngừng, Vương Hạo trong nháy mắt hiểu ra, thì ra đây là tập đoàn fan của hắn.

— Khụ khụ!

Vương Hạo ho khan một tiếng

Tất cả các mỹ nữ, đây là nơi công cộng, chúng ta nói chuyện ở đây sẽ ảnh hưởng đến người khác, chỉ bằng chúng ta đi vào trong phòng từ từ trò chuyện, như vậy sẽ không làm ảnh hưởng người khác nữa.

Vừa nói dứt lời, Vương Hạo cảm nhận được một loạt oán khí bao phủ, có thể thấy rằng những nam sinh kia đang dùng ánh mắt vô cùng u oán mà nhìn hắn.

Đồng thời, trong lòng đám nam sinh này không ngừng mắng to Vương Hạo là súc sinh, nhiều mỹ nữ như vậy còn quyết định ăn hết một lần, may mà không sợ no chết à.

— Cầm thú!

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Hạ Vi Vi ngồi cách đó không xa không kiềm chế được mắng một tiếng, đồng thời khinh bỉ những nữ sinh không có tiết tháo này.

Hiện giờ xú danh của Vương Hạo đã truyền khắp khu vực tuyển chọn thi đấu rồi, chỉ cần những nữ sinh này lên mạng là có thể biết rất rõ Vương Hạo là ai, nhưng các cô gái này vẫn còn cố ý bám theo, đúng là tiện nhân.

— Thiên phú của Vương Hạo mạnh thế nào tiểu thư cũng nhìn ra, đối với những cô nàng sinh ra trên tinh cầu cấp 1 đương nhiên sẽ không bỏ qua rồi.

Nhạc Huyền khẽ nháp một ngụm cà phê.

— Không được, bản tiểu thư tuyệt đối không thể nhìn Vương Hạo đắc ý như vậy được.

Khóe miệng Hạ Vi Vi nở nụ cười xấu xa, mở vòng tay Trí Năng ra, truyền hình ảnh Vương Hạo nở nụ cười y côn trùng trong lần Bách Hiệu Tranh Bá lên màn hình lớn của đại sảnh khu an toàn.

— Sao tiểu thư giữ lại hình ảnh nụ cười tà ác đầy của hắn làm gì!

Nhạc Huyền hít mắt không kiềm chế được rung mình một cái, mỗi khi nhớ lại nụ cười đó, cô đều có cảm giác một cổ hàn khí từ lòng bàn chân xông thẳng lên đầu.

— Đương nhiên là dùng để trừ tà rồi!

Hạ Vi Vi xác nhận một chút, màn hình trong đại sảnh nháy mắt xuất hiện Vương Hạo nở nụ cười y côn trùng.

Chỉ trong khoảnh khắc, cả đại sảnh an tĩnh lại, trong đầu tất cả mọi người chỉ còn một ý niệm, thật là một nụ cười tà ác.

Những nữ sinh vây quanh Vương Hạo đều theo bản năng lùi về sau mấy bước, mặc dù đám các cô muốn ôm chân cái cây to Vương Hạo này, nhưng nghĩ tới nụ cười tà ác kia, trong đầu không hiểu sao nghĩ tới cánh một bên tay Vương Hạo cầm roi da, một tay cầm ngọn nến, nở nụ cười kì quái với các cô.

Nghĩ tới đây, các nữ sinh rung mình, tất cả đều tỏ vẻ tuyệt đối sẽ không lấy tính mạng mình ra chơi đùa.

— Tôi đột nhiên nhớ ra một lát nữa có hẹn rồi.

Nữ sinh đáng yêu nhất quay đầu rồi đi.

— Tôi cũng đột nhiên cảm thấy tôi không thích hợp tham gia tuyển chọn thi đấu này.

Một mỹ nữ chân dài cũng đi mất.

— Tôi đột nhiên đói bụng rồi, tôi đi ăn cơm đây.

Một nữ sinh đáng vẻ chị gái hoàng gia chạy như bay.

— Mẹ tôi gọi về nhà ăn cơm...

— Bà nội tôi bị bệnh, cần tôi trở về chăm sóc...

— Tôi...

Vương Hạo nhìn đám mỹ nữ bên cạnh đi mất, hơn nữa lí do còn rất độc đáo, điều này khiến hắn cảm thấy hết sức bi thương, đám fan đầu mất rồi? Sao chỉ một khảo nghiệm mà đã không chịu được?

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Trước khi quyết chiến

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

– Leng keng, chúc mừng ký chủ đã được nhận định là Tịch Nhân, đạt được mười điểm phản diện.

– Leng keng, chúc mừng ký chủ được nhận định là Bại Hoại, đạt được mười điểm phản diện.

– ...

– Leng keng, chúc mừng ký chủ tổng cộng đạt được ba trăm sáu mươi nghìn điểm phản diện.

Hai mắt Vương Hạo sáng ngời, trong nháy mắt trạng thái bị thương đã hoàn toàn biến mất, hiện giờ lại thêm được điểm phản diện từ chỗ đại quân tù nhân kia, hắn đã sở hữu được đến mười triệu điểm phản diện rồi.

– Đổi mười khối đá thể lực cấp 2.

Vương Hạo nói với hệ thống trong đầu.

– Leng keng, đổi thành công, tiêu hao năm triệu điểm phản diện, còn thừa năm triệu điểm phản diện.

Khi Vương Hạo đã dùng xong hết mười khối đá thể lực cấp 2 rồi, lập tức cảm giác được toàn thân có lượng sức mạnh dùng không hết, giống như sẽ không bao giờ mệt mỏi vậy.

Nhất là luồng chân khí trong cơ thể, có thể rõ ràng cảm nhận được tốc độ khôi phục nhanh hơn không ít.

Hạ Vi Vi nhìn thấy Vương Hạo nở nụ cười, trong nháy mắt lập tức mất hứng, giờ này đáng ra không phải Vương Hạo nên nổi giận sao?

– Tên bại hoại Vương Hạo này có phải là M không?

Hạ Vi Vi phồng má, thờ phỉ phò nói

Bị nhiều nữ sinh ghét bỏ như vậy còn có thể cười được.

Nhạc Huyền day trán, bất đắc dĩ nói:

– Đại tiểu thư Hạ Vi Vi của tôi ơi, tiểu thư đừng nghĩ tới chuyện đối phó với Vương Hạo nữa, vẫn nên suy nghĩ một chút xem tiếp theo đây chúng ta nên làm thế nào thì tốt hơn đi!

Khóe miệng Hạ Vi Vi nhếch lên:

– Tôi đã nghe ngóng rồi, thủ hạ của Tiền Vạn Dương có năm nghìn người, thủ hạ Trần Diệu có hai mươi nghìn người, chỉ cần thu phục được hai kẻ này, chúng ta sẽ có khoảng ba mươi nghìn người. Với đội ngũ ba mươi nghìn người này, lần tuyển chọn thi đấu này chúng ta chính là thể lực cường đại nhất rồi.

– Cách nghĩ rất hay, nhưng tiểu thư có từng nghĩ tới làm thế nào để đánh bại Trần Diệu không?

Nhạc Huyền lắc đầu, công kích Âm Ba của Trần Diệu sẽ ảnh hưởng bất kể đối thủ có biết võ kỹ hay không, tu vi mạnh bao nhiêu, chỉ cần tinh thần lực không đủ mạnh, đảm bảo sẽ bị công kích Âm Ba đánh đến choáng váng.

Đến cả Vương Hạo sau khi giao thủ với Trần Diệu, thỉnh giấc cũng tạm mất, nếu các cô đi cơ bản cũng nằm mà về thôi.

– Điều này thì phải xem cô rồi!

Hạ Vi Vi nhướn mày nói với Nhạc Huyền.

– Tôi?

Nhạc Huyền chỉ bản thân nói.

Hạ Vi Vi gật đầu:

– Đúng vậy, chỉ cần tốc độ cô nổ súng thật nhanh, một phát trúng cổ họng là cậu ta thì những việc khác đều giải quyết được hết rồi.

– Trúng cổ họng là sẽ chết người đấy...

Nhạc Huyền trợn mắt liếc nhìn Hạ Vi Vi. Mỗi lần cô nổ súng bắn học sinh cũng không dám nhắm vào phần yếu hại, chẳng qua khi đối mặt với đám tù nhân thì lại là chuyện khác.

– Tôi van cô đẩy đại tiểu thư Nhạc Huyền của tôi ới, cô động não một chút không được sao.

Hạ Vi Vi hàm hừ cào một phát lên người Nhạc Huyền

Cô đã dùng đạn chân khí, vậy cô chỉ cần đưa vào ít chân khí hơn, ngưng tụ thành một viên đạn chân khí với uy lực không lớn bắn ra không phải được rồi sao?

– Cô là nữ sinh, đừng lưu manh như vậy có được không hả.

Nhạc Huyền lấy hai tay che trước ngực trừng Hạ Vi Vi, sau đó hai đầu lông mày hơi nhíu lại nói

Lượng chân khí đưa vào ít hơn xác thực thương tổn sẽ ít hơn rất nhiều, tôi có thể thử một lần.

– Được rồi, bây giờ chúng ta đi đánh Trần Diệu, bắt cậu ta ngoan ngoãn thuần phục nào.

Hạ Vi Vi lôi kéo Nhạc Huyền chạy ra ngoài.

– Không cần phải gấp gáp như vậy đâu!

Nhạc Huyền hoảng hốt kêu lên.

– Sao không vội được, tên bại hoại Vương Hạo đã có đến năm trăm nghìn điểm tích lũy rồi, còn tới đây nữa, cô cho là hần tới đây du lịch à?

Hạ Vi Vi tức giận nói

Tên bại hoại kia nhất định đang suy nghĩ cách nắm trong tay đại quân hơn hai trăm nghìn tù nhân này để nuốt lấy hơn hai trăm nghìn điểm tích lũy, nếu chậm trễ, chúng ta có thể đến cả nước canh cũng không hớp được đâu.

Nghe vậy, Nhạc Huyền cũng cảm nhận được sự việc có chút khó giải quyết, với tính cách của Vương Hạo tuyệt đối sẽ không để lại làm gì, đại quân hơn hai trăm nghìn tù nhân này thật sự có thể trong phạm vi mục tiêu của hắn.

Lúc này, Vương Hạo cũng không để ý tới là ai phá hỏng chuyện tốt của mình.

Mà là đi về gian phòng của mình, tiêu tốn một triệu điểm đổi được thảo dược yêu cầu cho được tề Phá Mạch, thành công chế ra một phần dược tề Phá Mạch, quyết định tăng tu vi tới Vô Sư cấp 2.

...

Thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ nháy mắt mà đã qua được hai ngày rồi.

Trong hai ngày này, Vương Hạo vẫn liên tục tu luyện, không bước ra khỏi cửa.

Mà sau khi Tư Đồ Tử chết, Hi Dung Hiền dùng tốc độ nhanh nhất khống chế đại quân tù nhân này, hơn nữa dựa theo sự dẫn dắt của Vương Hạo, bắt đầu gom lại những tù nhân bị phân tán.

Tại đây chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi hai ngày, đại quân tù nhân vốn có hai trăm năm mươi nghìn người đã tăng lên tới ba trăm nghìn người.

Còn hai trăm nghìn tù nhân còn lại trong thời gian mấy ngày nay đã bị mấy triệu học sinh phân chia nhau hết rồi, nhất là đám Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền đã dẫn đầu một bang học sinh chinh chiến Đông-Tây, mỗi người đều giành được hơn mấy chục nghìn điểm tích lũy.

Về phần phân cho những học sinh khác, Hạ Vi Vi tỏ vẻ không có suy nghĩ này, cũng không quyết định về vấn đề này, bộ dạng hoàn toàn là địa chủ keo kiệt.

Nhưng chớ nói là Hạ Vi Vi bạo lực trấn áp, còn thật sự không có người nào dám nhảy ra làm loạn.

Đến những tù nhân ở phạm vi bên ngoài không tiêu diệt được, các học sinh cũng tụ hợp lại, điều này khiến khu vực an toàn có vô số người, theo tính toán thì nhất định phải có hơn ba triệu học sinh.

Điều này cũng khiến thù hằn của Hạ Vi Vi tăng lên cực kì nhiều, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi đã hội tụ được hai triệu ba trăm nghìn học sinh, đã có thể được xưng danh là Nữ Vương rồi.

Vương Hạo ngồi xếp bằng trong phòng, trên trán nổi lên gân xanh, những giọt mồ hôi li ti chảy xuống.

Đột nhiên, thân hình Vương Hạo chấn động mạnh một cái, trong cơ thể bỗng truyền ra âm thanh nặng nề, một cỗ khí tức tràn từ trong cơ thể ra ngoài.

Một cỗ chân khí ngưng tụ vùng đan điền phá vỡ vùng khô héo, kéo vào kinh mạch một cỗ khí lạ, chỉ trong thời gian ngắn chân khí như nước sông phá vỡ đê, điên cuồng tuôn trào bên trong cơ thể.

Một lát sau, hai mắt Vương Hạo từ từ mở ra, thở ra một hơi, toàn thân dễ chịu khó diễn tả bằng lời.

Lúc này hẳn đã đột phá Võ Sư cấp 2, phá mở kinh mạch thứ hai bên trong cơ thể, thực lực còn mạnh hơn vài lần so với lúc trước.

– Thực lực đã mạnh hơn rồi.

Vương Hạo đánh một quyền ra mang theo quyền phong sắc bén, khiến người khác cảm giác bị áp bức bằng một loại năng lượng mạnh mẽ.

Grào!

Đột nhiên bên ngoài truyền tới tiếng rống to chấn động khoảng trời.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Vương Hạo thay đổi hẳn, nhanh chóng đi tới cửa sổ, liền nhìn thấy mấy triệu học sinh đang xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, nhận kiểm duyệt của Hạ Vi Vi, sau đó rầm rộ đi về vị trí đại quân tù nhân.

– Thật đúng là không thể xem thường bản lĩnh của con nhỏ loli bạo lực kia mà.

Vương Hạo bất ngờ nhìn Hạ Vi Vi uy phong凛冽, hẳn thật sự không ngờ Hạ Vi Vi lại thu nạp nhiều học sinh bán mạng cho cô ta như vậy.

Phải biết rằng một khi bị thu làm thù hằn, điều này cũng đồng nghĩa với việc xác suất nhận điểm tích lũy sẽ thấp hơn, cơ hội tuyển chọn thi đấu cũng thấp hơn.

– Xem dáng vẻ của bọn họ hẳn sẽ phát động tiến công cuối cùng với đại quân tù nhân đây mà.

Vương Hạo xoa cằm, cảm thấy kế hoạch của mình cũng nên bắt đầu rồi, cũng không biết trong hai ngày này Hi Dung Hiền đã tập hợp được bao nhiêu tù nhân rồi.

– Mặc kệ đi, trước tiên nên đi xem đã, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Vương Hạo sắp xếp trang bị xong nhanh chóng ra khỏi phòng, sau đó leo lên Mecha Wolf phóng thẳng lên trời đi thẳng. ...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Ra tay

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Đài chỉ huy.

Các giáo viên, hiệu trưởng đều cùng kích động, cuối cùng cũng đến thời khắc quyết chiến rồi.

Hiệu trưởng Lý Hạo cười nói:

– Lần này có thể xem thật kỹ tố chất tâm lý của các học sinh mạnh bao nhiêu rồi.

– Lòi này rất hay!

Hiệu trưởng Chung Ly vuốt chòm râu cười nói

Rốt cuộc có thể nhìn thấy đại quân tù nhân đá ra quần hay cầm vũ khí liều mạng với chúng, lần này xem sẽ hiểu ngay thôi.

– Có những khi dũng khí còn quan trọng hơn cả thể chất.

Lý Hạo chân thành nói.

– Cho nên lần tuyển chọn thi đấu này không chỉ yêu cầu học sinh phải có thiên phú, còn phải có dũng khí, có tâm huyết, mà những học sinh có phẩm chất này chắc chắn sẽ nhận được điểm tích lũy.

Tô Mộc cười lớn nói, ánh mắt đã chú ý đến hai người dẫn đầu đại quân học sinh là Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền.

Hắn thật sự không ngờ rằng cuối cùng người dẫn đầu đoàn quân học sinh khai chiến với đại quân tù nhân lại là hai nữ sinh này.

Nhưng những điều này không quan trọng, bởi vì Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền đã sớm dự định sẽ chạy không được rồi.

– Hiệu trưởng Lý, chúng ta có nên sắp xếp một vài bác sĩ chờ ở khu vực an toàn hay không?

Một giáo viên có chút lo lắng nói, tuy đám học sinh có vòng tay truyền tống, nhưng điều này cũng không đồng nghĩa bọn chúng tuyệt đối an toàn.

Căn cứ theo công tác thống kê mấy ngày nay thì những học sinh tử vong đã đạt đến trăm người, bị thương nặng cũng đến trên mười nghìn người.

Hiện giờ nếu thêm một trận quần chiến nữa, dùng mõng cũng biết được con số thương vong sẽ là bao nhiêu.

Dù sao những đối thủ mà đám học sinh phải đối mặt cũng là một đám tử tù không điều ác gì mà chưa từng làm, giết người như cỏ dại.

Hơn nữa, đám tử tù này một khi đã bị kích thích sự tức giận, ôm tâm trạng sẽ phải chết thì cho dù số lượng học sinh có gấp mười lần đi chăng nữa, một khi đám tử tù bạo phát lực chiến cũng sẽ không thể bị ngăn cản bởi những học sinh chưa từng thấy máu bao giờ này.

Lý Hạo ngâm khẽ một tiếng, sau đó gật đầu nói:

– Thông báo cho nhân viên cứu hộ tới khu an toàn trước, để có thể kịp thời trị liệu cho những học sinh sử dụng vòng tay truyền tống.

Mệnh lệnh của Lý Hạo nhanh chóng được truyền đi, rất nhiều nhân viên cứu hộ đã nhanh chân tập kết về khu an toàn.

Đột nhiên, hiệu trưởng Chung Ly cau mày, nhìn chằm chằm Vương Hạo đã xuất quan. Hắn cho tới bây giờ vẫn chưa hiểu thẳng nhóc Vương Hạo này quyết định sẽ làm gì. Chẳng lẽ Vương Hạo thật sự đã ăn no rồi sao?

– Không đúng, với cá tính của con tiểu hồ ly này sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.

Hiệu trưởng Chung Ly lắc đầu.

– Hiệu trưởng Chung, ông có phải quá nhạy cảm rồi không?

Lý Hạo cau mày nói

Dù sao Vương Hạo cũng chỉ có một mình, hơn nữa mấy ngày nay đều bế quan, căn bản không chạy loạn khắp nơi, cậu ta có thể làm ra chuyện gì đây?

Hiệu trưởng Chung Ly xoa cằm nói:

– Ông nói cậu ta sẽ không làm gì xằng bậy, vậy cậu ta đưa hai lọ thuốc cho Hi Dung Hiền thì phải giải thích thế nào?

– Điều này...

Lý Hạo ghen lời, sau đó không xác định nói

Chẳng lẽ Vương Hạo thật sự quyết định hạ độc, sau đó giúp Hi Dung Hiền vượt ngục sao?

– Tâm tư thẳng nhóc này quá gian xảo, chưa tới phút cuối cùng, anh không thể biết được cậu ta muốn làm gì đâu.

Hiệu trưởng Chung Ly bắt lực thờ dài, thay vì nói Vương Hạo tâm địa gian xảo, chỉ bằng nói bọn họ vốn không hiểu được Vương Hạo sẽ làm cái gì đi.

Vương Hạo giống như một mê cung vậy, khi bọn họ cho rằng đã hiểu rõ được cậu ta thì cậu ta có thể biết được những kỹ năng mà người khác không thể tưởng tượng nổi.

Ví dụ như trên Trái Đất sử dụng võ kỹ Hồn Nhiên Thiên Thành, thứ này căn bản không thể xuất hiện được trên người một học sinh cấp 3, nhưng cuối cùng vẫn thực sự xuất hiện trong mắt thế nhân.

Hơn nữa còn có thành tựu Dược Tông khi chỉ mới 17 tuổi, ai sẽ tin điều này đây?

...

Đại quân học sinh rầm rộ chạm mặt với đại quân tù nhân.

Hạ Vi Vi đứng trước đại quân học sinh, uy phong凛冽 giống như một đại tướng quân đối diện với Hi Dung Hiền dẫn đầu đại quân tù nhân.

– Đại quân tù nhân nghe cho rõ đây, ngoan ngoãn giao điểm tích lũy ra, bản tiểu thư còn có thể cho các người sống lâu thêm vài ngày, nếu không nghe lời... Hừ!

Hạ Vi Vi đập cự kiếm trong tay xuống đất, oanh một tiếng, cả mặt đất nứt toác.

Đồng tử Hi Dung Hiền co giật mạnh, hấn hiện giờ có chút ngu ngơ, còn có loại cảm giác không hiểu thế giới này nữa rồi.

Hấn nhận ra Hạ Vi Vi, học cùng trường cấp 3 với Vương Hạo, nhưng sức lực đâu có mạnh đến như vậy đâu nhỉ?!

Chẳng lẽ chỉ sau khoảng thời gian gần hai tháng, Trái Đất đã xảy ra chuyện gì long trời lở đất rồi sao?

Rầm rầm...

Đúng lúc này, một tiếng động cơ vang lên, một đạo hỏa quang giáng từ trên trời xuống, rơi vào chính giữa khu vực hai quân giao chiến, nhìn kỹ có thể thấy không phải Mecha Wolf của Vương Hạo thì còn có thể là ai.

– Vương Hạo, tên biến thái tới đây làm gì!

Hạ Vi Vi cảnh giác nhìn Vương Hạo, mặc dù Vương Hạo chỉ có một mình, nhưng tên này nổi tiếng keo kiệt, ai biết được hấn tới nơi này có làm chuyện gì bất minh hay không.

– Không làm gì cả!

Vương Hạo nhún vai, đi từ trong Mecha Wolf ra, nhìn đại quân tù nhân sau lưng Hi Dung Hiền, vẻ mặt có chút thất vọng.

Mới có ba trăm nghìn người, còn phải trừ đi năm mươi nghìn người, như vậy cũng chỉ còn có hai triệu năm trăm điểm tích lũy thôi.

Nghe thấy vậy, mọi người đang có mặt co giật khốc liệt, tên này rốt cuộc có biết bản thân đang nói gì không hả? Chẳng lẽ hấn muốn ăn sạch ba trăm nghìn tù nhân sao?

Không đợi mọi người kịp phản ứng, Vương Hạo đã lấy ra một lọ dược tề màu đỏ, trong nháy mắt khi tiếp xúc với không khí, cả lọ thuốc trong nháy mắt phát huy sạch sẽ.

Đồng tử Hi Dung Hiền co rút mạnh, nhớ tới giải dược Vương Hạo cho hấn, không do dự lập tức uống vào.

Nhạc Huyền nhú mảy, cũng lấy một lọ dược tề ra uống vào.

Nếu cô ta không nhớ nhầm thì lọ dược tề mà Vương Hạo vừa sử dụng này chính là thứ dùng máu của Tuyệt Thiên Cầm có được trong Bách Hiệu Tranh Bá.

Vốn định sử dụng trong trận đại hỗn chiến trên Bách Hiệu Tranh Bá, nhưng vì chiến lược Vương Hạo biến thái khiến tất cả mọi người không dám tiến lên phía trước, cuối cùng mới không sử dụng tới.

Chẳng qua lúc đó các cô cùng một đội, cho nên lúc trước Vương Hạo đã cho cô ta và Hạ Vi Vi thuốc giải, cô ta vẫn luôn mang theo bên mình, chính vì đề đề phòng Vương Hạo dùng độc dược sấm sỡ cô ta.

– Lọ dược tề kia nhìn quen quen!

Hạ Vi Vi nghiêng đầu suy nghĩ.

– Đó là độc dược do Vương Hạo chế biến, bình thuốc giải của cô ở đâu?

Nhạc Huyền gấp gấp nói.

Hạ Vi Vi sợ hãi, không dám do dự trực tiếp lấy thuốc giải ra uống sạch.

– Ồ...

Đột nhiên đám học sinh, tù nhân đều nắm lấy cổ, sắc mặt dần đỏ lên, sau đó ngã nhào lên mặt đất, đến cả sức lực nói chuyện cũng không có, chỉ có thể dùng ánh mắt hoảng sợ ngược lên nhìn, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đồng thời, một cỗ khí sương màu đỏ lan tỏa trên bầu trời, nhanh chóng bao phủ bốn phương tám hướng.

– Leng keng, chúc mừng ký chủ hạ độc thành công, nhận được năm triệu điểm phản diện!

Vương Hạo không để ý đến hệ thống, mà là bất ngờ nhìn Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền không hề ngã xuống, một lát sau rốt cuộc mới nhớ ra trong lần Bách Hiệu Tranh Bá lần trước hẳn có cho hai người đó thuốc giải.

– Điều này, điều này...

Hi Dung Hiền kích động toàn thân run rẩy, có nhiều học sinh trong tay như vậy, hẳn chắc chắn có tư cách đàm phán với lãnh đạo bốn trường trọng điểm.

– Giao dịch của chúng ta đã xong, về sau làm gì là chuyện của anh.

Vương Hạo đi lướt qua Hi Dung Hiền, bắt đầu thu hết điểm tích lũy trong tay ba trăm nghìn tù nhân.

Hi Dung Hiền nhìn bóng lưng Vương Hạo, trong hai con ngươi xuất hiện sát ý, với thiên phú khủng bố của Vương Hạo, cộng với thân phận Dược Tông và tính cách giao hoạt này, nếu trở thành kẻ địch thì chắc chắn sẽ là mở đầu của cơn ác mộng.

Mà sau khi Hi Dung Hiền nhớ tới chiến lược của Vương Hạo rồi, trong nháy mắt giống như quả bóng xì hơi.

– Thôi, trước tiên nên nghĩ mọi cách rời đi đã.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Sớm muộn gì cũng phải lấy thịt cậu bồi thường

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Đài chỉ huy.

Tất cả các giáo viên, hiệu trưởng đều hỗn loạn.

Ai có thể nói cho bọn họ biết sương màu đỏ kia là gì không? Tại sao lại có lực sát thương lớn đến như vậy.

Lúc này, Tô Mộc và bốn hiệu trưởng đều cùng biến sắc, sắc mặt lập tức trở nên ngưng trọng.

– Sương màu đỏ, chuyển qua không khí, chỉ dính một hơi, có vẻ không sai đâu.

Vương Côn Luân nói.

Ba vị hiệu trưởng còn lại cũng gật đầu, hít thật sâu:

– Xem ra thật sự là dược tề Táng Thiên rồi.

– Được tề Táng Thiên!

Nghe thấy vậy, tất cả các giáo viên và hiệu trưởng đều hoảng sợ hét lên, toàn thân đều run sợ.

Bọn họ đều từng nghe qua danh tiếng của được tề Táng Thiên này, đây là loại độc khí vô cùng khủng bố, chỉ cần dính một chút thôi, hơn nữa còn không có giải được thì chỉ chờ chết mà thôi, hơn nữa còn là chết đói kinh khủng nhất.

– Được tề Táng Thiên!

Hiệu trưởng Chung Ly khẽ nói một câu, trong đầu nhớ tới lời mà Mặc Lệ đã nói khi còn ở Trái Đất, máu của Âm Linh Thể chỉ có thể phối chế được tề Táng Thiên.

– Thăng nhóc ngu ngốc Vương Hạo này thật đúng là ngoài dự đoán của mọi người, vậy mà thực sự phối ra được loại được tề này.

Tô Mộc bật cười lắc đầu.

Lý Hạo nghi ngờ nói:

– Tô tiên bối, cho dù Vương Hạo là Được Tông nhưng cũng không thể có bản lĩnh phối ra được tề Táng Thiên đâu!

Lúc này Hoa Từ Húc mở Vệ Tinh Ảnh Mây ra:

– Thứ này hẳn không phải là được tề Táng Thiên trọn vẹn, ông xem diện tích bao phủ của nó chỉ có trăm dặm, chênh lệch quá xa so với Táng Thiên chân chính.

Lý Hạo giật mình gật đầu, nhưng trong lòng vẫn vô cùng bội phục Vương Hạo, có thể hoàn toàn nhược hóa loại độc khí kinh khủng này, đây chắc chắn không phải việc mà một người bình thường có thể làm được, nhất là khi đối phương còn là một học sinh trung học.

– Bốn vị tiên bối, không hay rồi, tù nhân Hi Dung Hiền gửi tin nhắn tới, muốn chúng ta trong một giờ phải chuẩn bị cho hắn một phi thuyền vũ trụ, nếu không sẽ bắt đầu hạ sát thủ.

Một giáo viên gấp gấp nói.

– Hừ, đúng là không biết sống chết!

Vũ Thiên Luân hừ lạnh một tiếng, từ khi bốn trường đại học trọng điểm được xây dựng chưa bao giờ phải bị uy hiếp cả.

– Vũ lão đầu không nên tức giận.

Tô Mộc khoát tay, vuốt cằm râu cười nói

Tôi quyết định nhân cơ hội này nên đào tạo thăng nhóc hỗn xược Vương Hạo này một chút.

– Là nên trừng trị thích đáng một chút.

Vương Côn Luân gật đầu

Mặc dù tuyển chọn thi đấu không có quy định hạn định, nhưng con đường hợp tác với tù nhân này là sai lầm rồi, cần phải dạy dỗ cẩn thận, nếu không sau này sẽ càng vô pháp vô thiên hơn, tôi thấy phạt cậu ta quét dọn nhà vệ sinh phân viện đại học Thiên Bắc một năm.

Vừa dứt lời, mọi người xung quanh lập tức hít ngậm khí lạnh, hình phạt này cũng quá độc ác rồi đấy.

Phải biết rằng mặc dù chỉ là phân viện của đại học Thiên Bắc, nhưng mỗi một tòa phân viện đều không kém bao nhiêu so với cả một Trái Đất.

Nếu phải quét dọn nhà vệ sinh một năm, ngẫm lại có thể cảm giác mùi hương hôi thối tung bay.

– Tôi cảm thấy không được! Thăng nhóc Vương Hạo này mặc dù hi hi ha ha, nhưng ngạo khí cần có cũng không thiếu, thuộc dạng thích mềm không thích cứng, các vị mĩ mai cậu ta như vậy tôi thấy chưa chắc đã có hiệu quả.

Hoa Từ Húc lắc đầu, tỏ vẻ nhục mạ như vậy cũng vô dụng.

– Vậy ông nói xem nên làm thế nào bây giờ?

Ba vị hiệu trưởng còn lại nhìn Hoa Từ Húc.

– Ha ha!

Hoa Từ Húc mỉm cười nói

Tôi cảm thấy muốn mua mai Vương Hạo thì phải tịch thu thứ mà cậu ta yêu quý nhất, để cậu ta phải thấy đau lòng, để cậu ta cả đời cũng không quên được.

– Cả đời khó quên?

Ba vị hiệu trưởng nghi hoặc nhìn Hoa Từ Húc, chưa nghĩ ra được thứ gì có thể là vật mà Vương Hạo yêu quý nhất.

– Tôi biết rồi!

Lý Hạo cười lớn

Là điểm tích lũy. Vương Hạo đã phải tốn bao nhiêu tâm tư để nuốt trọn điểm tích lũy, nếu đến cuối cùng không còn lại gì nữa thì chắc chắn sẽ là bài học cả đời khó quên.

Ba vị hiệu trưởng quay sang nhìn nhau, hài lòng gật đầu, cảm thấy biện pháp này không tồi, muốn để người khác biết được bản thân đã sai rất dễ, nhưng để hắn phải nhớ kỹ không dễ chút nào.

Nếu lần này vì trợ giúp tù nhân khiến Vương Hạo mất đi hết toàn bộ điểm tích lũy đã hao hết tâm tư kiếm được, chắc hẳn từ nay về sau Vương Hạo mỗi lần nhìn thấy tù nhân nhất định sẽ nghĩ đến hình ảnh bản thân bị mất đi điểm tích lũy.

– Nhưng muốn Vương Hạo bị tịch thu điểm tích lũy cũng phải có lý do gì đó chứ?

Hiệu trưởng Chung Ly cảm thấy trong lòng bất an, hắn vẫn chờ Vương Hạo chia điểm tích lũy cho hắn, nếu cứ mất như vậy thì hắn sẽ phải giải thích với ai đây?

– Điều này...

Bốn vị hiệu trưởng xoa cằm, lâm vào trạng thái trầm tư, nhưng bất kể thế nào thì bọn họ cũng đã định sẽ tịch thu điểm tích lũy của Vương Hạo rồi.

...

Lúc này Vương Hạo cũng không biết có bốn ông già đang tính kế lấy điểm tích lũy trong tay hắn, mà đang trừng mắt với Hạ Vi Vi.

– Cô Hạ à, những điểm tích lũy này đều là của tôi, cô dựa vào đâu mà lấy chúng?

Vương Hạo hầm hừ nhìn chằm chằm Hạ Vi Vi, loli bạo lực đáng chết này, ra tay đoạt điểm tích lũy của hắn, chú có thể nhận được, nhưng đi thì không nhẫn nhịn được đâu.

Phải biết rằng, để có được những điểm này mà hắn đã phải hao tâm tổn sức thế nào, từng bước tụ tập đám tù nhân lại, sau đó mới lấy được, cũng không thể để Hạ Vi Vi chiếm tiện nghi được.

– Bản tiểu thư thích, tên biến thái nhà cậu có thể làm được gì!

Hạ Vi Vi chu miệng, ánh mắt khiêu khích nhìn Vương Hạo.

– Cô... cô quên trên Bách Hiệu Tranh Bá là ai đã giúp cô vượt qua bài kiểm tra đúng không? Cô như bây giờ cướp điểm tích lũy của tôi, lương tâm của cô không thấy cắn rứt sao?

Vương Hạo mạnh mẽ khiển trách hành vi không có đạo đức này của Hạ Vi Vi.

Hạ Vi Vi khinh bỉ nhìn Vương Hạo:

– Cái kẻ đến cả tiết tháo cũng không có như cậu còn so đo lương tâm khi gì với bản tiểu thư? Thứ đó sớm đã bị chó gặm rồi.

Vương Hạo tròn mắt há hốc mồm, loli bạo lực này học của ai vậy? Sao có thể đáng xấu hổ đến như vậy kia chứ?

Nhạc Huyền day trán, thật sự không biết nói gì với hai kẻ dở hơi này cho phải.

Nhưng thừa dịp Vương Hạo và Hạ Vi Vi đang khắc khẩu, cô ta cũng không hề nhàn rỗi, nhanh chóng thu điểm tích lũy lại.

Vương Hạo thấy tình cảnh này, biết không thể cãi vã với loli bạo lực kia, nếu còn tiếp tục nữa thì điểm tích lũy của hắn sẽ bị mất một khoản lớn đấy.

– Hạ không có lương tâm, cô nhớ kỹ cho tôi, khoản sổ sách ngày hôm nay cô sớm muộn gì cũng phải bồi thường bằng thịt.

Vương Hạo ném một câu, thân thể đã hóa thành tàn ảnh nhanh chóng thu thập điểm tích lũy trên người tù nhân.

– Bồi thường bằng thịt?

Hạ Vi Vi tức giận giậm chân

Vương Hạo tên đại sắc lang này, chờ đó cho bản tiểu thư, việc này không xong đâu.

...

Hi Dung Hiền đi tới đi lui, trong lòng thật sự không nắm chắc, lãnh đạo của bốn trường trọng điểm đó sẽ thỏa hiệp chứ?

– Quân khi gió gì, dù sao cũng đều phải chết, chỉ bằng liều mạng đi!

Hai con người Hi Dung Hiền lóe lên, liều mạng còn có cơ hội, không liều mạng hẳn sẽ phải chết.

Một tiếng đồng hồ trôi đi, một phi thuyền Thương Long Hiệu khổng lồ xuất hiện dừng bên ngoài luồng sương màu đỏ.

Hiệu trưởng Lý Hạo đi xuống phi thuyền, lớn tiếng kêu với Hi Dung Hiền:

– Yêu cầu của anh chúng tôi đã làm theo rồi, hi vọng anh không làm tổn thương tới học sinh, hiện giờ chiếc phi thuyền Thương Long Hiệu này sẽ thuộc về các anh.

Về mặt Hi Dung Hiền tỏ vẻ bất ngờ, mơ à? Bốn đại học trọng điểm thật sự thỏa hiệp sao?

– Liều mạng!

Hi Dung Hiền cắn răng, dẫm chân, đưa lọ thuốc giải thứ hai cho mấy tiểu đệ uống xong, sau đó đi vào buồng điều khiển của Thương Long Hiệu.

Nhưng Hi Dung Hiền lại một lần nữa cảm thấy bất ngờ, Thương Long Hiệu rõ ràng nhẹ nhàng mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Lại phát tài rồi

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

– Lão đại, tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?

Một tiểu đệ quay trở lại, bản thân vô cùng kích động, bọn họ rốt cuộc có thể rời khỏi nơi quái quỷ này rồi, cái mạng nhỏ này cũng không còn nguy hiểm gì nữa rồi.

– Dẫn tất cả anh em lên Thương Long Hiệu, bây giờ chúng ta đi!

Hi Dung Hiền kích động nói.

– Đi?

Tiểu đệ sửng sốt

Hiện giờ bốn trường đại học trọng điểm đã thỏa hiệp, sao chúng ta không yêu cầu thêm...

Bốp...

Còn chưa nói dứt lời, Hi Dung Hiền đã đánh gã kia một cái, lạnh lùng nói:

– Mà bây giờ muốn chết à, hay muốn bảo vật?

Tiểu đệ kia vội vàng cảm niệm, nhanh chóng dẫn những người khác bước lên phi thuyền Thương Long Hiệu.

Những tù nhân khác xung quanh thấy vậy đều muốn mở miệng nói chuyện, bảo Hi Dung Hiền dẫn bọn họ theo, nhưng sau khi trúng phải được tề Tảng Thiên, ngay đến nói một câu cũng không đủ sức.

Chỉ có thể dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Hi Dung Hiền, hi vọng Hi Dung Hiền có thể chú ý tới bọn họ.

Nhưng Hi Dung Hiền căn bản không quan tâm tới những chuyện này, mà là cau mày nghĩ tại sao bốn trường trọng điểm lại sáng khoáy đưa phi thuyền tới như vậy sao?

— Bất kể vì nguyên nhân gì, mình đều cần một cái!

Hi Dung Hiền nhìn đám đàn em lần lượt đi lên phi thuyền Thương Long Hiệu, bản thân hắn cũng đi lên theo.

Chẳng qua Hi Dung Hiền không đi tới khoang điều khiển của phi thuyền Thương Long Hiệu, mà là đi tới sân đậu phi thuyền nhỏ của Thương Long Hiệu, bình tĩnh ngồi trong một phi thuyền loại nhỏ, khởi động động cơ, chuẩn bị xuất phát bất cứ lúc nào.

Tiểu đệ hiểu kỳ hỏi:

— Lão đại, anh làm gì vậy?

— Không nên hỏi, mày đi điều khiển Thương Long Hiệu đi.

Hi Dung Hiền khoát tay, sau đó nhắm mắt lại, tự hỏi tính câu cách xa nơi này nhất là ở đâu.

Hắn không tin bốn trường đại học trọng điểm sẽ thoải mái thả bọn họ đi như vậy, hắn phải chuẩn bị thật tốt cho những trường hợp xảy ra đột ngột.

Nếu quả thật có chuyện gì xảy ra, mà hắn lại tính toán sai, với năng lượng của loại phi thuyền nhỏ này hắn không thể tới được tình cầu gần nhất an toàn, cho nên hắn phải tính toán cẩn thận nhiều lần.

Tiểu đệ kia không hiểu nổi, chỉ đành ngoan ngoãn đi tới phòng điều khiển của Thương Long Hiệu, khởi động phi thuyền Thương Long Hiệu vào khoảng không vũ trụ.

Nhưng ngay khi Thương Long Hiệu bay lên tầng khí quyển thì từng loạt hỏa pháo, từng tia laser nhắm tới, mạnh mẽ oanh tạc lên phi thuyền Thương Long Hiệu.

Ầm ầm!!

Một tiếng vang thật lớn cùng với ánh lửa xuất hiện trên bầu trời.

Vương Hạo ngẩng đầu nhìn, không kiềm chế được lắc đầu, tên này cũng thật là, không mang theo con tin nào lên phi thuyền cả, không phải tự tìm đường chết sao?

Nhưng ngay khi phi thuyền Thương Long Hiệu bị nổ thành mảnh nhỏ thì một chiếc phi thuyền nhỏ đã nhanh chóng bay ra ngoài chạy ra khỏi tầng khí quyển...

...

Đài chỉ huy.

Hiệu trưởng Lý Hạo rống to:

— Không tốt rồi, có người lái phi thuyền loại nhỏ, tất cả đơn vị chú ý nhanh chóng chặn nó lại.

Đám người Tô Mộc không để ý đến chuyện này, trong mắt họ thì Hi Dung Hiền đến cả tiểu lâu la cũng không có tư cách để làm nữa, không đáng để bọn họ chú ý tới.

— Tô lão đầu, ông hạ thủ thật ngoan độc đấy, một phi thuyền Thương Long Hiệu bị oanh tạc rồi.

Hoa Tử Húc không kiềm chế được reo chọc.

Tô Mộc vuốt cằm râu nói:

— Một phi thuyền Thương Long Hiệu tính là gì, chỉ cần có thể đào tạo Vương Hạo thành tài, mười chiến thuyền tôi cũng cho nổ tất.

— Cái ông cáo già này, đến cả tiểu bối cũng tính kế, thật đáng chết mà.

Vũ Thiên Luân chỉ Tô Mộc, cũng không kiềm chế được mà bật cười.

– Lần này Vương Hạo sẽ phải khóc, nhọc công khổ sở lấy được điểm tích lũy, cuối cùng bị lấy mất toàn bộ.

Vương Côn Luân lắc đầu, đành mặc niệm bi ai thay cho Vương Hạo ba phần, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất... sượng!

Hiệu trưởng Chung Ly ngồi bên cạnh khóc không ra nước mắt, hấn găng hết sức giữ đồng điểm tích lũy không lỏ trong tay Vương Hạo, nhưng đến cuối cùng vẫn đánh không lại bốn người Tô Mộc khí thế ngất trời này.

Đề có được lí do thỏa đáng tịch thu điểm tích lũy của Vương Hạo mà cho nổ một phi thuyền Thương Long Hiệu, sau đó yêu cầu Vương Hạo lấy điểm tích lũy bồi thường, loại chuyện này cũng thật nhọc lòng đám lão già kia nghĩ ra được.

Không lâu sau, luồng sương đỏ trên bầu trời tiêu tan đi.

Vương Hạo cũng thu hết điểm tích lũy, tổng cộng cuối cùng hắn có được hai triệu bảy trăm nghìn điểm tích lũy.

Còn hai người Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền tổng cộng lấy được ba trăm nghìn điểm tích lũy, đồng thời cũng mệt mỏi như một con chó, ngã ngồi dưới đất thở hổn hển.

– Trúng thối đáng chết, vì điểm tích lũy thậm chí còn uống đến năm bình được tề khôi phục cấp 3.

Hạ Vi Vi phồng má, liếc mắt trừng Vương Hạo.

– Người ta là Dược Tông, chúng ta có thể làm gì được đây!

Nhạc Huyền lau mồ hôi trên trán

Lần này chúng ta coi như đã chiếm được lợi ích từ Vương Hạo rồi, đã lấy được ba trăm nghìn điểm tích lũy, cho nên tiểu thư vẫn không nên đối phó với cậu ta thì hơn.

– Hừ!

Hạ Vi Vi hừ một tiếng, hung hăng véo Nhạc Huyền một cái

Cô rốt cuộc ở bên nào vậy hả? Chúng ta dẫn theo đại quân mấy triệu người đến đây nhưng cuối cùng lại bị trúng thối này làm gai, cô còn nói giúp cho hắn ta.

Nhạc Huyền trừng mắt nhìn Nhạc Huyền, thật sự không biết nên nói gì nữ lưu manh này nữa, đến cả lợi ích của người ta cũng chiếm, chẳng kém gì cái tên Vương Hạo kia.

Vù, vù...

Lúc này từ phía xa truyền tới tiếng động cơ khổng lồ gầm rú, từng chiếc phi thuyền nhanh chóng bay đến đây.

Không lâu sau, rất nhiều nhân viên cứu hộ cùng nhiều đội quân lính xuống khỏi phi thuyền.

Nhân viên cứu hộ mang những học sinh trúng độc lên phi thuyền, binh lính xử bắn tù nhân ngay tại chỗ, vì trận đấu đã chấm dứt nên bọn họ đã không còn giá trị gì nữa.

Vương Hạo thấy vậy mừng thầm một cái, thật sự máu tanh quá rồi.

So với những binh lính này, việc giết vài trăm người dường như chả khùng bố một chút nào cả.

– Bạn học này, xin cậu hãy rời đi!

Một binh lính ngăn cản Vương Hạo.

Vương Hạo lưu luyến nhìn đám tù nhân, mặc dù máu tanh, nhưng đây đều là những nhân vật phản diện cả.

Nhưng những binh lính trước mắt này tu vi thấp nhất cũng là Vô Tông, Vương Hạo chưa thể chọc tới được, chỉ đành ngoan ngoãn rời đi.

– Thôi, nhân vật phản diện mặc dù là đồ tốt, nhưng loại chuyện đồ tể này rõ ràng không thích hợp với mình.

Vương Hạo dùng nghị lực 120% không nhìn tới đám tù nhân, sau đó tự an ủi bản thân một câu, nhảy lên Mecha Wolf, chạy tới khu vực đài chỉ huy ở khu an toàn.

– Leng keng, chúc mừng ký chủ bị hai triệu ba trăm nghìn học sinh phi nhỏ, tổng cộng nhận được hai mươi ba triệu điểm phản diện.

Hai mắt Vương Hạo lập tức sáng ngời, lần này phát tài rồi, cộng với điểm đã có tổng cộng là ba mươi hai triệu điểm.

Nhưng hạ độc xong có thể bị nhiều người phi nhủ như vậy, điều này khiến hấn trong nháy mắt đã khiến hấn đã tìm thấy được con đường sau này nên đi rồi.

– Không đúng, chế ra được tề Táng Thiên cần máu của Tuyết Thiên Cầm.

Vương Hạo trong nháy mắt cảm thấy như trước, con nhóc Tuyết Thiên Cầm kia sau trận Bách Hiệu Tranh Bá đã bỏ chạy vô tung vô ảnh rồi, khiến hấn không thể tìm thấy được, phải làm sao mới có nguyên liệu phối chế ra được tề Táng Thiên đây?

Về phần mua trong Hệ Thống, Vương Hạo tỏ vẻ không làm được, nhược hóa được tề Táng Thiên đã cần một trăm triệu điểm phản diện rồi, loại chính cống cần năm tỷ điểm phản diện.

– Sau này nếu nhìn thấy Tuyết Thiên Cầm nhất định không thể để con nhóc đó chạy, đây chính là bảo bối đấy!

Vương Hạo âm thầm quyết định, nhất định không thể bỏ qua cho Tuyết Thiên Cầm...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Bị người đâm cột sống lưng

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Đài chỉ huy ở khu vực an toàn.

Vương Hạo vừa ngưng hoạt động xong robot cự lang, Chung Ly hiệu trưởng đi tới với vẻ mặt đau khổ.

– Làm sao vậy?

Vương Hạo tò mò hỏi.

– Còn không phải là phiền phức do thằng nhóc nguoi gây ra.

Chung Ly hiệu trưởng tức giận trợn mắt nhìn Vương Hạo một chút,

– Thằng nhóc nguoi cấu kết với phạm nhân ở trong tuyển chọn thi đấu, dẫn đến hơn hai trăm vạn học sinh trúng độc, cuối cùng còn làm hỏng một chiếc phi thuyền Thương Long, phía trên ra lệnh, nhất định phải xử lý em nghiêm khắc, nếu không phải do biểu hiện của em rất tốt, kết quả sẽ không chỉ bắt em bồi thường phi thuyền Thương Long thôi đâu.

– Ý của thầy nói là, chiếc phi thuyền Thương Long kia bị tính lên đầu của em?

Vương Hạo tỏ vẻ vô tội chỉ chỉ chính mình.

Chung Ly hiệu trưởng bắt đầu dĩ gật đầu.

– Nói đùa sao?

Vương Hạo một mặt không tin, sau đó tức giận nói:

– Là bọn họ đưa phi thuyền Thương Long cho Hi Dung Hiền, tại sao giờ lại tính tại trên đầu em.

– Điều này có thể trách ai được?

Chung Ly hiệu trưởng trợn mắt nhìn Vương Hạo một chút

– Em cũng không phải không biết những người kia đều là phạm nhân tội ác tày trời, em hợp tác cùng bọn hấn, cái này đã tính vi phạm pháp luật, cấp trên không truy cứu trách nhiệm luật pháp của em thì em đã có thể cưỡi trộm được rồi!

Vương Hạo bủ môi, đáng về lộn chết không sợ bóng nước sôi

– Đòi tiền thì đây không có, muốn mạng thì đây không cho, nếu bọn họ đưa em đi bán thì cũng đủ để mua một chiếc phi thuyền Thương Long.

Chung Ly hiệu trưởng tròn mắt, quả nhiên rất phù hợp với cá tính chết cũng không biết xấu hổ của Vương Hạo, đáng tiếc là lần này hắn đã sai, bốn vị hiệu trưởng không có ý định cho Vương Hạo trả tiền mặt, mà là muốn trừ đi 270 vạn điểm tích lũy trong tay của hắn.

– Thằng nhóc em không nên đắc ý, mặc dù bán đi em cũng mua không được một chiếc phi thuyền Thương Long, nhưng cấp trên đã nói, lần chọn lựa thi đấu này em đã đạt được 270 vạn điểm tích lũy, tịch thu toàn bộ để đền bù.

Chung Ly hiệu trưởng tỏ vẻ đồng cảm nhìn Vương Hạo.

– Cái gì!

Vương Hạo kêu to một tiếng, con bà nó, làm trò đùa gì vậy, hắn phí hết tâm tư để kiếm được điểm tích lũy thế mà đòi một lần trừ sạch sẽ?

– Nghĩ thoáng chút đi! Nhớ kỹ, lần sau đã biết rõ là không thể làm thi đừng cố, mà thôi.

Chung Ly hiệu trưởng vỗ vỗ bả vai của Vương Hạo, thở dài, sau đó quay người rời đi.

Lần này thi hắn cũng tốn công vô ích, vốn nghĩ rằng giúp nói vài câu có ích giúp Vương Hạo thì có thể giữ lại số lớn điểm tích lũy, sau đó đổi thành thành điểm công hiến, nhưng cuối cùng vẫn là người tính không bằng trời tính, Vương Hạo đã muốn chết thì ai cũng không cứu được.

– Muốn tịch thu điểm tích lũy của ông đây, không có cửa đâu, ông đây nhất định để các người nhả ra toàn bộ cả gốc lẫn lãi.

Vương Hạo tức giận nói một nói, quay người rời đi, dự định nghỉ ngơi thật tốt, sau đó chơi đến cùng với đám lão già này.

...

Trong đài chi huy.

Bốn vị hiệu trưởng nhìn xem Vương Hạo trong video, nhìn không được cười ha hả.

– Nhóc con vậy mà vẫn không chịu thua, thật sự là thú vị!

Hoa Tử Húc đưa tay vuốt vuốt sợi râu cười ha hả.

– Tôi rất muốn nhìn thử xem thằng nhóc Vương Hạo ở dưới loại tình huống như thế này còn có thể làm ra được chuyện gì.

Vương Côn Luân cũng vui vẻ cười nói, đạt đến loại tầng thứ này của bọn hắn thì cơ bản đã không có chuyện gì có khả năng hấp dẫn bọn hắn chú ý, nhưng mà bây giờ lôi ra thằng nhóc Vương Hạo rất thú vị này để bọn hắn nhanh chóng có niềm vui thú.

– Mặc dù so sánh với Thiên Dật là hoàn toàn trái ngược, nhưng cái cá tính không chịu thua này, chính xác là hai cha con.

Vũ Thiên Luân nhìn hình ảnh của Vương Hạo trong video, trong đầu liền hiện lên hình ảnh Vương Thiên Dật năm đó.

Ánh mắt không chịu thua, quyết tâm muốn chiến thắng tất cả, làm bọn họ xúc động sâu sắc.

Mặc dù nói Tô Mộc là thầy của Vương Thiên Dật, nhưng tương tự, bọn hắn cũng dạy Vương Thiên Dật rất nhiều thứ, chỉ là tên học trò mà bọn họ dùng hết tâm tư bồi dưỡng cuối cùng lại mất tích, trở thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng bọn họ.

Nhưng mà hiện tại lại xuất hiện thằng nhóc Vương Hạo này, cũng xem như là cho bọn họ an ủi tuổi già.

– Tôi nói các ông ba cái lão già nhìn cũng nhìn qua, tuyển chọn thi đấu cơ bản cũng kết thúc, còn không đi về mau.

Tô Mộc hạ lệnh đuổi khách, hắn hiểu rất rõ điểm tiêu tâm tư kia của ba lão gia hỏa này, còn không phải là muốn lên tiếp xúc Vương Hạo, truyền thụ cho hắn một hai môn tuyệt kỹ, sau đó trở thành sư phụ trên danh nghĩa Vương Hạo sao.

Đối với chuyện như vậy, Tô Mộc thể hiện rõ ràng, đừng có mơ.

Năm đó sau khi Vương Thiên Dật được hắn thu làm đồ đệ, ba lão gia hỏa này chính là như vậy quấy rầy đòi hỏi, cuối cùng truyền Vương Thiên Dật hai môn tuyệt kỹ, sau đó nhìn thấy Vương Thiên Dật sử dụng,

Rồi mặt dày nói với người bên ngoài, đây là tuyệt kỹ của hắn, khiến người khác hiểu lầm trong nháy mắt, Vương Thiên Dật cũng là đệ tử của bọn hắn.

Sau khi nghe nói việc này, Tô Mộc thể nhưng là tức giận tròn mắt, ba lão gia hỏa này thật không có khuôn phép gì cả.

Mà lại lấy Vương Hạo kia đối trá cá tính, cái này nếu là cùng ba cái già không biết xấu hổ tiếp xúc, cam đoan lập tức phối hợp gian trá với nhau, cuối

cùng còn không biết bị làm hư thành hình đáng gì.

Cho nên vì phòng ngừa loại chuyện như vậy xảy ra, kiểu gì hấn cũng không thể để Vương Hạo tiếp xúc với ba lão già không biết xấu hổ này.

– Lão Tô, ông thật không từ tế gì cả, không chỉ lừa gạt tình cảm của chúng ta, bây giờ lại đuổi chúng ta đi, ông liền không sợ bị người đâm xuong sống lưng của ông sao!

Hoa Từ Húc nhảy ra trách móc Tô Mộc.

– Không sai, chúng ta chờ ở nơi này muốn nhìn thử Vương Hạo vùng vẫy giãy chết như thế nào, không phải là bởi vì ông, ông đừng tự luyến như vậy.

Vương Côn Luân nhìn tới với ánh mắt khinh bỉ.

– Vương Hạo là con trai của Thiên Dật, ta là thầy của Thiên Dật, kiểu gì cũng phải đi gặp con trai của học trò chứ!

Vũ Thiên Luân nghiêm túc nói.

Vừa dứt lời, Tô Mộc lập tức nhìn tới với ánh mắt khinh bỉ, thật sự là một tên so một tên càng không biết xấu hổ.

Lúc trước ba lão già hòa này đào góc tường của hấn, khi đó tại sao lại không sợ bị người đâm cột sống a!?

Còn nói cái gì mà ở lại nhìn Vương Hạo vùng vẫy giãy chết, có bốn người bọn họ ra lệnh, Vương Hạo kết cục đã xác định, còn cần mấy người ở lại nhìn cái rắm.

Không biết xấu hổ nhất chính là Vũ Thiên Luân, vậy mà tự cho mình là thầy của Vương Thiên Dật, thật sự nghĩ là hấn đã chết ak!

– Cút hết cho ông!

Tô Mộc tức giận trợn mắt.

Nhưng ba vị hiệu trưởng chỉ phản ứng Tô Mộc một chút, sau đó nên làm gì liền đi làm cái đó, không để ý tới Tô Mộc một chút nào.

...

Lúc này, Vương Hạo đang đi vào nghỉ ngơi trong phòng.

Nhưng mới vừa vào cửa, trong đầu liền vang lên thanh âm của hệ thống,

– Leng keng, chúc mừng chủ nhân trợ giúp người khác vượt ngục thành công, thu hoạch được 2000 vạn điểm nhân vật phản diện.

– Vượt ngục thành công? 2000 vạn điểm!

Vương Hạo kinh ngạc ngay tại chỗ, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Làm cho hấn nghĩ mãi không hiểu, vậy mà Hi Dung Hiền có thể đào tẩu trong tình huống nhiều binh lính đuổi bắt như vậy.

Còn làm cho Vương Hạo vẫn không hiểu rõ chính là tại sao trợ giúp Hi Dung Hiền vượt ngục lại có thể thu được 2000 vạn điểm?

– Hệ thống nhắc nhở, cấp bậc của nhà tù trên sao Gia Đạt rất cao, chủ nhân có thể ở trong loại tình huống như vậy mà vẫn thành công trợ giúp người khác vượt ngục, ban thưởng tất nhiên là rất nhiều.

– Cấp bậc rất cao?

Vương Hạo nhăn mày suy nghĩ, vẫn không thể rõ ràng,

– Mặc kệ cấp bậc của hấn cao bao nhiêu, chỉ cần có điểm là được rồi.

Nghĩ tới đây, Vương Hạo liền không kịp chờ đợi cửa đóng lại, chuẩn bị trắng trợn tiêu pha một phen.

...

Mà trong đài chỉ huy, bốn vị hiệu trưởng vẻ mặt lạnh lùng đáng sợ.

Có bốn người bọn họ ở chỗ này, thế mà bị một phạm nhân cấp bậc võ sư chạy mất, đây là trắng trợn làm mất mặt bọn họ!

– Tôi không quan tâm các anh dùng biện pháp gì, lập tức đưa người tìm ra cho tôi, sau đó xử bắn ngay tại chỗ.

Vũ Thiên Luân lạnh lùng ra lệnh.

– Vâng vâng...

Tất cả mọi người tại đây đều vuốt mồ hôi trên đầu, liên tục kêu vâng...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Phá Vân Không Trảm

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Trong phòng, Vương Hạo vừa tắm rửa vừa hỏi thử hệ thống có đề nghị gì không

– Hệ thống đề cử, chủ nhân có thể học tập Phá Thiên Cự Kiếm Quyết.

– Phá Thiên Cự Kiếm Quyết!

Vương Hạo nói nhỏ một tiếng, cái tên này nghe là rất bá đạo, chắc là uy lực cũng không yếu.

– Đưa hình ảnh Phá Thiên Cự Kiếm Quyết hiện ra cho tao xem một chút.

Vương Hạo ra lệnh cho hệ thống.

Phá Thiên Cự Kiếm Quyết: Thần cấp, tất cả có bảy chiêu Kiếm, mỗi chiêu đều có uy lực hủy diệt trời đất, tu luyện được chiêu mạnh nhất, có thể một kiếm hủy diệt một cái tinh hệ, đổi giá cả, 1000... 0.

Vương Hạo tròn tròn mắt tại chỗ, có bao nhiêu số 0 đây? Cho dù đem hán bán đi cũng mua không nổi chứ đừng đùa?

Có điều là một chiêu hủy diệt một cái tinh hệ, hoàn toàn chính xác làm tim của Vương Hạo nhảy lên không ngừng, nếu như đó là sự thật, sử dụng một chiêu kiếm này trực tiếp tiêu diệt một cái Ngân Hà tinh hệ.

– Hệ thống nhắc nhở, bây giờ điểm số chủ nhân có được có thể mua sắm Phá Thiên Cự Kiếm Quyết chiêu kiếm thứ nhất, Phá Vân Không Trảm!

– Hô hô!

Vương Hạo thở mạnh một tiếng, lia lịa gật đầu nói:

– Đỗi!

– Leng keng, chúc mừng chủ nhân tiêu tốn 3000 vạn điểm đổi được Phá Thiên Cự Kiếm Quyết, chiêu kiếm thứ nhất Phá Vân Không Trảm, bởi vì chủ nhân đã học được Cự Kiếm Tinh Thông, cho nên sẽ tự động thăng cấp thành Đăng Phong Tạo Cực.

– 3000 vạn, còn tốt, còn tốt...

Vương Hạo vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm, vậy là trong túi hán vẫn còn thừa lại 2200 vạn điểm, chắc là có thể đưa Phá Vân Không Trảm tăng lên tới Hồn Nhiên Thiên Thành cấp độ.

– Đưa Phá Vân Không Trảm tăng lên tới Hồn Nhiên Thiên Thành cấp độ.

Vương Hạo nói.

– Leng keng, chúc mừng chủ nhân tiêu tốn 2000 vạn, thành công đưa chiêu Phá Vân Không Trảm tăng lên đến Hồn Nhiên Thiên Thành cấp độ.

Một giây sau, thân thể Vương Hạo cứng đờ, trong đầu trống không, tất cả mọi thứ đều biến đổi, người của hán cũng không còn ở trong phòng tắm, mà là xuất hiện ở phía trên một đỉnh núi.

– Âm âm!

Đột nhiên, sấm sét vang dội trên bầu trời, một người đàn ông mặc áo trắng từ trên cao nhanh chóng bay đến, cầm một thanh cự kiếm trong tay.

– Phá Vân Không Trảm!

Người đàn ông áo trắng hét lớn một tiếng, bỗng nhiên dùng cự kiếm chém mạnh một cái

Âm âm!

Một tiếng nổ thật to vang lên, mặt đất nhanh chóng bị nứt ra tạo thành từng khe rãnh

Cùng lúc đó, ngọn núi dưới chân Vương Hạo cũng nhanh chóng sụp đổ, một con lốc xoáy quét trên mặt đất, bụi bặm che kín bầu trời, mù mịt nhìn không thấy gì cả.

Khi mọi thứ yên tĩnh trở lại, Vương Hạo ngơ ngác nhìn hình ảnh trước mặt, không còn có mặt đất, chỉ còn lại một đồng hồ hỗn độn, cùng một cái hố sâu rất lớn.

Khi Vương Hạo nhìn lên trên người đàn ông áo trắng, người hấn nhanh chóng tỉnh táo lại, về tới trong phòng tắm.

– Thật, thật mạnh mẽ

Vương Hạo kích động run rẩy cả người, Thần cấp kiếm quyết có khác, chiêu kiếm thứ nhất đã có được uy lực hủy diệt trời đất thì sáu chiêu kiếm sau đó chỉ cần nghĩ đến thôi đều biết được mạnh mẽ cỡ nào

– Nhưng mà, bây giờ điểm số lại hết mất rồi.

Vương Hạo vuốt vuốt cái trán, vừa rồi còn có 5200 vạn điểm, nhưng bây giờ chỉ còn lại 200 vạn điểm.

– Cách mạng chưa thành công, thiếu niên càng phải thêm cố gắng mới được nha

Vương Hạo gãi gãi cái cằm, tự hỏi bản thân muốn làm thế nào mới có thể kiếm ra càng nhiều điểm số đây?

– Đỉnh đỉnh.

Đột nhiên, vòng tay trí năng vang lên, hấn ấn mở xem thử thế nào, thì ra là thông báo mọi người tập hợp.

– Tập hợp!

Vương Hạo bĩu môi, muốn tích thu điểm tích lũy mà hấn vất vả kiếm được, đừng hòng.

...

Bên ngoài Đài chỉ huy.

Tất cả mấy trăm vạn học sinh đều đã tập trung lại.

Có người ủ rũ, có người tức giận, còn có người thì mặt bất đắc dĩ, chỉ có rất ít một số người thì rất vui vẻ.

– Tất cả là do thằng khốn Vương Hạo này cả, vậy mà dám hạ độc mọi người, lấy sạch điểm tích lũy rồi chạy mất, ông đây sẽ không bỏ qua cho hấn.

– Sau khi trở về đây thì tôi mới biết được, thực ra năm mươi vạn điểm tích lũy của Vương Hạo đạt được ngay từ đầu là cùng phạm nhân hợp tác mới có được.

– Đúng là sỉ nhục của học sinh cấp 3 chúng ta, thế mà lại hợp tác cùng những phạm nhân tội ác tày trời kia.

– Nghe nói, tên phạm nhân không trúng độc kia đã vượt ngục thành công.

– Vậy là tội của Vương Hạo càng nặng thêm một bậc, loại người như thế có thể vượt ngục thành công, không biết bao nhiêu người sẽ gặp nạn.

– Xem thường pháp luật của liên bang Tinh tế sao? Trợ giúp người khác vượt ngục, đây chính là tội chết.

– Tội chết? Người anh em, cậu chưa tỉnh ngủ à? Ai cũng nhìn thấy thiên phú của Vương Hạo, cậu cảm thấy cấp trên sẽ bắt Vương Hạo đi chết được ư?

– Cái này, cái này, thật là quá bất công!

Nghe vậy, mọi người chung quanh đều lắc đầu, công lý nếu là công bằng, thế giới này còn đi cạnh tranh làm cái gì, thằng bé này còn cần phải tôi luyện nhiều hơn a!

Lúc này, bên trong đám học sinh bỗng nhiên sôi động lên.

– Vương Hạo đi ra rồi kìa!

Không biết là ai hét to một tiếng, các học sinh sôi trào lên nhanh chóng.

Nhưng đúng lúc này, cũng không biết là ai ném một đôi tất thối về hướng của Vương Hạo, ngay sau đó là đầy trời tất thối đập vào mặt.

– Mả mẹ nó!

Vương Hạo hoảng sợ chửi to một câu, hai chân dùng Thiểm Điện Bộ đến cực hạn, lên vào đám người trốn đông trốn tây.

– Thằng Vương Hạo đáng chết, pháp luật không thể trừng trị mày, vậy thì hôm nay ông đây sẽ làm thú chết mày.

– Khốn khiếp, tất cả đều là do thằng khốn khiếp Vương Hạo này, làm hại ông đây trúng độc, bỏ lỡ trận quyết chiến chung kết.

– Ông đây chỉ thiếu một ít liền có thể trúng tuyển bốn đại học trọng điểm, nhưng tìm hai ngày cũng không tìm được một tù nhân, thằng Vương Hạo vậy mà lại thu được 270 vạn điểm tích lũy.

– Tôi vẫn chờ trận quyết chiến chung kết, chuẩn bị làm một trận đấu lớn, nhưng cuối cùng lại trúng độc của Vương Hạo, làm hại tôi cả cơ hội ra trận cũng không có.

– Tiểu thư đây triệu tập 17 người đàn ông dũng cảm, chuẩn bị làm một vỏ lớn, nhưng cuối cùng lại không có điểm tích lũy, Vương Hạo, bản tiểu thư không tha thứ cho người.

– ...

Nhìn thấy Vương Hạo, tất cả học sinh đều tức giận nói ra.

Nếu là Vương Hạo kiếm ra từng đó điểm tích lũy bằng chính khả năng của mình, thì ai cũng sẽ không than vãn cái gì.

Nhưng Vương Hạo làm thế nào? thông đồng cùng phạm nhân, sau đó hạ độc bọn hắn, lấy sạch điểm tích lũy, không để thừa chọn bọn họ một chút nào.

Có lẽ nào thằng Vương Hạo này chưa nghe nói qua, hủy hoại tiền đồ của người khác, giống như giết cha mẹ của người ta sao!?

Đồng thời, bọn học sinh càng nghĩ càng tức giận, chính là Vương Hạo đã có năm mươi vạn điểm tích lũy, đã chắc chắn trúng tuyển bốn đại học trọng điểm, nhưng vẫn không chịu bỏ qua điểm tích lũy của người khác, loại hành vi này đúng là không muốn tốt cho người khác, hại người lợi mình.

Cho nên cũng từ giờ phút này, Vương Hạo đã bị mấy trăm vạn học sinh ghi lên nhãn hiệu... thằng khốn, đồ vô sỉ.

– Leng keng, chúc mừng chủ nhân bị mấy triệu người mãnh liệt khinh bỉ... Tổng cộng thu hoạch được 1000 vạn điểm nhân vật phản diện.

Vương Hạo khóc không ra nước mắt, điểm ấy số không thể nói là không nhiều, nhưng tại cái thế giới xem trọng thể diện như thế này, mình lại phải trải qua những tháng ngày sinh hoạt không biết xấu hổ, cuộc sống sau này muốn sống thế nào!?

Trên đài chỉ huy, bốn vị hiệu trưởng nhìn thấy Vương Hạo như chuột chạy qua đường bị mọi người hô đánh hô giết, nhìn không được cười ha ha, đây chính là không kết cục của kẻ hay gây chuyện.

– Tốt, tốt, dạy dỗ một chút như vậy cũng được rồi.

Tô Mộc khoát tay áo, ra hiệu cho Chung Ly hiệu trưởng đi xuống phía dưới thông báo cho các học sinh.

– Năng lực gây họa của thằng nhóc mắt dạy này rất mạnh, cũng may không phải tội ác tày trời.

Hoa Từ Húc hài lòng nhẹ nhàng gật đầu.

Vương Côn Luân tay vuốt sợi râu, cười nói:

– Tôi thì thật ra cảm thấy thằng nhóc này rất hợp với kiểu mặt dày của tôi, muốn có được lợi ích lớn nhất, liên nhất định sẽ đắc tội người khác, chỉ là tham vọng của Vương Hạo quá lớn, chắc chắn đắc tội rất nhiều người.

– Nó mới bao nhiêu tuổi chứ?

Vũ Thiên Luân bật cười lắc đầu

– Ông hi vọng vào một thằng bé 17 tuổi có thể xử sự khôn khéo giống như những lão già chúng ta được sao?

– Cho nên phải dạy hần thật tốt mới được!

Tò Mịch thở dài một tiếng, giáo dục Vương Hạo tuyệt đối sẽ không quá dễ dàng...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Trời Có Mắt Mà!

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

– Các vị bạn học, mọi người đều yên lặng một chút.

Hiệu trưởng Chung Ly đứng trên tháp chỉ huy lớn tiếng hô lên.

Nghe tiếng, bọn học sinh tạm thời bỏ qua Vương Hạo, thu lại tất thối.

Vương Hạo thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng dừng lại, nếu cái dạng này còn tiếp tục cho dù hần dùng bộ pháp cấp bậc Hồn Nhiên Thiên Thành, cũng sẽ bị chôn vùi trong núi tất thối đó.

– Cuộc so tài tuyển chọn đã kết thúc, 500 học sinh có số điểm đứng đầu sẽ trúng tuyển vào bốn trường đại học trọng điểm lớn, còn những học sinh biểu hiện tốt nhưng không đủ điểm, thì bốn trường đại học trọng điểm lớn sẽ viết thư giới thiệu cho các em, giúp các em tiến vào một trong mười đại học lớn, chỉ cần biểu hiện tốt, tương lai còn có thể được đặc cách tuyển vào bốn trường đại học trọng điểm lớn.

Hiệu trưởng Chung Ly lớn tiếng tuyên bố kết quả.

Vừa dứt lời, phía dưới đồng loạt thở dài.

– Bốn trường đại học trọng điểm lớn không thể tiến vào, thì một trong mười trường đại học lớn đoán chừng cũng khó.

– Muốn từ một trong mười trường đại học lớn đạt được tư cách đặc tuyển vào bốn trường đại học trọng điểm lớn, chuyện này sao có thể.

– Không sai, ta nghe nói mười trường đại học lớn đã rất nhiều năm không có học sinh được đặc tuyển rồi.

– Lần này thì khác rồi, bởi vì có tên yêu nghiệt Vương Hạo này, hại rất nhiều học sinh có tiền đồ không thể biểu hiện tài năng.

– Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng thiên phú của tên Vương Hạo này quả thực chưa nghe qua bao giờ.

– Cuộc so tài tuyển chọn có tổng cộng năm triệu điểm, một mình Vương Hạo đã độc chiếm 2.700.000 điểm, đây tuyệt đối không phải chuyện mà người bình thường có thể làm được.

– Những khu so tài khác chắc không điên cuồng như nơi này đâu.

– Ta đoán ở những khu so tài hạng nhất khác, có thể đạt được một ngàn điểm đã là chuyện không thể rồi.

– Không sai, dù sao nếu tính trung bình, một người cũng chỉ được có hơn một điểm mà thôi.

– Còn có Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền, hai nàng này mỗi người cũng lấy được mấy trăm ngàn điểm.

– Trái Đất không hổ là mẫu tinh, một lần xuất hiện ba tên yêu nghiệt.

...

Thấy tiếng thảo luận dần dần nhỏ xuống, hiệu trưởng Chung Ly lại lên tiếng:

– Đối với 500 học sinh trúng tuyển, điểm mà các em lấy được trong trận so tài này, sẽ trở thành điểm cống hiến của bốn trường đại học trọng điểm lớn. Nói cách khác, điểm cống hiến khi nhập học của các em, cũng chính là số điểm các em lấy được trong trận so tài này.

Tiếng nói vừa dứt, toàn trường lập tức sôi trào.

- Ta cmm, ta nghe nói một điểm tương đương với 100.000 đồng, tên Vương Hạo kia lấy được 2.700.000 điểm, chẳng phải là giàu to rồi sao!
- Ta đã nói mà, Vương Hạo kia vì sao lấy được 500.000 điểm rồi mà còn muốn nhiều điểm hơn, hóa ra là có ý đồ như vậy.
- Nhất định là có nội tình, nếu không Vương Hạo làm sao biết chuyện điểm được quy đổi thành điểm cống hiến.
- Hóa ra Vương Hạo cấu kết với tù nhân là sớm có âm mưu, ta không phục!

– ...

Nghe tiếng quát giận của học sinh phía dưới, hiệu trưởng Chung Ly không nhanh không chậm nói:

- Theo tình huống, bạn học Vương Hạo không chỉ cấu kết với tù nhân, còn hạ độc toàn thể học sinh, hành động vô cùng tội tệ. Vì thế bên trên quyết định, 2.700.000 điểm mà bạn học Vương Hạo lấy được, không có hiệu quả.
- Vạn tuế, hiệu trưởng thánh minh!!
- Tên hèn hạ Vương Hạo rút cuộc gặp báo ứng rồi!
- Trời có mắt mà!
- Thiên đạo luân hồi, Vương Hạo nguoi gặp quả báo rồi.

– ...

Tất cả học sinh đều ngửa mặt lên trời cười to, một hơi uất ức trong lòng rốt cuộc nhả ra. 2.700.000 điểm cống hiến cứ như vậy hóa thành mây khói, thật là... Thoải mái mà!

- Má nó ơi, 2.700.000 điểm thành số 0 rồi!

Trong đám người, Hạ Vi Vi hít sâu một hơi, quả thực bị sợ hết hồn.

- Vi Vi, nguoi nói xem, điểm của Vương Hạo không thể đổi thành điểm cống hiến, có khi nào hần có ý đồ với điểm cống hiến trong tay chúng ta hay không?

Nhạc Huyền lo lắng hỏi.

- Hần dám!

Hạ Vi Vi tròn to hai mắt, nắm chặt cự kiếm trong tay, bộ dạng thê sông chết bảo vệ điểm cống hiến của mình.

- Nguoi xem, Vương Hạo đi lên!

Nhạc Huyền chỉ chỉ đài chỉ huy,

- Bây giờ hần đi lên làm gì? Chẳng lẽ còn có thể đoạt về 2.700.000 điểm cống hiến sao!

Hạ Vi Vi bủi môi, vô cùng khinh thường.

- Vương Hạo, em lên đây làm gì?

Hiệu trưởng Chung Ly nhướn mày một cái, trong đầu lại nghĩ, chẳng lẽ tên nhóc Vương Hạo này muốn trút giận!?

Vương Hạo vô tội nhún vai:

- Mọi người không công nhận điểm của em, em chỉ có thể đi lên đấu giá bảo bối.
- Đấu giá bảo bối?

Về mặt hiệu trưởng Chung Ly có chút sững sốt, tên nhóc điêu ngoa này lại muốn làm cái trò gì đây?

- Không sai, em định đấu giá bản thân.

Vương Hạo nghiêm túc gật đầu một cái, hần cũng không tin bốn trường đại học trọng điểm lớn lại không động tâm với thiên phú mà hần đã biểu diễn ra.

– Đấu giá chính mình?

Hiệu trưởng Chung Ly tròn to hai mắt, gấp gáp nói:

– Vương Hạo, em đùa cái gì thế, không phải đã nói trước là chọn đại học Thiên Bắc rồi sao?

– Haizzz, nhưng em cũng phải sống mà!

Vương Hạo về mặt vô cùng bất đắc dĩ thở dài, sau đó hướng về phía các vị hiệu trưởng cách đó không xa, nghiêm túc nói:

– Các trường đại học nào muốn em, thì ra giá cao mua em về đi!

Nghe vậy, các vị hiệu trưởng đầu tiên là sững sốt, sau đó thì đồng loạt kích động, có thể bỏ yếu nghiệt như vậy vào túi mình, đây tuyệt đối là bánh từ trên trời rơi xuống mà! Nhưng khiến cho bọn họ có chút buồn bực là tên thiên tài này lại phải mua về, quả thực có chút không bình thường.

Bên trong đài chỉ huy, Tô Mộc phùng mang tròn mắt, tên nhóc ngu ngốc kia lại làm ra trò này với ông.

– Tô lão đầu, ông đi làm gì, không thể xúc động, xúc động là ma quỷ.

Vương Côn Luân nín chặt Tô Mộc, không cho Tô Mộc đi ra ngoài.

– Tô lão đầu, nếu Vương Hạo đã tự mình nói muốn đấu giá bản thân, thì lão phu không khách khí nữa nha.

Hoa Tử Húc cười gian, lập tức ra lệnh cho Lý Hạo toàn lực mua Vương Hạo về.

– Không sai, Tô lão đầu, chúng ta chỉ đáp ứng ông là không chọn Vương Hạo, nhưng hiện giờ là Vương Hạo tự mình chủ động đi ra, nên không thể trách chúng ta không giữ chữ tín nha.

Vũ Thiên Luân cũng vội vàng truyền âm cho người bên ngoài, bảo bọn họ không cần khách khí, dốc sức mua Vương Hạo về.

– Ba lão già các ngươi...

Tô Mộc bị tức kêu la như sấm, lần này ông thật sự tính sai, hoàn toàn không ngờ rằng Vương Hạo lại vô sỉ tới trình độ như vậy, ngay cả chuyện đấu giá bản thân cũng có thể làm được.

– Đại học Tây Hoa chúng ta ra giá 100.000 điểm cống hiến.

Lý Hạo lớn tiếng kêu lên.

– 100.000 muốn Vương Hạo, ngươi nằm mơ đi! Đại học Đông Diệu chúng ta, ra 500.000 điểm cống hiến.

– Các ngươi đều quá kiệt sĩ rồi, đại học Vũ Nam chúng ta ra giá 1.000.000 điểm cống hiến.

– Đại học Tây Hoa chúng ta ra giá 1.000.000 điểm cống hiến, thêm một chiếc phi thuyền tư nhân.

– Đại học Đông Diệu chúng ta ra giá 1.500.000 điểm cống hiến, thêm một chiếc phi thuyền Hắc Long.

...

Nhìn ba đại học lớn ra giá càng ngày càng cao, hiệu trưởng Chung Ly cho Vương Hạo một ánh mắt bội phục. Quả nhiên là một tiểu hồ ly, mới vừa khấu trừ của hắn 2.700.000 điểm, hắn đã lập tức kiếm lại được.

Học sinh phía dưới thấy một màn này, lập tức tròn mắt há mồm, ta cmm, còn có thể cmm chơi như vậy sao!

– Còn có em, còn có em...

Hai con mắt Hạ Vi Vi lấp lánh kim quang, về mặt tham tiền giờ tay,

– Em cũng cần đấu giá, ai ra giá cao, em đi cùng người đó...

Nhạc Huyền mặc cỡ đồ mặt, cũng giờ cánh tay nhỏ bé của mình lên, nhẹ giọng nói:

– Còn có em...

Thấy một màn này, Tô Mộc bị tức suýt chút nữa ói ra hai cân máu, trong lòng hận không thể ngay lập tức lôi tên khốn kiếp Vương Hạo kia ra ngoài, treo đánh một trận cho hả giận...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 86: Trả Giá

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

– Đại học Tây Hoa chúng ta ra giá 1.000.000 điểm cống hiến!

– Đại học Đông Diệu chúng ta ra giá 1.500.000 điểm cống hiến.

– Đại học Vũ Nam chúng ta ra giá 2.000.000 điểm cống hiến.

...

Học sinh tại chỗ trợn mắt há mồm nhìn một màn mắt trí này, trong đầu nổi lên một chữ “Má nó” thật to.

Mọi người đều là học sinh THPT, đều tới tham gia cuộc so tài tuyển chọn của bốn trường đại học trọng điểm lớn, nhưng vì sao lại có chênh lệch lớn tới như vậy chứ?

Vương Hạo nhích lại gần hiệu trưởng Chung Ly, nhỏ giọng nói:

– Chỉ cần thầy ra giá 10 triệu điểm cống hiến, em lập tức lựa chọn đại học Thiên Bắc, để cho thầy có thể trở về bàn giao cho ông nội em.

– Đậu xanh!

Hiệu trưởng Chung Ly cảm thấy trong lòng mình có xúc động muốn chửi thề, trên đời tại sao có thể có người mặt dày vô sỉ như vậy chứ!

Rõ ràng đã bàn bạc xong chuyện gia nhập đại học Thiên Bắc, nhưng bây giờ lại trả giá, ầm, có thể có chút uy tín hay không? Đây là lừa gạt trắng trợn mà!

Khiến cho hiệu trưởng Chung Ly nghẹn họng là, tổng điểm của cuộc so tài lần này chỉ có năm triệu điểm, mà đó cũng tương đương với năm triệu điểm cống hiến. Nhưng Vương Hạo lại muốn cái giá gấp đôi số điểm vốn có, thật cmn bao tử lớn.

Nghĩ tới đây, hiệu trưởng Chung Ly lại không thể không bội phục Vương Hạo, loại phương pháp không có ranh giới cuối cùng này, đoán chừng cũng chỉ có Vương Hạo – người không bao giờ mang theo khí tiết mới có thể nghĩ ra được.

– Cho hắn!

Bên tai hiệu trưởng Chung Ly vang lên âm thanh thở hổn hển của Tô Mộc, ông đã không muốn nhìn thấy bất kỳ một điểm ngoài ý muốn nào xảy ra nữa.

Nghe vậy, hiệu trưởng Chung Ly cho Vương Hạo một ánh mắt bội phục, có thể khiến Tô Mộc nhượng bộ, chắc cũng chỉ có một người không mang theo khí tiết như Vương Hạo.

– Đại học Thiên Bắc chúng ta ra giá 10 triệu điểm kinh nghiệm!

Hiệu trưởng Chung Ly giờ tay kêu lên.

Ào ào ào...

Lời vừa dứt, toàn trường lập tức náo loạn.

– Còn nhiều gấp 3 lần số điểm 2.700.000 lúc trước của hắn, tim ông đây có chút không chịu nổi rồi.

– Thật là máu chó mà, mới vừa xóa bỏ điểm của Vương Hạo, hắn đã lập tức kiểm lại được 10 triệu điểm cống hiến.

– Thần nhân! Cuộc so tài tuyển chọn chỉ có tổng cộng 5 triệu điểm, thế nhưng hắn lại mài ra được số điểm cống hiến gấp đôi.

- Mặc dù Vương Hạo nhọc điểm đầy rẫy, nhưng thiên phú quả thực kinh khủng dọa người.
- Cho nên điều này cũng là vốn liếng để hán đấu giá bản thân, khiến cho bốn trường đại học trọng điểm lớn tranh đấu.
- Thiên phú tốt còn có thể dùng như vậy, coi như là kiến thức rộng.
- Đáng tiếc, chúng ta không có số mạng này!
- Haizzz...

Sau khi hiệu trưởng Chung Ly kêu lên 10 triệu điểm cống hiến, thì Vương Hạo tạo ra âm thanh nện búa nói:

- Chúc mừng đại học Thiên Bắc đấu giá được thiên tài người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, trí tuệ vượt trội... siêu cấp vô địch vũ trụ, Vương Hạo!!
- Xi!!

Vừa dứt lời, tiếng xì mũi đồng loạt vang lên, không chỉ không có khí tiết, mà còn tự luyến nữa.

- Vương Hạo, nếu đã là đấu giá, chúng ta vẫn còn đang ra giá, dựa vào cái gì mà quyết đại học Thiên Bắc thắng cuộc!!

Hiệu trưởng Lý Hạo kêu lên.

- Đúng vậy, đại học Tây Hoa chúng ta ra giá là 15 triệu điểm cống hiến.
- Đại học Vũ Nam chúng ta là 20 triệu điểm cống hiến!
- Chúng ta...

Ba đại học trọng điểm khác lập tức báo ra giá của nhà mình, khiến đám học sinh tại chỗ lệ rơi đầy mặt. Đều là học sinh THPT vì sao lại có chênh lệch lớn tới như vậy chứ?

Hai con mắt Vương Hạo hiện lên kim quang, lau nước miếng ở khóe miệng, nhìn hiệu trưởng Chung Ly, ý kia như muốn nói, hay là thầy ra thêm chút nữa?

Hiệu trưởng Chung Ly suất chút nữa bị nghẹn khí thở không thông. Tên nhóc thối tha này quá vô sỉ, hoàn toàn không có được nửa điểm uy tín.

- 10 triệu điểm cống hiến là ranh giới cuối cùng, nếu em còn dám làm vậy, thầy lập tức liên lạc với ông nội em.

Hiệu trưởng Chung Ly trợn mắt nhìn Vương Hạo một cái.

Vương Hạo rút cổ, đối với vị ông nội mà ngay cả Võ Đế cũng phải hết sức cung kính thì hán vẫn tồn tại một nỗi sợ vô hình. Vạn nhất hiệu trưởng Chung Ly thật sự báo cáo lại, cho dù người sẽ không làm sao, nhưng cái mông này tuyệt đối sẽ nở hoa, cho nên chút điểm cống hiến kia quả thực không đáng giá.

- Vương Hạo, ngươi cân nhắc một chút đi, đại học Tây Hoa chúng ta nguyện ý ra giá 25 triệu điểm cống hiến...

Hiệu trưởng Lý Hạo còn chưa từ bỏ ý đồ.

- Im miệng!

Vương Hạo hừ lạnh một tiếng.

- Các ngươi coi Vương Hạo ta là người như thế nào, ta lại là người vì mấy điểm cống hiến đó mà khom lưng cúi đầu sao!

Vừa nói xong, tất cả mọi người có mặt ở đây đỏ mặt hộc hộc.

Vô sỉ!

Quả thực quá vô sỉ!

Là ai, vì điểm số mà bắt nạt với tù nhân, sau đó cấu kết với nhau làm việc xấu!

Là ai, vì có thể thu lấy toàn bộ điểm số, mà hạ độc mấy triệu học sinh!

Là ai, sau khi điểm số bị vô hiệu hóa, thì ngay cả khí tiết cũng không cần, lập tức đấu giá bản thân!

Bây giờ còn có mặt mũi ở chỗ này nói, sẽ không vì mấy điểm cống hiến đó mà khom lưng cúi đầu, vậy lúc trước ngươi làm cái gì đó!

– Còn có em...

Hạ Vi Vi giờ tay nhỏ bé, kêu lên:

– Em cũng muốn đấu giá...

Hiệu trưởng Chung Ly sầm mặt, mắng:

– Nếu em dám làm loạn, thầy lập tức gọi điện thoại cho ông nội em, để cho ông nội em tự tới trị em.

Trong nháy mắt Hạ Vi Vi ngoan ngoãn lại, chỉ có vẻ mặt còn rầu rĩ, bày tỏ thể đạo không công bằng.

Nhạc Huyền sắc mặt rồi rầm, đang suy tư có nên tranh thủ một chút hay không?!

– Nhạc Huyền, em không nên quên mẹ em hiện giờ đang ở đâu?

Hiệu trưởng Chung Ly cảnh cáo không ngừng.

Nghe vậy, Nhạc Huyền không còn cách nào thờ dài, lần này thật là tính sai rồi, mẹ nàng sau khi nàng đi tham gia cuộc so tài tuyển chọn, đã đi đại học Thiên Bắc, bây giờ có khi đã khai trương cửa hàng trang bị Viễn Quang rồi ý chứ!

Hội nghị nhanh chóng kết thúc, hai cô gái chỉ có thể méo mặt, đi một bước quay đầu ba lần, hy vọng những thầy hiệu trưởng của đại học khác có thể ra giá mua các nàng về.

Nhưng cuối cùng lại không có ai gọi các nàng lại, làm cho trong lòng hai cô gái lập tức mất thăng bằng. Dựa vào cái gì Vương Hạo có thể được đấu giá, còn kiếm được nhiều điểm cống hiến như vậy, mà các nàng thì ngay cả tư cách đấu giá cũng không có.

Mà Vương Hạo hiện giờ thì gật gù đắc ý, đi bộ cũng mang theo gió đi về phía phòng nghỉ. Không phải muốn thu điểm của hắn sao, bây giờ ngay cả vốn lẫn lời đều phải phun ra hết!

...

Đài chỉ huy.

Tô Mộc bị tức tới phùng mang trợn mắt, tên nhóc khốn nạn này lại dám chơi chiêu này với ông.

– Tuổi còn nhỏ, thủ đoạn đã như vậy, tương lai Liên Bang Tinh Tế nhất định có một vị trí cho hắn.

Hoa Từ Húc vươn tay vuốt râu, không nhịn được cảm khái một tiếng.

– Biết lợi dụng ưu thế bản thân, buộc chúng ta nội loạn, không thể không nói, tên nhóc Vương Hạo này rất thú vị.

Côn Luân cười lớn một tiếng, vô cùng coi trọng Vương Hạo.

– Thú vị cái rắm ý, nếu không phải ba lão già các người quấy rối, thì tên nhóc thối đó sao có thể lấy được 10 triệu điểm cống hiến!

Tô Mộc thở phì phò nói.

– Nếu ông tiếc 10 triệu điểm cống hiến, thì lão phu cho ông 30 triệu, 40 triệu cũng không vấn đề gì, ông nhường lại Vương Hạo cho ta đi.

Vũ Thiên Luân mở vòng tay trí năng lên, bộ dạng muốn bắt đầu chuyển tiền.

Tô Mộc ngẩng đầu nhìn trời một cái, bắt đầu giả vờ ngây ngốc, muốn Vương Hạo, ngay cả cửa cũng không có.

– Ta cảm thấy tâm trí của Vương Hạo phát triển rất toàn diện, có thể biết rất rõ bản thân muốn gì. Ta cảm thấy chúng ta không cần thiết phải sắp đặt con đường gì cho hắn, mọi thứ để cho hắn tự tìm ra thì tốt hơn.

Hoa Từ Húc vội vàng đổi chủ đề, hóa giải lúng túng.

– Có đạo lý!

Ba vị hiệu trưởng đồng ý gật đầu một cái.

Hoa Từ Húc lại cười nói:

– Nếu muốn buông tay cho Vương Hạo ra ngoài xông xáo, thì nhất định phải có chút thủ đoạn bảo vệ tính mạng mới được...

Lời còn chưa nói xong, ba ánh mắt khinh bỉ đã ném tới...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Lưu Phương Pháp Liên Lạc

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Ngày kể.

Mấy triệu học sinh tham gia cuộc so tài tuyển chọn lần lượt rời đi, chỉ còn năm trăm học sinh trúng tuyển lưu lại.

Trong năm trăm người này, ngoại trừ Vương Hạo, Hạ Vi Vi, Nhạc Huyền là người Trái Đất, thì còn có Trác Siêu, Đinh Hạo Hiên, Đinh Hạo Kiệt cũng thành công trúng tuyển.

Vốn lấy chiến lược ba người bọn họ muốn trúng tuyển quả thực có chút khó khăn.

Nhưng sau khi Vương Hạo điên cuồng vơ vét nhiều điểm như vậy, khiến cho trong 4.600.000 học sinh có tới 4.400.000 học sinh một điểm tích phân cũng không có. Cho nên cũng dẫn tới việc, ba người kia dựa vào số điểm ít ỏi của mình mà thành công trúng tuyển.

Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền đứng bên cạnh, luôn có bạn học nam đi tới hỏi phương thức liên lạc.

Nhưng sau khi thấy Hạ Vi Vi mặt lạnh rút cự kiếm ra, thì lập tức không còn người nào dám tiến lên.

– Ta nói này, nhóc Hạ, người không cần phải hù dọa người khác như vậy chứ?

Vương Hạo lắc đầu một cái.

Hạ Vi Vi tức giận tròn mắt nhìn Vương Hạo, con giận ngày hôm qua không thể được đấu giá vẫn còn đang âm ỉ đây. Dựa vào cái gì, nàng không thể được đấu giá, mà tên vô sỉ Vương Hạo này lại có thể tự đấu giá bản thân?

– Vương Hạo, các người đều lựa chọn đại học Thiên Bắc sao?

Trác Siêu đi qua hỏi.

Vương Hạo gật đầu một cái:

– Chúng ta đều tiến vào đại học Thiên Bắc, hiệu trưởng vẫn là hiệu trưởng Chung Ly.

– Hai anh em chúng ta lựa chọn đại học Đông Diệu, sau này coi như là mỗi người một phương.

Đinh Hạo Kiệt mang theo em trai Đinh Hạo Hiên đi tới.

– Vậy người lựa chọn đại học nào?

Nhạc Huyền tò mò nhìn Trác Siêu.

Trác Siêu mỉm cười nói:

– Ta lựa chọn đại học Tây Hoa.

– Đại học Đông Diệu, đại học Tây Hoa?

Vương Hạo gãi gãi cằm,

– Vậy chúng ta lưu lại phương pháp liên lạc đi. Nếu rảnh rồi ta đi tìm các người chơi.

– Không cần!

Ba người lập tức kêu to, sau đó thì không thèm quay đầu rồi đi.

Từ đợt Bách Giáo Tranh Bá ở Trái Đất, tới đợt so tài tuyển chọn của bốn trường đại học trọng điểm lớn, bọn họ rõ ràng nhận thức được, tên Vương Hạo này có khả năng gây chuyện cỡ nào.

Nếu thật sự để cho Vương Hạo tới tìm bọn họ chơi. Bọn họ dám cam đoan, đại học của bọn họ sẽ bị náo loạn.

Cho nên, tuyệt đối không thể có quá nhiều liên lạc với cái tên Vương Hạo phiền toái này.

– Bọn họ có ý gì vậy?

Vương Hạo nghi hoặc đầy mặt nhìn Hạ Vi Vi và Nhạc Huyền.

– Điều này cũng không biết, bọn họ là đang nói ngươi quá vô si đó.

Hạ Vi Vi ném một ánh mắt khinh thường cho Vương Hạo.

– Hi hi...

Nhạc Huyền che môi đỏ mọng, không nhìn được bật cười.

– Nhóc Hạ, chuyện ngươi cướp điểm của ta, ta còn chưa tìm ngươi tính sổ đâu, ngươi còn dám mắng ta.

Vương Hạo hung tợn trừng mắt nhìn Hạ Vi Vi.

– Cướp điểm của ngươi thì đã làm sao. Lúc ngươi ở Trái Đất, còn hôn bản tiểu thư một cái, bản tiểu thư chưa tìm ngươi tính sổ, ngươi phải cảm thấy vui mừng mới đúng.

Hạ Vi Vi cũng không khách khí đáp trả.

– Nhóc Hạ, đây là tự ngươi nói...

Thân hình Vương Hạo thoát một cái, xuất hiện trước mặt Hạ Vi Vi.

– Không được!

Hạ Vi Vi kêu lên một tiếng, muốn rút cự kiếm ra đập chết Vương Hạo. Nhưng một giây sau đã cảm thấy môi bị hôn, hơn nữa lại là tên khốn khiếp Vương Hạo này hôn.

– Ông trời của ta ơi!

Nhạc Huyền nhức đầu ôm đầu. Lần trước, Vương Hạo hôn Hạ Vi Vi ở hôn lễ của Lâm Thính Bạch và Cao Đại Mai, kết quả cuối cùng chắc là do quá nhiều người, ảnh hưởng không tốt, nên chỉ có thể để đó không giải quyết được.

Nhưng lần này Vương Hạo lại hôn Hạ Vi Vi, bây giờ con bé đó không nổi điên mới gặp quý.

– A, tên đâm tặc nhà ngươi... Bản tiểu thư hôm nay muốn giết ngươi...

Hạ Vi Vi đẩy Vương Hạo ra, tức giận lan tràn trên mặt, cự kiếm trong tay chọt tràn đầy một cỗ sức mạnh to lớn.

– Xí, ngươi giết được ta sao?

Vương Hạo khinh bỉ bĩu môi. Khí lực của Hạ Vi Vi rất lớn, thậm chí còn lớn hơn hẳn rất nhiều, nhưng lại có nhược điểm trên phương diện tốc độ, hoàn toàn không cách nào xê dịch nhanh chóng.

– Đi chết đi!

Hạ Vi Vi nổi giận quát một tiếng, nhảy lên, cự kiếm trong tay giờ lên đỉnh đầu, hung hăng chém về phía Vương Hạo.

– Đúng lúc thử một lần, đệ nhất kiếm, Phá Vân Không Trâm!

Hai mắt Vương Hạo mở lớn, hai chân đạp thật mạnh xuống mặt đất, rút cự kiếm sau lưng ra, chân khí trong cơ thể lập tức tràn vào trong cự kiếm, tiến lên nghênh đón một kiếm này của Hạ Vi Vi.

Keng keng...

Hai kiếm đụng vào nhau, tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên, ánh lửa bắn ra bốn phía.

Đùng!!!

Vương Hạo cảm nhận được một cổ lực mạnh kinh khủng từ cự kiếm truyền tới, sau đó thông qua thân thể hắn chạy xuống mặt đất, làm cho hai chân hắn như chìm vào bùn lầy.

Đối diện, Hạ Vi Vi cũng cảm nhận được một cổ kiếm khí vừa dày vừa nặng, đập thẳng tới trước mặt.

Phốc...

Một giây kế tiếp, Hạ Vi Vi phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị đánh bay ra ngoài.

Mà Vương Hạo cũng không tốt hơn chút nào, nửa người trên đều bị chìm sâu vào trong bùn lầy, cánh tay cũng có một con đau nhức truyền tới.

– Nhóc Hạ này tại sao có được khí lực lớn như vậy chứ?

Vương Hạo khiếp sợ nhìn Hạ Vi Vi ngã trên mặt đất, trong cái thân thể nhỏ thó đó, tại sao có thể bộc phát khí lực cường đại như vậy?

– Vi Vi...

Nhạc Huyền bị dọa sợ hết hồn, vội vàng tiến tới đỡ Hạ Vi Vi dậy.

Mà mọi người ở đây thì giật giật mí mắt, trợn mắt há mồm nhìn một màn trước mắt. Hai tên biến thái này thật sự là học sinh THPT sao?

Tại sao so sánh với hai tên này, bọn họ lập tức cảm thấy hoài nghi nhân sinh của chính mình, cảm giác bản thân hoàn toàn đã sống uổng thời gian, lãng phí tiền mồ hôi nước mắt của cha mẹ.

Ở cách đó không xa, những người thầy, hiệu trưởng lại bị Vương Hạo dọa tới ngây người. Kiếm chiêu mới vừa rồi đó, tuyệt đối đã đạt tới cảnh giới Hồn Nhiên Thiên Thành.

Chẳng lẽ, ngoại trừ ba môn võ kỹ đạt tới Hồn Nhiên Thiên Thành, Vương Hạo còn lĩnh ngộ võ kỹ Hồn Nhiên Thiên Thành thứ tư?

Nghĩ tới đây, các vị hiệu trưởng thật lâu sau vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Đây rốt cuộc là yêu nghiệt ở đâu chuyển thế tới, mới mười bảy tuổi đã lĩnh ngộ bốn môn võ kỹ tới cấp Hồn Nhiên Thiên Thành?

– Ha ha, nhóc con giỏi đây, không ném mặt mũi của cha người.

Một tiếng cười lớn vang lên, Hoa Tử Húc bên phía đại học Tây Hoa từ trên trời hạ xuống, đến bên người Vương Hạo, lôi hắn ra khỏi bùn đất.

– Vô Đế!

Đám học sinh bên cạnh trợn to hai mắt, đồng loạt kêu lên. Bộ dáng bay lơ lửng trên không trung kia, tuyệt đối là Vô Đế, không sai được.

– Người là?

Vương Hạo tò mò hỏi.

– Thiểm Điện bộ của lão cha người là do ta dạy, vậy người gọi ta là gì?

Hoa Tử Húc đưa tay vuốt cằm râu cười nói.

Mắt Vương Hạo lập tức sáng bừng, đáng khinh ném hết khí tiết qua một bên, khôn khéo gọi một tiếng:

– Sư công!

– Ha ha...

Hoa Tử Húc ngửa đầu cười lớn:

– Quà nhiên là đồ tôn tốt của ta, hôm nay sư công sẽ dạy người Thiểm Điện bộ bản nâng cấp, Quang Túc bộ.

Nói xong, điểm lên mi tâm của Vương Hạo một cái, sau đó chân như gió, chỉ lưu lại một luồng tàn ảnh thoáng hiện, đã xuất hiện cách đó mấy trăm thước.

– Ừc...

Các vị học sinh nuốt nước miếng rõ to. Núi dựa sau lưng Vương Hạo lại là một Vô Đế!!

Thân thể Vương Hạo run lên, trong đầu xuất hiện phương pháp tu luyện của Quang Túc bộ, khẽ nhúu mày. Dựa theo Quang Túc bộ trong đầu với lộ tuyến đi lại của Hoa Tử Húc, dưới chân đạp Quang Túc bộ, lắc bên này một cái lắc bên kia một cái tiến về phía trước.

– Hệ thống nâng cấp, bởi vì ký chủ có được Thiểm Điện bộ cấp bậc Hồn Nhiên Thiên Thành, lại lấy được phương pháp tu luyện của Quang Túc bộ. Hiện tại chỉ cần tiêu phí một triệu điểm nhân vật phản diện là có thể có Quang Túc bộ cấp Đăng Phong Tạo Cực.

Wương Hạo hơi sững sờ, ở trong đầu gào lên với hệ thống:

– Đỗi!

Một giây kế tiếp, lộ tuyến mới vừa rồi của Hoa Tử Húc hiện lên rõ ràng trong đầu Vương Hạo...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Thứ Không Biết Xấu hổ!

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Bên trong đài chỉ huy.

Ba hiệu trưởng nhìn Vương Hạo trong video, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Một thiếu niên mười bảy tuổi lại lĩnh ngộ tới bốn võ kỹ Hồn Nhiên Thiên Thành, làm sao không khiến bọn họ khiếp sợ cho được.

Nhất là một chiêu Phá Vân Không Trảm này, càng khiến cho bọn họ cảm thấy chấn động trong lòng. Đây là một kiếm chiêu vô cùng cường đại, chỉ là do thực lực của Vương Hạo không đủ mạnh, nên không cách nào phát huy ra toàn bộ lực tàn phá.

– Tô lão đầu, ông chắc chắn không có ai dạy bảo Vương Hạo chứ?

Wương Côn Luân hỏi.

Tô Mộc lắc đầu một cái:

– Ta cũng không biết!

– Các người quản nhiều như vậy làm gì.

Vũ Thiên Luân khoát tay đỉnh đạc nói:

– Cho dù có người dạy dỗ Vương Hạo, cũng sẽ không hại đứa nhỏ này. Nếu không làm sao lại truyền thụ cho hắn kiếm chiêu lợi hại như vậy chứ?

Nghe vậy, Tô Mộc bật cười lắc đầu một cái, bày tỏ đúng là mình suy nghĩ nhiều.

– Không sai, mỗi một người đều có cơ hội của mình, chúng ta quản nhiều như vậy làm gì.

Wương Côn Luân nhìn Vương Hạo trong video mà trầm tư,

– Tô lão đầu, ông cảm thấy Vương Hạo cần bao nhiêu thời gian mới có thể học được Quang Túc bộ?

Tô Mộc gãi gãi cằm:

– Cái này thật sự là khó nói, năm đó Thiên Dật phải mất ba tháng mới học được, còn đứa nhỏ Vương Hạo này, ta thật sự xem không thấu.

– Thật ra thì Tô lão đầu bảo Hoa lão đầu dạy cho Vương Hạo bộ pháp vô dụng như vậy, còn không bằng theo ta học Thiên Bá Kính.

Vũ Thiên Luân chưa chút nói.

– Bây giờ học Thiên Bá Kinh của ngươi có tác dụng chỗ gì. Trừ giết người một chiêu toi mạng ra, gặp phải cường địch thì có ích lợi gì chứ?

Tô Mộc trợn mắt nhìn Vũ Thiên Luân. Khi cân nhắc tới việc muốn buông tay cho Vương Hạo tự xông pha, ông đã quyết định để cho Hoa Tử Húc đi dạy Vương Hạo Quang Túc bộ. Như vậy sau này gặp phải phiền toái gì không thể chiến thắng, thì còn có thể chạy thoát.

Nhưng nếu học thủ đoạn công kích, gặp phải nguy hiểm không thể chiến thắng, chẳng lẽ lại liều chết tiến lên sao?!

– Cmm, yêu nghiệt mà!

Vương Côn Luân gào lên một tiếng, trừng to mắt nhìn Vương Hạo trong video.

Tô Mộc, Vũ Thiên Luân quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Vương Hạo thuần thục đạp Quang Túc bộ mà đi. Trình độ thuần thục kia tại sao còn có loại cảm giác Đăng Phong Tạo Cực?

– Tô lão đầu, ông chắc chắn Vương Hạo trước kia chưa từng học qua Quang Túc bộ?

Vũ Thiên Luân hoài nghi đầy mắt nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc hỏi ngược lại:

– Ngươi cảm thấy, nếu hần học được Quang Túc bộ, sẽ còn sử dụng Thiểm Điện bộ sao?

– Cái này...

Vũ Thiên Luân kinh hãi, cho dù Vương Hạo học Thiểm Điện bộ tới Hồn Nhiên Thiên Thành, nhưng cũng không thể đến mức nhìn một cái đã học Quang Túc bộ tới Đăng Phong Tạo Cực chứ?

Phải biết, chính là do Quang Túc bộ quá phức tạp và khó học, cho nên mới xuất hiện Thiểm Điện bộ như một bản bộ pháp cơ bản, muốn cho mọi người học tập cái đơn giản trước, sau đó mới học nâng cao lên.

Nhưng bây giờ, Vương Hạo hình như chỉ nhìn Hoa Tử Húc đi một lần, là học được. Chuyện này mà truyền ra ngoài, ai tin chứ?

Lúc này, Hoa Tử Húc cũng dụi mắt nhìn lại Vương Hạo, lại dụi mắt nhìn kỹ lần nữa... Cho đến khi xác nhận, Vương Hạo đúng là đang sử dụng Quang Túc bộ cấp bậc Đăng Phong Tạo Cực, lúc này mới nhẹ nhàng phun ra một câu:

– Yêu nghiệt có một không hai mà!

Giống vậy, đám học sinh trúng tuyển bên kia cũng mang bộ dạng như gặp quỷ vậy, trợn mắt há mồm nhìn Vương Hạo bay lên nhảy xuống.

Đây chính là Vương Hạo cướp đoạt hơn nửa số điểm trong tay 4.600.000 thí sinh sao?

Thiên phú này cũng quá kinh khủng rồi!

Nhất là Trần Diệu bị Vương Hạo trấn lột mất cái áo chống đạn cấp ba, trong đầu đang nhanh chóng suy tính, rốt cuộc là có nên đòi lại cái áo chống đạn cấp ba từ tay Vương Hạo hay không.

Dựa vào thiên phú của Vương Hạo, thành tựu tương lai dùng cái móng cũng biết có bao nhiêu kinh khủng. Còn chưa kể tới núi dựa sau lưng Vương Hạo lại là Võ Đế.

Sau khi nghĩ thông suốt, Trần Diệu quả quyết, áo chống đạn cấp ba không cần nữa, hần phải tới đại học Thiên Bắc, đi theo Vương Hạo, làm tiểu đệ của Vương Hạo, liều mạng vì tương lai.

Cùng có ý tưởng giống như Trần Diệu còn có Tiền Vạn Dương, hần cũng quyết định không đòi lại vòng tay năng lượng hộ thuẫn cấp ba nữa, coi như biếu Vương Hạo đi, tạo nền móng cho việc đi theo Vương Hạo sau này.

– Tên này là yêu quái phương nào vậy!

Hạ Vi Vi khoa trương há to miệng nhìn Vương Hạo.

Chẳng lẽ thế gian thật sự có loại người chỉ nhìn một lần, là có thể học được hay sao? Còn có thể lĩnh ngộ võ kỹ vừa mới học lên tới đỉnh cao?

– Không hổ là con trai của Trần Uy Nguyên Soái, trình độ yêu nghiệt khiếp sợ thế nhân.

Nhạc Huyền nhỏ giọng lẩm bẩm nói. Tuy rằng Vương Hạo làm người có chút vô sỉ, nhưng thiên phú này quả thực cường đại tới hù chết người.

– Ngươi nói hần là con trai của ai cơ?

Hạ Vi Vi bên cạnh lại khiếp sợ.

– Biết, cũng không nên nói lung tung, thân phận của Vương Hạo rất nhạy cảm.

Nhạc Huyền chặn miệng Hạ Vi Vi lại, khẽ lắc đầu một cái.

– Nhưng, nhưng tên này không giống như...

Hạ Vi Vi nhìn Vương Hạo một cái, trong đầu nghĩ tới những giới thiệu liên quan tới Vương Thiên Dật. Đây rõ ràng là hai thái cực hoàn toàn khác nhau mà!

– Có lẽ hẳn trải qua rất nhiều chuyện, mới biến thành cái dạng này...

Nhạc Huyền khẽ thở dài. Con của một Nguyên soái lưu lạc tới Trái Đất, trong này trải qua những chuyện gì, có lẽ chỉ Vương Hạo mới hiểu được.

Nhưng từ giọng nói muốn tiêu diệt học viện Hoàng Gia lúc Vương Hạo còn ở Trái Đất thì có thể thấy, năm đó Vương Hạo nhất định chịu rất nhiều khổ.

Hạ Vi Vi ngoe cái đầu nhỏ, vẫn chưa nghĩ ra. Tại sao Trần Uy Nguyên Soái chính khí như vậy, còn Vương Hạo lại hèn hạ tới vậy...

Lúc này, Vương Hạo đã ngừng lại, phát hiện Quang Tốc bộ không chỉ làm cho tốc độ nhanh hơn, hơn nữa né tránh công kích của người khác cũng càng trở nên linh hoạt hơn.

Nếu như là Thiểm Điện bộ lúc trước chỉ có thể né tránh công kích của Võ Sư. Vậy thì Quang Tốc bộ có thể né tránh công kích của Võ Tông.

– Thật là một bộ pháp lợi hại!

Vương Hạo cười lớn một tiếng, ở trong đầu kêu gào với hệ thống.

– Tăng Quang Tốc bộ lên tới Hồn Nhiên Thiên Thành.

– Định, chúc mừng ký chủ tăng Quang Tốc bộ đạt tới Hồn Nhiên Thiên Thành, tiêu phí 10 triệu điểm nhân vật phản diện.

Vương Hạo đau lòng một trận, bây giờ chỉ còn lại có một triệu điểm, xem ra sau khi tới đại học Thiên Bắc phải nghĩ biện pháp kiếm thêm chút mới được.

– Sư công, ta học được Quang Tốc bộ, người xem có gì ban thưởng hay không?

Vương Hạo đi tới trước mặt Hoa Tử Húc, hai con mắt lấp lánh kim quang. Lấy thân phận Võ Đế của người này, tùy tiện lấy ra một món đồ chắc cũng không quá kém đâu.

Nghe vậy, Hoa Tử Húc hơi có chút lúng túng, hẳn cũng muốn thưởng một chút gì đó cho Vương Hạo, nhưng hẳn hoàn toàn không biết sẽ gặp được Vương Hạo, cho nên cũng không mang theo thứ gì tốt cả. Bây giờ mà lấy đại cái gì ra, thì không phải là làm mất thân phận hắn sao.

– Khụ khụ...

Hoa Tử Húc ho khan một tiếng, hóa giải lúng túng.

– Đồ tôn ngoan, lúc trước ngươi đã luyện Thiểm Điện bộ tới cảnh giới Hồn Nhiên Thiên Thành, cho nên tu luyện Quang Tốc bộ đương nhiên rất dễ dàng. Học dễ như vậy, ngươi còn không biết xấu hổ mà đòi sư công ban thưởng sao?

– Không biết xấu hổ!

Vương Hạo gật đầu một cái.

– Khụ khụ...

Hoa Tử Húc bị sắc sứt chút nữa nghẹn thở. Nhóc thối này sao lại khó dây dưa như vậy chứ! Còn không biết xấu hổ, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra sư công đang xin lỗi sao?

– Đồ tôn ngoan, chỉ cần ngươi có thể lĩnh ngộ Quang Tốc bộ tới Hồn Nhiên Thiên Thành, thì sư công nhất định thưởng cho ngươi một phần quà cực lớn.

Hoa Tử Húc vỗ vỗ bả vai Vương Hạo, không nhận được mà tự khen bản thân quá thông minh, vài ba lời đã hóa giải tình huống khó xử, cũng có thể làm cho Vương Hạo không dây dưa nữa.

Đồng thời, Hoa Tử Húc cũng thầm tính toán xem, Vương Hạo cần mất bao lâu mới có thể lĩnh ngộ Quang Tốc bộ tới cảnh giới Hồn Nhiên Thiên Thành, một năm, hay là hai năm...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89: Ta Có Thể Nói Thẳng

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

– Đã vậy thì sư công, người nhanh nhanh lấy phần quà cực lớn mà người nói ra đi!

Vương Hạo kích động bước Quang Tộc bộ cấp bậc Hồn Nhiên Thiên Thành, đi vòng xung quanh Hoa Từ Húc một vòng, vươn bàn tay đòi phần thưởng.

– Ừc...

Yết hầu Hoa Từ Húc trượt lên xuống, cảm thấy bộ mặt già nua của mình trong nháy mắt bị đánh sưng vù. Hắn dùng mười mấy năm, mới có thể lĩnh ngộ Quang Tộc bộ tới cấp bậc Hồn Nhiên Thiên Thành, nhưng Vương Hạo này lại dùng không tới mười phút đã lĩnh ngộ được. Cmn đây chắc chắn không phải nằm mơ chứ?

Sau khi Vương Hạo sử dụng Quang Tộc bộ cấp Hồn Nhiên Thiên Thành, toàn trường trong nháy mắt hoàn toàn yên tĩnh.

Trong lòng tất cả mọi người đều có xúc động muốn mắng cmn. Mười mấy phút học Quang Tộc bộ tới cấp Đẳng Phong Tạo Cực, mọi người bày tỏ còn có thể hiểu được, dù sao lúc trước Vương Hạo đã học Thiểm Điện bộ, còn lĩnh ngộ tới cấp Hồn Nhiên Thiên Thành.

Nhưng cmn chỉ trong mười mấy phút lại lĩnh ngộ Quang Tộc bộ tới cấp Hồn Nhiên Thiên Thành, thì là cái quỷ gì?

Thật sự có người có thể trong mười mấy phút ngắn ngủi, lĩnh ngộ một môn võ kỹ tới cấp bậc Hồn Nhiên Thiên Thành sao, cảnh giới mà thế hệ trước không phải mười mấy năm thì là mấy chục năm mới có thể đạt tới sao?

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, bọn họ không muốn tin cũng phải tin.

Hạ Vi Vi nhích lại trong ngực Nhạc Huyền, tìm một nơi dựa vào. Nàng thề, đời này nàng không chống đối với Vương Hạo nữa, tên đó hoàn toàn không phải là người mà!

– Sau này chúng ta tới đại học Thiên Bắc, vẫn nên tận lực ít tiếp xúc với Vương Hạo thôi. Ta sợ sau khi thấy tên yêu nghiệt này, ngay cả chút lòng tin cuối cùng cũng mất luôn.

Nhạc Huyền thở ra một hơi.

– Ừ, ừ...

Hạ Vi Vi nằm trong ngực Nhạc Huyền, mạnh mẽ gật cái đầu nhỏ.

Bên trong đài chỉ huy, ba vị hiệu trưởng nhìn nhau một cái. Ai nấy đều có loài cảm giác không hiểu thế giới này nữa.

Chẳng lẽ bọn họ già thật rồi? Đã không còn là người thuộc về thời đại này nữa?

– Tô lão đầu, ông chắc chắn chỉ dựa vào bốn chúng ta có thể dạy dỗ Vương Hạo sao?

Vương Côn Luân ngo ngác hỏi.

Tô Mộc lắc đầu một cái:

– Chúng ta chỉ có thể dạy hắn một thời gian, không thể dạy hắn cả đời. Tương lai của đứa nhỏ này, tuyệt đối sẽ là tồn tại khiến cho người ta ngưỡng vọng.

– Bây giờ không nên để ý tới chuyện sau này đứa nhỏ có thành tựu cao bao nhiêu, vẫn là nên xem Hoa lão đầu tiếp theo phải làm thế nào đi đã!

Vũ Thiên Luân nhin không được bật cười.

Bởi vì bọn họ nhận được lời mời của Tô Mộc, hơn nữa còn là tới một tình cầu cấp một để xem so tài tuyển chọn, hoàn toàn không nghĩ sẽ có chuyện đặc biệt gì xảy ra, cho nên tư trang ra trận nhẹ nhàng, không mang theo thứ gì cả.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, Hoa Từ Húc cho rằng có thể kéo thêm chút thời gian, sau này thưởng cho Vương Hạo sau. Không ai có thể ngờ rằng, Vương Hạo mà bọn họ gặp phải lại là một yêu nghiệt không theo lẽ thường.

– Lần này Hoa lão đầu tiếng xấu vang xa rồi...

Vương Côn Luân cũng cười to không dứt.

– Nếu để cho người ngoài biết, đường đường là hiệu trưởng của đại học Tây Hoa, ngay cả ban thưởng cho tiểu bối cũng không lấy ra được, vậy thì chẳng phải là để cho người ta cười rộ rỡ luôn à!

Vũ Thiên Luân cười tới khó thở, chỉ có thể vỗ vỗ ngực cho thuận khí.

– Cái này còn chưa phải là điểm khiến cho người ta cười hắc hắc. Điểm quan trọng là, đồ đáp ứng cho tiểu bối, lại không lấy ra được, đó mới là mất mặt.

Vương Côn Luân bổ sung.

– Hai lão đầu các người!

Tô Mộc lắc đầu một cái, người này là ông mời tới, làm sao có thể để cho Hoa Từ Húc mất mặt ở chỗ này chứ?

...

Ngay tại thời điểm Hoa Từ Húc lúng túng không biết nên làm thế nào, thì một luồng sáng trắng từ đài chỉ huy bay ra, rơi vào trong tay hắn, cẩn thận nhìn thì là một cái hộp gỗ.

Đồng thời bên tai truyền tới giọng nói của Tô Mộc:

– Đây là phương pháp tu luyện Thiên Bá Kinh của Vũ lão đầu.

Nghe tiếng, Hoa Từ Húc thở ra một hơi thật dài, cuối cùng không còn phải lúng túng nữa.

– Đây là cho con sao?

Ánh mắt Vương Hạo sáng lên, nhanh chóng đoạt lấy hộp gỗ trong tay Hoa Từ Húc. Sau khi mở ra thì nhìn thấy một quyển sách bìa vàng, trên đó viết ba chữ to có lực “Thiên Bá Kinh”.

Hoa Từ Húc lắc đầu một cái, thằng nhóc này thật đúng là làm nhiều quen tay, một chút xấu hổ cũng không có.

– Thiên Bá Kinh này là một loại phương pháp vận dụng chân khí, nó có thể hội tụ chân khí vào một chỗ, sau đó khi tiếp xúc với đối thủ thì lập tức đánh vào trong cơ thể đối phương, phá hư tế bào toàn thân đối phương, do đó một chiêu mất mạng.

Hoa Từ Húc giới thiệu.

– Một chiêu toi mạng!

Vương Hạo mừng rỡ.

Nếu là vậy thì Thiên Bá Kinh này chính là một bảo bối rồi!

– Đúng rồi, sư công, người xem, chúng ta cũng là lần đầu tiên gặp mặt, có phải người vẫn còn thứ gì đó chưa đưa cho con phải không?

Vương Hạo vô tội chớp mắt nhìn Hoa Từ Húc.

Khỏe miệng Hoa Từ Húc giật một cái, nhóc thối này sao có thể vô sỉ tới loại trình độ này cơ chứ? Luôn thay đổi biện pháp để đòi bảo bối từ chỗ mình, chẳng lẽ hắn không nhìn ra, trên người mình thật sự không mang theo bảo bối sao?

– Vù vù...

Lúc này, một chiếc phi thuyền Thương Long cất cánh, một giọng nói già nua truyền tới:

– Hoa lão đầu, chúng ta phải đi rồi, nhanh lên phi thuyền đi.

Nghe tiếng, Hoa Từ Húc lệ rơi đầy mặt, cảm thấy đây chính là tiếng gọi từ thiên đường, không chút do dự, thoáng cái đã biến mất tại chỗ.

Đồng thời, từ bầu trời truyền tới tiếng nói của Hoa Tử Húc:

– Đồ tôn ngoan, tu luyện thật tốt, chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại. . .

– Này, sư công, nếu người còn chưa rõ là cái gì thì ta có thể nói thẳng ra mà. Là lẽ ra mất, lẽ ra mất của người còn chưa có đưa cho ta đâu. . .

Vương Hạo đuổi theo phi thuyền Thương Long đã đi xa, liều mạng kêu to, đồng thời trong lòng cũng vô cùng hối hận. Tại sao không nói toẹt ra luôn đi, còn giả bộ văn nghệ, uyển chuyển làm cái gì, giờ thì hay rồi, uống công bỏ lỡ một món bảo bối.

Học sinh và thầy giáo đứng ở đó đều đỏ mặt, vô sỉ của Vương Hạo tuyệt đối là hiếm thấy trên thế gian.

Nhưng điểm thực sự khiến cho bọn họ cảm thấy sợ hãi chính là thiên phú kinh khủng của Vương Hạo. Cái loại bộ pháp phức tạp như Quang Túc bộ, hẳn là có thể liếc mắt nhìn là học được, hơn nữa còn lĩnh ngộ tới cấp bậc Hồn Nhiên Thiên Thành. Loại chuyện này nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết bọn họ cũng không tin đâu.

– Được rồi, học sinh của đại học Thiên Bắc lại đây tập hợp, chúng ta phải đi.

Hiệu trưởng Chung Ly đứng trước một phi thuyền Thương Long quát to.

Nghe tiếng, Nhạc Huyền đỡ Hạ Vi Vi bị thương lên phi thuyền.

Vương Hạo nhìn phi thuyền Thương Long kia đã bay xa xa, biết là có kêu nữa cũng vô ích, chỉ có thể ngoan ngoãn leo lên phi thuyền Thương Long của đại học Thiên Bắc.

...

Trên phi thuyền Thương Long đã bay xa, Hoa Tử Húc thờ hắt ra một hơi, tiếp xúc với Vương Hạo một chút, hẳn đã cảm thấy áp lực trước nay chưa từng có.

Tô Mộc tự mình rót cho Hoa Tử Húc ly rượu, an ủi hắn:

– Sao rồi? Ở chung với Vương Hạo tốt chứ?

Hoa Tử Húc cười khò một tiếng:

– Áp lực quá lớn, người có thể tưởng tượng được loại tâm tình, võ kỹ mình đặc ý nhất, tu luyện cả đời, lại bị hắn học thấu trong vòng mười mấy phút hay sao?

Vũ Thiên Luân và Vương Côn Luân bên cạnh không tiếp tục cười nhạo Hoa Tử Húc nữa. Nếu vừa rồi là bọn họ tiếp xúc với Vương Hạo, đoán chừng sẽ không có chỗ nào tốt hơn Hoa Tử Húc cả.

– Thiên Bá Kính của Vũ lão đầu, các người cảm thấy Vương Hạo cần bao nhiêu thời gian là học được?

Vương Côn Luân tò mò hỏi.

– Thiên Bá Kính là một loại kỹ xảo vận dụng chân khí, dựa vào tu vi Võ Sư cấp hai hiện giờ của Vương Hạo, muốn nắm giữ được chắc chắn rất khó khăn.

Tô Mộc khẽ nhíu mày.

– Có bao nhiêu khó khăn chứ.

Vũ Thiên Luân cười lớn:

– Ta tràn đầy lòng tin đối với Vương Hạo, hắn nhất định sẽ nhanh chóng nắm giữ.

Nghe vậy, ba vị hiệu trưởng đều kinh hãi, Vũ lão đầu không phải là muốn truyền chiêu đó cho Vương Hạo chứ. . .

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Tìm Về Cái Đồ Chạy Bằng Điện

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Trong vũ trụ đen nhánh.

Đám người Vương Hạo ngồi trên phi thuyền Thương Long, hóa thành một ngôi sao băng nhanh chóng lao về phía trước.

Bên trong phi thuyền, có đủ các loại cơ sở giải trí, làm giảm đi sự mệt mỏi khi du lịch tinh tế.

Bên cạnh một cái hồ bơi to lớn, Vương Hạo quần khăn tắm nằm trên ghế dài, liếc nhìn bí tịch Thiên Bá Kinh.

Bởi vì không có điểm nhân vật phản diện để sử dụng, nên phải nghiên cứu mấy ngày, Vương Hạo mới biết được chỗ lợi hại của Thiên Bá Kinh.

Đơn giản mà nói, sau khi tu luyện Thiên Bá Kinh, có thể hội tụ chân khí trong cơ thể thành một quả lựu đạn, lúc giao đấu với đối thủ, thì đánh vào trong cơ thể đối phương, sau đó cho nổ quả lựu đạn này, tương đương với việc giết địch nhân từ bên trong.

— Đinh, chúc mừng ký chủ bị nhận định thành đồ đều thấp ác không từ, đạt được 10 điểm nhân vật phản diện.

— Đinh, chúc mừng ký chủ bị nhận định thành tên hèn hạ, đạt được 10 điểm nhân vật phản diện.

— ...

Đột nhiên, từng âm thanh thông báo của hệ thống vang lên, Vương Hạo sửng người tại chỗ. Hắn đâu có làm cái gì đâu? Tại sao lại lấy được điểm nhân vật phản diện vậy?

— Hệ thống gợi ý, những điểm này đều đến từ phụ huynh của những học sinh tham gia cuộc so tài tuyển chọn.

Phụ huynh?

Vương Hạo chợt hiểu ra. Tính thời gian thì những học sinh đó chắc đã về tới nhà, sau khi trở về thì nói chuyện với người trong nhà về cuộc thi, như thế không khác gì hủy diệt hy vọng của những vị phụ huynh này.

— Danh tiếng lần này coi như thối hoắc rồi...

Vương Hạo nặng nề thở dài. Học sinh của lần tuyển chọn so tài này đều đến từ tinh cầu cấp một, sau này mà đi tinh cầu cấp một chắc phải che mặt lại quá.

— Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được sự phỉ nhổ đến từ nhân dân mấy chục ngàn tinh cầu, tổng cộng đạt được 4 triệu điểm nhân vật phản diện.

— 4 triệu điểm!!!

Vương Hạo kêu lên một tiếng, đây chính là từng cụm mười điểm thêm vào đó!

— Lão đại, uống nước trái cây.

Trần Diệu bung tới một chai nước ép trái cây cho Vương Hạo.

— Lão đại, đây là ghế mát— xa mới nhất đó.

Tiền Vạn Dương cầm một cái ghế có chút cẩn thận đứng bên cạnh. Sau khi hắn và Trần Diệu lên phi thuyền Thương Long thì chính thức lạy Vương Hạo làm lão đại.

Nhưng Vương Hạo lại sai bọn họ đi tìm mấy cô em tới đấm bóp cho hắn.

Hắn cũng không suy nghĩ một chút, danh tiếng thối đầy trời của hắn, làm sao có cô em nào chịu tới chứ?

Cuối cùng đã hết cách, chỉ có thể lấy ghế mát— xa tới, không biết có thể vượt qua kiểm tra hay không.

Vương Hạo vô cùng đau lòng thở dài:

— Bảo các người đi tìm mấy cô em, kết quả lại mang về một thứ chạy bằng điện. Chạy bằng điện thì thôi đi, còn là một cái ghế mát— xa? Người xem thái độ của các người như thế này, sao có thể lẫn lộn với ta được chứ?

– Nhưng mà lão đại, bây giờ chúng ta đang ở trong tình không, đừng bảo là người sống, cho dù là người máy chạy bằng điện cũng không có đâu!

Trần Diệu treo vẻ mặt đờ đẫn.

– Làm ít chuyện cũng không làm xong, vậy mà còn có mặt mũi kiêu căng.

Vương Hạo hừ một tiếng, ngồi lên ghế mát– xa, ung dung hưởng thụ mát– xa,

– Lần này coi như tính, miễn cưỡng dùng được!

Thấy vậy Trần Diệu và Tiền Vạn Dương rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, vị gia này còn rất dễ nói chuyện đó.

– Lão đại, nghe nói chúng ta được phân tới cơ sở 11 của đại học Thiên Bắc. Theo điều tra của bọn em, trong cơ sở này có không ít nhân vật thiên tài. . .

Tiền Vạn Dương nhỏ giọng giới thiệu.

– Loại chuyện nhỏ này không cần nói nhiều, người chỉ cần nói cho ta, trong cơ sở này có bao nhiêu người là được.

Vương Hạo lập tức ngắt lời.

– Dạ, dạ. . .

Tiền Vạn Dương vội vàng nói:

– Căn cứ kết quả điều tra, cơ sở 11 tính cả thầy cùng học sinh có tổng cộng 30 triệu người.

– 30 triệu người!

Vương Hạo ngồi bật dậy, một cuộc so tài tuyển chọn ra có 500 người, như vậy cần bao nhiêu năm mới đạt tới 30 triệu người chứ?

Hơn nữa, nếu hấn nhớ không lầm, đại học Thiên Bắc có tổng cộng một trăm cơ sở, cứ vậy mà tính thì lại có bao nhiêu người nữa chứ?

– Lão đại, những học sinh này đều tới từ tỉnh cầu cấp hai, cấp ba, những học sinh tới từ tỉnh cầu cấp một như chúng ta không thể so sánh với họ.

Trần Diệu cười khò một tiếng nói:

– Toàn bộ tỉnh cầu cấp một của Liên Bang Tinh Tế chỉ chọn ra có 500 người, nhưng một tỉnh cầu cấp hai đã chọn ra 1000 người, đến tỉnh cầu cấp ba thì mỗi tỉnh cầu chọn 50.000 người. Cho nên, có 30 triệu người thật sự không tính là nhiều.

– Những người trên tỉnh cầu cao cấp kia lợi hại ra sao?

Vương Hạo nghi ngờ hỏi.

– Một tỉnh cầu cấp hai lớn gấp mười lần Trái Đất, tỉnh cầu cấp ba thì lớn hơn Trái Đất một trăm lần, dân số trên đó vô cùng nhiều, tỷ lệ xuất hiện thiên tài cũng trở nên lớn hơn. Thêm vào đó, linh khí thiên địa trên tỉnh cầu cao cấp thì nồng đậm hơn tỉnh cầu cấp một rất nhiều, cho nên mới sinh ra nhiều thiên tài như vậy.

Tiền Vạn Dương giải thích, sau đó lại nịnh hót thêm một câu:

– Đương nhiên, những người này mà so với lão đại, cũng chỉ là một đồng cặn bã thôi.

– Ừ. . .

Vương Hạo hài lòng gật đầu, nằm lại lên ghế mát– xa,

– Các người trở thành tiểu đệ của ta, cũng không thể làm mất danh tiếng của ta được. Ở đây có mấy chai dược tề phá mạch, các người cầm đi!

Nói xong, không biết từ chỗ nào lấy ra bốn bình dược tề phá mạch đưa cho hai người.

– Cảm ơn, lão đại!

Trần Diệu, Tiền Vạn Dương kích động vội vàng cảm ơn.

Phải biết, thứ như dược tề phá mạch này, là dược tề chỉ có Dược Tông cấp ba mới có thể phối chế ra, chuyên môn dùng để phá vỡ kinh mạch trong cơ thể.

Bởi vì trên tỉnh cầu cấp một, Dược Tông cấp ba tuyệt đối là một nhân vật lớn ở đỉnh cấp, hoàn toàn không thấy được, cho dù là có tiền mua, không có mấy tỷ thì không mua được.

Mà mấy tỷ đối với người ở tỉnh cầu cấp một mà nói, họ sẽ chọn mua trang bị trước, sau đó tự mình phá vỡ kinh mạch, cho tới bây giờ cũng không biết cái biện pháp xa xỉ là dùng được tề phá vỡ kinh mạch này.

– Thông báo, phi thuyền đã tới cơ sở 11, mời các học sinh chuẩn bị xuống phi thuyền.

– Thông báo...

– ...

– Đã tới cơ sở 11 của đại học Thiên Bắc rồi sao!

Vương Hạo đứng dậy vươn vai, hoạt động thân thể một chút, rồi đi về phía phòng của mình.

– Lão đại, chờ bọn em với.

Trần Diệu, Tiền Vạn Dương nhanh chóng đuổi theo.

Chỉ trong chốc lát, phi thuyền Thương Long đã phá vỡ tầng khí quyển, nhanh chóng đáp xuống một tỉnh cầu màu xanh xanh.

...

Trong vụ trụ mật mờ, trên một tỉnh cầu tầm thường.

Hi Dung Hiền đội mũ đeo khẩu trang, đi trên đường chính nhộn nhịp.

Thời điểm phi thuyền Thương Long của hắn bị bắn nổ, hắn lại không vội ngồi vào phi thuyền mô hình nhỏ của mình, mà cho tiểu đệ của hắn lái một phi thuyền mô hình nhỏ chạy trốn trước.

Đến khi đã thành công hấp dẫn nhân viên đuổi bắt, hắn mới lái phi thuyền mô hình nhỏ, chạy về phía ngược lại.

Cuối cùng, trải qua mấy lần thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, thì sống sót chạy thoát.

Hi Dung Hiền lách mình vào trong một quán trọ nhỏ, ông chủ trong tiệm thấy Hi Dung Hiền thì cười nói:

– Chúc mừng người an toàn trốn thoát.

– Không cần nói nhảm, ta muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, đám người kia đuổi theo ta rất gắt gao.

Hi Dung Hiền không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề.

Ông chủ ném cho Hi Dung Hiền một cái chìa khóa,

– Đây là chìa khóa của một phi thuyền vũ trụ, đang đỗ ở sau nhà. Mà lão đại cũng nói, thân phận người đã ra ánh sáng, không thích hợp đi tuyển người, bảo người đi tới phòng thí nghiệm với đám quái nhân khoa học kia.

Thân thể Hi Dung Hiền run lên, nhận lấy chìa khóa không nói gì, xoay người rời đi.

Ông chủ kia cười một tiếng, bảo Hi Dung Hiền đi phòng thí nghiệm, coi như là phá hủy...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Cùng Ta Đi Kéo Cừu Hận

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Đại học Thiên Bắc, cơ sở 11.

Đây là một tỉnh cầu không lớn hơn Trái Đất bao nhiêu, linh khí thiên địa ở chỗ này, dưới sự gia trì của cao nhân tiền bối đã có thể sánh ngang với linh khí thiên địa ở tỉnh cầu cấp ba. Cho nên, gọi nó là một tỉnh cầu cấp ba cũng không quá đáng, chỉ là diện tích có chút nhỏ.

Phi thuyền Thương Long chậm rãi đáp xuống một sân rộng lớn.

Sau khi đám người Vương Hạo đi ra ngoài thì không nhìn được kều lên. Bởi vì trước mặt bọn họ là một thành phố vô cùng hiện đại hóa, hoàn toàn không có một chút dáng vẻ của một trường học.

– Thành phố này gọi là thành phố số 11, cơ sở 11 nằm ngay tại trung tâm thành phố, trong đó có 30 triệu học sinh cư trú. Mà trên tỉnh cầu này, ngoại trừ thành phố số 11, thì những địa phương khác đều được bao phủ bởi rừng rậm, sa mạc... Trong đó có đủ các loại yêu thú, là nơi rèn luyện cho học sinh...

Hiệu trưởng Chung Ly giải thích đơn giản mấy câu, sau đó rời đi. Ông cũng vừa mới tới nhậm chức, có một vài chuyện cũng chưa có hiểu rõ.

– Ta và Vi Vi đi trước.

Nhạc Huyền nắm bàn tay nhỏ bé của Hạ Vi Vi, ngồi lên một chiếc xe vô cùng sang chảnh, chạy vào trong thành phố.

– Tại sao lại có người tới đón các nàng ấy?

Vương Hạo có chút khó hiểu. Chẳng lẽ hai cô gái này mới lên đại học đã bắt đầu hư hỏng, bây giờ mới là ngày đầu tiên tới đây đã được bao dưỡng?

– Lão đại, em hỏi thăm được chỗ ở mà trường học sắp xếp cho chúng ta ở chỗ nào rồi.

Trần Diệu muốn nói lại thôi,

– Chỉ là chỗ này có chút không xứng với lão đại...

– Sao vậy? Trường học sắp xếp chỗ ở cho chúng ta rất kém sao?

Vương Hạo tò mò hỏi.

– Mười người một phòng, hai mươi mét vuông, không có phòng vệ sinh riêng...

Trần Diệu nhỏ giọng nói:

– Hơn nữa, mỗi tháng còn phải đóng 10 triệu tiền thuê phòng.

– Đậu xanh, cướp cũng không nên trắng trợn như vậy chứ!

Tiền Vạn Dương kêu lên một tiếng.

– Không có phòng hạng sang sao?

Vương Hạo hỏi. Bảo hấn ở chung với mười tên đàn ông thôi, còn không có phòng vệ sinh riêng, không bằng giết hấn còn hơn.

– Có...

Trần Diệu gật đầu một cái,

– Bên kia có biệt thự cho thuê, diện tích năm trăm mét vuông, bên trong trang bị đầy đủ quản lý trí năng, tiền thuê phòng mỗi tháng là 20 tỷ.

– Má của ta ơi!

Tiền Vạn Dương tròn mắt hốc hốc. 20 tỷ mới chỉ là tiền thuê phòng một tháng, giá này cũng quá ‘hắc’ rồi!

– Không có cách nào khác, nơi này là tỉnh cầu cấp ba, giá phòng so với tỉnh cầu cấp một chúng ta đắt hơn mấy ngàn lần. Hơn nữa cả cái tỉnh cầu, chỉ có một thành phố này, cho nên giá phòng đắt cỡ nào, người hoàn toàn có thể tưởng tượng ra.

Trần Diệu bất đắc dĩ nói.

– Đi thôi, trên người ta vừa vặn còn có 19 tỷ, mỗi người các người đưa thêm 50 triệu, chúng ta đi thuê phòng ở trước.

Vương Hạo lên một chiếc xe chở hàng, kéo cơ giáp cự lang cấp ba phía sau.

– Cảm ơn, lão đại!

Hai người bị cảm động lệ rơi đầy mặt, lão đại này quả nhiên không có nhận sai mà.

Vương Hạo phui hai người một cái. Hắn cũng chỉ nói một câu, hai người này còn thuận gây leo lên, một chút giác ngộ làm tiểu đệ cũng không có, sớm muộn gì cũng bán bọn họ lấy tiền thuê phòng.

...

Khi ba người Vương Hạo tới được chỗ thuê phòng, nơi này đã đầy ắp người, hoàn toàn không thể chen vào.

– Không thể nào!

Vương Hạo xoa trán. Nếu cứ theo cái đà này, tối này bọn họ chỉ có thể lưu lạc đầu đường.

– Trần Diệu, người đi làm thủ tục, Tiền Vạn Dương và ta đi ra kéo cừu hận.

Vương Hạo nhảy xuống khỏi xe hàng, trèo lên cơ giáp cự lang.

– Kéo cừu hận?

Khóe miệng Tiền Vạn Dương giật giật. Bọn họ mới tới đại học ngày đầu tiên mà, không cần phải gây ra động tĩnh lớn như vậy chứ!

– Anh em, cực khổ rồi!

Trần Diệu không nhịn được bật cười, sau đó nhanh chóng xuống xe, chuẩn bị đi làm thủ tục thuê phòng.

Tiền Vạn Dương thở dài, hắn biết bản thân muốn đi theo Vương Hạo lăn lộn, thì nhất định phải đi con đường làm địch với toàn bộ thế giới.

– Đm, các người mù cmn mắt hả! Không thấy lão đại ta tới sao, còn không mau nhường đường.

Tiền Vạn Dương xuống xe, bắt đầu chửi loạn lên với đám người trước mặt.

Vừa dứt lời, toàn trường lập tức bùng nổ.

– Mẹ mày, mày là ai?

– Một tên Võ Sư cấp bốn cũng dám phách lối trước mặt chúng tao. Mày là ngại sống đủ rồi phải không?

– Gọi lão đại của mày ra đây, ông đây sẽ dạy hắn làm người như thế nào.

– Nhìn bộ dạng thì chỉ là người của tỉnh cầu cấp một, thật là một thằng nhà quê chưa thấy việc đời.

...

Tạch tach tach...

Đột nhiên, tiếng súng máy vang lên, từng viên đạn mang theo kinh khí kinh khủng bắn phá về phía mặt đất trước mặt mọi người, khiến cho mọi người đều giật mình, vội vàng phòng bị nhìn về phía cơ giáp cự lang trên xe tải phía trước.

– Ai muốn dạy ông đây làm người hả? Đứng ra cho ông!

Vương Hạo mở nắp cơ giáp cự lang ra, mặt đầy phách lối nhìn về phía đám đông.

– Võ Sư cấp hai?

Mọi người cũng ngây dại tại chỗ. Có làm không vậy? Loại tu vi của người này sao có thể lái được cơ giáp cự lang cấp ba chứ? Chẳng lẽ là dùng trí não khổng lồ sao?

Trần Diệu thừa dịp mọi người ngẩn ra, nhanh chóng chui vào, bắt đầu làm thủ tục thuê phòng ở.

– Tất cả nhường đường ra cho ông. Ai dám cmn mắt mù thì so tài với ông đây một chút. Ông bắn hắn thành tổ ong vò vẽ luôn.

Vương Hạo truyền tinh thần lực vào, súng máy Gatling ở hai vai nhắm thẳng về phía đám đông.

– Đâu xanh, quá lớn cmn lối rồi, tưởng có cơ giáp cấp ba là có thể vô địch thiên hạ à!

– Hôm nay ông đây nhất định phải dạy dỗ tên khốn khiếp này thật tốt. Để cho hắn biết thế nào gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

– Mới vừa vào học đã gặp phải loại cực phẩm này, thật là thú vị. Đừng ai giành với ta.

...

Vương Hạo bữu môi, hai con mắt mở lớn, súng máy Gatling phát ra âm thanh lộc cộc, từng viên đạn nhanh chóng bắn tới phía trước.

– Á đù, tên này dám nổ súng thật!

Mọi người hoảng sợ, vội vàng né tránh.

May mà tinh thần lực của Vương Hạo còn chưa phải là quá mạnh mẽ, nên chưa khống chế được hoàn toàn chiếc cơ giáp cự lang cấp ba này. Nếu không tốc độ đạn bắn ra sẽ còn nhanh hơn, mấy người này ngay cả cơ hội trốn cũng không có đâu.

– Có hacker ở đây không, lập tức xâm nhập cơ giáp của tên này, xem hắn còn phách lối thể nào nữa.

Một học sinh lớn tiếng kêu lên.

– Chung quanh hoàn toàn không có tín hiệu của trí não, điều này chứng tỏ, người này đang dùng tinh thần lực khống chế cơ giáp, không có sử dụng trí não hỗ trợ.

Một bạn học nam đeo mắt kính mang vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi kêu lên.

– Cái gì? Người nói người này dùng tinh thần lực khống chế cơ giáp? Còn là cơ giáp hình thú cấp ba? Người có nhìn lầm hay không vậy?

Mọi người ồn ào.

Bạn học nam mang mắt kính yên lặng lấy ra chứng chỉ hacker cấp bốn của mình ra.

– Ta là hacker cấp bốn, cho dù là cơ giáp cấp bốn ta cũng có thể xâm nhập. Người nói cơ giáp cấp ba ta có thể xâm nhập hay không?

Sắc mặt mọi người lập tức nghiêm túc hẳn lên. Mặc dù chuyện dùng tu vi Võ Sư cấp hai lái cơ giáp hình thú cấp ba làm cho mọi người không thể tin nổi, nhưng sự thật đặt ở trước mắt, bọn họ không muốn tin cũng không được.

Tiền Vạn Dương thấy vậy, lập tức nhảy ra, âm ỉ nói:

– Còn không nghe thấy lão đại ta nói gì sao? Nhanh rút sang một bên.

Cút em gái người á!

Sắc mặt mọi người xanh mét. Tên khốn này thật đúng là cho rằng lái được cơ giáp cấp ba là vô địch thiên hạ rồi sao!

Phải biết, người ở chỗ này, ít nhất cũng hơn 500 người, hơn nữa tu vi thấp nhất cũng là Võ Sư cấp bốn, cao hơn Vương Hạo hai cấp. Thử hỏi dưới tình huống như vậy, bọn họ thật sự tránh sang một bên, thì sau này còn có thể lẫn lộn tại cơ sở 11 này nữa hay không chứ?

Huống chi hôm nay còn là ngày đầu tiên tựu trường, sao có thể yếu thế?

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Không Phải Kéo Cừ Hận, Là Khiêu Khích

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Thành phố số 11, bên ngoài chỗ thuê phòng.

Một đám học sinh vây kín Vương Hạo và Tiền Vạn Dương lại, vẻ mặt vô cùng phần nộ.

– Nhãi con, nhanh chóng xin lỗi. Nếu không chúng tao cùng tiến lên, thì cho dù ngươi có cơ giáp cũng vô ích.

- Tao nói cho mày biết, ông đây là học sinh tài năng của tỉnh cầu cấp ba, tu vi đạt tới Vô Sư cấp bảy. Mày biết chộc tao sẽ có kết quả gì hay không?
- Học sinh tài năng của tỉnh cầu cấp ba? Anh em, người không có nói đùa chứ?
- Đúng vậy! Học sinh tài năng của tỉnh cầu cấp ba sao không tới cơ sở chính đi! Còn tới đây làm gì?
- Khụ khụ, quy củ tranh giải lần này thay đổi, cho nên ta không lấy được nhiều điểm.
- Vậy còn nói cmm là học sinh tài năng!
- Không nên quan tâm tới những chi tiết nhỏ này nữa, vẫn nên đối phó với nhãi con này trước đã!
- Không sai, hôm nay nhãi con này mà không quỳ xuống cầu xin tha thứ, nhất định phải đánh cho hắn thành tàn phế cấp mười.
- ...

Trên trán Tiền Vạn Dương toát ra mồ hôi lạnh, cừu hận này hình như kéo nhiều quá rồi thì phải?

- Lão đại, chúng ta làm gì bây giờ?

Tiền Vạn Dương nhích lại gần cơ giáp cự lang.

Vương Hạo bĩu môi,

- Chỉ là một đám rác rưởi mà thôi, sợ cái gì chứ!

Tiền Vạn Dương vội vàng nhích sang bên cạnh mấy bước. Lần này thật sự xong đời rồi, đây tuyệt đối không phải đi kéo cừu hận, đây là khiêu khích mà!

- Nhãi ranh, mày nói gì?

Mọi người xung quanh giận dữ, vội vàng rút vũ khí ra, lao tới phía Vương Hạo.

- Há... Chuyện gì xảy ra?

Vương Hạo có chút sùng sốt. Mặc cho hắn truyền tinh thần lực như thế nào, súng máy trên hai vai cơ giáp cự lang cũng không bắn ra đạn.

- Hắn không có đạn!

Học sinh chung quanh mừng rỡ, tốc độ lập tức tăng nhanh.

- Không có đạn?

Vương Hạo suy nghĩ một chút, hình như trong cuộc so tài tuyển chọn hắn bắn ra trước sau phải hơn một ngàn phát đạn. Ước chừng số lượng đạn lắp trên cơ giáp cự lang cũng chỉ có tầm ngàn phát đạn.

- Thật là xui xẻo!

Vương Hạo thở dài, nhảy xuống khỏi cơ giáp cự lang. Mặc dù cơ giáp cự lang còn thủ đoạn công kích khác, nhưng lấy tinh thần lực hiện giờ của hắn, rất khó để khởi động, không bằng tự mình ra trận.

Thấy Vương Hạo xuống khỏi cơ giáp, học sinh chung quanh đều lộ ra nụ cười châm chọc. Thật là tên ngu, lại định cận chiến khi bọn họ đã hợp lại.

Lúc Vương Hạo rút cự kiếm vẫn đeo sau lưng ra, khí chất cả người trong nháy mắt xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Nhìn Vương Hạo mang khí chất hoàn toàn khác biệt, trong lòng học sinh vây quanh nhắc lên con sóng thần. Tại sao lại có loại cảm giác đối đầu với một Đại Tông Sư?

- Một đám phế vật, cho là nhiều người thì hay sao!

Vương Hạo nâng cự kiếm trong tay lên, bình tĩnh lên tiếng.

Chỉ là trong giọng nói bình tĩnh đó, lại có một ý khinh miệt tràn trề, không thềm che giấu.

Loại giọng điệu khinh miệt này, hoàn toàn đã làm cho lửa giận trong lòng đám học sinh chung quanh dâng lên, ánh mắt lập tức hừng hực lửa giận. Nếu như lúc trước chỉ muốn dạy dỗ Vương Hạo một chút, thì hiện giờ chính là vì bảo vệ tôn nghiêm của mình, phải ra tay dạy dỗ cho thằng nhãi ranh không biết trời cao đất dày này một trận.

– Lần này phiền phức lớn rồi!

Tiền Vạn Dương nhúc nhúc nhìn một màn này. Cái này là đánh nhau to rồi, đâu phải là đi kéo cừu hận chứ? Chẳng lẽ Vương Hạo không biết, không được động thủ trong thành phố số 11 hay sao?

Nháy mắt, mấy chục bóng người lao thẳng về phía Vương Hạo.

Vù!

Từng ngọn gió sắc nhọn đập vào mặt, từng luồng đao quang kiếm ảnh giống như thiên la địa võng bao phủ lấy Vương Hạo.

Nhưng thân hình Vương Hạo lại không chút nhúc nhích, lẳng lặng nhìn thế công dồn dập mà tới này, khóe miệng hơi nâng lên, tay phải lấy tốc độ không thể tin nổi nâng cự kiếm lên. Âm thanh “leng keng” chọt vang lên, một luồng kiếm quang sáng như tuyết chọt hiện.

Phá Vân Không Trảm!

Phốc...

Trong phút chốc, từng tiếng máu phun vang lên.

Thân thể những học sinh lao về phía Vương Hạo đột nhiên bay ngược ra ngoài, thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra, ngất xỉu luôn. Đồng thời trên người ai nấy đều nhiều thêm một vết thương đỏ tươi, máu tươi rào rào chảy ra.

Những người khác chung quanh khó tin nhìn hình ảnh này. Kiếm kỹ cấp Hồn Nhiên Thiên Thành, còn lấy tu vi một Võ Sư cấp hai, phá giải vây công của mười mấy học sinh, người này rốt cuộc là ai? Một người mới trở thành sinh viên đại học, thật sự có loại thực lực này sao?

– Nói các ngươi là phế vật, chính là phế vật.

Khóe miệng Vương Hạo dâng lên một nụ cười lạnh.

Đậu xanh!

Sắc mặt học sinh chung quanh tái mét hết, quả thực quá kiêu ngạo rồi. Cho dù ngươi lĩnh ngộ võ kỹ tới cấp Hồn Nhiên Thiên Thành, thì ngươi cũng không được làm nhục người ta như vậy!

– Các ngươi đang làm gì? Khoong biết trong thành phố số 11 không cho phép động võ hay sao?

Một tiếng hét lớn vang lên, có một đám người đi tới.

– Là đội chấp pháp!

Mọi người hoảng sợ, vội vàng thu vũ khí lại.

– Lão đại, nhanh thu kiếm lại đi, nếu bị đội chấp pháp mang đi thì phiền lắm.

Tiền Vạn Dương vội vàng kêu lên.

Vương Hạo bĩu môi, cự kiếm chỉ thẳng đội chấp pháp,

– Cũng cút cmm hết đi cho ông, không thấy ông đây đang bận sao!

Đậu xanh rau má!

Vị gia này rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy!

Không chỉ nỏ súng, động võ ở thành phố số 11, còn bảo đội chấp pháp cút đi, thật là đủ trâu mà!

Tất cả học sinh tại đây đều theo bản năng lui về phía sau hai bước, rất sợ mình là người vô tội bị vạ lây.

Tiền Vạn Dương che trán, cảm thấy nhức đầu muốn chết. Tuy nói, thiên phú của Vương Hạo rất là mạnh, lại có mấy môn võ kỹ tới cấp Hồn Nhiên Thiên Thành. Nhưng dù sao bọn họ cũng mới đến thành phố số 11, hơn nữa còn là ngày đầu nhập học, phách lối như vậy ỏn sao?

Đội trưởng dẫn đầu đội chấp pháp lập tức lạnh mặt xuống. Hắn gọi là Trương Hàn, tu vi đạt tới Võ Sư cấp chín, chỉ thiếu chút nữa là có thể đạt tới Võ Tông.

Trong thành phố số 11 này, tuyệt đối là một nhân vật hô phong hoán vũ. Nhưng hôm nay, một học sinh mới nhập học, lại dám nói chuyện như vậy với hắn, thật là muốn phản rồi.

– Ngươi đâu, bắt hẩn lại cho ta!

Trương Hàn mặt lạnh, khóe miệng dâng lên một ý cười tàn nhẫn, ra lệnh cho đội chấp pháp sau lưng tiến lên.

– Một đám ngu si!

Vương Hạo ném cho thành viên đội chấp pháp một ánh mắt khinh thường.

– Dù, nhãi ranh tự tìm đường chết!

Đội viên đội chấp pháp giận dữ quát, từng cổ khí tức cường hãn từ trên người tràn ra. Đây là Võ Sư cấp bảy, sắp bước vào cấp tám.

Học sinh chung quanh vội vàng lui thật xa, hô hấp trở nên dồn dập, ánh mắt nhìn Vương Hạo tràn đầy đồng tình.

Tuy nói Vương Hạo lĩnh ngộ võ kỹ tới Hồn Nhiên Thiên Thành, đúng là có vốn liếng để phách lối. Nhưng tu vi bây giờ ở đó, vẫn khó mà tránh thoát được công kích của đội chấp pháp này.

Nếu bởi vì vậy mà bị phá vỡ đạo tâm, thật là tổn thất nặng nề.

Vù vù...

Đạo quang kiếm ánh lao tới, Vương Hạo xê dịch như đi dạo trong sân vắng, mang một vẻ xuất trần.

– Tại sao có thể như vậy!!

Mọi người ở đây kinh hãi, liều mạng dụi mắt mình. Không sai, đây là bộ pháp cấp Hồn Nhiên Thiên Thành, hơn nữa cấp bậc của chính bộ pháp cũng rất cao thâm, mang theo khí tức huyền diệu khó giải thích.

Người này là ai?

Vào giờ khắc này, tất cả học sinh đều muốn biết, Vương Hạo rốt cuộc là ai.

Lĩnh ngộ một võ kỹ tới cấp Hồn Nhiên Thiên Thành đã quá kinh khủng rồi, nhưng bây giờ lại thêm một bộ pháp cấp bậc Hồn Nhiên Thiên Thành. Thứ người như vậy, sao lại xuất hiện ở cơ sở 11? Hẳn phải được tuyển thẳng vào chủ viện mới đúng chứ!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Tên Mặt Dày Vô Sĩ

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Thấy một màn này, nụ cười trên khóe miệng Trương Hàn dần dần thu lại, vẻ mặt nghiêm túc hẳn. Hẳn có thể làm tới đội trưởng đội chấp pháp, đương nhiên không hề ngu.

Kết hợp với sự phách lối lúc trước của Vương Hạo, cùng với thiên phú biểu hiện ra bây giờ, không cần nghĩ cũng biết. Sở dĩ người này không hề sợ hãi, chắc chắn là có núi dựa khổng lồ đằng sau cho hắn dựa.

Nghĩ tới đây, Trương Hàn vội vàng kêu ngừng:

– Mọi người dừng tay!

Thành viên đội chấp pháp có chút sững sờ, quay đầu nhìn Trương Hàn, chờ Trương Hàn giải thích vì sao phải dừng!

Vương Hạo sáng mắt lên, trong đầu lại nghĩ, cơ hội tốt!

Không do dự, bóng người cao ngất như một cơn gió lướt qua, bước ra một bước, cự kiếm trong tay chém ra một luồng khí tức vừa dày vừa nặng.

– Đm! Người này rốt cuộc là người nào vậy!

Học sinh chung quanh thấy vậy, sắc mặt tối tăm. Vô si đánh lén, có còn tôn nghiêm của võ giả nữa hay không?

Thành viên đội chấp pháp biến sắc, một cảm giác rung mình vô hình tràn ngập trong lòng, không dám do dự, nâng vũ khí lên nghênh đón.

– Phá Vân Không Trảm!

Khóe mắt Vương Hạo ánh lên tia dữ tợn, đồng thời quanh thân bộc phát ra một luồng ánh sáng màu đỏ, kỹ năng bản năng của Lang Thai Tiểu Cẩm Thủ, huyết thú sôi trào, lực công kích tăng gấp bội.

Nháy mắt tiếp theo, cự kiếm trong tay Vương Hạo mang theo khí tức càng thêm dày nặng, kiếm thế ác liệt đúng lúc dùng kỹ xảo cắt đứt khí thế nghiền ép tới. Một kiếm giống như núi cao to lớn, ầm ầm đánh xuống.

– Điều này sao có thể?

Hai mắt những người ở đây đều tròn thật to, toát ra mồ hôi lạnh. Loại lực công kích như thế này, sao lại do một tên Võ Sư cấp hai đánh ra?

Trong lúc dồn dập, thành viên đội chấp pháp chỉ có thể cuống quýt ngăn cản.

– Định...

Tiếng kim loại chói tai vang lên bên tai mọi người, cự kiếm của Vương Hạo dễ dàng mang theo khí thế hoành hành ngang dọc.

– Phốc!!!

Thành viên đội chấp pháp đều tê dại cánh tay, vũ khí trong tay hoàn toàn không cảm nổi nữa, đồng loạt đánh rơi. Ngực cũng bị một kiếm này đụng tới khí huyết sôi trào, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể liên tục lùi về sau mấy bước, đồng thời trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

Nếu không phải tu vi bọn họ cao hơn Vương Hạo quá nhiều, một kiếm vừa rồi tuyệt đối sẽ lấy đi cái mạng nhỏ của bọn họ.

– Khí lực kinh khủng như vậy, làm sao chỉ là Võ Sư cấp hai?

Mồ hôi lạnh từ trên trán Trương Hàn chảy dọc theo gò má rơi xuống. Hắn cảm giác mình có vẻ như đã chọc phải một người rất trâu bò rồi.

Bốn phía một mảnh yên tĩnh, mọi người yên lặng nhìn hình ảnh hiện tại, giống như là trúng tà, trên mặt ai nấy đều là vẻ chấn động. Cho dù Vương Hạo đánh lén thành viên đội chấp pháp, nhưng cũng không thể đánh cho thành viên đội chấp pháp học máu chứ?

Hơn nữa, còn là một kiếm đánh tắt cả thành viên học máu, loại chuyện này rõ ràng không phù hợp với thực lực của Vương Hạo!

– Nói các ngươi là rác rưởi, lần này thì tin rồi chứ!

Giọng nói bình tĩnh của Vương Hạo giống như gió mát, lan khắp nơi đây.

Mọi người lập tức đổ mồ hôi, rõ ràng là ngươi ra tay đánh lén đồ nhà, bây giờ còn nói như vậy, thì sẽ chỉ khiến người ta cảm thấy ngươi vô cùng vô si. Ngươi làm như vậy có tốt hay không?

– Vị bạn học này, ngươi tên gọi là gì?

Trương Hàn ngăn cản thành viên đội chấp pháp tiếp tục gây sự với Vương Hạo, trầm giọng hỏi.

– Lão đại ta tên là Vương Hạo!

Tiền Vạn Dương lại nhảy ra,

– Là người đứng hạng nhất của tỉnh cầu cấp một trong cuộc so tài tuyển chọn này.

– Hắn chính là Vương Hạo!

Vừa dứt lời, toàn trường lập tức sôi trào.

Nhắc tới cuộc so tài tuyển chọn của bốn trường đại học trọng điểm lớn lần này, ai nổi bật nhất, đoán chừng không ai nói là đám người sinh ra ở tỉnh cao cấp kia, mà sẽ lập tức nghĩ tới Vương Hạo đến từ mẫu tỉnh – Trái Đất.

Đây là một người vô si đến hạ lưu, vì có thể lấy được nhiều điểm nhất có thể, lại cấu kết với tù nhân làm việc xấu, hạ độc mấy triệu học sinh, một người cuốn hết 2.700.000 điểm.

Hại rất nhiều học sinh chuẩn bị đại triển thân thù phải buồn rầu trở về nhà.

Đương nhiên cũng có người tỏ ra bội phục với Vương Hạo, dưới tình huống bị nhà trường tịch thu hết toàn bộ số điểm, lại còn có thể nghĩ ra biện pháp đầu giá bản thân, cuối cùng lấy được 10 triệu điểm cống hiến. Qua chuyện này, không thể không nói hắn là một người thông minh tuyệt đỉnh, biết lợi dụng ưu thế của mình. Nhưng dù nói thế nào vẫn không thể che giấu bản tính hèn hạ đến không có bạn của Vương Hạo.

– Vương Hạo!

Ánh mắt đám người Trương Hàn lấp lánh kim quang, ánh mắt nhìn về phía Vương Hạo như đang nhìn một khối bánh ngọt thơm ngon.

Tiền Vạn Dương vội vàng đi tới bên cạnh Vương Hạo, nhỏ giọng nói:

– Lão đại, em nghe nói, trong trường học có rất nhiều học sinh cũ thích đoạt điểm cống hiến từ trong tay học sinh mới tới.

Vương Hạo bĩu môi:

– Chỉ dựa vào đám rác rưởi này, ta đưa điểm cống hiến cho bọn họ, bọn họ dám nhận sao?

Vừa dứt lời, trên mặt đám người ở đây đều thoáng qua vẻ tức giận, cho dù tính khí có tốt đến cỡ nào, bị Vương Hạo câu trước câu sau đều gọi là rác rưởi, cũng sẽ nổi giận.

Vương Hạo không để ý đến những người này, vỗ vai Tiền Vạn Dương tiếp tục nói:

– Trước khi lúc ở Trái đất, toàn bộ THPT số 11 đều là thiên hạ của ta, người biết tại sao không?

Tiền Vạn Dương lắc đầu một cái, ý bảo không biết.

Vương Hạo mặt đầy đắc ý nói:

– Đó là bởi vì ta hối lộ hiệu trưởng Chung Ly. Cho dù là ta dùng mì được công kích đối thủ trong cuộc so tài, sau đó bán đối thủ cho cô gái mập 300 cân; hay là trước khi cuộc tranh tài bắt đầu đã đá bể hai trái trứng của đối thủ; hoặc là hợp tác với tù nhân trong cuộc so tài. Tất cả đều vì ta đã đưa lễ. Hiện tại hiệu trưởng Chung Ly tới cơ sở 11 của đại học Thiên Bắc làm hiệu trưởng, người nói nơi này sau này sẽ là thiên hạ của ai?!

Nói xong, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh.

Vô sỉ!

Quá cmn vô sỉ!

Loại chuyện hối lộ hiệu trưởng lại có thể nói tới đắc ý dào dạt như vậy, còn bày ra bộ dáng ta đưa lễ ta là trâu nhất. Đây rốt cuộc là loại người gì vậy?

Mà những chuyện hắn làm bọn họ nghĩ cũng không nghĩ ra được, thế mà hắn lại làm được, còn làm tới mức không có một chút xấu hổ, còn coi đó là vinh quang. Trên đời tại sao có thể có một người mặt dày vô sỉ như vậy.

Tiền Vạn Dương cười hắc hắc,

– Đồ lão đại đưa cho hiệu trưởng Chung Ly, chắc hẳn đều là đồ rất quý giá nhỉ?

– Đó là đương nhiên!

Vương Hạo bày ra bộ mặt xót của:

– Ta đưa cho hiệu trưởng Chung Ly mì được cao cấp, cảm xúc mạnh mẽ bắn ra bốn phía.

– Phụt...

Mọi người tại đây trong nháy mắt sắc nước, cảm giác đầu gối mình trúng một mũi tên vô hình, cảm giác muốn quỳ lạy Vương Hạo.

Rốt cuộc là người thế nào? Đưa lễ lại đưa mì được.

Khiến cho người ta phát điên là Vương Hạo còn có mặt mũi nói ra.

Tiền Vạn Dương tròn mắt há mồm, cảm giác bản thân quả thực quá lảm nhảm, tại sao lại đi hỏi loại vấn đề này.

Đồng thời, trong đầu Tiền Vạn Dương và những học sinh có mặt ở đây đều nghĩ tới hình ảnh ướt át, ông già hiệu trưởng Chung Ly sau khi sử dụng mì được, lại lộ ra bộ dạng thèm thuồng đối với một tiểu mỹ nữ nũng nịu.

– Ui da...

Mọi người chột rùng mình một cái, hình ảnh kia quá tà ác, bọn họ quả thực không có cách nào tưởng tượng tiếp nữa.

– Ngươi tên là gì?

Vương Hạo đi tới bên cạnh Trương Hàn hỏi.

– Trương Hàn.

Trương Hàn trả lời theo bản năng.

Vương Hạo gật đầu một cái:

– Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là tiểu đệ của ta. Sau này đi theo ta, đảm bảo ngươi ăn no uống say, nếu như ngươi dám hai lòng, ta đảm bảo ngươi không lấy được bằng tốt nghiệp.

Sắc mặt Trương Hàn tối sầm, tên vô si khốn kiếp này quả thực không có hạn cuối, lại dám tới uy hiếp hắn.

– Bạn học sinh này vẫn là nên giải thích tại sao đánh nhau trong thành phố số 11, bạn bè nhắc nhở một câu. Thành phố số 11 cũng không phải do một mình hiệu trưởng Chung Ly định đoạt.

Trương Hàn hừ lạnh một tiếng.

– Đm!

Vương Hạo đánh giá Trương Hàn,

– Dám giả bộ cao thượng trước mặt ông đây, có tin ta đánh ngươi thành bộ dạng mẹ ngươi cũng nhận không ra hay không.

Sắc mặt Trương Hàn lập tức đen kịt, khí tức kinh khủng sôi trào, hắn nhất định phải bắt Vương Hạo về đội chấp pháp, đại hình phục vụ.

Mọi người tại đây hoảng sợ nhìn tình cảnh này, tất cả đều có thể dự đoán được, có vị gia này ở đây, thành phố số 11 sau này nhất định sẽ vô cùng náo nhiệt...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Một Lời Không Hợp Là Nổ Súng

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

– Lão đại, thuê được phòng ở rồi.

Trần Diệu hào hứng chạy ra từ chỗ cho thuê phòng, chỉ là sau khi hắn nhìn thấy ánh mắt của đám học sinh chung quanh, thì trái tim nhỏ lập tức tăng tốc đập thành thịch.

Thời điểm hắn chen vào làm thủ tục, rốt cuộc Vương Hạo đã kéo cừu hận như thế nào vậy! Tại sao những người ở đây đều mang dáng vẻ thấy kẻ thù giết cha vậy! Cừu hận này kéo thật lợi hại!

– Lão đại, nếu chúng ta đã thuê được phòng ở rồi, vậy thì đi thôi!

Tiền Vạn Dương kéo Vương Hạo muốn rời đi. Hắn cũng bị những ánh mắt nhìn chằm chằm này làm cho sợ hãi, nhất là Trương Hàn, đội trưởng đội chấp pháp kia, càng làm cho người ta không rét mà run.

– Vương Hạo không thể đi. Đánh nhau trong thành phố số 11 phải bị giải về đội chấp pháp nhận trừng phạt.

Trương Hàn bình thản nói một câu không hề che giấu ý châm chọc. Cho dù Vương Hạo là con rồng, đến đội chấp pháp cũng phải đầu hàng.

Còn về việc sau này Vương Hạo tìm hấn báo thù, Trương Hàn tỏ vẻ không sợ một chút nào.

Bây giờ hấn đã tới Võ Sư cấp chín, còn kém một bước là đạt tới Võ Tông, nếu vận khí tốt là có thể tới cơ sở chính phát triển. Đợi tới lúc Vương Hạo có thể tới cơ sở chính, có khi hấn đã sớm tốt nghiệp.

Nếu không thể đi cơ sở chính thì có thể tốt nghiệp trước thời hạn. Liên Bang Tinh Tế lớn như vậy, Vương Hạo đi đâu tìm được hấn chứ!

Nếu như hấn có thể tự tay lưu lại ám ảnh trong lòng tên yêu nghiệt siêu cấp như Vương Hạo, phá tan đạo tâm không chút sợ hãi của Vương Hạo, loại cảm giác đó nhất định là rất thoải mái.

– Muốn bắt ông đây tới đội chấp pháp, người cmn là cái gì...

Vương Hạo hất tay Tiền Vạn Dương ra, nhảy lên cơ giáp cự lang, truyền toàn bộ tinh thần lực vào.

Một giây kế tiếp cái đuôi phía sau cơ giáp cự lang nứt ra, một quả hỏa tiễn dài nửa thước xuất hiện.

– Hỏa tiễn rần đuôi chuông cấp ba!!!

Học sinh chung quanh hoảng sợ nhìn cái đuôi của cơ giáp cự lang. Tên khốn này muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn bắn hỏa tiễn trong thành phố số 11 này sao?

– Mau dừng tay!!

Con người Trương Hàn co rút lại, vội vàng thét to.

Viu...

Một tiếng xé gió vang lên, hỏa tiễn rần đuôi chuông trong nháy mắt bén lửa, rồi bắn thẳng lên trời cao.

– Nhanh tránh...

Bọn học sinh hoảng sợ hét to một tiếng, nhanh chóng tìm nơi né tránh. Đây chính là hỏa tiễn rần đuôi chuông tôn thương cấp ba, không chỉ phạm vi phá hoại lớn, ngay cả Võ Tông gặp phải cũng chỉ có thể chạy trốn chết. Đám học sinh chỉ tới Võ Sư như bọn họ không tránh thì chỉ có nước chết.

– Khốn khiếp!!!

Vành mắt Trương Hàn trừng sắp nứt ra. Hấn thực sự không ngờ Vương Hạo lại vô pháp vô thiên như vậy, giữa ban ngày ban mặt lại bắn hỏa tiễn rần đuôi chuông trong thành phố số 11.

Đùng đùng!!!

Hỏa tiễn rần đuôi chuông cấp ba trực tiếp bắn vào trung tâm thành viên đội chấp pháp. Đất rung núi chuyển, một đám mây hình nấm to lớn trong nháy mắt bốc lên, con lốc cuồng bạo lan ra, tiếng nổ vang khắp cả thành phố số 11.

Tiền Vạn Dương, Trần Diệu núp sau lưng cơ giáp cự lang, trợn mắt há mồm nhìn một màn này. Bọn họ biết Vương Hạo rất điên cuồng, thật lòng không ngờ tới, ngày thứ nhất lên đại học, đã dám bắn hỏa tiễn rần đuôi chuông trong thành phố số 11, còn là bắn hỏa tiễn về phía đội chấp pháp.

Loại chuyện này, thật sự là chuyện mà một người vừa mới lên làm sinh viên đại học có thể làm được sao? Chuyện này quá điên cuồng rồi!

– Ai ui...

Sau khi mọi thứ khôi phục lại bình tĩnh. Trên đường phố là một mảnh hỗn loạn, người nằm la liệt khắp nơi, toàn thân máu tươi đầm đìa, tiếng kêu rên vang lên không dứt.

Trương Hàn đi ra từ trong một màn hào quang, sắc mặt dữ tợn tới đáng sợ, toàn thân cao thấp cũng là máu tươi đầm đìa. Nếu không phải hấn kịp thời khôi động lá chắn năng lượng bảo vệ, tuyệt đối sẽ bị hỏa tiễn rần đuôi chuông bắn trúng.

Nhưng dù vậy thì hấn vẫn bị thương rất nặng, bởi vì hỏa tiễn rần đuôi chuông kia là tôn thương cấp ba, có thể giết chết Võ Tông trong nháy mắt.

– Lão đại, chúng ta, chúng ta làm sao bây giờ?

Tiền Vạn Dương vẻ mặt đưa đám. Một pháo này của Vương Hạo bắn ra, không chỉ đắc tội Trương Hàn, mà còn đang khiêu khích uy tín của đội chấp pháp. Cuộc sống sau này không cần nghĩ cũng biết sẽ vượt qua như thế nào.

– Sợ cái gì!

Vương Hạo móc ra một chai dược tề khôi phục cấp ba uống vào, tinh thần lực trong nháy mắt khôi phục lại.

Đồng thời, trong đầu vang lên âm thanh của hệ thống:

– Chúc mừng kỷ chủ đánh vỡ trị an được duy trì hài hòa suốt trăm năm của thành phố số 11, đạt được 1 triệu điểm nhân vật phản diện.

Mắt Vương Hạo sáng lên. Chuyện này mà cũng có thể tính điểm sao, không cần nhiều lời, hắn tiếp tục truyền tinh thần lực vào, sau lưng cơ giáp cự lang mờ ra, một nòng pháo lóe lói quang xuất hiện trước mặt mọi người.

– Vũ khí khoa học kỹ thuật tồn thương cấp ba, súng laser lõi xạ!

Học sinh tại chỗ trợn to mắt, hoảng sợ nhìn Vương Hạo như người mất trí. Người này định làm cái gì vậy? Muốn phá hủy thành phố số 11 sao?

– Vương Hạo, mau dừng tay!!

Trên trán Trương Hàn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Giờ khắc này hắn thật sợ rồi, hắn thật sự không ngờ rằng, Vương Hạo này lại điên cuồng tới trình độ như vậy, một lời không hợp là nổ súng.

Nếu như hỏa tiễn rắn đuôi chuông cấp ba chỉ phá hủy trong phạm vi một ngàn thước, vậy thì súng laser lõi xạ cấp ba này sẽ phá hủy trong phạm vi mười ngàn thước. Nếu súng này bắn trong thành phố số 11, hậu quả tuyệt đối không dám tưởng tượng.

– Người nói dừng thì ta phải dừng sao, vậy thì mắt mặt ta quá.

Vương Hạo ném cho Trương Hàn một ánh mắt khinh bỉ.

Khỏe miệng Tiền Vạn Dương và Trần Diệu co quắp. Lão đại à! Đây chính là đại sự liên quan tới mạng người đó, ngài lại còn quan tâm tới mặt mũi của ngài nữa, chúng ta không làm loạn nữa có được hay không?

Sắc mặt Trương Hàn và nhóm học sinh tại đây biến thành màu đen. Loại cực phẩm này, đời này bọn họ chưa từng gặp qua.

...

Trong thành phố số 11, trên một đường phố phồn hoa, có một tiệm vũ khí mới mở, cửa hàng trang bị Viễn Quang.

Nhạc Huyền và Hạ Vi Vi xuống xe, đi vào cửa hàng trang bị, lại thấy Vân Sơ Dao đang bận rộn bày các loại trang bị lên kệ.

– Con chào Vân tỷ!

Hạ Vi Vi lễ phép chào hỏi.

Nhạc Huyền trợn trắng mắt, bị Hạ Vi Vi gọi như vậy, nàng bỗng dưng trở thành tiểu bối rồi.

– Tiểu nha đầu, miệng đột nhiên ngọt hơn rồi, nhất định là học tên nhóc thúi kia.

Vân Sơ Dao cười khúc khích xoa cái đầu nhỏ của Hạ Vi Vi.

– Mẹ, sau này Vi Vi sẽ ở đây, con mang nàng lên xem phòng.

Nhạc Huyền kéo Hạ Vi Vi đi lên lầu. Nàng sợ ở thêm chút nữa thì ngay cả com đêm qua cũng sẽ phun ra mất.

Đùng đùng...

Đột nhiên, mặt đất chấn động, tiếng nổ từ đằng xa truyền tới.

– Xảy ra chuyện gì?

Nhạc Huyền và Hạ Vi Vi cũng bị dọa sợ hết hồn. Không phải nói thành phố số 11 trị an rất tốt sao! Tại sao vừa mới tới nơi đã nghe thấy tiếng nổ rồi.

– Không cần khẩn trương, có lẽ là có người đang học tập mẹ con đang mua bán cửa hàng với người khác mà thôi.

Vân Sơ Dao khoát tay một cái, ý bảo Nhạc Huyền không nên quá khẩn trương.

– Mua cửa hàng?

Nhạc Huyền hơi sững sờ, nhìn mấy vòng quanh cửa hàng nhà mình, phát hiện cách đó không xa, trên tường xuất hiện một lỗ lớn hình người. Mua cửa hàng là loại chuyện như thế này sao?

– Oa, Vân tỷ tỷ, người thiệt là lợi hại!

Hạ Vi Vi sùng bái nhìn Vân Sơ Dao. Có thể ở nơi tắc đất tắc vàng như thành phố số 11 này mua được một cửa hàng to lớn như vậy, tuyệt đối là thần tượng của nàng.

– Vậy mẹ đưa người ta bao nhiêu tiền?

Nhạc Huyền tò mò hỏi.

Vân Sơ Dao tùy ý đáp:

– Mẹ con cũng không phải là loại người cường đoạt tài sản người khác. Ta cho hẳn năm triệu, từng đó ở Trái Đất là có thể mua được một cửa hàng lớn gấp mười lần cái cửa hàng này rồi.

Khóe miệng Nhạc Huyền gật một cái. Mẹ như vậy không tính là cường đoạt tài sản, thì như thế nào mới gọi là cường đoạt tài sản chứ? Giá phòng trên tinh cầu cấp một có thể so sánh với giá phòng trên tinh cầu cấp ba sao?

Mà ánh mắt Hạ Vi Vi thì càng thêm sáng lấp lánh. Quả nhiên, không hổ là Vô Đế, làm việc đúng là đủ tùy hứng...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Thanh danh cả đời đã bị hủy

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Thánh phố số 11, tòa nhà quản lý.

Hiệu trưởng Chung Ly đang ngồi họp với một ông lão và một bà lão

Ông lão là phó hiệu trưởng Cơ Sở 11 của Đại học Thiên Bắc, tên là Trương Trọng Quân. Ông phụ trách kỷ luật và xử phạt các sinh viên vi phạm nội quy. Dù sao sinh viên học võ, mà đều là thanh niên nhiệt huyết, nên thường xuyên đánh lộn.

Bà lão cũng là phó viện trưởng Cơ Sở 11 của Đại học Thiên Bắc, tên là Hoắc Hồng, phụ trách quản lý phòng đạo tạo, giải thích cho sinh viên các vấn đề tu luyện.

Địa vị của hai người ở Cơ Sở 11, đều ngang với hiệu trưởng Chung Ly. Ba người họ là ba người lãnh đạo cao nhất của Cơ Sở 11.

Nhiệm vụ của hiệu trưởng Chung Ly là phụ trách tìm kiếm các sinh viên có tiềm năng ở Cơ Sở 11, rồi chuyển sinh viên đó lên Cơ Sở 1.

Mặc kệ là luận võ, thi đấu, hay ra ngoài chấp hành nhiệm vụ... Ông chỉ cần tìm được sinh viên tiềm năng là được.

Nếu mấy năm liên tục mà ông không tìm được sinh viên tiềm năng nào, thì ông sẽ mất ghế hiệu trưởng.

Nên khi Chung Ly biết được tình cảnh của mình, thì suýt nữa chửi thề.

Chức vị này không phải thăng quan! Ông đang ngồi trên một ngọn núi lửa, có thể phun trào bất cứ lúc nào.

Điều làm hiệu trưởng Chung Ly muốn chửi tục chính là, khi ông tìm được sinh viên ưu tú, thì công lao lại được chia cho ba người.

Nhưng người bị chửi là ông, có thể bị giáng chức cũng là ông và chính ông là người làm việc. Hai người còn lại đều chả làm gì.

– Hiệu trưởng Chung! Chúng ta đã bàn bạc xong, nếu không có chuyện gì nữa, thì bọn tôi đi trước.

Trương Trọng Quân nhìn Chung Ly gật đầu, rồi đứng dậy, chuẩn bị đi ra ngoài.

Sắc mặt hiệu trưởng Chung Ly biến thành màu đen. Gã Trương Trọng Quân này ý vào tu vi Vô Vương, nên không coi hiệu trưởng ra gì, quả thật không thể chịu đựng được nữa.

Àm àm!

Bỗng nhiên, một tiếng nổ vang lên. Ba người vội vàng đứng dậy, nhìn qua cửa sổ, thì trông thấy xa xa có một đám bụi khổng lồ hình nấm đang bay lên.

Cốc cốc...

Một loạt tiếng gõ cửa vang lên, sau đó một người đẹp chân dài bước vào.

– Hiệu trưởng Chung!

– Không ổn rồi!

– Một sinh viên tên là Vương Hạo đang đánh nhau với thành viên đội xung kích của trường.

Người đẹp chân dài trông thấy ánh mắt hiệu trưởng Chung Ly là lạ.

Cô là thư ký của hiệu trưởng Chung Ly. Ban đầu, cô cũng cảm thấy bình thường. Nhưng vừa rồi, cô nghe được chuyện Vương Hạo hối lộ hiệu trưởng Chung Ly, hơn nữa còn hối lộ một loại được tề nào đó. Chẳng biết tại sao, cô cảm thấy lo lắng bất an.

Nếu lão hiệu trưởng không biết xấu hổ này, ra tay với cô, thì cô nên phản kháng hay thuận theo lão.

– Thằng nhóc này, đi đến đâu cũng không yên tĩnh!

Hiệu trưởng Chung Ly xoa thái dương. Ông cảm thấy rất đau đầu. Ông mới đến Cơ Sở 11, ghế còn ngồi chưa ấm, thì đã xảy ra chuyện.

– Vương Hạo!

Lông mày Trương Trọng Quân nhíu lại.

– Đó là quán quân của hành tinh cấp một.

Người đẹp chân dài gật đầu:

– Vâng! Chính là cậu ta.

– Lão thật! Một quán quân của hành tinh cấp một, mà cũng dám quấy rối ở thành phố số 11.

Trương Trọng Quân hừ lạnh, quả thật đang coi thường đội xung kích.

– Khụ khụ...

Hiệu trưởng Chung Ly ho vài tiếng.

– Phó hiệu trưởng Trương! Tôi khuyên anh không nên tức giận. Vương Hạo không phải là người mà anh có động vào.

Bộp...

Trương Trọng Quân vỗ tay lên bàn.

– Trách nhiệm của lão phu là giữ gìn yên ổn cho thành phố số 11, dù cha của Thiên Vương đến đây, thì cũng phải tôn trọng pháp luật.

– Có đúng không vậy! Phó hiệu trưởng Trương đúng là người công minh chính trực!

Hiệu trưởng Chung Ly giơ ngón tay cái lên. Sau đó, ông chỉ vào một pho tượng ngoài cửa sổ.

– Vương Hạo không phải là Thiên Vương. Nhưng cậu ta là con của Thiên Vương.

Trương Trọng Quân quay đầu nhìn ra cửa sổ. Sắc mặt lập tức biến thành màu đen. Đó không phải là pho tượng của Trần Uy Nguyên Soái Vương Thiên Dật, là truyền kỳ của Đại học Thiên Bắc đó sao.

Hoắc Hồng cũng giật mình, hỏi liên tục:

– Hiệu trưởng Chung! Anh đang nói đùa hay sao. Vương Hạo là con trai của Trần Uy Nguyên Soái?

– Đúng! Cậu ta là con trai của Vương Thiên Dật.

Hiệu trưởng Chung Ly gật đầu.

– Hiệu trưởng Tô Mộc đã gặp Vương Hạo. Nhưng ông ấy đã dấu đi thân phận hiệu trưởng.

– Ông ấy cảm thấy. Bây giờ, Vương Hạo nhập học Cơ Sở 1 thì hơi sớm, nên ông ấy đưa Vương Hạo đến Cơ Sở 11 để rèn luyện.

Hiệu trưởng Chung Ly nói xong, trong lòng thì điên cuồng nhỏ nước bọt. Chỗ này đâu phải là nơi thích hợp cho Vương Hạo rèn luyện! Chắc chắn ông ta không muốn Vương Hạo phá hoại Cơ Sở 1 của Đại học Thiên Bắc.

Mẹ kiếp! Thằng nhóc đó đến chưa được một tiếng, đã đánh lộn. Chuyện phiền toái sau này, dùng cái mông cũng nghĩ ra được, chắc chắn sẽ có rất nhiều.

– Thế tính cách và tu vi của Vương Hạo như thế nào?

Hoắc Hồng tò mò hỏi. Bà muốn biết: Con trai của Trần Uy Nguyên Soái, có uy chấn Liên Bang Tinh Tế giống cha nó hay không.

– Trước mắt thì tu vi của Vương Hạo là Võ Sư cấp hai.

Hiệu trưởng Chung Ly khẽ nói.

Hoắc Hồng nghe thế, hơi thất vọng. Quán quân năm nay của các hành tinh cấp một, có tu vi cao nhất là Võ Sư cấp bốn, cao hơn Vương Hạo hai cấp, nên Vương Hạo chả có điểm gì nổi bật.

Đồng thời bà cũng hiểu, tại sao Tô Mộc lại đưa Vương Hạo đến Cơ Sở 11 học tập. Chắc ông ấy sợ Vương Hạo đến Cơ Sở 1 sẽ bị bắt nạt. Dù sao tu vi thấp nhất của sinh viên Cơ Sở 1 là Võ Tông. Một Võ Sư cấp hai ở đó, chắc chắn sẽ bị bắt nạt.

Hiệu trưởng Chung Ly nói tiếp:

– Nhưng Vương Hạo đã lĩnh ngộ Quang Túc Bộ Hồn Nhiên Thiên Thành, cự kiếm tinh thông Hồn Nhiên Thiên Thành, một bộ chương pháp Hồn Nhiên Thiên Thành và một chiêu kiếm Hồn Nhiên Thiên Thành. Ngoài ra, cậu ta còn là Dược Tông.

Hiệu trưởng Chung Ly vừa dứt lời, thì hai vị phó hiệu trưởng đã há hốc mồm, đầu óc trống rỗng. Đó là con người?

– Phó hiệu trưởng Trương! Tôi tin tưởng anh nhất định sẽ không nương tay với cậu ta, cho dù cậu ta là con trai của Trần Uy Nguyên Soái.

Hiệu trưởng Chung Ly vỗ vai Trương Trọng Quân:

– Anh hãy dạy bảo thằng nhóc ngốc nghếch đó, khiến nó bớt đi thói hung hăng.

Sắc mặt Trương Trọng Quân đen như mực, dạy dỗ con bà mày. Ông làm gì thu phục được loại yêu nghiệt này.

Nếu như ông xử lý không tốt, thì ông sẽ đắc tội với thằng nhóc vừa có ô dù và vừa có thiên phú này. Sau này, ông đừng hòng lần lộn. Hơn nữa sau lưng cậu ta còn có hiệu trưởng Tô Mộc cao hơn ông mấy cấp. Thằng đó căn bản là dạy không nổi.

Hoắc Hồng mở miệng làm điệu bầu không khí xấu hổ:

– Hiệu trưởng Chung! Ý của ông là tính cách của Vương Hạo vô cùng... khoa trương.

Mí mắt hiệu trưởng Chung Ly nhú một cái:

– Nó không chỉ khoa trương, mà còn ti tiện. Đó là loại ti tiện mà bà không thể tượng tượng nổi. Sau khi bà thấy một lần, thì sẽ không bao giờ quên.

– Không thể nào!

Hoắc Hồng không tin. Trần Uy Nguyên Soái là người chính trực, nên con trai chắc không đến mức như thế chứ.

– Sau này bà sẽ biết.

Hiệu trưởng Chung Ly thở dài, rồi nhắc nhở:

– Ô! Phó hiệu trưởng Trương! Tôi quên nói với anh. Hiệu trưởng Tô Mộc đã truyền lệnh xuống, nhất định không cho Vương Hạo quấy rối ở thành phố số 11, nếu xảy ra chuyện gì, thì kết quả như thế nào thì anh cũng hiểu...

Sắc mặt Trương Trọng Quân càng đen hơn, trong lòng xoắn xuýt. Rốt cuộc ông nên đắc tội Vương Hạo yêu nghiệt, hay không để ý đến mệnh lệnh của Tô Mộc.

Hiệu trưởng Chung Ly thấy thế, trong lòng cười to không ngừng. Tên Trương Trọng Quân này luôn xem thường ông, lần này thì mày chết chắc!

Lúc này, người đẹp chân dài cũng tỉnh táo lại, sau khi cô bị sốc về thân thế của Vương Hạo. Sau đó cô nói nhỏ:

– Hiệu trưởng Chung! Vương Hạo nói cậu ta đã hối lộ ông. Cho nên ở thành phố số 11, cậu ta muốn làm gì thì làm. Cậu ấy còn nói: Món đồ hối lộ có tên là Kích Tinh Tứ Xạ.

– Bây giờ, bên ngoài đang đồn ầm chuyện này...

Trong nháy mắt, nụ cười của hiệu trưởng Chung Ly cứng lại, cảm thấy thanh danh cả đời của mình đã bị hủy...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Mắt mù hết rồi

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Chỗ cho thuê phòng.

Vương Hạo vừa lái Cơ Giáp Cự Lang và vừa bắn pháo laser.

Sinh viên xung quanh đều toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng hô Vương Hạo là tên điên chính cống.

– Vương Hạo mau dừng tay!

Một tiếng hét lớn vang lên từ đằng xa.

Hiệu trưởng Chung Ly lao đến. Ngoài ra hai vị phó hiệu trưởng Hoắc Hồng và Trương Trọng Quân cũng đi theo.

Vương Hạo trông thấy hiệu trưởng Chung Ly, thì biết bây giờ không nổ súng, thì sau đó sẽ không có cơ hội.

Vương Hạo nghĩ đến đây, bèn gia tăng tinh thần lực. Pháo laser xuất hiện một quả cầu điện rất lớn.

– Không kịp rồi!

Trương Trọng Quân bỗng nhiên mở mắt, bạo phát ra một luồng khí lạnh. Mọi người xung quanh lập tức lạnh run người.

– Chân khí có thuộc tính. Đây là Võ Vương!

Lông mày Vương Hạo nhăn lại. Hắn chưa kịp suy nghĩ, thì một ánh sáng trắng đục vào cơ giáp. Trong nháy mắt, lớp băng trong suốt đã bao trùm toàn thân Cơ Giáp Cự Lang.

Một con Băng Lang xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Pháo laser cũng bị tắt trong nháy mắt.

– Hít hà...

Đám người thấy thế, cũng thở dài một hơi, rốt cuộc cũng có người ngăn được tên điên này.

– Trương Hàn! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trương Trọng Quân bước đến bên người Trương Hàn, rồi hỏi.

Về mặt Trương Hàn như đưa đám:

– Phó hiệu trưởng! Em cũng không biết xảy ra chuyện gì. Cậu ta đánh nhau với mấy sinh viên khác trên phố. Em trông thấy, nên mang người đến xem. Sau đó, Cậu ta đánh bọn em. Ngoài ra cậu ta còn bắn một quả đạn đạo Rắn Đuôi Chuông.

– Đồ khốn! Tôi và mấy người bạn đang luận bàn. Sau đó anh đến bắt tôi giao ra điểm cống hiến. Bây giờ, anh còn làm ác nhân cáo trạng trước. Anh có tin, tôi nay tôi sẽ điều khiển Cơ Giáp Cự Lang đến nhà anh, rồi dùng pháo laser bắn chết anh không.

Vương Hạo rất hung hăng, trợn mắt nhìn Trương Hàn, giống như đang nói, nếu mày dám cãi lại, thì xem tối nay, bố mày sẽ điều khiển Cơ Giáp Cự Lang đến nhà mày.

Tất cả sinh viên ở đây đều xấu hổ. Bọn họ đã gặp người vô sỉ, nhưng người vô sỉ chuyên bịa đặt như Vương Hạo, thì bọn họ chưa bao giờ gặp.

Chẳng qua lấy độ điên của Vương Hạo, thì chuyện tối nay gã sẽ đến nhà Trương Hàn, rồi nã pháo, rất có thể sẽ xảy ra.

Trương Hàn trợn mắt nhìn Vương Hạo, dường như đang nói: Tao đéo sợ!

Bụp...

Nhưng Trương Hàn chưa kịp mở lời, thì Trương Trọng Quân đã cho một tát, sau đó giống như tiếc rên sất không thành thép, nói:

– Trương Hàn! Tại sao em lại dám bắt nạt sinh viên mới của trường. Bây giờ em không muốn mất mặt xấu hổ, thì rút về cho tôi.

Trương Hàn ngơ ngác.

Vương Hạo cũng ngơ ngác.

Tất cả mọi người ngơ ngác.

Hiệu trưởng Chung Ly và phó hiệu trưởng Hoắc Hồng cũng ngơ ngác. Trương Trọng Quân đang làm gì thế này. Chuyện này chỉ cần là người bình thường cũng nhận ra Vương Hạo đang nói láo. Tại sao ông ta lại đánh Trương Hàn!

Trương Hàn ngơ ngác nhìn Trương Trọng Quân, thì trông thấy Trương Trọng Quân nháy mắt.

Trong nháy mắt, Trương Hạo giống như được Einstein nhập vào người, lập tức hiểu ý của Trương Trọng Quân. Gã không nói nhảm nữa, xoay người mang thành viên đội xung kích rời đi.

Trương Trọng Quân nhìn Chung Ly và Hoắc Hồng, rồi gật đầu. Sau đó, ông ta cũng rời đi. Chỉ là lúc ông ta rời đi, thì nhìn Vương Hạo một chút, giống như đang cảnh cáo Vương Hạo, tốt nhất đừng làm loạn.

– Quả thật là cáo già.

Hiệu trưởng Chung Ly nhắm mắt lại, đặt nhãn hiệu cáo già cho Trương Trọng Quân.

Vụ đánh nhau ở thành phố số 11, hơn nữa còn nã pháo. Nếu truy cứu vụ này đến cùng, thì chắc chắn Vương Hạo phải ra tòa. Nếu Trương Trọng Quân nghiêm trị Vương Hạo, thì ông ta không chỉ cãi lệnh Tô Mộc, mà còn đắc tội Vương Hạo.

Nhưng một tát này, khiến chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ biến thành không có. Sau khi ông về, ông chỉ cần đến bù một chút cho Trương Hàn. Như vậy! Tất cả chuyện này dường như chưa từng xảy ra, quả thật rất lợi hại.

Vương Hạo bước đến trước mặt hiệu trưởng Chung Ly, nói nhỏ:

– Hiệu trưởng Chung Ly! Ngài mới nhậm chức ngày đầu tiên, mà sức uy hiếp của ngài đã khủng khiếp như thế. Ngài quả thật là trời sinh làm lãnh đạo. Sau khi em về, chắc chắn sẽ điều chế nhiều Kích Tinh Tứ Xạ hơn nữa, cam đoan ngài hàng đêm senh ca, ngủ với người đẹp của trường. Tinh thần vị vua không ngài của Cơ Sở 11 sẽ dồi dào hơn.

Hiệu trưởng Chung Ly nghe thế, cảm thấy không tệ. Vương Hạo vuốt mông ngựa rất chuẩn. Nhưng tại sao càng nghe ông càng cảm thấy không đúng.

– Nhóc! Cậu ngựa da phải không?

Hiệu trưởng Chung Ly bị tức đến dựng râu tròng mắt.

Vương Hạo rút cổ, nhanh chóng nhảy lên xe tải, kéo Cơ Giáp Cự Lang rời đi.

– Lão đại, chờ bọn em với...

Tiền Vạn Dương và Trần Diệu đuổi theo phía sau.

– Đúng là một thằng bé nghịch ngợm.

Hoắc Hồng than nhẹ một tiếng. Bà có thể đoán được. Sau này, Vương Hạo sẽ gây ra vô số chuyện.

– Muốn Vương Hạo không gây chuyện ở thành phố số 11, thì nhất định phải có người chăm sóc nó.

Hiệu trưởng Chung Ly lẩm bẩm. Ông đang tự hỏi ai có thể để ý được Vương Hạo, thì một bóng người xuất hiện trong đầu...

Tất cả sinh viên xung quanh đều ngơ ngác. Vương Hạo cứ thế mà đi. Hiệu trưởng và phó hiệu trưởng lại để Vương Hạo đi dễ dàng như vậy.

Chẳng lẽ hiệu trưởng và phó hiệu trưởng đều bị mù, không thấy một đồng sinh viên nằm cách chỗ này không xa.

Vương Hạo phóng đạn đạo Rắn Đuôi Chuông trong thành phố số 11. Nhưng người bị phạt lại là thành viên của đội xung kích. Điều này khiến tất cả các sinh viên nhớ lại câu nói của Vương Hạo. Hồi hấn ở Trái Đất, sở dĩ muốn làm gì thì làm ở trường trung học phổ thông số 11, là vì hấn đã hối lộ hiệu trưởng Chung Ly.

Tất cả sinh viên nghĩ đến đây, đều thay đổi ánh mắt khi nhìn về phía hiệu trưởng Chung Ly.

...

Khu biệt thự của thành phố số 11. Sinh viên ở đây không có tiền, thì cũng có sức chiến đấu rất mạnh, có thể kiếm tiền thuê nhà rất nhẹ nhõm.

Lúc này, trong một ngôi biệt thự, một tên cơ bắp đang đứng ở cửa sổ, đang giờ lên hạ xuống quả tạ mấy trăm cân.

Nếu Vương Hạo ở đây, thì hấn nhất định sẽ nhận ra tên cơ bắp này chính là Triệu Tầm Văn, là người bị Vương Hạo đá nát trứng.

Sau khi Triệu Tầm Văn bị Vương Hạo đá nát trứng, thì gã bỗng nhiên may mắn. Gã được một suất nhập học Đại học Thiên Bắc. Gã đã được tuyển thẳng, nên không phải trải qua cuộc tuyển chọn tàn khốc.

Nhưng sau khi Triệu Tầm Văn đến đây, thì gã phát hiện. Đây chỉ là bước đầu tiên trên con đường dài vạn dặm. Gã nhất định phải chăm chỉ tu luyện, không thể thư giãn một phút giây nào.

Àm...

Bỗng nhiên, tạ trong tay Triệu Tầm Văn rơi xuống đất. Gã ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong biệt thự đối diện có ba thiếu niên, mà thiếu niên dẫn đầu, thì đời này gã không bao giờ quên, dù gã muốn quên cũng quên không được. Ác ma đã đá nát trứng gã.

– Tại sao Vương Hạo lại ở biệt thự đối diện.

Trán Triệu Tầm Văn toát ra mồ hôi lạnh. Gã muốn dọn nhà ngay lập tức.

Lúc này, Vương Hạo giống như cảm thấy có người đang nhìn hấn, nên quay đầu nhìn lên, thì trông thấy Triệu Tầm Văn. Vương Hạo bèn chào hỏi thân mật:

– Ô! Đây không phải lão Triệu sao, dạo này khỏe chứ!

Trần Diệu tò mò hỏi:

– Lão đại! Anh quen cậu ta?

Vương Hạo gật đầu:

– Cậu chi quen! Hồi ở Trái Đất, anh đã đá nát trứng gã, không nghĩ gã hồi phục nhanh như vậy.

Trong nháy mắt, Trần Diệu và Tiền Vạn Dương xấu hổ. Gã này quá vô sỉ, ai lại đá chỗ đó của người ta, mà khi gặp lại người ta, lại còn chào hỏi giống như bạn cũ lâu ngày không gặp.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Đi thị trường cao cấp

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Triệu Tầm Văn bị hù, vội vàng kéo màn cửa, không dám nhìn tên ác ma này.

Vương hơi sùng sốt, Triệu Tầm Văn đứng là không có phép tắc lịch sự gì hết. Anh em tốt xấu gì cũng đồng hương Trái Đất. Anh em gặp nhau không nước mắt lưng tròng, thì ít ra cũng phải chào hỏi vài câu, đấng này...

Hai người Trần Diệu và Tiền Vạn Dương yên lặng cúi đầu, chẳng qua trong mắt họ ngập vẻ khinh bỉ. Gã đá nát của quý của người ta, mà còn muốn người ta chào hỏi, đúng là không nói nên lời.

– Anh Trần Diệu

Đúng lúc này, hai tiếng cười khê vang lên. Một sinh viên nữ hơi gầy và một sinh viên nữ hơi mập lao đến, một trái một phải ôm tay Trần Diệu.

Vương Hạo nhắm mắt lại, trong lòng chửi má nó. Đàn em trái ôm phải ấp, còn hấn phải ôm gối ngủ, chuyện này không thể chịu đựng được.

Tiền Vạn Dương bước đến bên người Vương Hạo, nhỏ giọng giới thiệu:

– Cô bé có khuôn mặt hơi mập kia, tên là Lâm Phán Nhi, nhà ở hành tinh cấp hai, làm bất động sản.

– Còn cô bé hơi gầy kia, tên là Triệu Tiểu Ngọc, nhà buôn bán súng ống, rất nổi tiếng ở hành tinh cấp hai.

– Lai lịch của thằng Trần Diệu là thế nào, mà khiến tụi con gái nhà giàu tranh giành thế này.

Vương Hạo tò mò hỏi.

Tiền Vạn Dương đáp:

– Gia đình nó nghiên cứu vũ khí, bây giờ muốn mở rộng kinh doanh sang hành tinh cấp hai, cho nên định thông gia, cuối cùng thì chọn hai gia tộc này. Hai cô bé này rất thích Trần Diệu. Nhưng Trần Diệu lại thích Lâm Phán Nhi có khuôn mặt bánh bao kia, còn Triệu Tiểu Ngọc có dáng người mảnh mai thì nó không có tình cảm gì.

– Tiền Vạn Dương! Chúng ta vào trong, không nên ảnh hưởng bọn họ

Khóe miệng Vương Hạo nhếch lên, cười đều.

Tiền Vạn Dương thấy thế, không hiểu sao rùng mình một cái. Gã quay đầu nhìn thoáng qua Trần Diệu, trực giác nói cho gã biết, Trần Diệu sẽ bị xui xẻo.

Hai người vừa bước vào biệt thự, thì một người máy giúp việc nữ bước đến, mỉm cười nói:

– Hoan nghênh chủ nhân về nhà, tôi là Tiểu Tiểu.

– Làm việc gì thì làm tiếp đi.

Vương Hạo khoát tay.

– Tiền Vạn Dương! Chú nói cho anh biết, kiểm điểm cống hiến như thế nào.

– Vâng!

Người máy nữ Tiểu Tiểu nghe thế, bèn lui xuống.

– Lão đại! Em thăm dò được, có hai phương pháp kiểm điểm cống hiến ở Cơ Sở 11.

Tiền Vạn Dương trả lời:

– Một là vào rừng săn yêu thú, rồi về bán cho nhà ăn Cơ Sở 11, căn cứ vào đẳng cấp của yêu thú, mà được mua với số điểm cống hiến khác nhau. Hai là nhận nhiệm vụ ở sảnh Nhiệm Vụ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, thì sẽ được thưởng điểm cống hiến.

Vương Hạo ngồi trên ghế sa lông suy nghĩ: Thành phố số 11 có hơn 30 triệu người cư trú. Ai cũng cần ăn uống, cho nên vào rừng săn yêu thú, đích thật là con đường kiếm ăn lâu dài, hơn nữa có tăng lên tu vi và kinh nghiệm thực chiến.

Mà nhiệm vụ ở sảnh Nhiệm Vụ, là các nhiệm vụ đơn giản, do công hội Người Mạo Hiểm là một trong năm thế lực lớn của Liên Bang Tinh Tế, cấp cho bốn trường đại học trọng điểm, để tăng kinh nghiệm chiến đấu và năng lực ứng phó các mối nguy hiểm khác nhau cho sinh viên.

Nhưng Vương Hạo cảm thấy hai phương pháp kiểm điểm cống hiến này không hợp với mình.

Vào rừng săn yêu thú thì nhìn trời ăn cơm, ai cũng không biết mình sẽ gặp yêu thú nào, mà lại phí sức, cũng không đủ ăn.

Ra ngoài làm nhiệm vụ, thì cần phải có một đội phối hợp ăn ý, mà tính cách của hắn không hợp làm việc chung với người khác.

– Chúng ta đi bán được tề.

Vương Hạo quyết định.

Tiền Vạn Dương lắc đầu.

– Lão đại không được! Công hội Được Tề có kế hoạch giúp đỡ sinh viên bốn trường Đại học trọng điểm, chỉ cần dùng thẻ sinh viên là có thể mua được tề rẻ hơn giá thị trường, chẳng qua mỗi người chỉ được mua một bình một lần, mà chưa chắc bọn họ đã tin chất lượng được tề của lão đại điều chế.

– Ai nói anh sẽ bán những được tề đó. Chúng không chỉ có chi phí cao, thời gian điều chế lâu, mà lợi nhuận cũng thấp. Chỉ có thằng đàn mới điều chế những được tề đó.

Vương Hạo tròn mắt, sau có cười đắc chí:

– Chúng ta phải điều chế được tề kích dục là Kích Tinh Tứ Xạ. Nó không chỉ có chi phí thấp, lợi nhuận cao, mà trong vòng mười phút, anh có thể điều chế được mười bình, chắc chắn sẽ lãi lớn.

Tiền Vạn Dương tròn mắt hốc mồm. Tư tưởng của lão đại giống như ngựa thần lướt gió tung mây.

– Lão đại! Ở đây là Đại học, sinh viên nào cũng khô như trâu, ai lại mua được tề kích dục.

Tiền Vạn Dương lắc đầu, biểu thị không được.

– Đồ ngu.

Vương Hạo bèn gõ vào đầu Tiền Vạn Dương, sau đó dạy bảo:

– Trên thế giới này không có món đồ nào là không bán được, chỉ có người không bán được món đồ đó mà thôi.

Tiền Vạn Dương rụt cổ, thì thầm:

– Ở đại học, bán ba con sói kiếm tiền thì được, còn bán thuốc thì chẳng ai mua. Ai cũng là người luyện võ, nên căn bản không cần được tề kích dục.

– Chú coi thường anh phải không!

Vương Hạo vỗ vai Tiền Vạn Dương:

– Hôm nay, lão đại sẽ thể hiện tài năng cho chú xem. Chú cố mà học một ít.

Vương Hạo nói xong, bèn mở diễn đàn của Cơ Sở 11, rồi đăng một bài viết giấu tên.

Bài viết miêu tả lại chuyện chân thực ở phòng cho thuê, đồng thời còn bình luận một câu ở cuối bài: Nếu Vương Hạo không tặng quà cho hiệu trưởng Chung Ly, thì gã sẽ không hung hăng như thế.

Rất nhanh có người bình luận, chuyện này là thật, còn đăng video làm chứng.

Vương Hạo thấy thế, rất vui. Hắn vội vàng bình luận mắng chửi liên tục. Vương Hạo là thằng ăn trộm, là thằng vô sỉ... Hiệu trưởng Chung Ly là tên khốn, đã già rồi mà không biết xấu hổ, là lão già háo sắc, già rồi nhưng tâm chưa già...

Tiền Vạn Dương tròn mắt hốc mồm nhìn cảnh này, lại có người tự chửi mình ác độc như vậy, đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Bài viết có video làm chứng và hàng loạt bình luận mắng chửi, nên được mấy phút, thì bài viết này đã vào chuyên mục nóng. Tất cả đều là bình luận chửi mắng Vương Hạo và hiệu trưởng Chung Ly.

Nhưng đúng lúc này, Vương Hạo lại xóa bài viết.

– Lão đại, đây là ý gì?

Tiền Vạn Dương vẫn không hiểu Vương Hạo định làm gì.

Khóe miệng Vương Hạo nhếch lên.

– Bây giờ đã có rất nhiều người quan tâm chuyện này, chẳng mấy chốc tin tức này sẽ truyền đi, đến lúc đó chú nói xem: có sinh viên muốn hỏi lộ hiệu trưởng Chung Ly hay không?

Tiền Vạn Dương kinh ngạc ngây người, giờ ngón tay cái lên, hóa ra Vương Hạo nói ra chuyện ở phòng cho thuê, là có mục đích này.

Lúc này, Tiền Vạn Dương cảm thấy Vương Hạo không chỉ tàn nhẫn với người khác, mà còn tàn nhẫn với bản thân mình, về phần hiệu trưởng Chung Ly,

chỉ có thể mặc niệm ba phút.

– Chú nhớ kỹ, chú nhất định phải châm ngòi thổi gió ở khắp nơi, miêu tả hiệu trưởng Chung Ly là một lão già háo sắc, không có Kịch Tính Tứ Xạ thì sẽ phát cuồng. Mỗi bình Kịch Tính Thứ Xạ bán 1000 điểm cống hiến.

Vương Hạo ngáp một cái, rồi lên lầu đi ngủ.

– 1000 điểm cống hiến, giá quá đắt.

Tiền Vạn Dương lú lười. Một sinh viên bình thường sản yêu thú nhọc nhằn khổ sở trong rừng rậm một tháng, cũng chỉ kiếm được 500 điểm cống hiến. Nhưng Vương Hạo bán một bình được tề kích dục 1000 điểm, ai sẽ mua nó!

– Chú nhớ kỹ! Chúng ta bán hàng ở thị trường cao cấp, 1000 điểm cống hiến cũng không nhiều lắm.

Vương Hạo đứng trên bậc thang, quay đầu nhìn xuống nói.

Tiền Vạn Dương xấu hổ toát mồ hôi, còn bà mày, bán thuốc kích dục còn muốn bán ở thị trường cao cấp, quả thật lần đầu tiên nhìn thấy, chỉ là vu không hiệu trưởng Chung Ly như vậy, có được hay không!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Mọi người biết gì không

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Diễn đàn Cơ Cờ 11 đang bàn luận sôi nổi.

– Mẹ kiếp, hóa ra hiệu trưởng mới của chúng ta là loại người như thế!

– Đồ hối lộ lại là được tề kích dục, quả thật rất mới lạ.

– Quả thật là yêu râu xanh, sinh viên nữ của Cơ Sở 11 sẽ gặp nạn.

– Ai có bạn gái thì hãy bảo vệ thật kỹ, không để lão yêu râu xanh có cơ hội ra tay.

– Ai xóa bài viết kia thế.

– Còn phải hỏi, chắc chắn là hiệu trưởng xóa.

– Không được! Chúng ta phải đem chuyện này lộ ra ánh sáng, không thể để Vương Hạo và hiệu trưởng cấu kết với nhau làm việc xấu.

...

Tiền Vạn Dương thấy thế, lập tức đổ dầu vào lửa.

Ngày nào hiệu trưởng Chung Ly cũng uống mười lọ được tề kích dục. Lão uống thay cho sữa bò.

Hồi ở Trái đất, hiệu trưởng Chung Ly đã ngủ với rất nhiều học sinh cấp ba. Chuyện này có số liệu rõ ràng, không một trăm thì cũng hơn tám mươi học sinh nữ đã ngủ với lão.

Ồ! Anh định dùng món khác hối lộ hiệu trưởng Chung Ly, thật không tiện, lão đó chỉ nhận Kịch Tính Tứ Xạ. Lão không nhận được tề kích dục khác đâu.

Tôi nghe nói Kịch Tính Tứ Xạ có giá 1000 điểm cống hiến.

Anh chê đắt hả! Đó là phối phương độc nhất vô nhị, hiệu trưởng Chung Ly thích nhất.

Ồ! Anh nói hồi lộ hiệu trưởng cũng chả làm được gì, Cơ Sở 11 không chỉ có hiệu trưởng Chung Ly. Anh có biết: Hôm nay, Vương Hạo gây ra chuyện lớn như thế, mà bộ chấp pháp ngoan ngoãn rời đi.

Anh muốn đặt hàng Kích Tinh Tứ Xạ? Anh hãy cho em địa chỉ, khi nào có hàng em sẽ gọi cho anh.

...

– Lão đại chính là lão đại, không phục không được.

Tiền Vạn Dương cảm khái một tiếng. Ai có thể nghĩ được tề kích dụng không dùng cho bản thân, mà dùng để hồi lộ hiệu trưởng, đồng thời còn bán rất đắt, nhưng vẫn có người mua.

Sáng sớm hôm sau, Vương Hạo bị âm thanh của hệ thống đánh thức.

– Reng reng, chúc mừng chủ nhân bị người đời phi nhổ, thu được 8.000.000 điểm phản diện.

– Cuộc sống Đại học không tệ, đâu đâu cũng có người trẻ tuổi nhiệt huyết, có tinh thần trọng nghĩa.

Khóe miệng Vương Hạo nhếch lên, trong lòng thì quát to: “Hãy đề bảo tố đến mãnh liệt hơn.”

– Mẹ kiếp! Thằng này cả đêm không ngủ!

Lúc Vương Hạo vừa bước xuống lầu, thì giật mình khi thấy Tiền Vạn Dương đang ngồi trên ghế, mắt đen nhánh như gấu mèo, quả thật khiến người khác chú ý.

– Chào lão đại!

Tiền Vạn Dương hưng phấn kêu lên:

– Tối hôm qua đã có mười sinh viên nhà giàu liên hệ em. Bọn họ bằng lòng mua Kích Tinh Tứ Xạ với giá 1000 điểm cống hiến, đồng thời mua ít nhất là năm lọ. Tổng cộng chúng ta kiếm được 50.000 điểm cống hiến.

– Làm ăn khá khẩm.

Vương Hạo hài lòng gật đầu. Hắn không chỉ kiếm được điểm cống hiến, mà còn kiếm được điểm phản diện, quả thật bội thu.

Trong chốc lát, Vương Hạo đã điều chế xong Kích Tinh Tứ Xạ, rồi bảo Tiền Vạn Dương đi giao hàng cho khách.

Vương Hạo vừa ăn sáng, vừa xem cửa hàng trên mạng của Cơ Sở 11. Tất cả đồ bày bán đều dùng điểm cống hiến mua sắm.

Trong đó không chỉ có bí tịch võ công, dược tề, vũ khí, mà còn có cơ giáp, phi thuyền,... Những món đồ mà mình nghĩ ra được, thì nơi này đều bán.

– Mình không cần bí tịch võ công. Dược tề và vũ khí thì tạm thời mình cũng không thiếu, mà cơ giáp thì mình cũng có.

– Ồ!

– Phi thuyền!

– Đúng rồi!

– Mình chỉ có một chiếc phi thuyền Giao Long, trên thuyền lại không lắp vũ khí. Điểm mấu chốt là năng lượng của phi thuyền Giao Long rất ít, chỉ có thể phi hành cự ly ngắn.

Vương Hạo nhìn một vòng, cảm thấy mình cần mua một chiếc phi thuyền vũ trụ công kích, tốt nhất là loại phi thuyền vũ trụ có thể phi hành cự ly dài.

– Chủ nhân! Ngài nhanh đi học, sắp muộn giờ rồi.

Hầu gái Tiểu Tiểu nhắc nhở Vương Hạo.

– Đi muộn!

Vương Hạo nhếch miêng. Hắn có hệ thống dạy bảo, cần gì phải đi học.

Vương Hạo học đại học, chính là muốn bắt nạt những sinh viên không có bao nhiêu lực sát thương này, sau đó kiếm điểm phản diện, nên hắn không muốn đi học.

– Nếu như chủ nhân không muốn đi học, thì Tiểu Tiểu nghĩ chủ nhân nên thu thập Linh Lộ.

Tiểu Tiểu mở hai tay ra, một hình ảnh xuất hiện. Trong rừng rậm, từng giọt sương trong suốt đang lơ lửng giữa không trung, bề mặt hạt sương tản ra linh khí đất trời.

– Linh Lộ!

Vương Hạo nghĩ một lát. Nếu hần nhớ không lầm, thì Linh Lộ là do linh khí ngưng tụ, không chỉ hấp thu ôn hòa, trợ giúp đột phá tu vi, mà còn có thể chữa trị nội thương không thể nhìn thấy trong cơ thể và khiến người ta thay da đổi thịt.

– Được! Bây giờ, tôi sẽ vào rừng đi dạo.

Vương Hạo mặc trang bị, rồi đi ra biệt thự, còn Cơ Giáp Cự Lang thì chưa tan băng, chắc hai ngày nữa mới tan hết.

Vương Hạo vừa đi được một lát, thì hiệu trưởng Chung Ly đi đến với vẻ mặt đầy tức giận.

Thằng nhóc khốn nạn này, lại dám phá hủy thanh danh của ông. Nó còn bảo ông uống Kích Tinh Tứ Xạ như uống sữa. Ai dám uống như thế, chẳng lẽ muốn tỉnh tận người vong hay sao.

Điều đáng hận nhất chính là, nó lại dám bảo ông ngủ với tám mươi học sinh nữ ở Trái Đất. Bây giờ, ông vẫn còn xử nam, ngay cả tay phụ nữ cũng chưa được sờ, thì ngủ làm sao được.

Chuyện khiến hiệu trưởng Chung Ly trợn mắt, thờ phỉ phò chính là, sáng sớm hôm nay có hai sinh viên mang mười bình Kích Tinh Tứ Xạ đến biếu ông. Chúng còn nhảy mất với ông, giống như nói thầy hiểu ý em chứ.

Mẹ kiếp!

Hai người biết cái gì.

Hai người tặng được tề kích dục cho một xử nam, không hiểu sao hai người lại nghĩ ra được.

– Vương Hạo! Thằng nhóc ngu ngốc! Em đi ra nhanh cho thầy.

Hiệu trưởng Chung Ly đứng ở ngoài cửa gầm lên một tiếng.

– Hiệu trưởng Chung!

Hiệu trưởng Chung Ly quay đầu nhìn lại, nhìn xuống con giận, dù sao nó cũng là con cháu của bạn cũ, không thể mất lễ nghĩa như vậy.

– Hiệu trưởng Chung! Thầy tìm Vương Hạo sao?

Triệu Tầm Văn tò mò hỏi.

Hiệu trưởng Chung Ly gật đầu, sau đó tò mò hỏi:

– Tại sao em lại ở đối diện thằng nhóc khốn nạn đó?

Triệu Tầm Văn cười gượng một tiếng.

– Em cũng không biết. Hôm qua, Vương Hạo chuyển đến đây. Em đang tính có nên dọn nhà hay không?

– Chuyển nhà làm gì, có thầy ở đây, em không cần sợ thằng nhóc đó.

Hiệu trưởng Chung Ly hừ một tiếng.

Triệu Tầm Văn nghĩ một lát, sau đó gật đầu:

– Vậy em sẽ không chuyển nữa.

– À! vừa rồi em nhìn thấy Vương Hạo ra khỏi nhà, hình như rời thành phố.

– Rời thành phố!

Hiệu trưởng Chung Ly nhướng mày. Lúc này, Vương Hạo phải đi học, sao nó lại rời thành phố!

– Đúng rồi! Hiệu trưởng Chung! Em mắc đi học, nên không thể nói chuyện tiếp với thầy được.

Triệu Tầm Văn khoát tay, quay người rời đi.

– Thằng bé ngoan quá!

Hiệu trưởng Chung vui mừng nhìn Triệu Tầm Văn rời đi. Thằng bé này không chỉ lễ phép, mà còn biết nói chuyện, tốt hơn thằng nhóc Vương Hạo cả trăm lần.

Ông hi vọng Vương Hạo và Triệu Tầm Văn ở gần nhau. Vương Hạo có thể bị Triệu Tầm Văn ảnh hưởng, biến thành một thằng bé lễ phép, hiếu lễ nghĩa.

Nhưng hiệu trưởng Chung Ly không nghĩ tới, là cuộc sống bi thảm của Triệu Tầm Văn vừa mới bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Linh Lộ

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Rừng Linh Lộ là một ngôi rừng sản xuất Linh Lộ.

Hành tinh này có diện tích gần bằng Trái Đất, trừ thành phố số 11, thì những nơi còn lại đều giữ nguyên cảnh vật nguyên thủy.

Có rừng rậm chuyên săn yêu thú, có rừng rậm chuyên hái thuốc, cũng có những đầm lầy, núi băng, hồ nước, biển rộng... Chỉ cần cảnh vật mà sinh viên có thể nghĩ ra, thì hành tinh này đều có.

Chỉ cần sinh viên có thực lực mạnh, thì có thể kiếm bảo vật ở những nơi này, sau đó về thành phố số 11 đổi điểm cống hiến.

Kể từ đó, không chỉ giúp các sinh viên có kinh nghiệm thực chiến và năng lực ứng phó nguy hiểm, mà còn giúp sinh viên kiếm tiền, nâng cao đời sống.

Đồng thời cũng khiến các học sinh ganh đua nhau, không ngừng cố gắng tu luyện, mới có thể đạt được những gì mình muốn.

Vương Hạo lái phi thuyền Giao Long, đáp xuống ngoài rừng Linh Lộ. Hắn nhìn xung quanh, thì trông thấy rất nhiều sinh viên nam, ai cũng ôm một chiếc bình, chạy khắp rừng rậm.

– Chào bạn! Bạn cũng đến thu thập Linh Lộ cho bạn gái à.

Một sinh viên nam mỉm cười chào hỏi.

– Minh tên là Tàn Phong. Minh đến từ hành tinh Phi Mã. Nó là hành tinh cấp hai. Minh mới nhập học hôm qua.

Vương Hạo nhìn chiếc bình trong tay Tàn Phong, thì thấy Linh Lộ đã được nửa bình.

– Bạn thu thập Linh Lộ là vì bạn gái.

Linh Lộ không chỉ chữa nội thương và tăng tu vi, mà nó còn có thể giúp phụ nữ dưỡng da, cho nên người thu thập Linh Lộ, đa số đều là chó độc thân muốn lấy lòng phụ nữ, tất nhiên còn có một số sinh viên sinh ra ở hành tinh cấp một.

Bởi vì hành tinh cấp một không có Linh Lộ, chỉ có hành tinh cấp hai trở lên mới có.

– Minh tạm thời chưa có bạn gái...

Tàn Phong thẹn thùng gãi ót.

– Là chị Nguyên Linh khóa trên bảo mình đến thu thập Linh Lộ, cho nên mình mới đến đây.

– Chị Nguyên Linh?

Vương Hạo tò mò nhìn Tàn Phong. Cậu ta mới nhập học hôm qua, mà đã muốn của sinh viên nữ khóa trên.

– Đúng thế! Chị Nguyên Linh bảo mình thu Linh Lộ.

Tần Phong gật đầu liên tục nói:

– Chị Nguyên Linh là đội trưởng của câu lạc bộ Sắc Vi. Chị ấy nói chỉ cần mình kiên trì thu Linh Lộ hai năm, thì chị ấy sẽ cho mình và Tiểu Ái hẹn hò.

Mẹ kiếp!

Vương Hạo ngạc nhiên nhìn Tần Phong. Đầu thiếu niên này chắc chỉ chứa toàn bã đậu.

Cậu ta thu Linh Lộ giúp người phụ nữ khác hai năm, mà chỉ muốn hẹn hò với một cô bé khác. Chuyện này quá hiếm thấy.

– Mọi người về thôi! Mặt trời đã mọc, Linh Lộ đã bay hơi hết.

Một sinh viên nam ngẩng đầu nhìn lên trời. Gã biết không thu được Linh Lộ nữa.

– Hôm nay xui quá, chỉ thu được ba mươi giọt.

– Cậu thu được ba mươi giọt là ngon rồi. Mình chỉ thu được hai mươi giọt, không biết nói thế nào với bạn gái đây này.

– Mọi người về nhà nhiều nhất là bị bạn gái mắng một trận, còn mình về nhà, chắc chắn bị lão đại đánh chết.

– Loại lão đại đó mà cậu cũng theo được. Gã bảo cậu đi thu linh lộ, còn gã thì đi tán gái. Chuyện này mà cậu cũng nhận được, thì mình cũng chịu.

– Mình cũng chả biết làm sao, ai bảo gã mạnh như vậy, mình chống sao nổi.

– Hôm nay, mình thu được hơn một trăm giọt, đêm nay nhất định rất đã.

– Súc vật!

Vô số âm thanh nguyên rủa vang lên.

Àm...

Bỗng nhiên, một tiếng súng vang lên.

Mọi người vội vàng đề phòng, thì trông thấy Vương Hạo cầm súng tự động Ngân Lang chỉ lên trời, rồi bắn một phát.

– Thằng khốn này! Mày còn muốn chơi gái hả, ngoan ngoãn giao Linh Lộ ra đây.

Vương Hạo lắc cánh tay đang run, sức giật của súng tự động Ngân Lang, quả nhiên không nói chơi.

Sức lực của hắn bây giờ, nhiều nhất là bắn được một trăm phát.

– Mẹ kiếp! Mày là ai?

Một sinh viên nam nhảy ra, chỉ tay về phía Vương Hạo, rồi gào lên:

– Mày có biết tao đi theo ai không? Lão đại của tao là Triệu Côn Tây...

Àm...

Gã chưa kịp nói xong, thì Vương Hạo đã bắn một phát vào trướng gã. Lúc này, trướng gã đã bắn ra xung quanh, khiến sinh viên nam này trợn mắt, miệng há thành chữ o.

Ừng ực...

Sinh viên nam ở đây đều hít vào một hơi, cảm thấy sau lưng toát mồ hôi lạnh, dưới háng cũng lạnh run.

– Còn ai có ý kiến không?

Vương Hạo thổi ngọn khói đang bay ra họng súng, rồi nhìn đám người đang rung động.

– Reng reng, chúc mừng chủ nhân đã bắn một phát khiến người ta đoạn tử tuyệt tôn, chỉ số tội ác khiến người khác giận sôi, thu được 10.000 điểm phản diện.

Vương Hạo nghe thấy thông báo của hệ thống, con mắt bèn sáng lên. Hắn quên mất, chỉ cần làm nát trướng của ai đó là thu được điểm phản diện.

Các sinh viên nam trông thấy ánh mắt tà ác của Vương Hạo, không hiểu sao rừng mình một cái, cảm thấy mình bị ác ma để mắt đến.

Có mấy sinh viên tu vi thấp không dám do dự, lập tức đặt bình trước mặt Vương Hạo, sau đó quay đầu chạy thực mạng.

Tần Phong cũng xoắn xuýt, rốt cuộc nên đưa Linh Lộ cho chị Nguyên Linh, hay là giữ trướng của mình.

– Tao biết mày! Mày chính là người hồi lộ hiệu trưởng Chung Ly đúng không?

Một sinh viên nam nghiêm túc nhìn về phía Vương hạo. Chuyện liên quan đến Vương Hạo, hẳn trông thấy trên diễn đàn vào tối hôm qua.

– Gã Vương Hạo hồi lộ hiệu trưởng đó.

Vài sinh viên bên cạnh cũng nghĩ ra.

– Mẹ kiếp, lẽ mề quá. Nếu chúng mày không đưa, thì đừng trách tao.

Vương Hạo cười gằn, chân phải dùng lực, thân hình biến mất ngay tại chỗ.

Ầm ầm ầm...

Từng tiếng súng vang lên, thì những tiếng kêu thảm thiết cũng vang lên trong rừng Linh Lộ.

A...

Tần Phong thấy thế, không dám xoắn xuýt. Gã thả bình Linh Lộ xuống đất, rồi chạy thực mạng.

Vương Hạo trông thấy Tần Phong chạy trốn, thì nhủ mày lại. Tốc độ chạy của gã rất nhanh, chỉ chậm hơn hắn một chút.

Nhưng Vương Hạo đã dùng đá Tốc Độ cấp hai và Quang Tốc Bộ, nên mới có tốc độ như vậy. Nhưng gã chỉ dựa vào thiên phú, mà đã có tốc độ này, quả thật rất đáng sợ.

– Năm xưa, tốc độ của ông mình cũng rất kinh khủng. Chẳng lẽ gã giống ông mình, đều là võ giả tốc độ.

Trong võ giả, có người có thân lực trời sinh, có người có tốc độ trời sinh và cũng có người có tinh thần lực trời sinh. Họ tu luyện và có thể tăng lên sở trường của mình.

Tất nhiên rất nhiều người không có sở trường. Họ chỉ có thể tu luyện từng bước và tăng lên chậm chậm.

– Được rồi! Không cần quan tâm tương lai thăng này như thế nào, dù sao nó không mạnh hơn mình.

Vương Hạo chạy nhanh như gió, thân hình tiêu sái, xuyên qua đám người, khiến người ta không chạm được góc áo, nhưng tiếng súng vẫn vang lên liên tục...

– Reng reng, chúc mừng chủ nhân khiến người ta đoạn tử tuyệt tôn, chỉ số tội ác khiến người ta giận sôi, tổng cộng thu được 690.000 điểm phản diện.

Hồ...

Vương Hạo đáp xuống đất, thổi khói trắng bay ra từ họng súng. Mặt đất đã lộn xộn, sinh viên nam ngã khắp nơi, phần dưới cơ thể máu me đầm đìa, đang kêu rên liên hồi.

– Chuyện hôm nay dừng ở đây, hi vọng sau khi các vị trở về, hãy điều trị thật tốt, sau này chúng ta còn gặp lại...

Vương Hạo ôm hai bình thủy tinh đồ đầy Linh Lộ, vui vẻ bước lên phi thuyền Giao Long, sau đó biến mất ở cuối chân trời.

Gặp lại con em mày! Đồ ác quỷ.

Sinh viên nam nằm dưới đất dùng ý chí cuối cùng nguyên rủa. Đời này, Vương Hạo sẽ không có bạn gái...

Thời gian trôi qua chưa bao lâu, thì thành phố số 11 đã phái phi thuyền cứu hộ đến, mang những sinh viên nát trứng này đến bệnh viện.

Bạn gái của những sinh viên nam này nổi giận, bắn nát trứng của bạn trai các cô, ngang với phá hủy hạnh phúc của các cô, sao các cô có thể nhịn được.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phản Phái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Thầy nghe em nói đã

Nguồn: .

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Biên dịch: Tiêu Dao.

...

Vương Hạo vừa về thành phố, thì trực tiếp trở lại biệt thự.

Hắn vừa bước vào cửa, thì trông thấy Tiền Vạn Dương và Trần Diệu đang bàn luận gì đó.

– Lão đại! Cuối cùng anh cũng về nhà.

Hai người vội vàng đứng dậy chào hỏi, sau đó cầm giúp Linh Lộ cho Vương Hạo.

– Hai đứa đi học, tại sao lại về sớm thế.

Vương Hạo tò mò hỏi.

– Điều này...

Tiền Vạn Dương nhìn Vương Hạo một lát, rồi nói nhỏ:

– Hôm nay là ngày khai giảng, giảng viên của chúng ta là một phụ nữ rất xinh đẹp và thủy mì. Bởi vì lão đại không đi học, nên giảng viên xinh đẹp đó rất thất vọng, sau đó ra về, không muốn dạy nữa...

– Giảng viên nữ xinh đẹp kia rất buồn khi không thấy anh.

Vương Hạo gãi cằm, tự hỏi mình có trêu chọc giảng viên đại học này hay không, nghĩ một lát, hình như mình không trêu chọc ai như thế.

– Lão đại, giảng viên xinh đẹp nói. Nếu lão đại không đi học, thì cô ấy cũng không lên lớp.

Trần Diệu vội vàng nói.

– Còn có chuyện này.

Vương Hạo hơi hứng thú với giảng viên xinh đẹp này.

– Vương Hạo! Thăng nhóc khốn nạn, mau ra ngoài cho lão phu.

Âm thanh nổi giận của hiệu trưởng Chung Ly vang lên. Bây giờ, tâm tình ông giống như một vạn con ngựa đang chạy nhanh qua.

Ngày đầu tiên.

Ban ngày, Vương Hạo bắn đạn đạo trong thành phố, hơn một trăm sinh viên trọng thương, hơn năm trăm sinh viên bị thương nhẹ.

Ban đêm, thanh danh của ông bị hủy hoại trong chốc lát, còn được tặng danh hiệu dê cụ.

Buổi sáng hôm nay, Vương Hạo không chỉ không lên lớp, mà còn bắn nát trứng của bảy mươi sinh viên nam.

Mây cướp Linh Lộ thì cướp Linh Lộ đi! Dù sao nơi đó nằm ngoài thành phố, không có pháp luật, tất cả dùng thực lực nói chuyện.

Nhưng thăng Vương Hạo khốn kiếp này, không bắn nơi khác, lại nhắm trúng người ta mà bắn. Trứng của người ta có thù với mây sao, hay là người ta đội nón xanh cho mây.

– Ô! Đây không phải là hiệu trưởng Chung Ly sao, đúng là khách quý đến chơi.

Vương Hạo nhiệt tình đón hiệu trưởng Chung Ly.

– Tiểu Tiểu, không thấy hiệu trưởng Chung Ly sao, mau dâng trà.

– Vâng thưa chủ nhân.

Hầu gái Tiểu Tiểu đi bưng trà.

– Hôm nay, cậu không giải thích với mọi người rõ ràng, thì tôi không để yên cho cậu.

Hiệu trưởng Chung Ly không nề mặt. Ông không quan tâm trướng của người khác ra sao. Ông chỉ quan tâm đến danh dự của mình.

– Hiệu trưởng Chung Ly! Thầy trách oan cho em, em đang giúp thầy đó.

Vương Hạo hô to oan uổng.

– Giúp! Giúp con khi!

Hiệu trưởng Chung Ly giận trừng mắt.

– Thanh danh cả đời của tôi, đều bị hủy trong tay cậu, thế mà cậu bảo giúp tôi là sao.

Tiền Vạn Dương và Trần Diệu cúi đầu, không dám nói lời nào.

– Hiệu trưởng không nên kích động. Thầy nghe em nói.

Vương Hạo trấn an hiệu trưởng Chung Ly, sau đó nói:

– Hiệu trưởng cũng là người hiểu chuyện, tu vi của thầy là Võ Tông, mà tu vi của hai vị phó hiệu trưởng là Võ Vương. Chẳng lẽ thầy không cảm thấy áp lực?

Sắc mặt hiệu trưởng Chung Ly hòa hoãn lại, gật đầu nói:

– Đúng! Quả thật lão phu cảm thấy rất áp lực. Nhưng chức trách của hiệu trưởng là tìm kiếm và bồi dưỡng sinh viên có thiên phú, nên tu vi không quan trọng lắm.

Hiệu trưởng Chung Ly vừa nói xong, thì cảm thấy không đúng, tại sao lại kéo tu vi vào đây.

– Hiệu trưởng không nên gấp gáp, em phân tích cho hiệu trưởng một chút.

Vương Hạo tiếp tục trấn an, sau đó mở miệng nói:

– Sở dĩ tu vi bây giờ của hiệu trưởng là Võ Tông, chắc chắn không phải là thiên phú của thầy kém, mà là do ví tiền của thầy rỗng tuếch.

Hiệu trưởng Chung Ly đỏ mặt. Ông sinh ra ở gia đình bình dân. Lúc nhỏ, ông không có tiền mua trang bị, khi lớn lên mua không nổi tài nguyên tu luyện, đến nay ông vẫn còn độc thân.

Trước kia, ông làm hiệu trưởng ở Trái Đất, tiền lương không đủ mua tài nguyên đột phá Võ Vương.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất chính là, ông là một người yêu hòa bình, không thích bạo lực. Ông thích nghề dạy học, thế nên thu nhập rất thấp.

Vương Hạo nói tiếp:

– Bây giờ, phương pháp kiếm tiền tuyệt như thế bày ra trước mắt hiệu trưởng, chỉ cần thầy gật đầu đồng ý, thì em cam đoan mỗi ngày thầy sẽ kiếm được 10.000 điểm cống hiến.

Hiệu trưởng Chung Ly bỗng nhiên phản ứng kịp, nổi giận dưng dưng nói:

– Cậu muốn dùng thanh danh của lão phu kiếm tiền.

– Dù sao thanh danh đã nát rồi, không bằng dùng nó kiếm thêm ít tiền, thì tốt hơn.

Vương Hạo nhún vai, ra vẻ suy nghĩ cho người khác.

Hiệu trưởng Chung Ly bị tức đỏ mặt. Tại sao ông lại quen thẳng nhóc khốn nạn này. Nó không chỉ phá hủy thanh danh của ông, mà còn muốn kéo ông xuống nước.

Tiền Vạn Dương và Trần Diệu vụng trộm giờ ngón tay cái, không hổ là lão đại, thủ đoạn quá tuyệt.

Gã không chỉ kiếm được điểm cống hiến, mà còn kéo hiệu trưởng Chung Ly xuống nước, làm chỗ dựa cho gã. Nếu hiệu trưởng Chung Ly gật đầu, thì sau này, không dám nói Cơ Sở 11 là thiên hạ của gã, nhưng ít nhất ba mươi phần trăm của Cơ Sở 11 là thiên hạ của gã.

– Không thể, tuyệt đối không được, cậu lập tức đăng tin cho tôi, nói tất cả những chuyện đó là do cậu bịa đặt...

Hiệu trưởng Chung Ly nổi giận nói.

– Thầy cảm thấy trải qua chuyện hôm qua và chuyện sáng này, cộng thêm lời đồn trên diễn đàn, thì còn người tin em nữa không.

Vương Hạo giang tay ra, thanh danh bây giờ của hắn đã thổi khắp phố phường, nói ra cũng không ai tin.

– Cậu, cậu, cậu...

Hiệu trưởng Chung Ly dùng tay che ngực. Ông cảm thấy không thở nổi, không sợ lưu manh có văn hóa, chỉ sợ lưu manh không có lòng tự trọng.

– Mỗi ngày lão phu phải được 20.000 điểm cống hiến.

Hiệu trưởng Chung Ly hàm hừ nói. Ông không phải là kẻ ngớ ngẩn, nếu không thể vẫn hồi được thanh danh, vậy thì kiếm tiền đi, không thể cái gì cũng làm lợi cho thằng nhóc Vương Hạo khôn kiếp này.

– Không có vấn đề! Tiền Vạn Dương, chuyển 20.000 điểm cống hiến cho hiệu trưởng Chung Ly.

Vương Hạo đứng dậy, vươn tay ra.

– Hợp tác vui vẻ.

– Hừ!

Hiệu trưởng Chung Ly hừ một tiếng, không để ý Vương Hạo.

Vương Hạo không cưỡng cầu, mà nói tiếp:

– Sau này, hiệu trưởng nhận Kích Tinh Tứ Xạ, thì Tiền Vạn Dương sẽ thu về, rồi bán tiếp, lòng vòng như vậy, chúng ta không cần làm, mà cũng kiếm được điểm cống hiến.

Bốp bốp bốp...

Tiền Vạn Dương và Trần Diệu vội vàng vỗ tay. Hôm nay, hai người quả thật mở rộng tầm mắt.

Vương Hạo không chỉ kéo hiệu trưởng Chung Ly xuống nước làm chỗ dựa, mà còn cam đoan mỗi ngày đều kiếm được điểm cống hiến của sinh viên, quả thật thủ đoạn như thần.

– Cậu đừng vui mừng quá sớm.

Hiệu trưởng Chung Ly nhắc nhở.

– Những sinh viên này đều không phải là kẻ ngớ ngẩn, nếu đưa mấy lần, mà phiền phức vẫn chưa được giải quyết, thì chắc chắn không hối lộ nữa.

– Đó là chuyện nhỏ.

Vương Hạo khoát tay, hoàn toàn thất vọng:

– Em sẽ bảo Tiền Vạn Dương công bố phương pháp hối lộ hiệu trưởng chính xác lên diễn đàn, không cần hiệu trưởng lộ diện. Nếu là việc nhỏ thì hiệu trưởng giải quyết, còn đánh nhau ầu đả thì để em. Nếu xảy ra việc lớn, thì nói họ hối lộ không đúng chỗ, bảo họ hối lộ cho...

Vương Hạo vừa dứt lời, thì hiệu trưởng Chung Ly, Tiền Vạn Dương và Trần Diệu tròn mắt hốc mồm, quá chuyên nghiệp, thật thật giả giả, giả giả thật thật, dù người đó biết mình bị lừa, nhưng họ đã nhận tiền, thì ai còn quan tâm sinh viên đó nữa.

Còn chuyện tố cáo hiệu trưởng Chung Ly nhận hối lộ, thì phải có chứng cứ.

Nhưng toàn bộ quá trình, hiệu trưởng Chung Ly không lộ mặt, thì chứng cứ ở đâu...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Trụ Đại Phán Phái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.